

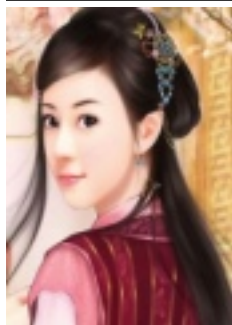
Nữ chính lãnh diễm cao quý

Contents

Nữ chính lãnh diễm cao quý	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	66
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30	92
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	103
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114
37. Chương 37	117
38. Chương 38	120
39. Chương 39	124
40. Chương 40	127
41. Chương 41	130

42. Chương 42	133
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	142
46. Chương 46	144
47. Chương 47	146

Nữ chính lãnh diễm cao quý

Giới thiệu

Câu chuyện xoay quanh cuộc sống của cô sau khi xuyên qua và trở thành một mỹ nữ xinh đẹp như m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-chinh-lanh-diem-cao-quy>

1. Chương 1

Đêm hè tháng bảy, sao băng lướt qua bầu trời đen để lại một vệt sáng dài.

Đường Ninh mặc một chiếc áo T-shirt ngắn tay màu xanh sẫm cổ hình chữ V kết hợp với chiếc quần dài màu trắng thanh nhã, đẩy cửa bước vào quán cà phê Red Garlic. Đây là một quán cà phê tương đối nhỏ nhưng rất tinh xảo.

“Đường tiểu thư, cô đã tới.” Một giọng nói lạnh lạnh dễ nghe vang lên.

Trên mặt Đường Ninh lộ ra nụ cười đơn thuần, lên tiếng: “Hoa Phổ, đã lâu không gặp.”

Ở chỗ cô thường ngồi cách đó hai cái bàn, có một chàng trai dáng người rất hấp dẫn. Anh ta có một nước da màu mật ong, ngũ quan tinh xảo đến không thể xoi mói, đôi mắt hẹp dài kết hợp với con ngươi màu hổ phách. Nghe nói anh ta là con lai, cũng là chủ của quán cà phê này.

Mỗi lần Đường Ninh đến quán cà phê, anh ta đều ngồi ở đó. Chỗ anh ta ngồi thường sẽ đặt rất nhiều văn kiện, ngoại trừ đôi lúc lật xem văn kiện thì anh ta chỉ ngồi đó như một pho tượng cho đến khi Đường Ninh đi rồi anh ta cũng vẫn chỉ ngồi ở đó.

Hoa Phổ cho người mang mấy món đồ ngọt lên, trên mặt mang theo nụ cười, anh ta nói: “Tiểu thư, gần đây học hành bận bịu lắm sao?”

“Cũng bình thường.” Đường Ninh nhàn nhạt trả lời. Nếu như nói thật là cô rất bận bịu há chẳng phải cô còn chưa quen thuộc với thế giới này sao. Cô bây giờ tên là Đường Ninh, cha là đồng sự trưởng của một tập đoàn, mẹ lại có xuất thân danh môn thế gia. Lẽ ra cô là con của trời phải được chăm sóc đầy đủ, là một người con gái rất hạnh phúc.

Trên thực tế, Đường Ninh thật sự sống rất hạnh phúc, hào quang toả sáng rực rỡ cho dù tính cách của cô có mềm yếu, nhu nhược như tiểu Bạch Hoa thì bên ngoài vẫn có vô số mỹ nam chờ đợi. Bất quá, người vừa

sinh là đã nắm giữ vô số thứ, nhất định là một tội lỗi, đặc biệt là nữ phụ trong các tác phẩm ngôn tình ngược.

Trong ngôn tình ngược, nếu như nữ chính là người nhẹ dạ cả tin, lấy giúp đỡ người là niềm vui thì nữ phụ sẽ là người ngăn đường nữ chính, khịt mũi xem thường: “Thánh mẫu! Nam chính khăng định là mất bị mù mới có thể coi trọng loại người không hề có nguyên tắc như thế.” Nếu như nữ chính không kiên cường như trong tưởng tượng, nữ phụ sẽ khinh thường nữ chính: “Tiểu Bạch hoa! Người không xứng với nam chính!” Đương nhiên, nếu như bên cạnh nữ chính có quá nhiều người yêu mến, nữ phụ sẽ nghĩ nữ chính chính là Marry Sue, nếu không có tác giả đại nhân ưu ái nữ chính thì làm sao có thể có nhiều mỹ nam đối với nữ chính khăng khăng một mực yêu thương? Đừng đùa chứ!

Sau đó, nếu nữ chính bị người ta vu oan giá họa, nữ phụ sẽ bắt đầu lấy các loại lý do rồi thủ đoạn linh tinh ra ngược chết nữ chính. Bất luận nữ chính làm cái gì, trong mắt nữ phụ đều là sai.

Đủ rồi, Đường Ninh thừa nhận nguyên bản Đường Ninh trong tác phẩm ngôn tình ngược đúng là một Tiểu Bạch hoa, là một Marry Sue. Thế nhưng.....Tiểu Bạch Hoa không phải đều như vậy sao? . Coi như nữ phụ có gỡ thủ đoạn cỡ nào thì nguyên bản các mỹ nam đều yêu nữ chính a.....Lẽ nào nữ phụ lại không thể có chút Marry Sue nào? Đường Ninh thật sự không hiểu các tiêu chuẩn.

Các nữ chính của gia đình danh môn thế gia, có khuôn mặt đẹp cho dù tính cách không tốt thì bên ngoài vẫn là một Marry Sue không có một chút gì liên quan đến tội lỗi? Không không không đều là sai. Nữ chính, người nghĩ chỉ cần người xuất thân thế gia, cho dù cả đời không đạt thành tựu gì thì vẫn có vô số mỹ nam cho người lợi dụng, người chỉ cần lâu lâu đi cô nhi viện làm vài hoạt động từ thiện, có mặt trong vài hoạt động tuyên truyền của một hai tập đoàn nào đó, chỉ cần ở nhà làm một tiểu thư. Nhưng người lại không biết rằng đàn ông ở bên ngoài chịu rất nhiều áp lực, cái hắn muốn chính là một người có thể giúp hắn trong sự nghiệp chứ không phải là một hiền thê lương mẫu....

Các loại lý do trên dẫn đến một kết luận: “Nữ chính, người không xứng có một người đàn ông ưu tú ở bên cạnh.”

Sau đó, nữ phụ sống lại bắt đầu hành trình đi ngược nữ chính.

Hoa Phổ nhìn dáng vẻ đầy suy tư của Đường Ninh, cười hì hì nói: “Cứ bình thường là tốt rồi, bắt quá Đường tiểu thư cô gầy đi thì phải.”

Đường Ninh nghiêng đầu, khuỷu tay chống trên bàn đỡ cằm, tựa như cười mà không cười nhìn Hoa Phổ một chút rồi nói: “Anh tử tử thật.”

Hoa Phổ một tay cầm khay, một tay xoa xoa trên mặt mình rồi khoa tay: “Đường tiểu thư, mặt cô trước đây tròn tròn, hiện giờ lại thành trái xoan.”

Đường Ninh hơi run run: “Rõ ràng vậy sao?”

“Đường tiểu thư, cô cần phải giữ gìn sức khỏe nếu không quán cà phê này sẽ ít đi một phần thu nhập.” Hoa Phổ mỉm cười trêu đùa.

Đường Ninh không nhịn được mỉm cười, lơ đãng nhìn qua lại phát hiện cách đó không xa có người đàn ông đang nhìn cô. Cô hơi run run, lập tức người đàn ông dời tầm mắt đi chỗ khác.

Hoa Phổ khom lưng phì cười, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Đường tiểu thư, đó là ông chủ của quán cà phê. Đẹp trai chứ?”

“Anh ta là chủ của anh sao?” Đường Ninh sững sờ. Sau đó lại nhìn anh ta một chút lòng thầm nghĩ: “Nếu Hoa Phổ này lá gan không quá lớn thì ông chủ quán này tức người đàn ông vừa nhìn cô lại quá là dễ tính đi, ít nhất trước giờ cô chưa thấy ai trắng trợn trước mặt ông chủ lại đục nước béo cò như thế.”

Hoa Phổ hướng cô cười để lộ ra hai hàm răng trắng: “Đúng!” Dừng lại một chút, lại nhìn ông chủ đang trừng mình mỉm cười nói: “Đường tiểu thư, ông chủ của chúng tôi là một người rất tốt.” Sau đó cầm khay quay trở về quầy bar tiếp tục làm việc.

“Anh ta có phải là người tốt hay không thì với cô – Đường Ninh, một chút quan hệ cũng không có.” Đường Ninh thầm nghĩ.

Đường Ninh rất thích quán cà phê nhỏ này bởi vì nơi đây mang lại cho cô cảm giác bình yên dù trong quán không có quá nhiều khách hàng. Trong ký ức của Đường Ninh, chỗ này ngồi suốt một ngày cũng không có quá mười khách, tựa như mỗi người khách ở đây đều là khách quen. Hiện tại, Đường Ninh không phải là Đường Ninh của trước đây. Đường Ninh của trước đây yêu thích cái gì thì Đường Ninh của bây giờ sẽ không thích nữa nhưng chỉ có quán cà phê Red Garlic cô lại vẫn yêu thích.

Cô nghiêng đầu, hờ hững quấy ly cà phê, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nhìn qua chỉ thấy trên màn hình di động hiện lên chữ La Tinh Tinh.

La Tinh Tinh đã từng là bạn thân của cô nhưng sau này là địch. Còn hiện tại.....Đường Ninh suy nghĩ một chút có thể miễn cưỡng xem như đối thủ?

Cô vừa nghĩ đến điều này lại không nhịn được mỉm cười, nhận điện thoại. Cô còn chưa lên tiếng đã nghe thấy đối phương tuôn ra một tràng âm thanh.

“Ninh Ninh, hiện giờ cậu đang ở đâu? Cậu tự dừng xin nghỉ nửa tháng, điện thoại di động lại tắt. Gọi điện đến nhà, bảo mẫu lại nói cậu bị bệnh, không thích hợp gặp khách. Mà cậu sao lại bị bệnh? Ngày đó, cậu nhìn thấy mình ở cùng A Tĩnh, cái gì cũng không nói bỗng nhiên khóc rồi chạy đi. Cậu dọa tớ và A Tĩnh quá, sự tình không phải như cậu tưởng tượng đâu....”

Giọng nói của cô gái này thật sự là êm tai, chỉ là nói quá nhiều làm Đường Ninh không kiên nhẫn nổi. Cô mím môi, sau đó đáng gây lời cô ta: “Tĩnh Tĩnh, đừng nói chuyện này nữa được không?”

“Ừm....A? Tại sao lại không nói nữa, chẳng lẽ cậu không hiểu nhầm sao?” Đầu bên kia điện thoại La Tinh Tĩnh cũng sốt một chút.

“Không có hiểu nhầm. Tĩnh Tĩnh, mình biết cậu chuyện gì cũng đều không làm, hơn nữa mình và A Tĩnh còn chưa đến mức tùy tiện hiểu lầm mối quan hệ của đối phương.” Đường Ninh tay cầm điện thoại, nhẹ giọng giải thích. Đây là phong cách nói chuyện của Đường Ninh trước đây, tuy rằng rất khó chịu, thế nhưng....cô không nghĩ tới sẽ dùng cách nói chuyện của chính mình bởi vì đại khái phải cần một đoạn thời gian để làm quen.

“.....” La Tinh Tĩnh không biết phải nói gì, phản ứng của Đường Ninh đã nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Đường Ninh nói: “Mình hiện tại đang bận, không thể cùng cậu nói tiếp nữa có gì ngày mai về trường rồi bàn tiếp.”

“...Vậy cũng được, chúng ta ngày mai gặp nhau ở trường. Ninh Ninh, cậu nhớ chú ý thân thể đừng để sinh bệnh nha.” Đầu bên kia La Tinh Tĩnh ôn nhu dặn dò Đường Ninh.

Đường Ninh im lặng xem như đồng ý, “Ừm, ngày mai gặp.”

La Tinh Tinh xuất thân trong một gia đình khá giả, mọi mặt đều tốt, cô ta và Đường Ninh là bạn tốt của nhau. La Tinh Tinh thích tính cách táo bạo của Ngạn Tĩnh và Ngạn Tĩnh cũng xuất thân từ gia đình thế gia hào môn. Quên nói, trong sách này có rất nhiều mỹ nam đẹp trai lại giàu có, lại càng thịnh hành F4, Ngạn Tĩnh chính là người đứng đầu F4! Quả thật đúng là nhân trung long phượng, chỉ là nữ chính không phải dạng bù nhìn, ít nhất cũng là môn đăng hộ đối. Bất quá nữ phụ lại không được như vậy, hai người ở cùng nhau chỉ có thể là “Lọ Lem và Hoàng tử”.

Mặc kệ là ở tác phẩm ngôn tình hay vẫn là ngôn tình ngược thì Đường Ninh cô cũng vẫn là một con người nhu nhược, thích hợp đi gặp mặt các công tử thế gia, giúp đỡ gia tộc trong các vụ tuyên truyền cho tập đoàn. Sau đó, La Tinh Tĩnh thì đi tiếp con đường trở thành thực nữ đệ nhất hiền thực, mị lực vô song.

Đường Ninh nghiêng đầu, nhìn sang cửa sổ bên cạnh phản chiếu trong đó là một gương mặt ngũ quan hoàn toàn không thể tìm lỗi, đặc biệt là đôi mắt phượng nhu tình kết hợp cũng chiếc mũi hơi nhếch lên nhìn có vẻ ngông cuồng tự đại nhưng lại làm cho người ta ấn tượng khác sâu. Đường Ninh có thể thấy được rằng chiếc mũi như thế thì hẳn tính cách sẽ rất kiên cường nhưng chủ nhân của cái thân thể này lại là người có tính cách mềm yếu đến cả cô cũng muốn giẫm một cước. Khi trò chuyện với người khác, cô ấy hầu như đều khiêm tốn có lẽ, giọng nói thì nhẹ nhàng không siểm nịnh, chỉ sợ mình sẽ toát ra khí chất kiêu ngạo tự phụ. Đúng là không có cá tính chút nào, người bên cạnh cũng không thích cô. Đường nhiên, ngay cả các mỹ nam là hộ hoa sứ giả thêm vào để làm nổi bật vẻ đẹp của nữ chính, người người nhìn cô cũng chỉ thương tiếc.

Nhưng ở trong các thể loại ngôn tình ngược thì người người bởi vì tính cách cô như thế nên bị nữ phụ La Tinh Tinh cướp đi tất cả. Mà khi Đường Ninh mất đi tất cả, không còn ai bu quanh cô, chỉ suốt ngày hậm hực rồi nhảy lầu tự sát.

Cùng là một tính cách nhưng lại dẫn đến một kết quả khác, Đường Ninh cảm thấy thật không biết nói gì, còn không bằng cô vẫn tiếp tục tính cách của khối thân thể này. Nguyên bản, cô vốn xuất thân hào môn thế gia, là một Tiểu công chúa, sao lại không thể kiêu ngạo tự phụ? Tại sao lại không thể lấy gia thế hiển hách của mình ra làm vinh quang? Tại sao lại không thể kiêu ngạo mà hưởng thụ và khoe khoang mình là con trời có tất cả?

Như vậy xuất thân rồi còn có dung mạo, tại sao lại phải ôn nhu bình bình ỉn ỉn sống như một người thường? Còn để cho người ta nói mình là giả dối, làm bộ làm tịch? Chỉ ít nữ phụ trong nguyên tác, La Tinh Tinh trọng sinh cũng đối xử với Đường Ninh như vậy.

Đường Ninh trừng mắt nhìn, nhìn chính mình trong gương. Bỗng nhiên đem nụ cười cất đi, mắt phượng chỉ còn lại sự quạnh quẽ không tồn tại chút ý cười, cô khẽ nâng cằm, rất tốt nhìn thể này khiến cô thật lãnh diễm và ngông cuồng, một bộ dáng cao quý. Cô cảm thấy tốt hơn nhiều so với bộ dáng hiền thực thanh thần, ít nhất người khác sẽ thấy cô không phải là một người dễ chọc.

Đêm hè tháng bảy, sao băng lướt qua bầu trời đen để lại một vệt sáng dài.

Đường Ninh mặc một chiếc áo T-shirt ngắn tay màu xanh sẫm cổ hình chữ V kết hợp với chiếc quần dài màu trắng thanh nhã, đẩy cửa bước vào quán cà phê Red Garlic. Đây là một quán cà phê tương đối nhỏ nhưng rất tình xảo.

“Đường tiểu thư, cô đã tới.” Một giọng nói lạnh lạnh dễ nghe vang lên.

Trên mặt Đường Ninh lộ ra nụ cười đơn thuần, lên tiếng: “Hoa Phổ, đã lâu không gặp.”

Ở chỗ cô thường ngồi cách đó hai cái bàn, có một chàng trai dáng người rất hấp dẫn. Anh ta có một nước da màu mật ong, ngũ quan tinh xảo đến không thể xoi mói, đôi mắt hẹp dài kết hợp với con ngươi màu hổ phách. Nghe nói anh ta là con lai, cũng là chủ của quán cà phê này.

Mỗi lần Đường Ninh đến quán cà phê, anh ta đều ngồi ở đó. Chỗ anh ta ngồi thường sẽ đặt rất nhiều văn kiện, ngoại trừ đôi lúc lật xem văn kiện thì anh ta chỉ ngồi đó như một pho tượng cho đến khi Đường Ninh đi rồi anh ta cũng vẫn chỉ ngồi ở đó.

Hoa Phổ cho người mang mấy món đồ ngọt lên, trên mặt mang theo nụ cười, anh ta nói: “Tiểu thư, gần đây học hành bận bịu lắm sao?”

“Cũng bình thường.” Đường Ninh nhàn nhạt trả lời. Nếu như nói thật là cô rất bận bịu há chẳng phải cô còn chưa quen thuộc với thế giới này sao. Cô bây giờ tên là Đường Ninh, cha là đồng sự trưởng của một tập đoàn, mẹ lại có xuất thân danh môn thế gia. Lẽ ra cô là con của trời phải được chăm sóc đầy đủ, là một người con gái rất hạnh phúc.

Trên thực tế, Đường Ninh thật sự sống rất hạnh phúc, hào quang toả sáng rực rỡ cho dù tính cách của cô có mềm yếu, nhu nhược như tiểu Bạch Hoa thì bên ngoài vẫn có vô số mỹ nam chờ đợi. Bất quá, người vừa sinh là đã nắm giữ vô số thứ, nhất định là một tội lỗi, đặc biệt là nữ phụ trong các tác phẩm ngôn tình ngược.

Trong ngôn tình ngược, nếu như nữ chính là người nhẹ dạ cả tin, lấy giúp đỡ người là niềm vui thì nữ phụ sẽ là người ngăn đường nữ chính, khịt mũi xem thường: “Thánh mẫu! Nam chính khẳng định là mất bị mù mới có thể coi trọng loại người không hề có nguyên tắc như thế.” Nếu như nữ chính không kiên cường như trong tưởng tượng, nữ phụ sẽ khinh thường nữ chính: “Tiểu Bạch hoa! Người không xứng với nam chính!” Đương nhiên, nếu như bên cạnh nữ chính có quá nhiều người yêu mến, nữ phụ sẽ nghĩ nữ chính chính là Marry Sue, nếu không có tác giả đại nhân ưu ái nữ chính thì làm sao có thể có nhiều mỹ nam đối với nữ chính khẳng khái một mực yêu thương? Đừng đùa chứ!

Sau đó, nếu nữ chính bị người ta vu oan giá hoạ, nữ phụ sẽ bắt đầu lấy các loại lý do rồi thủ đoạn linh tinh ra ngược chết nữ chính. Bất luận nữ chính làm cái gì, trong mắt nữ phụ đều là sai.

Đủ rồi, Đường Ninh thừa nhận nguyên bản Đường Ninh trong tác phẩm ngôn tình ngược đúng là một Tiểu Bạch hoa, là một Marry Sue. Thế nhưng..... Tiểu Bạch Hoa không phải đều như vậy sao? . Coi như nữ phụ có gỡ thủ đoạn cỡ nào thì nguyên bản các mỹ nam đều yêu nữ chính a.....Lẽ nào nữ phụ lại không thể có chút Marry Sue nào? Đường Ninh thật sự không hiểu các tiêu chuẩn.

Các nữ chính của gia đình danh môn thế gia, có khuôn mặt đẹp cho dù tính cách không tốt thì bên ngoài vẫn là một Marry Sue không có một chút gì liên quan đến tội lỗi? Không không không đều là sai. Nữ chính, người nghĩ chỉ cần người xuất thân thế gia, cho dù cả đời không đạt thành tựu gì thì vẫn có vô số mỹ nam cho người lợi dụng, người chỉ cần lâu lâu đi cô nhi viện làm vài hoạt động từ thiện, có mặt trong vài hoạt động tuyên truyền của một hai tập đoàn nào đó, chỉ cần ở nhà làm một tiểu thư. Nhưng người lại không biết rằng đàn ông ở bên ngoài chịu rất nhiều áp lực, cái hân muốn chính là một người có thể giúp hắn trong sự nghiệp chứ không phải là một hiền thê lương mẫu....

Các loại lý do trên dẫn đến một kết luận:“Nữ chính, người không xứng có một người đàn ông ưu tú ở bên cạnh.”

Sau đó, nữ phụ sống lại bắt đầu hành trình đi ngược nữ chính.

Hoa Phổ nhìn dáng vẻ đầy suy tư của Đường Ninh, cười hì hì nói:“Cứ bình thường là tốt rồi, bắt quá Đường tiểu thư cô gây đi thì phải.”

Đường Ninh nghiêng đầu, khuỷu tay chống trên bàn đỡ cằm, tựa như cười mà không cười nhìn Hoa Phổ một chút rồi nói: “Anh tử mị thật.”

Hoa Phổ một tay cầm khay, một tay xoa xoa trên mặt mình rồi khoa tay: “Đường tiểu thư, mặt cô trước đây tròn tròn, hiện giờ lại thành trái xoan.”

Đường Ninh hơi run run:“Rõ ràng vậy sao?”

“Đường tiểu thư, cô cần phải giữ gìn sức khỏe nếu không quán cà phê này sẽ ít đi một phần thu nhập.” Hoa Phổ mỉm cười trêu đùa.

Đường Ninh không nhận được mỉm cười, lơ đãng nhìn qua lại phát hiện cách đó không xa có người đàn ông đang nhìn cô. Cô hơi run run, lập tức người đàn ông dời tầm mắt đi chỗ khác.

Hoa Phổ khom lưng phì cười, nhẹ giọng nói bên tai cô:“Đường tiểu thư, đó là ông chủ của quán cà phê. Đẹp trai chứ?”

“Anh ta là chủ của anh sao?” Đường Ninh sững sờ. Sau đó lại nhìn anh ta một chút lòng thầm nghĩ:“Nếu Hoa Phổ này lá gan không quá lớn thì ông chủ quán này tức người đàn ông vừa nhìn cô lại quá là dễ tính đi, ít nhất trước giờ cô chưa thấy ai trắng trợn trước mặt ông chủ lại đục nước béo cò như thế.”

Hoa Phổ hướng cô cười để lộ ra hai hàm răng trắng:“Đúng!” Dừng lại một chút, lại nhìn ông chủ đang trừng mình mỉm cười nói:“Đường tiểu thư, ông chủ của chúng tôi là một người rất tốt.”Sau đó cầm khay quay trở về quầy bar tiếp tục làm việc.

“Anh ta có phải là người tốt hay không thì với cô – Đường Ninh, một chút quan hệ cũng không có.” Đường Ninh thầm nghĩ.

Đường Ninh rất thích quán cà phê nhỏ này bởi vì nơi đây mang lại cho cô cảm giác bình yên dù trong quán không có quá nhiều khách hàng. Trong ký ức của Đường Ninh, chỗ này ngồi suốt một ngày cũng không có quá mười khách, tựa như mỗi người khách ở đây đều là khách quen. Hiện tại, Đường Ninh không phải là Đường Ninh của trước đây. Đường Ninh của trước đây yêu thích cái gì thì Đường Ninh của bây giờ sẽ không thích nữa nhưng chỉ có quán cà phê Red Garlic cô lại vẫn yêu thích.

Cô nghiêng đầu, hồ hững quấy ly cà phê, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nhìn qua chỉ thấy trên màn hình di động hiện lên chữ La Tinh Tinh.

La Tinh Tinh đã từng là bạn thân của cô nhưng sau này là địch. Còn hiện tại.....Đường Ninh suy nghĩ một chút có thể miễn cưỡng xem như đối thủ?

Cô vừa nghĩ đến điều này lại không nhịn được mỉm cười, nhận điện thoại. Cô còn chưa lên tiếng đã nghe thấy đối phương tuôn ra một tràng âm thanh.

“Ninh Ninh, hiện giờ cậu đang ở đâu? Cậu tự dừng xin nghỉ nửa tháng, điện thoại di động lại tắt. Gọi điện đến nhà, bảo mẫu lại nói cậu bị bệnh, không thích hợp gặp khách. Mà cậu sao lại bị bệnh? Ngày đó, cậu nhìn thấy mình ở cùng A Tĩnh, cái gì cũng không nói bỗng nhiên khóc rồi chạy đi. Cậu dọa tớ và A Tĩnh quá, sự tình không phải như cậu tưởng tượng đâu....”

Giọng nói của cô gái này thật sự là êm tai, chỉ là nói quá nhiều làm Đường Ninh kiên nhẫn nổi. Cô mím môi, sau đó đáng gây lời cô ta: “Tĩnh Tĩnh, đừng nói chuyện này nữa được không?”

“Ừm....A? Tại sao lại không nói nữa, chẳng lẽ cậu không hiểu nhầm sao?” Đầu bên kia điện thoại La Tĩnh Tĩnh sững sốt một chút.

“Không có hiểu nhầm. Tĩnh Tĩnh, mình biết cậu chuyện gì cũng đều không làm, hơn nữa mình và A Tĩnh còn chưa đến mức tùy tiện hiểu lầm mối quan hệ của đối phương.” Đường Ninh tay cầm điện thoại, nhẹ giọng giải thích. Đây là phong cách nói chuyện của Đường Ninh trước đây, tuy rằng rất khó chịu, thế nhưng....cô không nghĩ tới sẽ dùng cách nói chuyện của chính mình bởi vì đại khái phải cần một đoạn thời gian để làm quen.

“.....” La Tĩnh Tĩnh không biết phải nói gì, phản ứng của Đường Ninh đã nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Đường Ninh nói: “Mình hiện tại đang bận, không thể cùng cậu nói tiếp nữa có gì ngày mai về trường rồi bàn tiếp.”

“...Vậy cũng được, chúng ta ngày mai gặp nhau ở trường. Ninh Ninh, cậu nhớ chú ý thân thể đừng để sinh bệnh nha.” Đầu bên kia La Tĩnh Tĩnh ôn nhu dặn dò Đường Ninh.

Đường Ninh im lặng xem như đồng ý, “Ừm, ngày mai gặp.”

La Tĩnh Tĩnh xuất thân trong một gia đình khá giả, mọi mặt đều tốt, cô ta và Đường Ninh là bạn tốt của nhau. La Tĩnh Tĩnh thích tính cách táo bạo của Ngạn Tĩnh và Ngạn Tĩnh cũng xuất thân từ gia đình thế gia hào môn. Quên nói, trong sách này có rất nhiều mỹ nam đẹp trai lại giàu có, lại càng thịnh hành F4, Ngạn Tĩnh chính là người đứng đầu F4! Quả thật đúng là nhân trung long phượng, chỉ là nữ chính không phải dạng bù nhìn, ít nhất cũng là môn đăng hộ đối. Bất quá nữ phụ lại không được như vậy, hai người ở cùng nhau chỉ có thể là “Lọ Lem và Hoàng tử”.

Mặc kệ là ở tác phẩm ngôn tình hay vẫn là ngôn tình ngược thì Đường Ninh cô cũng vẫn là một con người nhu nhược, thích hợp đi gặp mặt các công tử thế gia, giúp đỡ gia tộc trong các vụ tuyên truyền cho tập đoàn. Sau đó, La Tĩnh Tĩnh thì đi tiếp con đường trở thành thực nữ dụ dỗ hiền thực, mị lực vô song.

Đường Ninh nghiêng đầu, nhìn sang cửa sổ bên cạnh phản chiếu trong đó là một gương mặt ngũ quan hoàn toàn không thể tìm lỗi, đặc biệt là đôi mắt phượng nhu tình kết hợp cũng chiếc mũi hơi nhếch lên nhìn có vẻ ngông cuồng tự đại nhưng lại làm cho người ta ấn tượng khắc sâu. Đường Ninh có thể thấy được rằng chiếc mũi như thế thì hẳn tính cách sẽ rất kiên cường nhưng chủ nhân của cái thân thể này lại là người có tính cách mềm yếu đến cả cô cũng muốn giẫm một cước. Khi trò chuyện với người khác, cô ấy hầu như đều khiêm tốn có lễ, giọng nói thì nhẹ nhàng không siểm nịnh, chỉ sợ mình sẽ toát ra khí chất kiêu ngạo tự phụ. Đúng là không có cá tính chút nào, người bên cạnh cũng không thích cô. Đường nhiên, ngay cả các mỹ nam là hộ hoa sứ giả thêm vào để làm nổi bật vẻ đẹp của nữ chính, người người nhìn cô cũng chỉ thương tiếc. Nhưng ở trong các thể loại ngôn tình ngược thì người người bởi vì tính cách cô như thế nên bị nữ phụ La Tĩnh Tĩnh cướp đi tất cả. Mà khi Đường Ninh mất đi tất cả, không còn ai bu quanh cô, chỉ suốt ngày hậm hực rồi nhảy lầu tự sát.

Cùng là một tính cách nhưng lại dẫn đến một kết quả khác, Đường Ninh cảm thấy thật không biết nói gì, còn không bằng cô vẫn tiếp tục tính cách của khối thân thể này. Nguyên bản, cô vốn xuất thân hào môn thế gia, là một Tiểu công chúa, sao lại không thể kiêu ngạo tự phụ? Tại sao lại không thể lấy gia thế hách hách của mình ra làm vinh quang? Tại sao lại không thể kiêu ngạo mà hưởng thụ và khoe khoang mình là con trời có tất cả?

Như vậy xuất thân rồi còn có dung mạo, tại sao lại phải ôn nhu bình bình ỉn ỉn sống như một người thường?

Còn để cho người ta nói mình là giả dối, làm bộ làm tịch? Chí ít nữ phụ trong nguyên tác, La Tinh Tinh trong sinh cũng đối xử với Đường Ninh như vậy.

Đường Ninh trừng mắt nhìn, nhìn chính mình trong gương. Bỗng nhiên đem nụ cười cất đi, mắt phượng chỉ còn lại sự quạnh quẽ không tồn tại chút ý cười, cô khẽ nâng cằm, rất tốt nhìn thể này khiến cô thật lãnh diễm và ngông cuồng, một bộ dáng cao quý. Cô cảm thấy tốt hơn nhiều so với bộ dáng hiền thực thanh thần, ít nhất người khác sẽ thấy cô không phải là một người dễ chọc.

2. Chương 2

La Tinh Tinh là đại diện cho nhóm tài nữ nổi danh ở trường Z, cô ta có dáng người kiều diễm lại thông minh, con người thì thân thiện dễ gần gũi, nhắc đến La Tinh Tinh ai ai cũng đều không ngớt miệng khen. Mà Đường Ninh cũng là một trong những tài nữ nổi danh của trường, cô có khuôn mặt xinh đẹp khiến người đối diện không thể dời tầm mắt, tuy cô không thích ồn ào nhưng mỗi khi có dạ hội lại là thời điểm quan trọng để tuyên truyền, ai bảo cô là thiên kim của chủ tịch tập đoàn tài chính J lớn nhất nhì nước đây?

Tại cổng chính của trường đại học Z, một chiếc xe sang trọng đang dừng lại, tiếp đến tài xế bước xuống xe, vòng qua đầu xe, mở cửa.

“Tiểu thư.”

Bước xuống xe là một cô gái mỹ mạo khiến người ta phát điên - Đường Ninh. Ánh mắt của người xung quanh đổ dồn về đây, ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, yêu thích cũng có nhưng Đường Ninh lại cảm thấy có chút bức bối. Đường Ninh xưa nay đều không thích lộ diện ở nơi đông người, lần xuất hiện hoành tráng như vậy ở trước cổng trường vẫn là lần đầu tiên. Người bình thường quá kiêu căng sẽ làm cho người ta phản cảm, thế nhưng những mỹ nam hay mỹ nữ mỹ mạo hơn người thì kiêu căng lại là điều bình thường, cũng là dịp để những người bình thường mơ mộng ngẩn nhìn.

Đường Ninh chỉnh trang lại quần áo trên người rồi quay đầu nói với tài xế: “Bác Vương, hôm nay tôi và A Tinh sẽ tham gia một tiệc liên hoan, buổi trưa bác không cần đến đón tôi.”

Tài xế Vương là một người đàn ông trung niên nhân hậu chất phác, nghe Đường Ninh nói như vậy, ông cười rồi gật đầu: “Vâng, tiểu thư.”

Đường Ninh bước vào trường thu hút rất nhiều ánh mắt hâm mộ của các bạn học. Cái nhìn như vậy làm Đường Ninh có cảm giác rất hưởng thụ. Cô từ từ băng qua sân trường, bỗng nhiên một âm thanh không giấu nổi vui mừng vang lên.

“Ninh Ninh!”

Đường Ninh dừng bước, quay đầu chỉ thấy La Tinh Tinh mỉm cười chạy tới, thân mật kéo tay Đường Ninh, “Cậu rốt cục đã về trường, cậu không biết mình đã lo lắng cho cậu nhiều thế nào đâu.”

Đường Ninh cúi đầu, nhìn một chút cánh tay bị kéo, không chút biến sắc nhấc tay ra.

La Tinh Tinh nhìn tay mình trống trơn, sững sờ, “Ninh Ninh, có phải cậu còn giận mình không?”

“Tại sao lại nghĩ mình giận cậu?”

La Tinh Tinh vẻ mặt có chút lo lắng, kéo tay Đường Ninh, “Cậu nghe mình nói, ngày đó thật sự mình và A Tinh chỉ nói chuyện một chút.”

Đường Ninh không nói gì, vẫn như cũ bước chậm rãi băng qua sân trường. Cô biết La Tinh Tinh nói thật, quả thật ngày đó Ngạn Tinh đúng là đi tìm cô ta hỏi rõ sự tình, Ngạn Tinh không có ý gì, thế nhưng La Tinh Tinh khẳng định có ý tứ khác. Nếu cô nhớ không sai, Ngạn Tinh đối với La Tinh Tinh không hề có cảm giác gì đặc biệt.

“Cậu ngày đó tại sao không nghe mình giải thích gì hết đã chạy đi? Nếu như cậu không bỏ chạy sẽ biết được rằng A Tĩnh tìm mình kì thực chỉ muốn chuẩn bị cho cậu một bất ngờ nhỏ.” La Tĩnh Tĩnh cắn môi dưới, ngược nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc nào của Đường Ninh, giọng nói càng ôn nhu: “Ngày đó, A Tĩnh chuẩn bị cho cậu một màn tung người bay lên không trung đầy lãng mạn, bởi vì mình học thiết kế nên A Tĩnh đến tham khảo ý kiến của mình, sau đó hỏi mình cậu thích hoa gì. Thảo luận xong, mình và A Tĩnh rời khỏi phòng học đi chuẩn bị ai ngờ mình không cẩn thận vấp vào cái ghế ngã xuống, may mà có A Tĩnh kịp thời ôm lấy nếu không mình đã nằm trên nền lớp học rồi.”

La Tĩnh Tĩnh vấp vào cái ghế tuyệt đối là cố ý. Bất quá, mặc kệ cô ta là cố ý hay không thì hiện giờ đối với Đường Ninh đều không có bất kì quan hệ nào.

Đường Ninh không quay đầu lại, vẫn tiếp tục bước đều về phía phòng học, nhàn nhạt lên tiếng, “Ừ”

La Tĩnh Tĩnh vốn đã chuẩn bị một đồng lý do biện hộ cho mình, thế nhưng nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Đường Ninh lúc này, một tiếng “Ừ” thật sự khiến cô ta không biết tiếp theo nên nói gì. Cô ta im lặng, sau đó quay đầu về phía Đường Ninh, không biết có phải ảo giác hay không mà lúc này cô ta nhận thấy sau nửa tháng không gặp Đường Ninh đã thay đổi rất nhiều, cứ như là trở thành một người khác vậy.

“Ninh Ninh?” La Tĩnh Tĩnh mang theo vài phần dò hỏi lên tiếng.

Đường Ninh rốt cuộc quay đầu lại, trên mặt mang theo vài phần thần nhiên cùng nụ cười mỉm quen thuộc, “Tĩnh Tĩnh, mình thật sự không tức giận. Cậu và A Tĩnh đều là những người bạn quan trọng của mình, hơn nữa mình và A Tĩnh lại là thanh mai trúc mã của nhau, làm sao mình lại không biết tâm tư của A Tĩnh được?”

Đường Ninh trên mặt nở nụ cười làm cho La Tĩnh Tĩnh hoàn toàn sững sờ, Đường Ninh trước đây luôn mỉm cười dịu dàng, thỉnh thoảng sẽ mang theo vài phần e lệ nhưng bây giờ nụ cười mang vẻ thần nhiên thì La Tĩnh Tĩnh trước đây chưa hề thấy.

La Tĩnh Tĩnh trong lòng thoáng run rẩy, lại nghe Đường Ninh nói tiếp.

“Tuy rằng A Tĩnh cái gì cũng đều không nói nhưng mình biết anh ấy vì mình mà hao tâm tổn trí rất nhiều. Anh ấy lại còn nghĩ ra cái trò tung người lên trên không rồi lại còn có hoa nữa thật là khờ quá mà. Cậu lại không phải là mình như thế nào biết mình sẽ thích hay không? Bất quá anh ấy làm như thế mình cũng rất vui, đương nhiên sẽ vui vẻ phối hợp.” Đường Ninh nhìn La Tĩnh Tĩnh rồi mỉm cười ngọt ngào, “Mình cũng đã chuẩn bị cho anh ấy một món quà bí mật.”

La Tĩnh Tĩnh nghe Đường Ninh nói như vậy không tự chủ được dừng bước. Cô ta nhìn cô gái trước mặt mình, không khỏi nhíu mày nhìn lên, đây thật sự là Đường Ninh? Làm sao mới chỉ có nửa tháng không gặp mà lại trở nên khác thường như thế này? Đường Ninh về mặt tình cảm luôn luôn bị động, dù trong lòng có yêu thích người đàn ông đó như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ chủ động ra tay. Cô ta chỉ biết đứng tại chỗ, chờ đối phương từng bước tiến đến bên cạnh mình. Ngạn Tĩnh không phải là người hiểu được thế nào là tình yêu nam nữ nên vẫn chưa biết mình đã yêu thích Đường Ninh. Anh ta chỉ là người có tính cách táo bạo lại thiếu sự kiên nhẫn nên về mặt tình cảm thật sự là rất trì độn. Sau đó không biết ai đã kích thích anh ta lại khiến anh ta đột nhiên thông suốt, phát hiện bản thân mình thật sự đã yêu Đường Ninh, lập tức chạy tới chỗ Đường Ninh đang biện luận luận văn. Ngay khi Đường Ninh kết thúc phần tranh luận của mình xong, anh ta lập tức chạy tới kéo Đường Ninh đầu óc đang mơ hồ không hiểu chuyện gì ra ngoài rồi ngay tại hành lang lớp học cưỡng hôn Đường Ninh - chính là hoa khôi giảng đường nổi tiếng của trường đại học tài chính Z.

Khi đó chuyện tình của Ngạn Tĩnh và Đường Ninh đã được những người chứng kiến ở đó lan truyền khắp mọi ngõ ngách trong trường trở thành giai thoại được lưu truyền tới nay hay còn gọi là chuyện tình thế kỷ có một không hai ở trường đại học Z. Mà cô ta, nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau, ngoài mặt thì mỉm cười chúc phúc nhưng trong lòng lại âm thầm rơi lệ. Bởi vì, cô ta cũng giống Đường Ninh thật sự, thật sự rất yêu thích Ngạn Tĩnh.

Một năm sau, Ngạn Tĩnh và Đường Ninh kết hôn, chú rể là người đàn ông mà cô ta yêu nhất trên thế giới này, còn cô ta thật nực cười lại là phù dâu của cô dâu. Thật không công bằng, dựa vào cái gì mà Đường Ninh có thể có tất cả mọi thứ mà cô ta muốn? Ngoại trừ gia thế hiển hách, Đường Ninh có cái gì có thể so

sánh với cô ta? Cô ta từ nhỏ, trước lúc Đường Ninh chưa xuất hiện, là một học sinh xuất sắc trong mắt các thầy cô và bạn bè. Thế nhưng chỉ cần Đường Ninh xuất hiện, tất cả đều thay đổi. Đường Ninh nhu nhược vô năng nhưng lại có vô số người bu quanh, yêu thích rồi tận tụy vì cô. Đường Ninh ở đâu thì La Tinh Tinh nhất định sẽ bị lu mờ, không thể ngóc đầu lên nổi. Buổi tối hôm đó, La Tinh Tinh uống đến say khướt. Sau khi tỉnh dậy, cô ta phát hiện cô ta đang ở thời điểm cô ta vừa mới vào đại học.

La Tinh Tinh và Đường Ninh đều là thành viên ưu tú của hội học sinh. Ngay lúc Đường Ninh muốn tham gia vào hội học sinh thì bị Ngạn Tinh kéo đi, anh ta vừa kéo miệng vừa lẩm bẩm hội học sinh có gì tốt mà phải tham gia, chẳng lẽ lại muốn cho người ta sai bảo mình làm việc hay sao? La Tinh Tinh lúc đó cảm thấy Ngạn Tinh chắc hẳn là thiếu gia con nhà giàu, mắt cao hơn đầu. Nghe Ngạn Tinh nói như thế Đường Ninh không nhận được phần bác lại hai câu, hai người tranh cãi nhau sau đó Ngạn Tinh kéo Đường Ninh đi, thế nhưng Đường Ninh lại quay lại xin lỗi cô ta.

Sau chuyện đó, Đường Ninh và La Tinh Tinh trở thành bạn thân của nhau. Tinh rệu, những kí ức trước đây lần lượt tràn về làm cho La Tinh Tinh biết cô ta đã trọng sinh. Cô ta dựa theo kí ức của kiếp trước từng bước tiếp cận Đường Ninh, dựa vào Đường Ninh mà tiếp xúc với Ngạn Tinh. Cô ta tự nhủ với lòng, ông trời đã cho cô ta trọng sinh, nhất định muốn cô ta giành lấy hạnh phúc đáng ra phải thuộc về cô ta. Cô ta thề, sẽ có một ngày, dù phải trả giá như thế nào cũng phải giành lại được Ngạn Tinh! Cô ta không thể để Đường Ninh kia một lần nữa cướp đi tất cả của cô ta, ngoài gia thế hiển hách ra, cái gì cô ta cũng hơn Đường Ninh, hiện tại cô ta biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, đối với cô ta đây lại là lợi thế rất quan trọng.

Đường Ninh tiếp tục bước đi, không nhìn thấy cái trừng mắt đầy sát khí của La Tinh Tinh, sau đó cô quay đầu lại chỉ thấy La Tinh Tinh đứng tại chỗ cau mày, tựa hồ không hề có cái ánh mắt đầy oán hận kia. Cô khẽ nhíu mày, ngửi khí hơi không kiên nhẫn lên tiếng: “Tinh Tinh còn không mau vào lớp, sắp trễ rồi.”

La Tinh Tinh lúc này mới xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười, bước nhanh tới bên cạnh Đường Ninh, “Được rồi, không phải là đang đi đó sao? Ninh Ninh, sau khi cậu khỏi bệnh tựa hồ lại trở nên nóng nảy hơn rồi? Cậu trước đây không như vậy.”

Đường Ninh trước đây thế nào? Đường Ninh lúc trước được mệnh danh là một người luôn luôn bình tĩnh, lúc nào cũng là bộ dáng an tĩnh đến lạnh nhạt, chỉ có cô ta là lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Cho dù tập đoàn J có khắc khe, hay mùa hè nóng đến cháy da, mọi người ai cũng đầy mồ hôi còn cô thì tinh thần vẫn sáng khoái, nhẹ giọng nói chuyện với mọi người, hơn nữa trên mặt luôn luôn là nụ cười khiến vạn người mê, chưa bao giờ thấy cô lo lắng hay vội vã làm gì. Vì lẽ đó nên mỗi lần các nam sinh người đầy mồ hôi mà nhìn thấy Đường Ninh cũng đều che ngực, rồi ai oán than thầm: “Quả nhiên là nữ hoàng được ông trời ưu ái, đáng vẻ lúc nào cũng là băng cơ ngọc cốt, thật là phong thái của một nữ thần!”

, nữ thần thật đúng là nữ thần, dù trong bất kì tình huống nào cũng vẫn giữ được phong thái của nữ thần.

3. Chương 3

Gần đây, trường đại học Z lan truyền một tin đồn, đó là nữ thần trong lòng các nam sinh - Đường Ninh, không biết tại sao không còn giống như trước: bình dị và gần gũi nữa, tính cách giống như thay đổi. Thế nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến lòng yêu mến của các nam sinh đối với nữ thần toàn năng này. Tuy bây giờ nữ thần đã trở nên cao quý lãnh diễm trái ngược với hình tượng bình dị thân thiện nhưng chính sự huyền bí, không thể tiếp cận được này đã làm cho Đường Ninh ngày càng được yêu thích hơn bao giờ hết.

Nhưng sự thay đổi của Đường Ninh lại làm cho La Tinh Tinh cảm thấy hoảng sợ. Trước đây, Đường Ninh rất an tĩnh, tuy rằng ngũ quan tinh xảo không khiếm khuyết nhưng lại làm cho Đường Ninh có vẻ thoát tục, như một nữ thần ở trong sơn cốc không thể nào chạm đến. Mặc dù không trải qua bất kì biến cố gì trong cuộc đời thế nhưng Đường Ninh hiện tại lại là một đoá hoa kiều diễm mị lực bắn ra bốn phía, Đường Ninh ngày càng biết tận dụng đúng chỗ sự kiều ngạo của mình làm cho bản thân càng được yêu thích, nhất là tính cách Đường Ninh ngày càng khiến La Tinh Tinh cảm thấy bất an. Không biết là tốt hay xấu, không

phải Đường Ninh ngẫm làm khó dễ người khác, mà Đường Ninh chính là...sẽ không giống như trước đây cái gì cũng đều lấy dĩ hoà vi quý làm trọng. Đường Ninh bây giờ là một người có chủ kiến, đối với bản thân lại tràn đầy tự tin, hơn nữa Đường Ninh lại biết cách thể hiện mình khiến cho bản thân lúc nào cũng trở nên nổi bật. Ví dụ như trong giờ học tiếng Pháp, Đường Ninh liền tự nhiên thoải mái dùng tiếng Pháp trò chuyện với bạn học và thầy giáo, đến nỗi cuối cùng thầy giáo không nhận được phải giờ ngón trở về phía cô mỉm cười đầy tự hào đối với cô học trò Đường Ninh này.

Trong trí nhớ của La Tinh Tinh, Đường Ninh không như vậy. Đường Ninh đăng kí các khoá học là theo La Tinh Tinh và vì lẽ đó nên trước mỗi buổi học Đường Ninh lại đứng trước cửa kí túc chờ La Tinh Tinh cùng lên lớp. Lúc đó, Đường Ninh vẫn mang theo nụ cười đầm ấm đáng yêu đi bên cạnh cô ta. Ngay cả trong giờ học tiếng Pháp thầy giáo giờ ngón trở tán dương cũng là hướng về phía cô ta – La Tinh Tinh chứ không phải Đường Ninh. Nhưng hiện tại, tại sao tất cả tựa hồ như đã thay đổi, La Tinh Tinh không nhận được nhìn Đường Ninh nhíu mày.

Cô ta trọng sinh chẳng lẽ Đường Ninh cũng trọng sinh....không thể, khả năng này không thể xảy ra....thế nhưng? chuyện này là sao...Một con người đang sống sờ sờ làm sao tính cách có thể thay đổi chỉ trong vòng nửa tháng không gặp, cho dù thật sự Đường Ninh và cô ta đều trọng sinh, thế nhưng Đường Ninh cả đời này vì gia thế hiển hách, không lo ăn mặc, tình cảm thuận lợi có thể cùng Ngạn Tinh kết hôn hết thấy tất cả đều mỹ mãn. Một cuộc đời như thế, Đường Ninh sẽ không trải qua bất kì thống khổ gì, chỉ là thiên kim đại tiểu thư, sống thêm mấy năm, cũng không thể giống như bây giờ tính cách hoàn toàn thay đổi. Chính ý nghĩ này đã làm cho La Tinh Tinh chắc chắn rằng Đường Ninh không có khả năng giống cô ta : “Trọng sinh.”

Đường Ninh không phải không biết La Tinh Tinh đang dò xét cô nhưng cô cũng không sợ. Đường Ninh trước đây khi học cấp ba đã từng học qua tiếng Pháp, sau khi thi đại học Đường Ninh lại cùng cậu mình ở nước Pháp mở một xưởng rượu vang, một tháng này đủ để Đường Ninh nói tiếng Pháp lưu loát không ai có thể nghi ngờ. Hơn nữa, một tháng đó cô cũng lấy được bằng thạc sĩ kinh tế ở Pháp.

Rốt cuộc, tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên, ngắt ngang những suy nghĩ của La Tinh Tinh, La Tinh Tinh mỉm cười nhỏ giọng nói bên tai Đường Ninh: “Ninh Ninh, mình không nghĩ cậu nói tiếng Pháp lại giỏi như thế.”

“Ừm, không sai. Thời điểm học cấp ba, mẹ mình có mời một giáo viên chuyên dạy tiếng Pháp đến giảng dạy tại nhà.” Đường Ninh không chút nào khiêm tốn mở miệng.

Lúc này, phía sau bỗng có một bạn học quay về phía Đường Ninh nói đùa: “Ninh Ninh, tiếng Pháp của cậu thật tốt. Mình cũng rất thích học tiếng Pháp, cậu có thể dạy cho mình không?”

Đường Ninh định mỉm cười nói: “Ngoại ngữ rất khó học, nếu như bạn muốn học thì chỉ cần đăng kí một khoá học bên ngoài rồi từ từ thực hành nhiều sẽ giỏi.” Thế nhưng Đường Ninh chợt nhớ mình đang bước đi trên con đường trở thành một cô gái lãnh diễm và cao quý nên ngay lập tức quay đầu lại yểu điệu nói, “Bạn học, mình không phải là giáo viên ở đây, và lại mình cũng rất bận. Mà Tinh Tinh cũng nói tiếng Pháp rất tốt, bạn có thể nhờ cậu ấy dạy thêm cho.”

Đường Ninh nói xong trong lòng không tự chủ được có chút đắc ý. La Tinh Tinh, cô ta chẳng phải lúc nào cũng rảnh rỗi bám lấy cô hay sao, bây giờ xem cô ta còn rảnh rỗi theo cô nữa không? Hừ, cô giúp cô ta có chuyện để làm xem cô ta giải quyết thế nào.

Nữ sinh kia vừa nghe Đường Ninh nói, con mắt chớp chớp chuyển động về phía La Tinh Tinh. “Bạn học La, có thể giúp mình không? Làm phiền bạn một thời gian nhé, bạn sẽ giúp mình chứ?”

La Tinh Tinh lúc nào ở trước mặt các bạn học cũng luôn làm ra vẻ thân thiện hay giúp đỡ kẻ khác, khi nghe bạn nữ sinh kia nói như vậy, trong lòng cô ta có hàng ngàn hàng vạn thứ không muốn nhưng vì sĩ diện của mình cô ta đành nghiêng rằng cố gắng chống đỡ khuôn mặt tươi cười của mình vui vẻ đồng ý. Dù sao, không thể chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà phá vỡ hình tượng bấy lâu nay cô ta vun đắp được.

Kỳ thực Đường Ninh cảm thấy La Tinh Tinh thật tâm không thể coi là một người xấu. Cô ta thật sự rất thích Ngạn Tinh, từ đầu đến cuối đều không biết rằng bạn tốt của cô ta – Đường Ninh cũng thích Ngạn Tinh. Sở dĩ Đường Ninh có kết cục thế thảm như thế cũng bởi vì La Tinh Tinh chớp được thời cơ biết làm

thế nào để Đường Ninh buông tay, cẩn thận suy nghĩ lại lúc đó cũng bởi vì Đường Ninh tính tình quá yếu đuối nhu nhược nếu Đường Ninh kiên cường một chút, lý trí một chút sẽ nhìn ra được sơ hở bên trong, cũng không đến nỗi kết cục về sau lại thê thảm như thế. Lúc Ngạn Tĩnh và Đường Ninh ly hôn, Đường Ninh tâm trạng bất ổn dẫn đến sinh non. Đây cũng coi như một dấu chấm hết cho bị kịch của Đường Ninh.

Tính cách quyết định vận mệnh, hoá ra điều này là thật.

Bất quá, mặc dù Đường Ninh có thể công bằng thấu hiểu cho La Tinh Tinh nhưng cô sẽ không bao giờ tha thứ La Tinh Tinh cướp đi chồng cô, lại làm hại cô sinh non. Hai điều này là tối kỵ đủ để cô đối địch với cô ta cả đời.

Nhưng vấn đề là...Tất cả những chuyện trên đều chưa có phát sinh, Đường Ninh trước đây thấy Ngạn Tĩnh và La Tinh Tinh ôm nhau chịu không được khóc lóc hành hạ bản thân mình dầm mưa rồi sốt cao dẫn đến viêm phổi. Vì lẽ đó, nên cô mới có cơ hội chiếm lấy cái thân thể này. Mặc kệ thế nào, cô bây giờ đã là chủ nhân của khối thân thể này thì cô sẽ thay nguyên chủ khiến La Tinh Tinh tuyệt đối không sống được dễ dàng.

La Tinh Tinh cho dù trọng sinh nhưng cô lại là xuyên không. Cô biết mọi đường đi nước bước kế hoạch của La Tinh Tinh, cái kế hoạch sẽ cướp đi Ngạn Tĩnh từ trong tay cô.

Nói đến Ngạn Tĩnh, Đường Ninh lại đau đầu. Ngạn Tĩnh là con người táo bạo lại không kiên nhẫn. Mặc kệ anh ta yêu cô sâu sắc, cũng không thể làm Đường Ninh động lòng...Đương nhiên, kế hoạch gây chia rẽ Đường Ninh và Ngạn Tĩnh của La Tinh Tinh thành công cũng một phần là do sau khi kết hôn, Đường Ninh lúc trước cảm thấy Ngạn Tĩnh là một người đàn ông không đáng tin cậy. Dù La Tinh Tinh là tiểu tam chẳng lẽ lỗi lầm không phải một phần do Ngạn Tĩnh gây nên hay sao?

Tiếng chuông kết thúc một ngày học vang lên, từng lớp từng lớp học sinh ủa ra như ong vỡ tổ, Đường Ninh và La Tinh Tinh bước đi cùng nhau, xa xa nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm đứng dưới lầu, bên cạnh là một chàng trai cao lớn đang chăm chú nhìn tấm áp phích tuyên truyền của ban nghệ thuật. Cái áp phích là do ban nghệ thuật thiết kế cho dạ hội Trung thu, nội dung cũng không có gì đặc biệt nhưng hình ảnh tuyên truyền lại là tấm hình Đường Ninh mặc bộ dạ phục màu đỏ đang say sưa đàn dương cầm.

Ngắm nhìn hồi lâu, chàng trai không do dự đem tấm áp phích xé xuống. La Tinh Tinh sững sờ, vội chạy tới, “Tĩnh, anh đang làm gì thế?”

Chàng trai này không ai khác chính là Ngạn Tĩnh, anh ta là nhân vật phong vân ở trường đại học tài chính Z này.

Ngạn Tĩnh tuy rằng đem tấm áp phích xé xuống nhưng anh ta không vò nó thành một cục rồi ném đi, chỉ cẩn thận đem tấm áp phích cất đi, dùng giọng điệu thản nhiên nói với La Tinh Tinh: “Tôi xé tấm áp phích.”Nói xong, ánh mắt chiếu thẳng đến Đường Ninh đứng cách đó không xa. Hôm nay, Đường Ninh mặc một chiếc váy dài màu trắng thanh khiết, dưới chân mang đôi giày cao gót màu bạc nhã nhặn.

Ngạn Tĩnh nhìn thấy Đường Ninh, đôi mắt sáng ngời, chạy nhanh đến chỗ Đường Ninh, “Ninh Ninh, cô nói buổi chiều em không có tiết nào nên anh tiện đường qua đón em về.” Giọng nói êm tai, mang theo vài phần bá đạo truyền tới, có thể hình dung ra đây là một chàng trai tính cách rất độc chiếm và ngang ngạnh.

Đường Ninh vẫn đứng im không trả lời, trái lại ánh mắt lại dừng trên món đồ trong tay anh ta, “Trong tay anh là cái gì?”

Ngạn Tĩnh sững sờ, sau đó bỗng nhiên đỏ mặt, lớn tiếng nói: “Em không cần biết đây là cái gì! Anh đợi em hai mươi phút rồi!” Đường Ninh không suy nghĩ gì nói ngay: “Anh biết rõ em tan học lúc nào, ai bảo tự mình đến sớm làm chi!”

Ngạn Tĩnh nhất thời ghen lời nhưng rất nhanh anh ta trừng mắt về phía Đường Ninh, “Ninh Ninh, em nên xin lỗi anh vì bắt anh đợi lâu mới đúng!” Đường Ninh miễn cưỡng liếc mắt nhìn anh ta, lúc này cô chẳng thèm nói bất kì câu nào, trực tiếp đi ra khỏi lớp.

Ngạn Tĩnh nhìn bóng lưng xinh đẹp từ từ rời khỏi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, anh phát hiện gần đây Đường Ninh bắt đầu không để ý gì đến mình. Ngay khi Ngạn Tĩnh nhíu mày suy nghĩ, Đường Ninh quay lại nở nụ cười sáng chói: “Anh không phải nói đã đợi em lâu rồi sao, muốn đưa em về nhà mà?”

Ngạn Tĩnh nhìn thấy nụ cười này, cái gì cũng đều bỏ quên, ngay lập tức chạy đến bên cạnh Đường Ninh, chẳng hề để ý này giờ La Tinh Tinh ở chỗ này, “Ninh Ninh, anh cảm thấy gần đây em hơi lạnh nhạt với anh!”

“Có chuyện này sao?”

“Đương nhiên là có! Em trước đây nếu biết anh đứng chờ em lâu như vậy, sẽ ngay lập tức chạy ra và hướng anh làm nũng xin lỗi.”

“Anh đã nhớ sai rồi, em sẽ không bao giờ hành động như thế.”

“...”

Ngạn Tĩnh im lặng sững sờ nhìn Đường Ninh, Đường Ninh quay đầu lại hướng La Tinh Tinh vẫy vẫy tay.

La Tinh Tinh đứng tại chỗ, máy móc giơ tay vẫy chào tạm biệt Đường Ninh. La Tinh Tinh chìm trong kí ức về khoảng thời gian cô ta ở trường đại học Z thế nhưng tất cả những chuyện này cũng chưa từng xảy ra. Ngước mắt nhìn hai thân ảnh cùng nhau rời đi, trong đầu lại không ngừng đổ kị. Cô ta cho rằng mình trọng sinh sẽ chiếm ưu thế nên từng bước thật hiện kế hoạch của mình. Đầu tiên là chuyện Ngạn Tĩnh đến hỏi ý kiến cô ta tặng quà cho Đường Ninh, cô ta thành công tạo ra mâu thuẫn giữa Đường Ninh và Ngạn Tĩnh. Cô ta nhớ rõ buổi trưa ngày hôm đó trời đổ mưa, Đường Ninh đẩy cửa ra chứng kiến cảnh Ngạn Tĩnh ôm cô ta! Thế nhưng tại sao hiện tại hai người này lại ở bên nhau? Không chỉ có Ngạn Tĩnh thay đổi mà ngay cả Đường Ninh cũng như biến đổi thành con người khác.

Trước đây Ngạn Tĩnh và Đường Ninh ở bên nhau, một người thì bá đạo, một người thì nhu nhược hết sức mà nay bỗng nhiên biến đổi thành nữ vương lãnh diễm cao quý cùng chàng trai si tình. Nay quả thật là ngoài sức tưởng tượng của cô ta, cho dù thời gian có trôi qua nhiều thế nào đi chăng nữa thì La Tinh Tinh cũng không thể chấp nhận nỗi sự thật này. Cô ta gần đây đều xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, mỗi lần muốn xuất thủ hại Đường Ninh đều bị Đường Ninh không chút để ý tự nhiên phản đòn. Ví dụ như khi này, cô ta vốn muốn hỏi Ngạn Tĩnh tại sao Đường Ninh lại am hiểu tiếng Pháp như thế. Ngạn Tĩnh là người đàn ông theo chủ nghĩa nam quyền, anh sẽ không cho phép người mình thích che giấu anh bất cứ chuyện gì. Thế nhưng chưa kịp hỏi, Ngạn Tĩnh lại bị Đường Ninh kéo đi mất rồi!

Hiện tại La Tinh Tinh cảm thấy cô ta trọng sinh cũng không thay đổi được gì bởi vì Đường Ninh đã không còn là Đường Ninh của trước đây nữa.

4. Chương 4

Ngạn Tĩnh đưa Đường Ninh trở về nhưng Ngạn Tĩnh không ngốc đến nỗi đưa Đường Ninh về thẳng Đường gia.

Đường Ninh nhìn qua cửa kính xe thấy cảnh sắc bên đường xa lạ, cau mày hỏi: “Chúng ta rốt cuộc đang đi đâu?”

Ngạn Tĩnh thần nhiên đối đáp: “Ngày hôm nay anh hẹn Tu Văn cùng nhau dùng bữa mà hôm qua vừa vặn Tu Văn có nhắc đến em nên anh nhân cơ hội này mang em đi cùng.”

Tu Văn tên đầy đủ là Diệp Tu Văn, là bạn tốt của Ngạn Tĩnh. Thành phố J này ngoài Đường gia là tập đoàn tài chính lớn còn có bốn tập đoàn khác: Ngạn, Diệp, Mạc là ba đại gia tộc còn lại. Trong đó, Ngạn gia có tài lực lớn nhất kế đó là Diệp gia. Đường Ninh sớm biết thế giới này có F4, họ là những công tử bột, triệt để là hạng người bất lương dùng tờ giấy đỏ để phán chết cho một người, ý thế hiếp đáp kẻ yếu... hiện tại F4, ạch... Ý thế hiếp người lâu lâu sẽ có dù sao cá lớn nuốt cá bé là chuyện thường bình của xã hội. Đường Ninh nhận thấy, bọn họ thật sự là những công tử bột nhưng không phải là hạng thiếu niên bất lương. Hơn nữa, mấy tên này, kỳ thực so với F4 trong vườn sao băng cũng có tiền bộ rất nhiều, ít nhất họ là những người có ăn học đàng hoàng, chưa hề đem trường học biến thành một nơi xấu xa bẩn thỉu.

Bốn người này cũng không phải học cùng một trường. Ngạn Tĩnh và Đường Ninh học cùng trường đại học, Z là trường đại học tài chính nổi tiếng, ba người kia cũng ở thành phố J nhưng lại học những trường tài chính nổi tiếng khác. F4 là mấy người cùng nhau học cấp 3 được nữ sinh trong trường tự chọn bởi vì tướng mạo của bốn người này đều thuộc nhân trung long phượng. Ngạn Tĩnh như ánh thái dương, Diệp Tu Văn hào hoa, Mạc Cách Tuấn phong lưu còn Từ Thịnh Nhã người cũng như tên thanh tú khuôn mặt đầy yêu mị. Mấy người này là bạn thân của nhau, lúc nào cũng đi với nhau như hình với bóng, cũng vì thế họ chính là F4 trong lòng tất cả nữ sinh. Lên đại học, danh hiệu F4 này lại càng vang xa ai ai cũng biết.

Đường Ninh cảm thấy thế giới này, mỹ nam ở khắp nơi. Không giống thế giới cô từng sống, lật tung cả trường học cũng không thể nhìn ra được một người đàn ông vừa mắt. Ôi tính ra cô đến thế giới này cũng có cái gọi là may mắn. Ai chẳng có lòng yêu thích cái đẹp. Cô cũng không đến nỗi thấy trai đẹp là chảy nước miếng nhưng nhìn vui mắt lại khiến cô cảm thấy hài lòng, sau đó sẽ cảm thấy đầy thỏa mãn.

Trở lại chuyện chính, tuy rằng Đường Ninh đồng ý để Ngạn Tĩnh đưa mình về nhà nhưng cô không muốn dùng bữa với bọn họ.

“Anh không nói với em là sẽ dùng bữa với họ.”

“Cách Tuấn nói hiện tại tâm tình đang không tốt, cần sự quan tâm của bạn bè, bảo anh nhất định phải mang em theo ăn cơm.”

Đường Ninh không nói gì, mấy người này ai cũng có bản lãnh, hơn nữa lại được ông trời ưu ái, nếu Mạc Cách Tuấn vì tình mà tâm trạng không tốt cô sẽ không tin. Mấy năm nay xung quanh anh ta toàn là người mẫu, diễn viên, đối với chuyện tình cảm anh ta chỉ chơi qua đường lại ăn chơi đàn đúm không biết tiết chế.

“Em đang nghĩ đến Tuấn?”

Đường Ninh mỉm cười, sau đó nhìn ra ngoài cửa xe, thản nhiên nói: “Là do anh nhắc đến trước.”

Ngạn Tĩnh không phủ nhận, ôi đây là huynh đệ của anh mà! Làm sao có khả năng buồn chán được!

“Thế nhưng em không biết, Tuấn lần đầu gặp Nhan liền yêu, sau đó tốn công theo đuổi, không hề khiếm tốn chút nào, Thịnh và Tu Văn nói công phu tán gái của cậu ta ngày càng lợi hại, lải nhải đến độ còn nhiều hơn mẹ cậu ta.”

Đường Ninh cả người dựa vào ghế, tay đặt lên trán ngăn ánh nắng lọt qua từ khe cửa, “Cái tên này có phải ở giới người mẫu nhiều quá muốn quên mình luôn rồi không?” Cho nên mới cả ngày nhàn rỗi bày ra tùm lum chuyện.

Ngạn Tĩnh liếc mắt nhìn Đường Ninh, đầu cô ngẩng cao, cằm và gáy kết hợp tạo ra đường cong hoàn hảo, hơn nữa nước da trắng nõn, làm cho anh ta thất thần. Nhưng ngay sau đó, anh ta lập tức tỉnh táo, nhìn con đường phía trước có chút buồn bực nói: “Ai mà biết, Tuấn luôn luôn làm theo ý mình, em quản cậu ấy nhiều làm gì?”

Đường Ninh cười cợt có chút hờ hững tiếp lời: “Chúng ta đều là thanh mai trúc mã của nhau, tình cảm so với người bình thường là không thể so sánh. Em quan tâm anh ấy là điều rất bình thường.”

Ngạn Tĩnh nghe thấy vậy im lặng không nói.

Đường Ninh quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt anh ta lạnh tanh, trừng mắt nhìn. Sau đó ánh mắt cô rơi trên cánh tay của anh ta: “Em phát hiện cánh tay anh bắp thịt thật cân xứng, Tĩnh gần đây anh thường tập luyện à?”

Ngạn Tĩnh nghe thấy những lời này suýt chút nữa trượt chân ga, đem chân đạp phanh quay đầu gào lên: “Ninh Ninh, em...”

“Em làm sao?” Đường Ninh vẫn ung dung nhìn anh ta, sau đó lại có chút bực bội nói: “Nếu anh lái xe không được thì đừng lái nữa.”

Nếu như không phải đang lái xe, Ngạn Tĩnh cảm giác có lẽ mình sẽ nháy dựng lên, “Anh, anh, anh... kỹ thuật lái xe của anh em có thể tuyệt đối tin tưởng!”

Đường Ninh nhìn dáng vẻ của anh ta lúc này, ánh mắt loé lên tia trêu cợt. Ngạn Tĩnh tính cách nóng nảy không hề biết che giấu tâm tư, kỳ thật rất khó tưởng tượng sau này anh ta chính là người gánh vác một công ty, thống trị thương trường. Nhưng cô mơ hồ nhớ tới, Ngạn Tĩnh tiếp quản công ty là do anh trai của anh ta - Ngạn Phong chết vì tai nạn xe cộ. Bởi vậy, có thể thấy được, nỗi đau mất đi người thân khiến một người đàn ông trưởng thành hơn, đủ thận trọng và thành thực để tiến tới thành công một cách nhanh nhất.

Đường Ninh tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cảnh sắc ngoài cửa thay đổi cực nhanh, nói tiếp: “Tĩnh, sau này những chuyện như thế này hãy hỏi ý kiến của em trước.”

Ngạn Tĩnh sùng người.

“Chuyện anh muốn làm không phải lúc nào em cũng thích, dù em có thích đi chăng nữa, có lúc cũng sẽ không phối hợp. Lần này coi như bỏ qua, thế nhưng nếu có lần sau em nhất định sẽ tức giận.”

Ngạn Tĩnh nghe được những lời này, vẫn không nói gì, quẹo phải rồi chuyển hướng vào bãi đỗ xe. Anh đem xe dừng lại, cau mày nhìn Đường Ninh: “Em không muốn cùng bọn anh dùng bữa sao?”

Đường Ninh nhin xuống xúc động, đại thiếu gia này cũng thật là thẳng thắn, anh ta tựa hồ rất dễ đem trọng điểm vấn đề gạt sang bên. Hơn nữa cô phát hiện ra một thứ rất thú vị, nói chuyện với Ngạn Tĩnh càng thuận theo anh ta, anh ta càng không phản đối, cô tức giận với anh ta, anh ta sẽ đại ra ngay người làm cho cô nhận ra anh ta cũng rất đáng yêu.

“Không phải em không muốn cùng dùng bữa với mọi người, ý em là ít nhất anh cũng nên thông báo với em một tiếng.” Em cũng không phải là bảo mẫu của anh.”

“Em tất nhiên không phải bảo mẫu của anh.” Ngạn Tĩnh trừng cô.

Đường Ninh trên mặt lộ ra nụ cười đầy thoả mãn, tiếp theo lại là khuôn mặt lãnh diễm cao quý, “Vây anh cũng nên nhớ kĩ, lần sau có bất cứ chuyện gì cũng phải hỏi ý em không được tùy tiện quyết định dùm em.”

Ngạn Tĩnh cảm giác hình như có cái gì vừa đâm xuyên qua trái tim anh rồi! Tiếp đó nhảy lên một cái, anh có chút kinh ngạc nhìn Đường Ninh.

Đường Ninh thấy anh ta lại bày ra một khuôn mặt khiếp sợ, trong lòng không khỏi buồn cười, lại gần anh ta, tay vỗ nhẹ lên mặt anh ta, “Ngoan, nghe lời.”

“...” Ngạn Tĩnh trở mắt ngoác mồm, đại não nhanh chóng vận hành sau đó lại sững sờ tại chỗ.

Này, này chuyện gì thế?! Ninh Ninh tại sao lại như vậy? Cô ấy, cô ấy vừa rồi chạm vào mặt anh! Lại còn ra dáng đại tỷ, nói phải, “Ngoan, nghe lời”, gặp quỷ rồi, đã nhiều năm chưa ai dám nói chuyện với anh như vậy. Ngay cả mẹ, hiện tại cũng sẽ không làm như thế với anh. Ai dám vỗ mặt anh, anh sẽ khiến kẻ đó trả giá gấp trăm lần!

Thế nhưng... Đây là Ninh Ninh, bên cạnh anh ngoại trừ mẹ và mấy chị họ, cũng chỉ có Ninh Ninh là con gái. Tính cách anh hay nóng nảy nhưng xưa nay chưa bao giờ nổi nóng với cô, nhìn cái thân thể nhỏ bé này anh lúc nào cũng lo lắng, sợ mình hét một cái cũng sẽ làm cô chấn động đến mức lão đảo rồi té xỉu.

Ngạn Tĩnh chìm trong suy nghĩ rồi quyết định sẽ không cùng Ninh Ninh tranh chấp. Anh ta cau mày, anh ta tự cho là sự nóng giận của mình đã được che giấu rất tốt, nhưng kì thật vẫn rất nổi nóng: “Em không biết không thể tùy tiện chạm vào mặt đàn ông hay sao?”

Đường Ninh quay đầu, thản nhiên tiếp lời: “Nhưng chúng ta là thanh mai trúc mã mà!”

Thanh mai trúc mã. Được rồi, đúng là thanh mai trúc mã, thế nhưng anh lại nghĩ đến một chuyện khác: “Đúng rồi, lần trước ở trong phòng học, tại sao nhìn thấy anh và La Tinh Tinh ở cùng nhau, em lại bỏ chạy? Tại sao anh gọi em cũng không quay đầu lại?”

Lúc đó La Tinh Tinh bị vấp ghế té xuống, anh cũng sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện lập tức vươn tay kéo lại. Thế nhưng Đường Ninh lại chạy đi? Anh lúc đó thấy rất kì quái, nghĩ phải đuổi theo hỏi cho rõ ràng tại sao cô bỏ chạy, ai ngờ La Tinh Tinh giống như keo dán, bám lấy anh, anh đành phải mang La Tinh Tinh đến phòng y tế. Buổi tối ngày hôm ấy, anh gọi điện cho Đường Ninh, cô không bắt máy, anh lại gọi cho cô Đường. Cô Đường nói cho anh biết, Đường Ninh không cẩn thận mắc mưa bị bệnh, anh muốn chạy ngay

tới thăm cô. Cô Đường lại nói Đường Ninh hiện giờ không muốn gặp ai. Lúc ấy anh cảm thấy con gái khi bị bệnh thật phiền phức, tính khí thật khó chịu thích làm nũng, vì lẽ đó Ngạn Tĩnh thấy khó chịu khi Đường Ninh bị bệnh. Sau đó khi cô khỏi bệnh, tuy rằng có gặp nhau vài lần nhưng anh thấy cô rất kì quái, đều trùng hợp cùng người khác tập trung lại một chỗ. Anh cảm thấy rất khó hiểu nhưng lại không tìm hiểu kĩ. Nếu như đi hỏi Cách Tuấn, có thể Cách Tuấn sẽ nói cho anh nghe nhưng tên này mồm miệng không kín, hơn nữa lại nói nhảm nhiều quá, anh lại không muốn nghe Cách Tuấn lải nhải.

Đường Ninh sững sờ, nhìn anh ta, “Anh còn nhớ chuyện này?” Đã qua ba tháng, hiện tại mới hỏi không phải là quá muộn rồi sao?

“Tại sao lại không nhớ?” Chỉ cần là chuyện liên quan đến Đường Ninh, Ngạn Tĩnh đều nhớ rất rõ. Đường hỏi tại sao anh ta nhớ, chỉ đơn giản là anh ta nhớ mà thôi.

Đường Ninh làm ra vẻ vô tội: “Nhưng em đã quên.”

Ngạn Tĩnh trừng cô, “Như thế nào lại có thể quên?”

“Em ngày ấy sốt cao nên bây giờ không nhớ rõ lắm.” Đường Ninh thuận miệng bịa chuyện, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay lập tức nhìn thấy một mỹ thiếu niên không nhận được cô nở nụ cười, lập tức kéo cửa sổ xe xuống gọi to: “Cách Tuấn!”

Người thanh niên kia ăn mặc hết sức tao nhã, nghe thấy tiếng gọi mình liền nhìn sang, ai ya, dung mạo anh ta thật sự xuất chúng so với Ngạn Tĩnh hoàn toàn mang phong cách khác nhau, cặp mắt kia hẹp dài đầy phong tình, phong thái tuấn dật đến yêu mị.... Tuyệt đối đánh cắp vô số trái tim hoài xuân của các thiếu nữ.

Đường Ninh thật sự cảm khái những lợi thế này, Mạc Cách Tuấn chọn bước chân vào giới showbiz thật là đúng.

Mạc Cách Tuấn nhìn thấy Đường Ninh, huyết một tiếng sáo dài, “Ồ, mỹ nhân.”

Ngạn Tĩnh bất mãn trừng mắt lại, hừ dăm phá rồi bọn họ nói chuyện.

Mạc Cách Tuấn vươn tay nắm vai Đường Ninh, “Tĩnh, sao mặt lại đen sì thế, có chuyện gì xảy ra sao? Rõ ràng còn chưa tới thời kì mãn kinh mà!”

Đường Ninh không nhận được “Xì” một tiếng cười vang lên.

Ngạn Tĩnh nghiêng rằng nghiêng lợi, “Mạc Cách Tuấn, cậu có phải rất hoài niệm thời kì chúng ta còn cùng nhau luyện quyền pháp không?” Không nói móc tứ cậu không sống nổi à?

5. Chương 5

Nói thật, có lúc Đường Ninh thật sự không thể hiểu được tình cảm của đàn ông, nhất là tình bạn. Tại nơi này cũng có mấy người đàn ông như thế, bọn họ bình thường xử sự rất ôn hoà nhưng đôi lúc cũng sử dụng bạo lực để nói chuyện. Giống như Ngạn Tĩnh và Mạc Cách Tuấn bây giờ, vừa vào phòng, không nói gì đã nhào vào đối phương sử dụng quyền cước, họ thẳng tay choảng nhau, rồi đập, nện, đá không hề khoan nhượng.

Đường Ninh trừng mắt nhìn, rất bình tĩnh lại gần Diệp Tu Văn và Từ Thịnh đang trò chuyện trên sofa.

“Tu Văn, Thịnh.”

Hai người đàn ông cùng ngừng đầu quay về phía cô, “Ninh Ninh, đã lâu không gặp.”

Cô tao nhã ngồi xuống lập tức có người phục vụ đưa đến một chén trà hoa hồng đường nhàn.

Đường Ninh trước đây rất thích uống cà phê, từ khi bị bệnh cô đã không uống nữa. Hơn nữa, thói quen ăn uống ít nhiều cũng thay đổi, bất quá khí sắc so với trước đây vẫn tốt hơn, đại khái cũng do được lợi từ việc dưỡng nhan đúng cách.

Diệp Tu Văn nhìn một màn bên kia đang kịch chiến, cười hỏi: “Lần này Tuấn lại nói gì khiến Tĩnh giận như thế?”

Đường Ninh ung dung thong thả đem chén trà để xuống từ tốn mở miệng: “Anh ấy nói Tĩnh đến thời kì mãn kinh.”

“Phốc!”

Hai người đàn ông bắt nhả phun nước trà từ trong miệng ra, Đường Ninh ra dáng tri kỉ cầm khăn đưa qua.

Từ Thịnh chậm rãi tiếp nhận, lau mồ hôi, “Tuấn quả thật là...” Bất quá Mạc Cách Tuấn nói những lời như vậy cũng không phải ngày một ngày hai cũng chỉ tại Tĩnh là người dễ dàng bị chọc giận. Ngạn Tĩnh trong nhà chỉ có anh lớn là Ngạn Phong, hai người lại cách nhau mười tuổi. Ba và mẹ của Ngạn Tĩnh lại không có yêu cầu gì đối với Ngạn Tĩnh, để mặc cho anh ta tự do phát triển, phát triển rồi phát triển từ từ trở thành một người đàn ông có tính tình nóng nảy.

Diệp Tu Văn nhìn về phía Đường Ninh, cười nói: “Gần đây thật là hiếm thấy em, đôi lúc cũng nên ra ngoài hít thở không khí nhiều hơn.”

“Em gần đây có theo mẹ đi học Yoga, hơn nữa chúng ta lại không học cùng trường, không gặp mặt nhiều cũng là bình thường. Đúng rồi, tuần sau là sinh nhật anh.” Đường Ninh cười nói, sau đó mắt không quên liếc nhìn hai người đang đánh nhau bên kia, không ngờ dáng vẻ Mạc Cách Tuấn trông như thư sinh mà lại có thể cùng Ngạn Tĩnh đánh ngang tay.

Diệp Tu Văn theo ánh mắt của cô nhìn sang, thấy Ngạn Tĩnh tức đến đỏ cả mặt, vô cùng có tinh thần: “Thề sống chết cũng phải bảo vệ được tôn nghiêm của đàn ông”, Anh ta cười nói: “Ừ, là sinh nhật của anh. Nhưng em không cần chuẩn bị quà cho anh đâu, em đến chung vui là được rồi.”

Sinh nhật Diệp Tu Văn, bắt đầu từ cấp 3 đã cùng các anh em thân thiết tổ chức party.

Đường Ninh nở nụ cười nói: “Anh không nói em còn mặt dày không mang theo, bây giờ anh nói như vậy em càng không thể không chuẩn bị quà được.”

Diệp Tu Văn lấy tay sờ sờ mũi, mỉm cười, “Như vậy tùy em thôi.”

Lúc này, “Ầm” tiếng vang thật lớn, hai người kia rút cuộc đã tách nhau ra, thở hồng hộc nằm thẳng ra sàn nhà.

Mấy người đàn ông trong phòng liếc mắt nhìn nhau, Đường Ninh không nhịn được dùng chân đá đá phần eo của Ngạn Tĩnh, “Tĩnh, anh có sao không?”

Ngạn Tĩnh cau mày, nắm lấy mắt cá chân của Đường Ninh lên tiếng, “Đừng đá.”

Cảm nhận được sự ầm ập từ mắt cá chân, Đường Ninh sững người, cúi đầu thấy Ngạn Tĩnh vẫn giữ mắt cá chân của cô. Còn không chờ cô phản ứng, Mạc Cách Tuấn nằm cạnh đó vừa được Diệp Tu Văn đỡ lên thấy cảnh này liền lên tiếng, “Chà chà, Tĩnh! Cậu thật mặt dày, dám ăn đậu hũ của Ninh Ninh.”

Ngạn Tĩnh sững sốt một chút, ngay sau đó liền thả tay ra, Trong lòng có chút quần bách lại hơi khác thường, mạnh mẽ trừng Mạc Cách Tuấn một cái, “Cậu, cậu ăn nói bậy bạ cái gì đó?”

Đường Ninh và Từ Thịnh đồng thời đưa tay ra muốn kéo Ngạn Tĩnh đứng lên, Ngạn Tĩnh do dự một chút, liền bắt lấy tay Từ Thịnh. Đường Ninh rất nhỏ nhắn lại mang giày cao gót, anh ta sợ anh ta nặng như vậy sẽ làm Đường Ninh ngã xuống.

Hành động này của Ngạn Tĩnh không qua được mắt Mạc Cách Tuấn, anh ta cọt nhả lắc ngón tay, “Cậu không cần giải thích gì hết càng tỏ càng đen thôi.”

Ngạn Tĩnh nhìn về phía Mạc Cách Tuấn, hàm răng mài đến phát ra tiếng soàn soạt, anh cảm thấy thật sự Mạc Cách Tuấn càng ngày càng muốn ăn đòn. Cúi đầu, nhìn tay mình, lại có chút sững sờ, tựa hồ như cái

cảm giác man mát mềm mại kia vẫn còn lưu ở trên tay, tìm Ngạn Tĩnh bỗng nhiên đập nhanh hơn. Anh ta không nhìn được nhìn về phía Đường Ninh, chỉ thấy Đường Ninh tựa tiếu phi tiếu nhìn Mạc Cách Tuấn, sau đó quay đầu về phía anh ta. Anh ta sững sờ, đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì để che giấu cảm xúc này anh ta lớn tiếng nói: “Đói chết rồi! Phục vụ, phục vụ mau dọn món!”

Mạc Cách Tuấn cười ha hả, thế nhưng anh ta rất thức thời sợ Ngạn Tĩnh then quá hoá giận nên lập tức ngừng lại. Mấy người bọn họ ngồi ăn cùng nhau rồi thảo luận tiệc sinh nhật Diệp Tu Văn tuần sau tổ chức như thế nào? Đường Ninh chỉ im lặng nghe, đối với cuộc trò chuyện này cô không hề thấy tí chi hứng thú, thế nhưng bữa ăn hôm đó tất cả các món ăn đều do cô gọi lên.

Cuối cùng, Diệp Tu Văn lên tiếng: “Ninh Ninh, hôm đó em có thể mang bạn theo.”

“Hả?” Đường Ninh nghi ngờ nhìn về phía Diệp Tu Văn.

Diệp Tu Văn cười giải thích: “Lần trước, anh có đến trường đại học Z, thấy em đi với một cô bạn gái. Em không phải đã nói hai người là bạn tốt của nhau sao? Nếu như bạn em đồng ý, em có thể dẫn cô ấy tới. Bọn anh rất vinh hạnh được làm quen với cô ấy.”

Từ Thịnh gật đầu tán thành: “Đúng, chính là cô gái kia, bọn anh rất muốn gặp bạn thân của em.”

Đường Ninh bật cười, tức giận nói: “Lẽ nào chúng ta không phải là bạn thân?”

“Chúng ta là bạn thân nhưng em hiếm khi tìm thấy một cô bạn gái hợp ý để mà.” Từ Thịnh cười nói.

Mạc Cách Tuấn bày ra khuôn mặt yêu mị, chen vào: “Mấy người gặp rồi? Dung mạo xinh đẹp không? Ninh Ninh có dịp nhớ giới thiệu cho anh làm quen nha.”

Ngạn Tĩnh cau mày: “Giới thiệu cái rắm, cậu chỉ xứng với những cô gái tùy tiện thôi.”

Mạc Cách Tuấn cười lộ ra hai hàm răng trắng ngắng đầu, yêu mị nháy mắt: “Cậu đang đổ kị với vẻ đẹp tiêu sái của mình, đúng không? Nhưng Tĩnh ơi, phải nói cho cậu biết, khi cậu ghen tỵ sắc mặt rất khó coi.”

Ngạn Tĩnh nổi trận lôi đình, xắn ống tay áo lên muốn chinh Mạc Cách Tuấn.

“Khục...Khục...” Đường Ninh rút cuộc nhìn không nổi nữa. phun toàn bộ nước trà hoa hồng từ trong miệng ra.

Ngạn Tĩnh bối rối đứng lên, xoay người vỗ lưng Đường Ninh giúp cô thuận khí, “Có làm không? Tại sao lại phun trúng anh?”

Đường Ninh vốn bị sắc đã khó chịu nay còn bị Ngạn Tĩnh không biết nặng nhẹ vỗ lưng lại càng thêm khó thở. Cô che ngực, quay đầu, cau mày, “Đừng vỗ nữa em sắp bị anh vỗ chết rồi.” Âm thanh mang theo giọng mũi kết hợp với đôi mắt đầy sóng nước vô cùng uy khuất đáng thương, thế nhưng lời nói ra lại mang theo vài phần khê quát.

Mạc Cách Tuấn thấy thế, cả người chồm về phía Đường Ninh, cười nói: “Ninh Ninh, để anh giúp em.”

“Không cần, được rồi.” Đường Ninh nhích ra, tránh xa ma quỷ.

Mạc Cách Tuấn ôm ngực, một bộ vô cùng đau đớn, “Ninh Ninh, em ghét bỏ anh! Anh mới vừa bị người ta đánh, em tốt xấu gì cũng nên an ủi anh một chút.”

Đường Ninh không nói gì, lúc này, điện thoại di động vang lên, cô mỉm cười nói: “Em đi nghe điện thoại.”

Người gọi tới chính là ba của Đường Ninh, ông mới vừa kết thúc một bữa tiệc. Vừa vặn gọi điện về nhà, nghe nói Đường Ninh đang ở gần nên liền gọi điện hỏi cô có muốn hay không theo ông cùng về? Đường Ninh không đành lòng để ba về một mình nên tạm biệt Ngạn Tĩnh và mọi người đi về.

Đường Ninh lấy ba lô bước ra đến cửa thì quay đầu hướng Tu Văn mỉm cười, nói: “Đúng rồi Tu Văn, sinh nhật anh em sẽ đi một mình. Nhưng anh yên tâm em sẽ tự lo cho mình không phiền đến mọi người đâu.” Mọi người trừng mắt nhìn, sau đó Đường Ninh vẫy tay, “Em đi đây, Bye Bye!” Đường Ninh mang theo nụ cười rời đi.

Diệp Tu Văn nhìn cửa phòng đóng lại, rồi nhìn ba người trong phòng, “Các cậu có cảm thấy Ninh Ninh dường như thay đổi rất nhiều?”

Ngạn Tĩnh cũng sờ, “Cô ấy có thay đổi sao?” Tuy rằng cảm thấy Đường Ninh không giống như trước, nhưng thật sự là có thay đổi sao? Ngạn Tĩnh cau mày, anh không cảm thấy Đường Ninh thay đổi nhiều, cũng lắm là hơi hung hăng một chút. Nhưng anh cho rằng Đường Ninh như vậy còn tốt hơn là Đường Ninh lúc trước ai cũng đối xử như nhau!

Mạc Cách Tuấn không nhịn được hướng Ngạn Tĩnh đảo mắt: “Tĩnh, hiện giờ mình bắt đầu hoài nghi nghiêm trọng rút cuộc cậu có thích Ninh Ninh hay không đó?” Đường Ninh hiện tại rõ ràng thay đổi rất nhiều!

“Trở nên rất có chủ kiến.” Từ Thịnh mỉm cười, nói tiếp: “Chúng ta không phải ai cũng như vậy sao? Lúc trước người nhà nói gì nghe nấy, sau đó từ từ bắt đầu có chủ kiến riêng của mình. Hiện giờ Ninh Ninh đang trong giai đoạn này cũng là điều dễ hiểu.”

“Đã đến lúc trưởng thành?” Diệp Tu Văn mỉm cười.

“Mỗi người đều có lúc đến thời điểm trưởng thành.” Từ Thịnh chỉ chỉ Mạc Cách Tuấn nói: “Cậu đã quên tên này trưởng thành như thế nào sao?” Người nhà phản đối cậu ta vào showbiz nhưng cậu ta vẫn khẳng khái làm đó thôi.

“Này đó là thời điểm mình lột xácBất quá...” Anh ta vuốt cằm, đôi mắt hẹp dài híp lại, “Mình cảm thấy Ninh Ninh chân thực hơn trước nhiều.”

Trước đây Đường Ninh không có chủ kiến, lúc nào cũng nhẹ giọng nói chuyện, bọn họ nói gì cô cũng chỉ cười rồi đồng ý, kỳ thực Đường Ninh lúc ấy như một con búp bê sứ, không có linh hồn. Đường Ninh hiện tại rất có lập trường, để nói chuyện, tự tin, cố chấp, hơi hung hăng nhưng lại làm cho người ta cảm thấy sinh động và chân thật.

Diệp Tu Văn cười nói: “Xem ra sự trưởng thành của Đường Ninh là rất tốt.”

Từ Thịnh gật đầu tán thành.

Trong khi mọi người thảo luận sự thay đổi của Đường Ninh, Ngạn Tĩnh chỉ biết ngây người ngồi trên ghế sofa, không nhúc nhích. Trên thực tế anh ta bị khiếp sợ.

“Tĩnh, Tĩnh!” Từ Thịnh gọi anh ta, rốt cục đem anh ta hấn kéo về.

“Có chuyện gì à?” Ngạn Tĩnh cau mày, rất không vui nhìn Từ Thịnh.

Từ Thịnh thở dài, “Cậu đang suy nghĩ gì mà nhập tâm thế?”

Đang suy nghĩ gì? Anh đang nghĩ... Vừa rồi Mạc Cách Tuấn nói.....

“Tĩnh, mình hiện tại bắt đầu nghiêm túc hoài nghi cậu có thật sự thích Ninh Ninh hay không đó?”

Mạc Cách Tuấn nháy mắt, “Đang nghĩ đến Ninh Ninh, đúng không?”

“Không đúng!” Ngạn Tĩnh lập tức phủ nhận, thế nhưng lỗ tai lại xuất hiện mấy vệt hồng hồng...

“Rõ ràng như vậy mà còn không chịu thừa nhận.”

“Mạc Cách Tuấn, tôi liều mạng với cậu!” Người nào đó thẹn quá hoá giận.

Sau đó, trong phòng lại một trận hỗn chiến.

6. Chương 6

Đường Ninh bước ra khỏi quán cơm thì thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt. Cô khẽ mỉm cười, mở cửa xe, khom người bước vào.

Mới lên xe, một mùi rượu xông thẳng vào mũi khiến cô cau mày, nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ngồi, hơi khó chịu nói : “Ba, ba lại uống rượu?”

Ông Đường là một người đàn ông trung niên có sức hút. Tập đoàn tài chính nhà họ Đường có trụ sở chính tại thành phố J, đầu tư hầu hết các ngành, hệ thống xí nghiệp có quy mô lớn trên toàn cầu. Vì vậy có thể thấy được người đàn ông này thâm trầm bản lĩnh thế nào. Giờ cô đã hiểu Đường Ninh xinh đẹp như vậy cũng là do gen tốt của ba và mẹ, hai người đều là những nhân trung long phượng. Bây giờ tuy ông đã già, khuôn mặt đầy vết tích của năm tháng nhưng ông trời vẫn trao cho ông sự thu hút và trí tuệ.

Ông giờ tay xoa xoa mi tâm, giọng nói có chút khàn: “Ừm, ba uống hơi nhiều”.

“Bác sĩ nói ba không nên uống rượu”. Ông giờ đã bước vào độ tuổi trung niên, thân thể bắt đầu có đủ loại bệnh. Bình thường trông ông rất khoẻ nhưng vẫn đột nhiên cao huyết áp.

“Chỉ uống một chút thôi, con yên tâm, ba tự biết cân nhắc”. Đối phương là thị trưởng, ông phải nể tình thôi. Chỉ cần xúc tiến được hạng mục này, muốn quan hệ gì mà chả có, mọi thứ đều có thể thương lượng. Rất nhiều chuyện nhìn bên ngoài thì đơn giản nhưng thật ra không dễ dàng gì, đây chính là cuộc sống.

Đường Ninh nghe xong, cười đưa ra kiến nghị: “Về tới nhà con sẽ làm canh giải rượu cho ba uống, có được không ba?”

Ba Đường mỉm cười cảm động nhìn con gái: “Được, đều nghe lời con. Hôm nay con cùng A Tĩnh ăn cơm với nhau à?”

“Không những có anh Tĩnh mà còn có cả bọn Tu Văn. Tuần sau là sinh nhật của anh Tu Văn, bọn họ thương lượng chuyện tổ chức, con chỉ tham gia cho vui.”

Mấy người bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, đã thế còn cùng nhau học trung học nên ông Đường rất yên tâm. “Đúng rồi, ba nghe mẹ con nói, con muốn mời bạn về nhà chúng ta chơi?”. Đường Ninh trước giờ đều là một cô gái ngoan ngay cả kết giao bạn bè cũng sẽ nói cho ba mẹ biết.

“Trước đây con có ý nghĩ này nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa. Người bạn kia gần đây rất bận”. Đường Ninh ngoan ngoãn trả lời.

Ông Đường quay đầu, ngắm nhìn ngũ quan xinh xắn của con gái mình. Dung mạo của con bé rất giống mẹ Đường nhưng tính cách thì lại không giống chút nào. Ông vẫn luôn cảm thấy con gái mình quá ngoan ngoãn. Ông nói cái gì cô đều nghe theo không hề có bất kì ý kiến gì. Thế nhưng từ sau khi khỏi bệnh nửa tháng trước con gái ông - Đường Ninh đã bắt đầu có chính kiến của mình. Ông nghe phong phanh con gái ông thay đổi như vậy bởi vì chuyện tình cảm nam nữ.

Ở độ tuổi này mà thảo luận về vấn đề tình cảm...Ông Đường cau mày, thực sự ông không muốn con gái mình yêu lúc này. Thế nhưng ngẫm lại, năm đó ông cũng quen mẹ Đường khi còn học đại học rồi yêu nhau kết hôn đến bây giờ.... ông thật sự cũng không thể nói gì. Đường Ninh sau khi trải qua chuyện tình cảm rồi sau cơn bệnh hình như thay đổi rất nhiều. Cô vẫn như trước ăn nói nhỏ nhẹ nhưng từ từ cô đã có lập trường của mình. Đường Ninh trước đây cũng nói ông đừng đi xã giao bên ngoài nhiều, đừng uống rượu không tốt, hiện tại Đường Ninh biết ông phải đi xã giao, cuộc gặp mặt hôm nay rất quan trọng không thể không đi, phải uống nhiều rượu nhưng lại nhẹ giọng nói với ông trở về sẽ làm canh giải rượu cho ông. Gần đây con gái ông lại đối với dưỡng sinh rất có hứng thú, đối với ẩm thực của ông và mẹ nó cũng quan tâm rất chặt. Con gái ông đã trở nên tinh tế hơn, biết quan tâm đến ba mẹ, ông rất vui với sự thay đổi này của con gái.

Trước đây ông rất không yên lòng với Đường Ninh, cô quá an tĩnh và hướng nội làm ông luôn lo lắng. Ông thường xuyên thở dài, không biết làm sao với cô, cô lúc nào cũng trốn trong thế giới nội tâm của mình không chịu đi ra mà cũng không cho bất kì ai bước vào. May mà ông có đầy đủ năng lực để bảo vệ con gái mình. Tất cả những người làm cha, làm mẹ trên thế giới này ai cũng đều yêu quý và sẵn sàng dùng mọi cách để bảo vệ con cái mình.

Nếu dựa theo nguyên tắc, Đường Ninh sẽ sống rất hạnh phúc. Sau khi kết hôn, sức khỏe ba cô không tốt lắm, từ từ giao hết quyền hành công ty cho Ngạn Tĩnh, lui về dưỡng lão cùng với mẹ Đường. Thế nhưng trong ngôn tình ngược, Đường Ninh lại không may mắn như vậy, La Tĩnh Tĩnh hãm hại làm cô và Ngạn Tĩnh ly hôn. Tập đoàn bị huỷ trong tay cô, kho hàng cháy, giá cổ phiếu tụt liên tục, cha cô biết tin đột quỵ,

rồi cô sinh non. Sau đó Đường thị tuyên bố phá sản, Đường Ninh nhảy lầu tự sát để lại ba mẹ già sống trên đời.

Đối với Đường Ninh hiện tại mà nói, cô nên dùng thái độ gì để đối phó với La Tinh Tinh đây? Cô cũng từng nghĩ đến, thế nhưng cô lại không phải là Đường Ninh, cho nên cô chỉ có thể đứng bên ngoài mà quan sát thôi. La Tinh Tinh có lỗi, nhưng bi kịch của Đường Ninh cũng là do tính cách nhu nhược của cô ta mà thôi. Quá nhu nhược, ỷ lại vào ba mẹ. Đáng ra cô ta nên bảo vệ ba mẹ mình khi họ già yếu nhưng cô ta lại lựa chọn cách ích kỉ nhất là nhảy lầu tự sát bỏ rơi họ.

Hiện tại Đường Ninh cảm thấy, La Tinh Tinh thế nào không quan trọng, Ngạn Tinh có ra sao cũng không quan hệ gì đến cô. Bây giờ đối với cô quan trọng nhất là người thân của mình - ba mẹ Đường. Tuy cô với ba mẹ Đường tình cảm không sâu đậm nhưng tấm lòng của ba mẹ ai chẳng như nhau.

Ba mẹ Đường cũng vậy, không hề ép buộc cô phải làm chuyện gì, chỉ muốn cô sống tự do làm những điều mình thích, ở bên ngoài bị ám ức về đến nhà cô vẫn là bảo bối trong lòng họ.

Khi đó cô rất tự nhiên hưởng thụ sự yêu thương của họ dành cho mình, không hề lo lắng, thích làm gì thì làm rồi kiêu ngạo vỗ ngực với thiên hạ: “Xem đi, ta muốn làm gì thì làm, muốn cái gì cũng có thể.” Nhưng ba bất ngờ đột quy, thế giới của cô sụp đổ. Anh trai thay ba lên nắm quyền, mẹ cô từ một người luôn được bảo vệ trở thành một người mẹ mạnh mẽ bảo vệ cô.

Cô rút cuộc phát hiện sở dĩ cô có thể sống vô ưu vô lo, thích làm gì thì làm, cầu được cái gì có cái đó tất cả không phải do cô có khả năng nắm giữ mà là do ba mẹ thay cô chống đỡ cả bầu trời, bảo vệ cô, giúp cô vui vui vẻ vẻ sống trên đời.

Ba mẹ Đường như vậy khiến cô muốn báo đáp, muốn trở thành con gái thật sự của họ.

Trở về biệt thự của Đường gia, mẹ Đường đang ngồi trên ghế sa lông ở phòng khách, trong tay cầm một quyển sách, tư thái cực kì. Nhìn thấy hai cha con họ, đứng lên mỉm cười vui mừng nói: “Rất cuộc cũng về, giờ mẹ có thể yên tâm đi ngủ”. Biết được cha con họ đang trên đường trở về, không an tâm cho lắm nên bà không thể ngủ được vì vậy ngồi đây lo lắng chờ.

Mẹ Đường đi mấy bước, quay lại nhìn Đường Ninh lên tiếng: “Ninh Ninh, Tinh Tinh buổi trưa có gọi điện đến tìm con.”

Đường Ninh sững sờ.

“Tinh Tinh nói con để quên đồ ở chỗ nó, hỏi con có muốn nó mang đến nhà không? Mẹ nghĩ, vẫn nên chờ con về trả lời thì tốt hơn.” Mẹ Đường nói xong nhìn chồng mình, nói: “Canh giải rượu đang ở trong bếp, để Ninh Ninh mang cho anh uống.”

Nói xong mọi chuyện, mẹ Đường ngáp một cái rồi đi ngủ.

Đường Ninh trừng mắt nhìn, nghiêng đầu nhìn về phía ba Đường, nghịch ngợm cười duyên: “Vậy con đi pha trà!”. Là một người phụ nữ được chồng yêu chiều hết mực nên mẹ Đường rất có phong thái nữ vương.

Ba Đường sững sờ một chút, ngồi trên ghế sa lông tay cầm quyển sách mẹ Đường đọc hồi nãy lật qua lật lại, hoá ra là một quyển sách nói về thuật phong thủy do một sư phụ Hồng Kông biên soạn. Ông bật cười, “Mẹ con từ lúc nào thích phong thủy vậy?”

Đường Ninh bưng chén trà đi ra, đặt lên bàn gần sa lông, “Ồ, lần trước con bị bệnh, cứ sốt cao không giảm, sau đó vô tình xem tử vi thấy cách bài trí trên sân thượng bị thái dương chiếu thẳng, động tới sát khí đối với người trong nhà không tốt. Thầy phong thủy nói âm dương phải cân bằng, sát khí trên đó nhiều quá phải mua chậu thần tài lớn đặt trên đó chặn bớt thái dương. Mẹ nghe lời mua chậu thần tài lớn về đặt trên sân thượng, quả nhiên con liền hạ sốt. Sau đó mẹ cảm thấy phong thủy rất thú vị liền mua sách về nghiên cứu”.

Ba Đường nghe vậy mỉm cười lắc đầu, “Mẹ con thật là...chỉ tại lo lắng quá...”.

“Cái này gọi là tà tin rằng có thể chứ không thể tin nó không xảy ra, ba dù ba không tin cũng không thể nói ra”. Giống như cô trước đây, không tin vào chuyện huyền không thể nhưng bây giờ nó lại xảy ra trên người cô. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô buộc phải tin.

Ba Đường liếc nhìn cô một chút, đem canh giải rượu bưng lên uống, nhẹ giọng nói: “Mẹ con làm canh giải rượu so với con thật thua xa. Ba đi nghỉ đây, con cũng nên nghỉ sớm đi.”

Đường Ninh nhìn bóng lưng ba Đường đi lên lầu, khoe miệng không nhịn được mỉm cười. Cùng gia đình ở chung một chỗ cảm giác thật ấm áp, mặc kệ là trước đây hay hiện tại cô đều muốn trân trọng giây phút này. Vừa nghĩ, chuông điện thoại vang lên, là La Tinh Tinh gọi đến.

Cô đi ra sân nhỏ, ngồi trên ghế mây, “Tinh Tinh, có chuyện gì không?”

“Ninh Ninh, cậu ngày hôm nay đi thư viện photo tài liệu nhưng lại để quên, nếu cậu cần dùng gấp tớ đưa đến cho cậu.”

“Không cần vội. Đúng rồi, mẹ tớ nói trưa nay cậu có gọi điện đến nhà.”

“Đúng nhưng người trả lời là bảo mẫu nhà cậu.”

Đường Ninh, “Ồ” một tiếng sau đó lạnh nhạt nói tiếp: “Tinh Tinh, lần sau không nên tự tiện gọi điện đến nhà tớ.”

Đầu bên kia điện thoại La Tinh Tinh sững sốt một chút tựa hồ kinh ngạc không biết phải nói gì, “Tớ, tớ... Bởi vì trước đây cậu cho tớ số điện thoại nhà nói cậu nếu không ở trường thì chỉ có thể ở nhà. Vì thế tớ...”

Đường Ninh dựa cả người vào ghế, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, “Tớ có số di động, nếu lần sau có chuyện cần tìm tớ, cậu gọi điện thoại di động cho tớ là được rồi. Coi như nếu tớ không trả lời lúc đó thì cũng sẽ gọi lại cho cậu.”

La Tinh Tinh trầm mặc, dùng giọng điệu ôn nhu trả lời: “Được rồi, Ninh Ninh buổi trưa cậu cùng Tinh ăn cơm đúng chứ, có chuyện gì xảy ra không?”

“Không có gì Tinh Tinh, những tư liệu kia tớ tạm không dùng tới, cậu cứ giữ dùm tớ. Ngày mai đến trường tớ sẽ qua chỗ cậu lấy được không?”

“...Ừ”

“Nếu không còn chuyện gì nữa tớ cúp máy đây.”

“...Ừ”

Đường Ninh cầm điện thoại trong tay, cả người thoải mái ngã vào ghế sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

La Tinh Tinh gọi điện đến mục đích là muốn biết chuyện về Ngạn Tinh vì thế cô không để La Tinh Tinh tìm hiểu thêm. Hiện tại, La Tinh Tinh đang bối rối cho nên mới ngốc nghếch gọi điện đến hỏi nàng. Bởi vì tất cả mọi chuyện đều không đi theo đúng hướng cô ta nghĩ, rất nhiều chuyện đã đi ra khỏi quỹ đạo sự hiểu biết của cô ta. Ví dụ như, trước đây Đường Ninh chuyện gì cũng tâm sự với cô ta, thường dẫn cô ta đến nhà chơi nhưng bây giờ La Tinh Tinh chưa hề bước vào biệt thự Đường gia hay như lúc này Đường Ninh sẽ mời La Tinh Tinh đến tham gia tiệc sinh nhật của Diệp Tu Văn thế nhưng bây giờ thì không.

Đường Ninh không hề làm gì, điều này khiến La Tinh Tinh bất ngờ, cũng làm cho cô ta kích động. Lúc học đại học, Ngạn Tinh tính tình thẳng thắn hay thể hiện tính khí đại thiếu gia, mắt cao hơn đầu, trong mắt hẳn không có bất cứ người con gái nào hết chỉ có Đường Ninh. Nếu không có Đường Ninh, Ngạn Tinh làm sao có thể nhìn thấy La Tinh Tinh nên nếu như cứ tiếp tục thế này làm sao La Tinh Tinh và Ngạn Tinh có thể chân chính yêu nhau.

7. Chương 7

Buổi tối, khi mẹ Đường đẩy cửa phòng Đường Ninh thì thấy Đường Ninh nằm trên giường, không biết đang nghiên cứu quyển sách gì đó.

Nghe được tiếng mở cửa, Đường Ninh ngẩng đầu thấy mẹ Đường mặc một chiếc váy lam nhạt trên mặt nở nụ cười: “Mẹ sao mẹ chưa đi ngủ?”. Hiện giờ đã mười một giờ, mẹ Đường bình thường mười một giờ nhất định sẽ ngủ, không phải vì dưỡng sinh mà mẹ Đường rất coi trọng việc chăm sóc nhan sắc.

Mẹ Đường bước vào phòng, ngồi ở mép giường, “Mẹ muốn tới đây nói chuyện với con một lát”.

“Ồ”, Đường Ninh gật đầu, từ trên giường ngồi dậy, sau đó đem quyển sách trên tay khép lại. Mẹ Đường liếc mắt nhìn qua lại là sách nghiên cứu về triết lý sống. Từ lúc nào con gái của bà lại có hứng thú với thể loại này?

Chicken Soup đây là quyển sách nổi tiếng về triết lý sống, có người nói quyển sách này không hề có tác dụng gì, có người lại nói quyển sách này rất hay rất bổ ích, chứa đựng những bí quyết sống tưởng chừng đơn giản nhưng lại thâm sâu đầy tính triết lý. Nhưng mẹ Đường nghĩ Đường Ninh ở độ tuổi này sao lại có thể xem và hiểu được những huyền cơ bên trong, chỉ có những người từng trải, từng thử mới có thể thấu hiểu chúng.

“Làm sao bỗng nhiên con lại thích đọc những loại sách này?” Mẹ Đường cười hỏi.

Đường Ninh ôm gối, đầu tựa vào giường sau đó không quên kéo mẹ Đường lại, “Mẹ con muốn dựa vào mẹ.”

Mẹ Đường mỉm cười, thuận theo cô tựa đầu vào nhau dựa trên giường.

Đường Ninh trả lời: “Con bỗng nhiên muốn xem chúng, chỉ là nhìn thấy chúng con rất thích, muốn về nhà đọc ngay”.

“Bởi vì Tĩnh nên con muốn xem những thứ này?”. Mẹ Đường hỏi thẳng. Không ai hiểu con bằng mẹ, chuyện Đường Ninh và Ngạn Tĩnh không qua được mắt bà. Chỉ là gần đây không còn nghe cô nhắc đến Ngạn Tĩnh nữa, lần trước ngã bệnh trong lúc sốt cao miệng vẫn không ngừng gọi tên Ngạn Tĩnh. Con gái mình dầm mưa về nhà, đêm đó liên sốt cao chần chừ cùng Ngạn Tĩnh có quan hệ. Nhưng Đường Ninh bệnh trong nửa tháng đều từ chối không cho Ngạn Tĩnh đến thăm, à còn có một cô bé nữa cũng không muốn gặp.

“Có chút liên quan đến Ngạn Tĩnh nhưng không phải hoàn toàn.”

“Con hiện tại đang yêu thích Ngạn Tĩnh sao?”

Đường Ninh sững sờ, quay đầu nhìn mẹ Đường.

Mẹ Đường trên mặt biểu hiện vài phần đã rõ, nở nụ cười, “Mẹ mấy ngày trước có gặp mẹ của Ngạn Tĩnh, bà ta hỏi mẹ sao dạo gần đây không thấy con. Mẹ nói con bị bệnh. Dạo gần đây sau khi khỏi bệnh sao con lại không hỏi mẹ gia đình Ngạn Tĩnh nữa, không phải trước đây con rất quan tâm chuyện nhà Ngạn Tĩnh sao?”.

“Con ...giờ đã lớn, mỗi ngày đều gặp mẹ Ngạn Tĩnh cũng không tốt”. Đường Ninh nói.

Mẹ Đường mỉm cười nhắc nhở: “Mặc kệ chuyện gì xảy ra, con cần phải suy nghĩ thật kỹ rồi hẵng làm. Sau này muốn quay đầu lại cũng không hối hận”.

Đường Ninh quay đầu nhìn mẹ Đường.

“Tháng sau Ngạn Phong đính hôn, mẹ Ngạn Tĩnh hỏi đùa mẹ không biết lúc nào đến lượt Ngạn Tĩnh”. Mẹ Đường nói chuyện thật ý tứ, không nói thẳng chuyện cô và Ngạn Tĩnh, cũng không nói rõ có muốn cô và Ngạn Tĩnh kết hôn với nhau không, vì thấy dạo này cô không quan tâm đến chuyện của Ngạn Tĩnh nữa nên nói bóng gió. Phần lớn trong mắt mọi người, Đường Ninh chính là một cô gái ngoan ngoãn, ba mẹ nói thế nào thì như thế nấy. Nếu ba mẹ đồng ý chấp nhận nhà họ Ngạn là thông gia, như vậy Ngạn Tĩnh và Đường Ninh sẽ xác định mối quan hệ.

Đường Ninh không nói gì, trong kí ức của Đường Ninh trước, từ sau khi bắt đầu học trung học, ở trong mắt rất nhiều người chuyện cô và Ngạn Tĩnh hiển nhiên là một đôi. Vì lẽ đó khi hai người xác định mối quan hệ cũng là thuận theo tự nhiên.

“Mẹ nói gì vậy?” Đường Ninh nháy mắt giả bộ hồ đồ.

“Con giả ngốc tiếp cho mẹ xem đi”. Mẹ Đường ngữ khí ôn hoà nhưng trong lời nói rõ ràng có ý uy hiếp. Người mềm thì ta cũng mềm nhưng nếu người chống lại thì ta phải đáp trả, mặc kệ là Đường Ninh trước đây hay Đường Ninh bây giờ, đều chạy không thoát vòng kim cô của mẹ Đường.

Đường Ninh bủi môi lẩm bẩm nói: “Tình cảm con đối với Tĩnh hay bọn Tu Văn đều giống nhau.”

Mẹ Đường nghiêng đầu, dùng cặp mắt giống hệt Đường Ninh nhẹ nhàng đánh giá cô.

“Con thừa nhận, con thật sự thích Tĩnh”. Đường Ninh cắn môi, lông mày nhíu lại, vẻ mặt có chút khổ não, hai tay siết chặt vào nhau, cẩn thận chăm chút ngôn từ mở miệng, “Thế nhưng thưa mẹ, con hiện tại phát hiện, lúc đó con không hề suy nghĩ kĩ càng, cứ ngỡ mình thích Tĩnh.”

Nói xong, cô ngẩng đầu lên, cặp mắt trong veo nhìn thẳng vào mẹ Đường, “Bởi vì lúc nào con cũng ở cạnh Tĩnh nên cứ nghĩ mình thích Tĩnh. Cho dù là do mẹ và dì Ngạn hẹn nhau hay do con và Tĩnh lớn lên cùng nhau nên lúc đó con cứ nghĩ dù có thích hay không thì sau này con và Tĩnh đều ở cạnh nhau nên trong tiềm thức con liền yêu Tĩnh.”

“Vậy tại sao bây giờ con biết con thật sự không phải là thích Tĩnh?”. Mẹ Đường hỏi ngược lại.

“Mẹ còn nhớ ngày đó con dầm mưa về nhà không?”.

Làm sao có thể quên ngày đó? Mẹ Đường lần đầu tiên nhìn thấy con gái mình hồi xiêu phách lạc về nhà, muốn chờ cô tắm nước nóng xong sẽ hỏi cho rõ ràng đã xảy chuyện gì?. Nhưng tắm nước nóng xong cô lại đi ngủ, sau đó sốt cao không giảm thực muốn hù chết bà.

Đường Ninh vẻ mặt như hồi tưởng kể lại: “Ngày ấy con ở trên trường nhìn thấy cảnh Tĩnh và Tĩnh Tĩnh ôm nhau.”

“La Tĩnh Tĩnh?”. Đây không phải là bạn tốt của Đường Ninh. Trước đây Đường Ninh không dưới một lần nhắc đến cái tên này.

“Đúng, chính là La Tĩnh Tĩnh. Ngày đó con bước vào lớp tìm La Tĩnh Tĩnh liền nhìn thấy cảnh Tĩnh đang ôm Tĩnh Tĩnh”. Đường Ninh nói, hướng mẹ Đường nở nụ cười, “Mẹ, lúc đó cho rằng Tĩnh và La Tĩnh Tĩnh có gian tình. Sau đó thì biết đó là hiểu lầm thế nhưng nhờ chuyện này mà con đã nghĩ thông suốt. Con và Tĩnh có thật là một đôi? Mọi người ai cũng nghĩ con và Tĩnh thật hợp nhau, chúng con là một đôi là chuyện hiển nhiên thế nhưng xưa nay mọi người đều không hề nghĩ đến chúng con có thật sự yêu thích nhau, muốn sống cùng với nhau không?”

Mẹ Đường nghe cô nói xong, khẽ nhíu mày suy nghĩ, “Ý của con là con không hề yêu Tĩnh?”

“Đã từng trước đây con thật sự yêu Tĩnh, nhưng mà hiện tại...” Đường Ninh mím mím môi, nhẹ nhàng lắc đầu nói rõ: “Con bây giờ đối với Tĩnh không hề có cảm giác yêu.”

Mẹ Đường nghe lời cô nói, khẽ mỉm cười, âm thanh mang theo vài phần than thở, “Xem ra chỉ là hiểu lầm, không ngờ hiện tại lại làm con nghĩ thông suốt”. Hồn bay phách lạc trở về, sốt cao mơ màng sau đó thay thai hoá cốt. Hiện giờ bà đối với con gái mình hơi ngạc nhiên, thế nhưng tất cả những chuyện này đều rất hợp lí. Bà bắt đầu suy nghĩ đúng thật bà chưa bao giờ kĩ càng ngắm lại xem Tĩnh và Đường Ninh có thật sự yêu nhau hay không? Mặc kệ chuyện gì xảy ra bà đều cùng chồng mình thấy vui vì con gái đã thay đổi, hiểu chuyện và có chính kiến của mình.

Bà vốn thấy con gái mình quá an tĩnh, ngoan ngoãn, Ngạn gia cùng nhà bà đều là hào môn thế gia, thêm nữa bà nhìn Ngạn Tĩnh lớn lên từ nhỏ, biết thằng bé này thật ra không tệ cho nên ngắm cùng mẹ Ngạn Tĩnh đồng ý cho Ngạn Tĩnh và Đường Ninh ở bên nhau, tạo thành một đôi viên mãn. Nhưng hiện tại Đường Ninh đã nói rõ lập trường của nó, bà thân là mẹ, đương nhiên phải tôn trọng ý kiến của con mình.

Chuyện tình cảm cũng giống như việc uống nước ấm lạnh tự rõ. Người khác không thể thay chúng nhìn rõ được, người khác nghĩ là tốt nhưng chúng chưa chắc đã thấy tốt.

“Mẹ, hiện giờ con đã trưởng thành rồi”. Đường Ninh nhìn người phụ nữ khôn khéo thấu hiểu lòng người trước mắt nở nụ cười.

Mẹ Đường vươn tay xoa xoa khuôn mặt cô, âu yếm nói: “Đúng thật, đã trưởng thành rồi. ”Nói xong mẹ Đường đứng dậy, “Trò chuyện thì cũng đã xong, con cũng nên đi ngủ sớm đi”.

Đường Ninh không nhịn được, mỉm cười giả bộ trừng mắt hỏi: “Mẹ là sợ ba con đang chờ mẹ sao?”

Mẹ Đường trừng mắt nhìn nàng: “Con, nhóc con này, gần đây cái gì cũng dám nói”. Nói xong, bước ra khỏi phòng cô.

Đường Ninh nhìn mẹ Đường bước ra khỏi phòng, cả người ngã nhào xuống giường. Cùng mẹ Đường trò chuyện là việc phải làm. Đúng thật Đường Ninh trước kia rất yêu Ngạn Tĩnh mà Đường Ninh cô bây giờ không hề yêu thích Ngạn Tĩnh, cô không hề nói dối. Còn La Tinh Tinh, cô cũng phải suy nghĩ nên xử lý thế nào? Nếu là bạn học cùng lớp, ngẩng mặt cứ giả vờ như không thấy. Cô nghĩ chỉ cần cứ lơ La Tinh Tinh như vậy hết thấy mọi chuyện đều tốt thế. La Tinh Tinh dù trọng sinh biết hết tất cả mọi chuyện cũng chẳng làm được gì cô.

Nghĩ đến đây Đường Ninh không khỏi cảm thấy đắc ý mỉm cười. Cô cảm thấy mình thật tài giỏi!

Quá thông minh cũng không phải ai cũng có thể có, hơn nữa thông minh cũng sẽ có lúc bị thông minh hại. Ví dụ, vào thời điểm cô tham dự tiệc sinh nhật của Diệp Tu Văn, mở cửa bước vào khách sạn đột nhiên thấy La Tinh Tinh không hẹn mà gặp.

“Ninh Ninh thật khéo!” La Tinh Tinh mở miệng chào hỏi.

“Tinh Tinh?”. Đường Ninh trừng mắt nhìn.

La Tinh Tinh kéo tay Đường Ninh cười nói: “Tớ vừa ở chỗ này gặp một đàn anh.”

Đường Ninh sững người.

La Tinh Tinh trên mặt mang theo nụ cười, tiếp tục giải thích: “Là học trò của ba tớ, anh ta mới từ nước ngoài du học trở về, cùng ba tớ đang trò chuyện, tớ chán quá nên liền chạy ra đây. Cậu hôm nay ăn mặc thật đẹp, là muốn tham gia tiệc gì sao?”. Ba của La Tinh Tinh là giáo sư nổi tiếng của trường đại học Z.

“Ừm.” Đường Ninh cười gật đầu. “Là sinh nhật của một người bạn”.

“Rất hiếm khi thấy cậu ăn mặc sang trọng như vậy, bữa tiệc này chắc hẳn rất lớn”. La Tinh Tinh mang theo vài phần dò hỏi đáp lại.

Hôm nay Đường Ninh mặc một thân lễ phục xanh nhạt, trên bả vai kết hợp một đoá hoa kiều diễm, vài sợi tóc buông xuống khi đi làm cho người xung quanh thấy vài phần phiêu dật. Hơn nữa làn da cô trắng sáng như tuyết mặc bộ lễ phục này lại vô cùng tương xứng, không thể xoi mói. Ngũ quan trên mặt lại tinh xảo làm cho cô trông thật thuần khiết tao nhã.

Đường Ninh khẽ mỉm cười: “Cậu hôm nay cũng ăn mặc vô cùng đẹp đẽ, có thể nhận ra được ba cậu đang tiếp đón một vị khách vô cùng cao quý”.

La Tinh Tinh nghe vậy, miễn cưỡng mỉm cười. Cô ta làm sao có thể vui cho nổi đây, Đường Ninh nói như thế khẳng định không có ý muốn mời cô ta tham gia bữa tiệc sinh nhật này. Cô ta hiện giờ có cảm giác, bản thân như một con ngốc đang diễn trò hề cho người khác xem, biết rằng sẽ rất mất thể diện nhưng vẫn phải diễn cho đến cùng. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào, mọi chuyện không phải như thế này? Từ sau khi khỏi bệnh, thái độ Đường Ninh đối với cô ta hoàn toàn thay đổi, trực giác nói cho cô ta biết, Đường Ninh đang phòng bị cô ta.

Cô ta cũng biết Đường Ninh đề phòng mình nhưng cô ta không biết phải làm thế nào để Đường Ninh thả lỏng cảnh giác, làm cho cô ta tiến lại gần Đường Ninh. Cô ta hiện tại không biết Đường Ninh nghĩ gì, cho dù muốn cướp Ngạn Tĩnh từ tay Đường Ninh, cô ta cũng không có cơ hội. Nếu như làm liều chữa lợn lành thành lợn què cũng chỉ thiệt cho cô ta. Hơn nữa, cô ta có cảm giác, mặc kệ cô ta phá rối cỡ nào thì kết cục cũng sẽ là Đường Ninh và Ngạn Tĩnh ở bên nhau rồi cô ta trở thành kẻ thù trong mắt Ngạn Tĩnh. Đường Ninh hiện giờ không giống với Đường Ninh trước đây, trong bất cứ tình huống nào cũng sẽ cho người khác một bậc thang đi xuống còn Đường Ninh bây giờ nói chuyện lúc nào cũng kẹp sẵn dao thương, không hề nhân nhượng làm cho đối phương lúng túng. Nói chung, thật không tốt nếu trở thành đối thủ.

8. Chương 8

Biểu cảm của La Tinh Tinh không thoát khỏi đôi mắt trong veo của Đường Ninh, cô nở nụ cười, nói: “Nếu như không có chuyện gì...Vậy tớ đi trước...”.

Thế nhưng cô còn chưa nói hết, liền thấy một âm thanh vang lên sau lưng cô.

“Ninh Ninh.”

Không chờ Đường Ninh quay đầu lại, cả người cô ngã vào một vòng tay. Đường Ninh nhìn qua bờ vai mình, mắt phượng ngược lên liền nhìn thấy anh ta.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh cũng biết xấu hổ đấy”. Mạc Cách cười hì hì đầy vô tội nhưng vẫn ôm cả người cô. Anh ta đưa đôi mắt hẹp dài của mình nhìn về phía La Tinh Tinh, trông mắt sáng ngời, “Ồ? Đây là bạn học đến cùng Ninh Ninh sao?”

“Cách, chớ làm loạn. Tinh Tinh đang cùng ba cô ấy tiếp đãi một vị khách vô cùng quan trọng. Anh không thể tùy tiện đem lôi kéo cô ấy như vậy em sẽ cảm thấy rất có lỗi”. Đường Ninh cười nói.

La Tinh Tinh nghe được lời nói của Đường Ninh, hướng Mạc Cách mỉm cười gật đầu. “Xin chào em tên là La Tinh Tinh, là bạn tốt của Ninh Ninh tình cờ gặp cô ấy ở đây”. Vừa rồi cô còn nghĩ bản thân mình thật may mắn nhưng giờ lại bị Đường Ninh chặn lại. Cô cứ nghĩ Mạc Cách xuất hiện sẽ phá vỡ cục diện rối rắm của cô lúc này.

“Thì ra là vậy”. Mạc Cách mỉm cười thân thiện, sau đó đưa tay ra, “Xin chào, tôi là Mạc Cách”.

La Tinh Tinh đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay Mạc Cách thể hiện tư thái tự nhiên phóng khoáng nụ cười nở trên môi đáp trả: “Rất hân hạnh được quen biết anh”.

Mạc Cách trong mắt lộ ra mấy phần tán thưởng nhưng anh ta cũng chẳng muốn thể hiện ra, nhìn về phía Đường Ninh, nói: “Tĩnh vừa gọi điện thoại cho anh thông báo mọi người đã đến đông đủ chỉ còn thiếu anh và em thôi”.

La Tinh Tinh nghe thế, hướng hai người trước mặt cười nói: “Ba ba tớ hẳn đang tìm tớ, tớ cũng phải đi đây. Ninh Ninh, ngày mai gặp nhau ở trường nha”.

Đường Ninh cười gật đầu, “Tất nhiên rồi”.

Mạc Cách nhìn theo La Tinh Tinh đi vào khách sạn không nhận được huyết một tiếng sáo tán thưởng, “Đại học Z có nhiều mỹ nhân như thế nữa không?”

“Tuy rằng dung mạo anh tựa Phan An nhưng cô ấy sẽ không để ý anh đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cô ấy thích Tĩnh”. Đường Ninh chậm rãi nói.

Trong lòng La Tinh Tinh lúc nào cũng chỉ có Ngạn Tĩnh, thế nhưng thật kì lạ tại sao La Tinh Tinh lại thích Ngạn Tĩnh đến vậy? Đường Ninh cau mày, cô chỉ nhớ rõ La Tinh Tinh yêu Ngạn Tĩnh đến chết đi sống lại còn vì sao La Tinh Tinh thích Ngạn Tĩnh cô lại không nhớ rõ. Chìm trong suy nghĩ, Đường Ninh bỗng cau mày nhìn về phía bờ vai đang bị ai kia nắm giữ, mở miệng nói: “Bỏ tay của anh xuống!”.

Mạc Cách trên mặt vẫn mang theo nụ cười, đưa tay bỏ xuống nhưng nháy ra ra hiệu cho Đường Ninh vòng vào tay hắn, cùng nhau tiến vào sảnh, “Thời điểm như thế này tất nhiên là phải có mỹ nhân đi cùng mới đúng!”

“Sẽ không phải là dành lấy hết sự chú ý của người khác đấy chứ?” Đường Ninh đưa tay luồn vào khuỷu tay của Mạc Cách, cười hỏi ngược lại.

“Tu Văn sẽ không để ý đến điều này đâu mà hai ta cũng không thể đạt đến trình độ chói lọi đó? Các thiếu nữ yêu thích Tu Văn sớm đã xem hai chúng ta là người thừa. Nhưng Tĩnh sợ rằng sẽ đánh cho anh một trận”. Mạc Cách cùng Đường Ninh như hai người cao quý đến từ hoàng tộc kiêu ngạo tiến vào khách sạn, đến trước cửa thang máy.

Đường Ninh nghe được những lời nói của Mạc Cách chỉ cười. Cửa thang máy mở ra, hai người cùng sánh đôi tiến vào. Mà lúc này, một người lẽ ra không nên có mặt ở đây lại đứng chỗ lối đi khẩn cấp của khách sạn nhìn chằm chằm vào hai thân ảnh vừa tiến vào, không cam lòng bước đi.

Cô ta cau mày cắn môi dưới, trên mặt có mấy phần đồ kị. Cô ta giờ phút này đáng lẽ ra nên ở bên cạnh ba ba của mình.

La Tinh Tinh đứng trước cửa thang máy, lẩm bẩm khẽ nói: “Nhất định là có chỗ nào đó không đúng.”

Thế nhưng là chỗ nào không đúng? Chuyện của Đường Ninh cô ta nhớ rất rõ không thể sai chẳng lẽ Đường Ninh này là giả. Thế nhưng vì sao lại như vậy? Lẽ nào lúc đó cô ta và Ngạn Tĩnh ôm nhau, cảnh tượng đó kích thích Đường Ninh làm cho cô ta thay đổi đến như vậy? Hoàn toàn biến thành một con người khác, thay da đổi thịt?

Ở trong thang máy, Mạc Cách vẫn chú ý đến La Tinh Tinh.

“Người bạn kia của em, xem ra cùng bạn bè trang lứa không giống nhau.”

“Có chỗ nào không giống nhau?”

“Cô ấy nhìn thấy anh lần đầu tiên lại không kinh diễm! Hơn nữa không biết như thế nào mà cô ta lại có thể thích Tĩnh, một người ngu ngốc không hề biết thế nào là tình cảm nam nữ, thật là không thể tin nổi! Em nghĩ mà xem sao lại có thể như thế được?”. Tuy rằng nói như vậy nhưng Mạc Cách biết vẻ ngoài của Ngạn Tĩnh có thể khiến cho các thiếu nữ mê đảo điên cuồng, tuy tính tình Tĩnh hơi táo bạo một chút nhưng hẳn ta lại đẹp trai, thân hình lại chuẩn, gia thế cũng hiển hách! Anh em của Mạc Cách làm sao không có khả năng này?

Đường Ninh nhin không được cười lớn, “Anh thật là có tự ki. Nói cho anh biết, cô ta cùng những cô người mẫu, diễn viên kia của anh hoàn toàn khác nhau, anh trở trêu chọc có ngày trắng răng”. Đường Ninh nói những lời này không phải vì giúp đỡ cho La Tinh Tinh cũng không phải vì Mạc Cách mà chỉ là cô không muốn cho La Tinh Tinh cơ hội tiến vào tình cảm giữa bọn họ làm xáo trộn cuộc sống đang yên bình của cô.

“Nếu là bạn thân của em, anh chắc chắn không làm bừa.” Mạc Cách cười nói. Hắn bình thường thích phong hoa tuyết nguyệt nhưng đều là đôi bên tình nguyện hắn chưa đến nỗi phải ép buộc một ai. Hơn nữa dù có thế nào hắn cũng không muốn làm Đường Ninh khó xử. Mạc Cách tin vào trực giác của mình, tình bạn của Đường Ninh và La Tinh Tinh không giống như tình bạn của hắn và bọn Diệp Tu Văn. Nếu La Tinh Tinh thật sự như Đường Ninh nói rất yêu thích Ngạn Tĩnh thì ai ya thật là có kịch hay để xem rồi.

“Keng” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Mạc Cách cùng Đường Ninh khoác tay nhau tiến vào, nam thanh nữ tú cùng nhau tiến vào khiến những người xung quanh không thể dời mắt. Bất quá rất nhanh, Mạc Cách liền cảm giác có một ánh mắt đầy sát khí đang nhìn hắn chằm chằm. Không lần quay đầu tìm kiếm hắn cũng biết chủ nhân của ánh mắt ấy chính là Ngạn Tĩnh.

Mạc Cách nghiêng đầu mỉm cười, hạ giọng rủ rủ bên tai Đường Ninh thật ám muội, “Chúng ta trước tiên đi chào hỏi chủ nhân của bữa tiệc sau đó lại qua chỗ Tĩnh”.

Đường Ninh không phản đối đến đây đương nhiên phải chào hỏi chủ nhân trước đây là lễ nghi tối thiểu.

Ngạn Tĩnh nhìn chằm chằm vào cánh tay đang vòng vào nhau kia của Mạc Cách và Đường Ninh, nhú mày đầy bức bối. Anh hôm nay đã nói sẽ qua đón Đường Ninh thế nhưng cô lại nói không cần rồi nói tài xế trong nhà sẽ đưa cô đến đây. Làm sao bây giờ lại là cảnh cô cùng Mạc Cách sánh bước bên nhau?

Từ Thịnh đẩy vai Ngạn Tĩnh, cười nhắc nhở: “Tĩnh, hôm nay là sinh nhật của Tu Văn, biểu hiện bây giờ của cậu quá dữ tợn sẽ dọa khách khứa xung quanh”.

Ngạn Tĩnh không nói gì chỉ im lặng đứng đó.

Từ Thịnh thấy hẳn không để ý đến mình chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng màu xanh nhạt. Từ Thịnh mỉm cười nói tiếp: “Thật là như người ta nói, con gái mười tám tuổi thì đáng vẻ ngày càng thay đổi. Nhìn Ninh Ninh của chúng ta đi, ngày càng xinh đẹp.”

Nghe những lời này của Từ Thịnh, con mắt của Ngạn Tĩnh lại càng dính chặt vào bóng lưng của Đường Ninh, tán thành gật đầu, đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút đây là ai, người con gái đó là Đường Ninh của hắn. Trong anh bây giờ tràn đầy kiêu ngạo, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ bá đạo, anh muốn đem cô giấu thật kĩ không cho ai nhìn thấy, cô chỉ thuộc về anh, chỉ để một mình anh nhìn cô mà thôi không ai được để ý hay đến gần cô, anh không muốn chia sẻ cô với bất cứ người nào dù cho đó là nam hay nữ, anh đều không thích.

Hiểu rõ suy nghĩ này của mình, Ngạn Tĩnh sửng sốt. Anh nhận ra mình gần đây thật sự rất kì quái, trong mắt lúc nào cũng có Đường Ninh, muốn độc chiếm lấy cô, sau đó... Mỗi lần nhìn thấy cô cùng người khác giới ở cạnh nhau, trong lòng anh sẽ sinh ra một cảm giác rất khó chịu, cho dù người kia có là huynh đệ tốt của anh, anh cũng bực mình.

Ngạn Tĩnh bắt đầu tin tưởng lời nói của Mạc Cách, anh cũng cảm thấy mình thật sự đang yêu Đường Ninh. Không biết anh thích Đường Ninh từ lúc nào, nhưng bây giờ anh đã nhận ra, anh thích cô.

“Tĩnh....Tĩnh...”

Giọng nữ dễ nghe vang lên, một bàn tay trắng nõn vươn ra quơ quơ trước mặt anh, lúc này Ngạn Tĩnh rốt cuộc hoàn hồn.

“Hả?” Anh nhìn Đường Ninh trước mặt khó hiểu hỏi.

“Anh đang suy nghĩ cái gì mà nhập tâm dữ vậy, em gọi anh từ nãy đến giờ”. Đường Ninh cười nói.

Đang suy nghĩ cái gì? Anh đang nghĩ...anh nhận ra mình rất yêu cô. Ngạn Tĩnh vừa nghĩ tới điều này, bỗng cảm thấy lúng túng khi đứng trước mặt Đường Ninh.

Mạc Cách thấy thế, tay hướng về phía cổ Ngạn Tĩnh, làm bộ kéo Ngạn Tĩnh đi, đầu trộm đuôi cướp phụ hoạ, “Đúng vậy ha Tĩnh, cậu đang suy nghĩ gì thế? A ha nhìn kìa tai đỏ hết cả lên!”

“Cậu, cậu... buông ra”. Ngạn Tĩnh then quá hoá giận xù lông hét lên.

Từ Thịnh thở dài lắc đầu, tiện tay cầm lấy hai ly rượu vang đỏ từ khay của người phục vụ mới đi ngang qua, đem một ly đưa cho Đường Ninh.

Đối với Mạc Cách và Ngạn Tĩnh hành động này anh và Đường Ninh đã nhìn quá quen thuộc, mặc kệ họ. Đường Ninh và Từ Thịnh cùng đến chỗ sa lông ngồi xuống. Bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu nhưng sự náo nhiệt đã lên đến đỉnh điểm.

“Các anh không phải là gọi hết bạn học đến đây chứ?” Đường Ninh hớp một ít rượu vang đỏ, thuận miệng hỏi.

Từ Thịnh nhìn về phía đám người Tu Văn, cười nói: “Có lẽ vậy, em cũng biết có người trời sinh mị lực nam nữ già trẻ đều không thể thoát khỏi hắn.”

Đường Ninh theo ánh mắt anh nhìn sang, gật đầu tán thành, “Cô chú Diệp thật là có một đứa con ghê gớm.” Diệp Tu Văn là người khéo léo nhất trong F4 bọn họ. Ngạn Tĩnh thì tính cách táo bạo bình thường dù không ai chọc anh ta thì chỉ cần nhìn khuôn mặt dữ tợn của anh ta cũng đủ để mọi người tránh xa không ai dám lại gần. Mạc Cách thì có vẻ dễ gần nhất, khuôn mặt luôn treo nụ cười lại thích nói đùa chọc người ta cười. Từ Thịnh thì tao nhã quý phái, từ nhỏ đã quen sống trong nhung lụa, nên đôi lúc cũng khó gần. Mấy người bọn họ chỉ có Diệp Tu Văn là ngoại lệ, hẳn bất luận là ai cũng đều có thể kết thân. Tuy rằng theo Đường Ninh cái thân thiện này là không thật lòng nhưng cũng coi như là một loại bản lĩnh.

Ở xã hội này, ai không phải có một hai địa vị, ngoại trừ người thân của mình thử hỏi có ai sẽ vì người đó mà thật tâm đối xử? Vợ chồng nhiều lúc còn tính toán nhau, huống chi là người ngoài. Ở trong nhiều tình huống, người khác đối xử tốt với ai đó cũng chỉ vì ở người đó có cái họ cần, để họ lợi dụng mà thôi.

Vì lẽ đó, Đường Ninh cảm thấy cách đối nhân xử thế của Diệp Tu Văn là rất khả thi. Nó thích hợp tồn tại trong cái xã hội mà lợi ích đi đầu như thế này. Bất quá mấy người bọn hắn đều là thiếu gia hào môn, tư chất không tệ nên chỉ cần không đi lầm đường lạc lối, cuộc đời chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió, sống sung sướng an nhàn suốt cả đời.

Đường Ninh vừa suy ngẫm, vừa không tự chủ được nâng ly rượu vang đỏ lên nhắm nháp từng chút từng chút.

Từ Thịnh nhìn sang cô thấy cô uống gần hết ly rượu vang đỏ trong tay, không khỏi có chút sững sờ, “Ninh Ninh...”

“Hả?” Đường Ninh nghiêng đầu.

Lúc này, bữa tiệc cao trào lại lên, Từ Thịnh không thể làm gì khác hơn là cười nói: “Không có gì.” Anh ta kỳ thực muốn nhắc nhở Đường Ninh, rượu vang đỏ nồng độ cồn cũng rất lớn, hơn nữa bình thường Đường Ninh cũng ít khi uống nên anh ta không biết tử lượng của cô thế nào.

“Sắp bắt đầu rồi, chúng ta cũng nên qua thôi.” Mạc Cách cười nói.

Ngạn Tĩnh đi đến bên cạnh Đường Ninh, nhìn ly rượu vang đỏ trên tay Đường Ninh rất không hài lòng, ngữ khí không tốt hỏi: “Em uống rượu?”

Đường Ninh cười liếc anh ta một chút, thở dài nói: “Tĩnh, anh chỉ là bạn của em thôi, không phải mẹ em, OK?”. Dừng một chút, cô lại nói: “Em tự biết cân nhắc.”

Ngạn Tĩnh sững sờ định nói tiếp nhưng bị Mạc Cách kéo đến cạnh Diệp Tu Văn. Đường Ninh nhìn bóng lưng Ngạn Tĩnh, lòng mày không nhịn được nhú lại, cô cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp hay.

Bữa tiệc kết thúc, bốn người bọn họ như thường lệ khẳng định còn đi tiếp.

Mạc Cách cùng Từ Thịnh ở trong hội trường xử lý một số chuyện, Diệp Tu Văn tiễn Ngạn Tĩnh và Đường Ninh đến thang máy.

“Ninh Ninh, anh để tài xế của anh đưa em về trước nha?” Diệp Tu Văn hỏi. Mấy người bọn hắn đêm nay ai cũng đều uống rượu khẳng định không thể trực tiếp đưa Ninh Ninh về.

Đường Ninh lắc đầu mỉm cười, “Không cần đâu, lái xe nhà em đã chờ ở dưới.”

“Vậy anh đưa em xuống.” Ngạn Tĩnh nói.

“Cũng không cần, ngay tại cửa lớn, em lại không phải cô bé ba tuổi, chẳng lẽ đi xuống đó cũng xảy ra chuyện lớn được hay sao?” Đường Ninh mỉm cười nói đùa.

Ngạn Tĩnh cau mày, “Được rồi, ngay khi em lên xe nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Diệp Tu Văn thấy thế, trong lòng âm thầm thở dài, nhẹ nhàng nói: “Tĩnh, để Ninh Ninh về đến nhà gọi điện thông báo bình an là được rồi.” Ngạn Tĩnh thích Đường Ninh nên chuyện gì cũng muốn quản. Thế nhưng quản quá nhiều, sẽ làm cho đối phương có áp lực.

Ngạn Tĩnh không thể làm gì khác hơn ngoài gật đầu.

Cửa thang máy mở ra, Đường Ninh bước vào, cười vẫy tay chào hai người, “Em về đến nhà sẽ gọi điện cho hai người.”

Sau đó, cửa thang máy đóng lại như phân cách hai thế giới.

Đường Ninh nhìn con số dần dần giảm cuối cùng đến tầng trệt thì “Ting” một tiếng, trong lòng không khỏi cảm thấy phiền muộn. Cô không ghét Ngạn Tĩnh, thậm chí nhiều lúc còn cảm thấy anh ta rất đáng yêu thế nhưng cô vẫn không có cách nào tiếp nhận tình cảm của Ngạn Tĩnh.

Đến đại sảnh tầng trệt cô bước ra ngoài. Gió đêm từ từ thổi đến làm cho đầu óc ẩm đạm của cô có chút tỉnh táo. Cô biết tử lượng của mình rất khá thế nhưng thân thể này của Đường Ninh tử lượng lại kém quá.

Lái xe nhà cô đem xe đỗ ngay trước mặt, cô đi xuống không may bước hụt một bậc cầu thang. Ngay khi cô tưởng chừng mình sẽ ngã bệt xuống nền đất thì một cánh tay vững chắc đưa ra kéo cô lên giúp đứng vững.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một âm thanh đầy từ tính vang lên.

“Không sao, không có chuyện gì nữa, cảm ơn ngài.” Cô mỉm cười ngẩng đầu nhưng khi nhìn rõ diện mạo của người trước mặt cô không khỏi sửng sốt một chút, là anh ta?

9. Chương 9

Bàn tay ấm áp của anh ta vẫn giữ lấy cánh tay trắng nõn của Đường Ninh đến khi Đường Ninh có thể đứng vững mới buông. Trên mặt mang theo nụ cười xã giao, nói: “Khi bước xuống nhớ lưu ý bậc thang.”

Đường Ninh nhìn anh ta, trong lòng hơi lúng túng. Không ai có thể bình tĩnh trước người mới giúp mình thoát khỏi tình cảnh chật vật thiếu chút nữa ngã sấp xuống nền đất. Chỉ ít thì cô hiện tại không thể, hơn nữa người này, theo cô nghĩ cũng không thể xem như là người xa lạ. Người đàn ông này là ông chủ của quán cà phê Red Garlic. Bọn họ thật ra tình cờ gặp nhau rất nhiều lần chỉ là chưa bao giờ chính thức nói chuyện.

Cô hơi cúi đầu, cắn cắn môi dưới, lúc ngẩng đầu lên trên mặt đã mang theo tia cảm kích cùng nụ cười mỉm đơn thuần, “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Anh ta khẽ gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Đường Ninh mở to mắt, chủ động vươn tay trái ra hướng anh ta mở lời, “Tôi tên là Đường Ninh.”

Anh ta nở nụ cười, tiếng cười trầm ấm rất dễ nghe. Anh ta đưa tay phải ra, bàn tay nóng ấm nắm chặt bàn tay trắng trẻo của cô, sau đó thả ra, “Tôi tên là Lạc Nhất Phàm, rất hân hạnh được quen biết cô.”

“À.., Giờ tôi phải đi. Anh Lạc, có gì lần sau đến quán cà phê của anh mong anh cho tôi một cơ hội mời anh một tách cà phê.” Đường Ninh cười nói.

Lạc Nhất Phàm buông đôi mắt hẹp dài xuống, đôi mắt mang theo ý cười nhìn cô gật đầu, “Đó là vinh hạnh của tôi.”

Đường Ninh hướng anh ta khẽ gật đầu sau đó quay người lên xe.

Anh ta vẫn đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng màu xanh nhạt cho đến khi biến mất, gương mặt tuấn tú không nhịn được mỉm cười.

“Nhất Phàm, đang nhìn gì đấy? Mọi người đều đang đợi cậu.” Một giọng nam sang sảng vang lên tiến đến vỗ vai Lạc Nhất Phàm.

Lạc Nhất Phàm hoàn hồn, “Không có gì, chúng ta vào thôi.” Lập tức hai người cùng bước vào đại sảnh.

Đường Ninh về đến nhà, bà Đường đã đi ngủ sớm dưỡng nhan, ông Đường đang ngồi ở phòng khách xem tin tức trên tivi.

“Ba, sao ba còn chưa đi ngủ?” Cô xoa xoa huyệt thái dương, cúi xuống thay đôi giày cao gót bước đến.

Ba Đường vỗ vỗ chỗ sofa bên cạnh mình, cô ngoan ngoãn lập tức đi qua ngồi xuống.

“Uống rượu?”

“Có một chút.”

“Ninh Ninh, cô gái có giáo dục không để mình uống say bên ngoài.” Ông Đường nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô nhẹ giọng nhắc nhở.

Đường Ninh kéo tay ba bà cô nũng nịu cười nói: “Sẽ không uống say.” Chỉ là không uống thường xuyên nên tửu lượng quá kém nhưng cũng không đến nỗi một ly rượu vang đỏ sẽ làm cô gục ngã.

“Tốt nhất là như vậy.” Ba Đường than thở.

“Ba, con có chuyện muốn nói với ba.” Đường Ninh gồi đầu lên vai ông, dùng giọng mũi nói.

Điều này làm cho ông Đường bất ngờ, con gái của ông từ khi lên cấp hai đã không còn thích làm nũng với ông nữa. Ông Đường vẫn luôn chiều chuộng cô, hiện giờ thấy cô làm nũng không khỏi dùng giọng điệu yêu thương hỏi cô: “Con muốn nói chuyện gì?”

“Con muốn chuyển ngành.” Đường Ninh quả quyết nói.

Ông Đường sững sờ, sau đó chậm rãi quay đầu, trầm giọng hỏi: “Tại sao?”

Đường Ninh vẫn để đầu tựa vào vai ông, nhìn thẳng vào mắt ông nói: “Con không muốn học thiết kế nữa.”

“Không phải trước đây con luôn kiên trì muốn học ngành này sao? Hiện tại con không muốn học nữa?” Ông Đường nghiêm túc hỏi. Lúc trước khi thi đại học, ông nghĩ với tính cách của con gái mình, cô sẽ chọn học ngoại ngữ, sẽ học thiết kế thời trang, sẽ học kinh doanh... Ông nghĩ tới đủ loại ngành nghề thế nhưng không ngờ cô lại chọn học làm kiến trúc sư.

Đường Ninh nghe ông Đường nói, muốn cùng ông làm nũng pha trò một chút nhưng cô biết ông sẽ không chấp nhận vì thế cô ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc mở miệng: “Kiến trúc sư không phải là ngành nghề thích hợp với con. Con trước đây không biết mình muốn làm cái gì hiện tại con đã thông suốt.”

Kiến trúc sư là do Đường Ninh trước đây chọn, bởi cô ta yêu Ngạn Tĩnh nên khi biết Ngạn Tĩnh thích làm kiến trúc sư cô ta mới chọn theo. Cô ta cứ nghĩ rằng Ngạn Tĩnh chọn cái gì cô ta cũng sẽ chọn cái đó. Ở bên Ngạn Tĩnh mới là hạnh phúc của cô ta.

Nhưng đối với Đường Ninh hiện tại thì không phải như vậy. Chỉ ít cô không muốn đi theo con đường Ngạn Tĩnh đã chọn.

Ông Đường nhìn con gái mình, bỗng nhiên hỏi: “Thế con muốn học cái gì?”

“Con muốn học kinh doanh.”

“Kinh doanh quá trừu tượng, con nói cụ thể xem con muốn học cái gì?”

Đường Ninh trầm mặc, sau đó nhẹ giọng nói: “Ba nói đúng, kinh doanh cái từ này rất là trừu tượng, con kỳ thực cũng không rõ con muốn học cái gì. Thế nhưng con nghĩ thế này, nhìn thấy một bản thống kê số liệu, bất luận là số liệu có đúng hay không thế nhưng nhìn vào sẽ phát hiện ra vấn đề, sau đó đưa ra phán đoán giúp công ty giải quyết vấn đề.” Cô trước đây chính là ngoại ngữ, trở thành Đường Ninh lại học kiến trúc sư. Đối với kiến trúc sư cô không có hứng thú, cô lại là con gái của chủ tịch tập đoàn tài chính J nếu cô học kinh doanh, cô có thể giúp đỡ ba ba. Ông Đường là một doanh nhân phi thường xuất sắc, hội tụ tất cả các yếu tố nên có của một nhà lãnh đạo.

“Con nói những lời này có phải là do uống quá nhiều rượu không, đây chỉ là do con nhất thời kích động?” Ông Đường cau mày hỏi.

Đường Ninh lắc đầu, “Không phải, ba ba người phải tin tưởng con, con thật sự đã suy nghĩ kỹ. Ba...Con...”. Đường Ninh cắn môi, khẽ cau mày, sau đó nhìn thẳng vào ông Đường trên mặt lộ ra biểu cảm đầy áy náy mỉm cười nói: “Ban đầu con lựa chọn học trở thành kiến trúc sư lúc đó không cân nhắc kỹ càng. Hiện tại, con cũng sẽ không hối hận vì đã chọn học để trở thành kiến trúc sư. Chỉ là con chợt nhận mình không thể tiếp tục như thế được nữa. Con đã trưởng thành, phải biết suy nghĩ hơn, phải biết mình thật sự muốn gì và sẽ làm gì.”

Điều quan trọng nhất trong cuộc đời của cô không phải là tình yêu mà là người thân những người đang cùng cô sống chung dưới một mái nhà. Cô muốn mình mạnh mẽ hơn để có thể làm những gì mình muốn làm, bảo vệ những người mình muốn bảo vệ.

Ông Đường nhìn vào mắt Đường Ninh, im lặng không lên tiếng mãi cho đến khi nhìn thấy trong mắt cô là sự e ngại, ông mới mở miệng nói rằng: “Chuyện chuyển ngành không phải là chuyện nhỏ, ba hi vọng con có thể suy nghĩ kỹ càng lại.”

“Con đã suy nghĩ rất kĩ rồi.” Đường Ninh nói, sau đó lại đứng lên bước đến gần ông vòng hai tay ôm lấy ông nói: “Ba, bởi vì được ba mẹ che chở nên trước giờ con muốn gì thì làm đó không cần suy nghĩ. Trở thành một kiến trúc sư không phải là mộng tưởng của con, làm một hiền thê lương mẫu không phải là mục tiêu sống của con. Giấc mộng của con là hi vọng có một ngày, con có thể giúp ba gánh vác công ty nào là chuyện thu mua công ty này đến chuyện tài chính ở ngân hàng rồi giá cổ phiếu vv...”

Nói đến đây, ông Đường cũng đã hiểu con gái ông muốn gì. Lúc trước nó vì tình yêu mà đem trái tim mình phó thác cho người ta vì lẽ đó nó muốn đi chung đường với người đó. Bây giờ, nó đã nhận ra nó không thể cứ ngu ngốc đi theo người đó tiếp nữa nên mới phải thực hiện mục tiêu giấc mộng của bản thân lúc ban đầu.

Ông Đường rất vui vì con gái mình đã tỉnh ngộ nhưng ông cũng không trực tiếp đáp ứng thỉnh cầu của cô.

“Để ba suy nghĩ thêm.”

Đường Ninh muốn chuyển ngành, ông cảm thấy rất nghi hoặc thế nhưng bà Đường rất tán thành. Bà không thích Đường Ninh học làm kiến trúc sư, cái nghề kia rất cực khổ muốn đòi mạng. Con bà nửa đêm lúc nào cũng về rồi về cho đến sáng. Một cô gái trẻ sao có thể thức đêm suốt ngày? Dù cho con bà có thể chịu đựng nổi nhưng không chắc đến hai mươi tuổi hay năm mươi tuổi nó vẫn còn khỏe mạnh, không bệnh tật gì hành hạ thân thể.

Được rồi, bà biết bà hơi suy nghĩ nhiều một chút, nhưng đúng thật là bà không thích con gái mình học nghề này.

Ông Đường nghe vợ mình giải thích không khỏi có chút dở khóc dở cười: “Em cho rằng nó chuyển sang ngành mới sẽ tốt hơn sao?” Nếu như Đường Ninh thật sự theo học kinh doanh, sau này vào giúp ông quản lí tập đoàn, so với học làm kiến trúc sư chắc chắn nó sẽ phải cực khổ, mệt mỏi hơn nhiều.

Bà Đường nhìn chồng mình, nói: “Em tình nguyện tán thành ý kiến của con. Dù nó muốn thế nào, là một người mẹ em sẽ luôn đứng ở bên cạnh ủng hộ giúp đỡ nó.”

Ông Đường và bà Đường đều biết nguyên nhân Đường Ninh muốn trở thành kiến trúc sư, chỉ là Đường Ninh nhất quyết muốn như vậy, hai ông bà còn có cách nào khác sao? Không thể làm gì hơn là chiều theo ý cô.

Ông Đường xốc chăn lên giường, nhàn nhạt nói: “Em cũng nên ngủ sớm đi.”

“Anh còn lo ngủ, con gái mình chưa về sao em có thể yên tâm ngủ đây?” Bà Đường tức giận nói.

“Em nên ngủ đi, nó đã về rồi.” Ông Đường mở miệng dỗ dành.

“Vậy anh có đồng ý cho con nó chuyển ngành không?” Bà Đường vẫn không từ bỏ, hỏi tiếp. Đường Ninh muốn chuyển ngành kỳ thực nếu chồng bà đồng ý thì sẽ rất dễ.

Ông Đường thở dài, nói: “Lần này anh giúp nó chuyển nhưng nếu lần sau nó lại muốn chuyển chẳng lẽ anh lại giúp nữa?” Tuy rằng Đường Ninh lúc này rất nghiêm túc nhưng con gái ông lúc này thật sự ông không biết trong đầu nó đang suy nghĩ cái gì.

“Lần sau nó suy nghĩ thông suốt lại muốn đổi ngành thì anh lại giúp nó đổi.” Bà Đường trực tiếp ra lệnh, hiếm khi con gái bà có ý nghĩ nghiêm túc bà đương nhiên phải giúp đỡ.

Ông Đường nhìn trần nhà, có chút bất đắc dĩ lên tiếng: “Được rồi ngủ đi.”

Bà Đường nghe thấy câu này biết mình đã thành công nên yên tâm nhắm mắt đi ngủ.

Việc Đường Ninh chuyển ngành đã loan ra khắp trường trở thành đề tài nóng hổi để thảo luận của các bạn học. Đương nhiên chuyện này tất cả đều đã được xử lý xong chỉ chờ cô đến báo danh ở khoa mới.

“Ninh Ninh.” Đường Ninh mới vừa bước ra khỏi cổng trường, La Tinh Tinh người đầy mồ hôi vội chạy tới.

Đường Ninh quay đầu, nhìn thấy La Tinh Tinh tóc tai tán loạn, thở không ra hơi, dáng vẻ rất chật vật, “Có chuyện gì từ từ nói, cậu đừng vội.”

La Tinh Tinh vỗ ngực hô hấp có phần khó khăn mở miệng, “Vì sao, vì sao lại muốn chuyển ngành?”

“Không có lý do gì đặc biệt, chỉ cảm thấy không hợp nữa nên chuyển.”

“Trước đây chưa bao giờ nghe cậu nói chuyện này.” La Tinh Tinh cau mày.

Đường Ninh cười cợt, chậm rãi nói: “Tinh Tinh, cũng không phải chuyện gì tớ cũng đều nói cho cậu nghe.”

La Tinh Tinh nghe vậy, trên mặt biểu tình lập tức cứng đờ.

“Tớ còn có việc đi trước.” Đường Ninh cười nói.

“Ninh Ninh.” La Tinh Tinh không nhận được gọi cô ta.

Đường Ninh nhìn về phía La Tinh Tinh, không nói gì.

“Tớ cho rằng chúng ta là bạn tốt của nhau.” La Tinh Tinh đứng tại chỗ, đôi mắt trong veo mang theo vài phần khổ sở hướng Đường Ninh mở lời.

Đường Ninh nghe được những lời này, cặp mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt La Tinh Tinh, nghiêng đầu, lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Tinh Tinh, cậu nói những lời này, sao không suy nghĩ một chút hỏi trái tim mình, có hay không thật sự nghĩ chúng ta là bạn tốt của nhau.”

La Tinh Tinh không xấu, cô ta chỉ quá hăm sâu vào tình cảm của mình, chỉ muốn dành lại người đàn ông mà cô ta yêu. Thế nhưng cuối cùng chính cô ta hại Đường Ninh tự sát cùng cả tập đoàn tài chính J phá sản. Nếu như Đường Ninh chân chính ở đây lúc này có hay không sẽ nôn mửa đây?

Lúc cô ta trọng sinh thì thế nào? Mọi chuyện trên thế gian có quá nhiều chuyện không như ý muốn. Cô chính là muốn La Tinh Tinh hiểu rõ, dù cô ta có trọng sinh cũng không thể tự mình xoay chuyển Càn Khôn.

La Tinh Tinh không còn là La Tinh Tinh trước đây nữa mà Đường Ninh cũng vậy đã không là Đường Ninh lúc trước.

10. Chương 10

Đường Ninh vừa nói xong, La Tinh Tinh chấn động đến nửa ngày vẫn không hoàn hồn được, đứng bất động tại chỗ.

La Tinh Tinh nhìn theo bóng lưng của Đường Ninh cho đến khi mất hút. Đường Ninh hiện giờ dường như đã nắm rõ tâm tư của cô, mặc kệ cô làm chuyện gì đều không thoát khỏi tính toán của cô ta. Cô cứ nghĩ trong trận đấu giữa cô và Đường Ninh, cô là chủ động nắm giữ mọi lợi thế hoá ra đều là cô ảo tưởng, cho dù cô có trọng sinh đi chăng nữa cũng không đấu lại Đường Ninh, rốt cuộc cũng không tránh khỏi thất bại.

Trong khi La Tinh Tinh hồn xiêu phách lạc đi lang thang không mục đích trên hành lang lớp học, bỗng nhiên một bàn tay nắm chặt bờ vai cô.

“Ninh Ninh đâu?”

Cô có chút hoảng hốt quay đầu lại, ngẩng đầu đập vào mắt là hình ảnh người đàn ông cô thầm yêu mến vì vậy cô ngớ ngàng lên tiếng, “Tinh?”

Ngạn Tinh nhíu mày, lặp lại câu hỏi: “Ninh Ninh đang ở đâu?” Anh ta vừa nghe có người nói nhìn thấy La Tinh Tinh và Đường Ninh đi cùng với nhau.

“Ninh Ninh...Cô ấy vừa đi.” La Tinh Tinh nhẹ giọng trả lời.

“Shit!” Ngạn Tinh thấp giọng nguyên rủa một tiếng, sau đó thả La Tinh Tinh đi thẳng ra ngoài. Đường Ninh không nói tiếng nào đã chuyển ngành, tại sao? Tại sao? Chuyển ngành thì chuyển ngành nhưng tại sao từ đầu đến cuối anh cái gì cũng không biết, cô trước kia luôn cùng anh ta thương lượng mọi chuyện!

La Tinh Tinh thấy Ngạn Tinh bước đi, theo bản năng kéo tay anh ta lại, “Tinh, anh muốn đi đâu?”

Ngạn Tĩnh dừng bước, cau mày, ngữ khí vô cùng không tốt, hỏi: “Có chuyện gì?” Dừng một chút anh ta lại gầm lên: “Buông tay.”

Thả tay Ngạn Tĩnh ra, La Tinh Tinh nhẹ giọng nói: “Chuyện Ninh Ninh chuyển ngành sớm đã xử lý xong, cậu ấy cũng đã đi tới khoa quản trị kinh tế ghi danh, anh hiện tại đuổi theo cũng không thể thay đổi được cái gì.”

La Tinh Tinh dường như nói trúng chỗ đau của Ngạn Tĩnh, anh ta trừng mắt nhìn cô, nói: “Không phải cô là bạn thân của Ninh Ninh sao? Hiện tại sao cô ấy muốn chuyển ngành cô cũng không biết?” Lúc đó anh ta lên kế hoạch tổ chức một tiết mục định sẽ gây bất ngờ cho Ninh Ninh, ai ngờ La Tinh Tinh nhìn thấy, cô ta chủ động tiếp cận anh hiến kế rồi nói rằng cô ta là bạn thân của Ninh Ninh, là người hiểu rõ Ninh Ninh nhất. Anh lúc đó đồng ý bởi anh nghĩ anh không hiểu rõ tâm tư của con gái lắm vừa hay có La Tinh Tinh ở đây, cô ta tự nhận là bạn thân của Ninh Ninh nên anh nghĩ cô ta chắc sẽ là người hiểu rõ Ninh Ninh nhất.

“Em lại không phải là con giun trong bụng của Ninh Ninh làm sao hiểu rõ cậu ấy.” La Tinh Tinh ngược đời mắt mang theo vài phần thống khổ lên nhìn thẳng vào mắt Ngạn Tĩnh trả lời từng chữ một.

Ngạn Tĩnh nhìn thấy vẻ khổ não trên khuôn mặt La Tinh Tinh, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói: “Thôi quên đi, đều là do anh gần đây nhất thời lơ đãng cũng không thể trách em được. Anh đi tìm Ninh Ninh đây.”

La Tinh Tinh nhìn thân ảnh không chút lưu luyến nào bước đi kia, rũ xuống hai mắt, quay đầu hướng khoa kiến trúc thẳng tiến. Trước giờ đều là như vậy, chỉ có những lúc Đường Ninh cần La Tinh Tinh thì Ngạn Tĩnh mới chú ý đến cô ta. Từ lúc bắt đầu, cô ta chính là lấy thân phận bạn thân của Đường Ninh để xuất hiện trước mặt Ngạn Tĩnh, vì lẽ đó mặc kệ có chuyện gì xảy ra Ngạn Tĩnh cũng đi tìm cô ta hỏi cho rõ. Đường Ninh bị bệnh hay tâm trạng không tốt, Đường Ninh thấy cô đơn, Đường Ninh... Tất cả đều là vì Đường Ninh, Ngạn Tĩnh mới tìm đến cô ta, từ trước đến giờ không phải do La Tinh Tinh tốt như thế nào mà là do cô ta là bạn thân của Đường Ninh!

Dựa vào cái gì? Ngoại trừ khuôn mặt, gia thế hiển hách, cô ta ở bất kì phương diện nào đều không thua kém Đường Ninh.

Ra đến cổng trường, Đường Ninh định gọi điện cho tài xế trong nhà đến đón cô về, còn chưa lấy di động ra gọi thì cánh tay liền bị người ta kéo lại.

“Đi theo anh!” Thanh âm của người trước mặt có chút kiềm nén, không nói thêm gì nữa chỉ nắm lấy cổ tay cô kéo đi tới góc khuất.

“Tĩnh?” Đường Ninh ngăn ra nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng rắng nghiêng lợi của anh thì liền biết lí do tại sao anh ta lại kéo cô ra đây. Trong lòng khẽ thở dài, cô không giãy dụa nữa. Cô xưa nay đều không muốn trước mặt người khác lồi lõm kéo kéo cùng bất cứ ai.

Ngạn Tĩnh đưa cô đến chỗ không có người thì dừng lại thả tay cô ra.

“Em có thể giải thích cho anh không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh là đang nói đến chuyện chuyển ngành sao?”

Ngạn Tĩnh chỉ cảm thấy thái dương mình gân xanh đang nổi lên, sao cô ấy có thể có thái độ bình thản khi nói ra những lời này cơ chứ.

“Em nói thử xem?” Hắn có thể nghe chính mình đang nghiêng rắng “soàn soạt”.

Đường Ninh xoa xoa cổ tay vừa bị anh ta nắm đến ửng đỏ, dùng giọng ôn nhu khuyên nhủ anh ta: “Tĩnh, anh bình tĩnh lại đã, đừng vội kích động, em chỉ là muốn chuyển ngành thôi, chúng ta sau này vẫn có thể gặp nhau ở trường mà.” Nói chuyện trong tình huống này người khác nhìn vào chỉ có thể thấy một người chị gái đang ân cần xoa dịu cậu em trai nóng tính đang muốn gây sự.

Vậy làm sao có thể như thế?

Ngạn Tĩnh vừa nghe Đường Ninh nói xong, sự tức giận trong lòng không những không dịu đi, mà ngày càng lớn hơn thôi.

“Em đã quên rồi sao? Chuyện chuyên ngành này là hai chúng ta cùng nhau bàn bạc, em đã nói anh chọn cái gì em sẽ chọn cái đó. Lẽ nào câu nói trước đây chỉ là do em tùy tiện nói ra?”

Đường Ninh nghe vậy, trầm mặc: “Lúc đó không phải là do em tùy tiện nói ra, bây giờ cũng vậy chuyện em muốn chuyển ngành cũng không phải là ý định nhất thời, em đã suy nghĩ kĩ rồi. Em muốn chuyển ngành!”

Ngạn Tĩnh sững người, trước đây Đường Ninh hỏi anh muốn học ngành gì, anh không suy nghĩ nhiều mỉm cười rồi nói nếu như em chưa biết chọn ngành nào thì hãy cùng anh học trở thành kiến trúc sư sau đó chúng ta sẽ mỗi ngày đều có thể ở cạnh nhau, biết đâu một ngày nào đó anh sẽ thích em. Sau đó thật sự Đường Ninh đã chọn ngành này. Đường Ninh lúc đó đã mỉm cười ngọt ngào, dùng giọng điệu dịu dàng nói với anh: “Vậy em cùng anh chọn ngành này, anh phải nhớ rõ đó Tĩnh, anh sẽ thích em.”

Rất nhiều lần anh ta chưa hề nghĩ kĩ chuyện này, bây giờ anh ta giật mình nhận ra đầu mối bên trong, Ngạn Tĩnh cảm giác anh ta đã bỏ lỡ một cái gì đó rất quan trọng. Mà vào lúc này, đại não xẹt qua một ý nghĩ chẳng lẽ...“Ninh Ninh em...”

Đường Ninh cười nói: “Tĩnh, anh có mộng tưởng có hoài bão của mình mà em cũng có, đây là chuyện rất bình thường.”

“Ninh Ninh chuyện này...” Đây đương nhiên là chuyện rất bình thường nhưng anh ta cảm thấy có chuyện gì đó không đúng lắm. Trong lòng sự mơ hồ ngày càng lớn, anh ta chỉ nhìn thấy ngày ấy lúc chạng vạng, anh ta cùng Đường Ninh ngồi ở trên sân thượng của biệt thự, cô lúc ấy mang theo vài phần ngưng ngưng, vài phần chờ đợi nhìn anh. Cô dường như mong anh ta nói cái gì đó, đôi mắt phượng của cô nhìn chăm chăm vào anh ta dường như cô rất xấu hổ không dám mở miệng nói. Bỗng dưng, anh đã tóm lại được tia sáng kia. Anh biết rồi lúc đó Đường Ninh khẳng định rất là yêu thích anh! Đúng rồi chính là cái này! Chắc chắn là cái này!

“Ninh Ninh!”

“Ừm.”

“Ninh Ninh, em ... Anh, anh...”

Đường Ninh nhìn Ngạn Tĩnh trước mặt cứ ấp a ấp úng, gấp đến độ đỏ bừng cả mặt, vẻ mặt có chút hổ thẹn, có chút do dự nhưng vẫn không biết mở lời ra sao. Thấy vậy cô đành mở lời trước dùng giọng điệu dịu dàng nói: “Kỳ thực, em không giống anh yêu thích trở thành kiến trúc sư. Vì đã phát hiện ra điều này em cũng không thể mặt dày học tiếp được nữa.”

Cô không hề thích ngành này vì thế cô cũng không thể cùng anh học tiếp nữa. Cô nói như vậy có phải đối với anh cũng vậy...Trong lòng thoáng hoảng hốt, cặp mắt đen mang theo vài phần cuồng loạn nhìn thẳng cô gái trước mắt, bật thốt lên: “Vậy anh thì sao?”

“Anh?” Đường Ninh bị hấn hỏi làm cho ngơ ngác.

Ngạn Tĩnh đem toàn bộ lời trong lòng nói ra: “Em không thích trở thành kiến trúc sư nên từ bỏ. Vì thế chuyện của chúng ta cũng vậy, em không còn thích anh nữa nên cứ thế rời đi?”

Nhận ra người đàn ông trước mặt đang dồn ép mình, Đường Ninh không khỏi quẫn bách, “Không không phải như vậy, Tĩnh, kỳ thực...”

“Anh vẫn luôn thích em!”

Đường Ninh hoảng hốt, Ngạn Tĩnh anh ta anh ta vừa nóiHai người nhất thời im lặng...

Đường Ninh bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn người đàn ông tuần lảng đứng trước ánh mặt trời này bỗng nhiên không biết phải nói gì, phản ứng như thế nào cho tốt. Cô thật ra cũng biết có một ngày Ngạn Tĩnh cũng sẽ tỏ tình với cô nhưng cô không nghĩ đến Ngạn Tĩnh sẽ nói những lời đó vào lúc này, ngay tại lúc cô quyết định chuyển ngành.

“Có lẽ anh phát hiện ra điều này hơi trễ, thế nhưng anh...Ninh Ninh, anh thật sự rất yêu em, thật sự.” Ngạn Tĩnh nhìn thẳng vào mắt Đường Ninh, muốn đưa tay ra nắm lấy tay cô. Nhưng cánh tay chưa kịp đụng vào cô đã bị cô tránh được.

Đường Ninh nhẹ nhàng lắc đầu. “Không, Tĩnh.”

“Tại sao?” Ngạn Tĩnh nhắm mắt lại, ngữ điệu không bình tĩnh hỏi: “Lẽ nào em đối với anh có chỗ nào không hài lòng? Em cứ nói, anh hứa sẽ sửa đổi!” Cô mau mau nói cho anh ta biết có chỗ nào không đúng, anh sẽ nghĩ cách sẽ đổi và nhanh chóng thực hiện kế hoạch theo đuổi cô. Ôi! Anh thật sự chẳng biết cách theo đuổi con gái.

Ngạn Tĩnh nói những lời này làm Đường Ninh không biết nên khóc hay cười, “Anh thực sự rất tốt, không có chuyện gì khiến em không hài lòng cả.”

“Vậy thì tốt, nếu em đã rất hài lòng anh thì em hãy chấp nhận anh đi, chúng ta sẽ bắt đầu hẹn hò với nhau.” Ngạn Tĩnh quyết định nhanh chóng, cô không cùng anh bàn bạc đã chuyển ngành anh không trách cô nữa.

Đường Ninh nhìn xuống cảm giác bất đắc dĩ đang lớn dần trong lòng bình tĩnh nói, “Tĩnh, chúng ta không thể hẹn hò với nhau.”

“Tại sao? Lẽ nào em đã yêu người đàn ông khác?” Ngạn Tĩnh cau mày chặt đến nỗi muốn đứt ra làm hai.

“Không phải, em không hề thích ai.” Dịu dàng lên tiếng cô nói thật lòng mình.

Ngạn Tĩnh nhìn thẳng vào mắt Đường Ninh, trên mặt cô không hề có vẻ xa cách hay bất an nào, điều này làm anh thoáng yên lòng. Tính cách của anh luôn bá đạo, lại dễ kích động anh không muốn dồn ép Đường Ninh quá. Anh không muốn nhìn Đường Ninh làm những việc cô không muốn làm. Trước đây không có, bây giờ lại càng không. Nhưng anh ta hiện tại lại cố chấp nhìn chằm chằm Đường Ninh nói thẳng, “Anh yêu em!”

Đường Ninh giương mắt, lắc đầu nói: “Tĩnh, chuyện này quá đột ngột em chưa chuẩn bị tâm lý.”

“Nhưng anh cảm giác được em cũng yêu anh, em vì anh mà muốn trở thành kiến trúc sư chuyện này không đúng sao?” Ngạn Tĩnh hùng hổ đáp lại.

Đường Ninh trầm mặc một chút rồi, “Ừ” một tiếng.

Cô phải nói rõ để Ngạn Tĩnh có thể buông xuống, cô đưa mắt nhìn thẳng anh nói rõ từng chữ một:

“Em trước đây từng thích anh nhưng hiện tại cảm giác ấy đã không còn.” Dừng một chút, cô thở dài: “Em không thích cảm giác bị người khác ép buộc.” Bởi vì không thích nên sẽ càng chống lại. Ngạn Tĩnh quá bá đạo, cô không thể chấp nhận tính cách này của anh. Hơn nữa, cô không thể biết được rút cuộc người Ngạn Tĩnh thích là Đường Ninh trước đây hay là cô. Có là Đường Ninh nhưng không phải là Đường Ninh trước đây - Đường Ninh yêu Ngạn Tĩnh.

Một người cố chấp không muốn từ bỏ, một người lại muốn buông tay đây là kết cục của Đường Ninh và Ngạn Tĩnh, chấm dứt trong bị kịch. Thực ra là Ngạn Tĩnh nhìn Đường Ninh quay đi, sắc mặt không tốt mà thôi.

Được người khác giới tỏ tình, thật sự rất thoả mãn lòng hư vinh của nữ nhân. Đường Ninh trước đây chắc chắn sẽ rất vui, rất hạnh phúc nhưng cô bây giờ chỉ cảm thấy đau đầu mà thôi. Đường Ninh hiện giờ đang ở trong quán cà phê Red Garlic, quán cà phê vẫn như trước rất ít khách, Hoa Phổ vẫn là Hoa Phổ trước đây đáng yêu nhưng nói nhiều, nhìn thấy cô đến liền mỉm cười chạy ra đón.

“Đường tiểu thư, chỗ cũ chứ?”

Đường Ninh đưa mắt nhìn khắp quán sau đó ánh mắt dừng lại chỗ người đàn ông đang cầm bút ký tên lên văn kiện, cô nghiêng người nhìn về phía Hoa Phổ, cười hỏi: “Nếu như có người lạ đến quấy rầy ông chủ của anh, anh ta sẽ phản ứng như thế nào?”

Hoa Phổ mỉm cười dẫn đường đưa cô đến một căn phòng trang nhã trên lầu, cười nói: “Trong quán cà phê này đàn ông bình thường không dám đến gần ông chủ của chúng tôi. Nhưng nếu người đó là phụ nữ lại mở lời bằng tiếng Trung, ông chủ của chúng tôi sẽ đáp lại bằng tiếng Anh, nếu người phụ nữ đó dùng tiếng Anh ông chủ sẽ nói tiếng Pháp, nếu như đối phương tinh thông cả Anh và Pháp, ông chủ sẽ tung ra tiếng Tây Ban Nha để ứng phó với cô ta.”

Hoa Phổ nói xong Đường Ninh không nhịn được mỉm cười, cô hỏi lại: “Vạn nhất đối phương lại tinh thông tiếng Tây Ban Nha thì sao?”

Hoa Phổ đem thức ăn cung kính đặt trên bàn nhìn Đường Ninh nở nụ cười đáng yêu trả lời: “Lúc đó ông chủ của chúng tôi cũng đã xử lí xong văn kiện trong tay, nên đi chỗ nào thì sẽ đi chỗ đó.”

Đường Ninh mở menu ra, cười than thở nói: “Cũng khó đây đưa quá, vậy thì liệu giờ tôi có nên đến mời anh ta một tách cà phê không?”

11. Chương 11

Qua câu chuyện Hoa Phổ kể, có thể thấy được Lạc Nhất Phàm là một người đàn ông rất có phong độ. Trong những tình huống như thế, mà anh có thể giả ngu để không làm cho phụ nữ lúng túng xấu hổ. Một tay Đường Ninh chống cằm, ánh mắt không tự chủ được lại nhìn về phía người đàn ông ngồi cách đó không xa, nói thật, cô đối với Lạc Nhất Phàm rất hiếu kì. Có điều, đôi lúc sự hiếu kì lại có thể hại chết người.

Hai mắt rũ xuống, tầm mắt rơi vào trên quyển sách đầu tư thật dày đặt trên bàn, đây là môn học nhập môn của cô, kì thực nó rất khô khan nhưng cô vẫn muốn học.

Sẽ không tự nhiên mà một miếng bánh sẽ rơi từ trên trời xuống, muốn cái gì đều phải trả giá bằng sự nỗ lực, chính mình đi thực hiện, giành lấy. Cô so với rất nhiều người đã may mắn hơn nhiều, cho dù không biết rõ vì sao cô đến được thế giới này, nhưng cô vẫn muốn cảm ơn ông trời đã cho cô một gia đình có ba có mẹ làm hậu thuẫn vững chắc cho cô. Nếu như cô còn không hài lòng với những thứ này thì cô thật sự đã quá tham lam rồi.

Hoa Phổ bưng chén trà hoa hồng được pha chế tỉ mỉ và bánh ngọt đến cho cô rồi trở về quầy bar tiếp tục làm việc. Trở về quầy bar, còn không quên bưng một ly cà phê hương thơm nồng đậm cho ông chủ của mình, sau đó lại khom lưng nhẹ giọng rủ rỉ ở bên tai Lạc Nhất Phàm mấy câu. Lạc Nhất Phàm nghe xong không nhịn được ngẩng đầu, ánh mắt suy tư nhìn chăm chú cô gái đang đọc sách bên kia.

Hoa Phổ thấy thế, mỉm cười hì hì lại chạy về quầy bar tiếp tục làm việc.

Ánh tà dương nghịch ngợm từ từ chui qua song sắt cửa sổ chiếu thẳng xuống chỗ cô đang ngồi, cô kê cau mày, đặt cây bút xuống, trên bàn một quyển sách dày đã đầy những dấu gạch chân đỏ. Cũng không biết cô đã ngồi đây được bao lâu, cô lặng lẽ đặt bút xuống, đem rèm cửa bên cạnh kéo qua một bên, nghiêng đầu nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Kỳ thực quán cà phê này vị trí rất tốt, ngay bên cạnh bờ biển, khi nhìn ra ngoài đập vào mắt đầu tiên là cảnh biển với dòng nước màu xanh đầy thơ mộng. Trên bờ cát có rất nhiều người đang chơi đùa, tắm nắng, nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, có đôi tình nhân tản bộ, có các cậu nhóc rồi cô bé đùa giỡn với nhau, cũng như những người nghệ sĩ ngồi trên tảng đá ngâm say sưa gảy đàn guitar. Mọi vật cứ như hoà mình vào không khí của âm nhạc. Cảnh vật và con người nơi đây hết sức bình yên, Đường Ninh không nhịn được khoé môi mỉm cười, cô thật sự rất thích cuộc sống như vậy nhưng bóng tối rất nhanh đã chụp xuống, cô ngẩng ra, quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông sau lưng đang mỉm cười nhìn cô. Cô đứng lên chào anh, “Ông chủ Lạc.”

Lạc Nhất Phàm tướng mạo rất tuấn mĩ, trong lúc giờ tay nhấc chân đều vô tình xuất ra tư thái mị hoặc nhưng khí chất lại quá cô đơn, thâm trầm. Đừng hỏi cô tại sao lại nhìn ra được, khi đọc sách ánh mắt cô đều không tự chủ được nhìn về phía anh, nhất thời cũng lén lút đánh giá ông chủ thần bí của quán cà phê này.

Lạc Nhất Phàm dung mạo tuấn tú, hơn nửa đêm hôm trước cô suýt chút ngã xuống bậc thang khách sạn khi chuẩn bị về nhà từ sinh nhật của Diệp Tu Văn, may mà có anh đưa tay cứu cô khỏi sự thất thố. Đường Ninh cảm thấy dường như mọi cô gái đều thích mơ mộng về người đàn ông tương lai của mình, chính sự nhắc tay cứu giúp của anh đêm hôm trước đã làm cho ấn tượng của cô đối với anh lúc này phi thường tốt. Chỉ ít, bản thân cô tự nhận thấy như vậy, cô cũng không muốn che giấu.

“Mặt trời đã lặn không tránh khỏi bóng đêm bao phủ.” Lạc Nhất Phàm nhìn theo ánh mắt say mê của cô vừa rồi khi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài song cửa mà mở lời trước.

“Ông chủ Lạc đang nhắc khéo tôi là đã đến giờ phải về rồi sao?”

“Nếu như Đường tiểu thư không chê có thể gọi thẳng tên tôi là Phàm.” Lạc Nhất Phàm ngồi xuống ghế sa lông đối diện Đường Ninh, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ đến đáp lại.

Mặc dù anh đang mỉm cười nhưng cô có thể thấy được vài phần quạnh quẽ bên trong, cô lần trước sao không nhận ra anh còn có thể có cái biểu cảm này? Đường Ninh một lần nữa ngồi xuống, cười nói: “Tôi không có mời anh ngồi xuống.”

Đối phương nhìn thẳng vào mắt cô không do dự trả lời: “Tôi tới là để cô thực hiện lời hứa mời tôi một tách cà phê.” Vừa nãy Hoa Phổ đã nói cho anh biết, cô đang rất phiền não không biết nên lấy lí do gì để mời anh một tách cà phê, vì lẽ đó anh tự đến đây giúp cô một phen.

Đường Ninh có chút ngạc nhiên.

“Thế nào? Không biết Đường tiểu thư có muốn mời tôi một tách cà phê không?”

Đường Ninh không nhịn được mỉm cười, cô phát hiện Lạc Nhất Phàm nói chuyện đặc biệt rất thú vị.

“Mời, tất nhiên phải mời!”

Trong một quán cà phê nhỏ cạnh bãi biển, có một đôi nam nữ, trên tay người nam là một tách cà phê nóng còn cô gái là một ly trà hoa hồng, hai người ngồi đối diện nhau, cảnh tượng đẹp mắt đến không nhịn được khiến những người bên cạnh không thể không ngoái đầu nhìn lại.

Đối với Đường Ninh mà nói, cô gần đây sống rất thoải mái tuy rằng Ngạn Tĩnh vẫn như trước cố chấp theo đuổi cô thế nhưng hai người không học chung ngành nên mỗi người đều có không gian riêng, dần dà hai người cũng thuận lợi kéo dài khoảng cách đôi bên. Đôi lúc tình cờ đi lại trong trường cô vẫn có thể gặp La Tĩnh Tĩnh nhưng chỉ cần La Tĩnh Tĩnh còn là một cô gái thông minh thì trên căn bản sẽ không gây bất kì phiền toái gì cho Đường Ninh. Hết thấy đều tiến hành thuận lợi dựa theo kế hoạch của Đường Ninh, hơn nữa...Đường Ninh nhìn một chút cô gái thanh tú bên cạnh. Cô gái này tên là Lâm Hạ, là cô gái mà...Nửa giờ trước bởi vì trò đùa dai của một con mèo mà...

Lâm Hạ vẫn nhìn mưa rơi ngoài cửa, không nói gì, Đường Ninh cũng không quấy nhiễu cô.

Bỗng nhiên, cô gái vẫn nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ kia quay đầu nhẹ giọng hỏi Đường Ninh: “Đường Ninh, có thể hay không...Cho mình số di động của bạn?”

Đường Ninh sững người, hỏi lại: “Số điện thoại di động của mình?”

Lâm Hạ cắn nhẹ môi dưới, nhẹ nhàng gật đầu: “Mình biết yêu cầu của mình rất đường đột nhưng...” Cô rũ mắt xuống, nắm chặt hai bàn tay trắng toát không chút huyết sắc.

“Có thể.”

“Ừm...A?” Lâm Hạ ngẩng đầu, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhìn về phía Đường Ninh. Cô không nghĩ tới Đường Ninh sẽ gật đầu đồng ý. Đường Ninh trước đây khi còn chưa đến lớp, cô đã nghe rất nhiều bạn học nói về Đường Ninh. Họ nói Đường Ninh trước đây rất tốt không bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu gì của mọi người. Nhưng gần đây tính cách của Đường Ninh bất ngờ thay đổi, trở nên kiêu ngạo lại khó gần.

Đường Ninh mỉm cười đưa điện thoại di động ra: “Bạn cẩn thận buộc dây an toàn đi.” Hiện nay khoa học kĩ thuật rất phát triển, nếu không muốn nhận điện thoại của ai có thể cho người đó vào danh sách đen. Nhưng Đường Ninh cảm thấy Lâm Hạ là một cô gái điềm đạm đáng yêu nên cô sẽ không phải dùng đến cái chức năng này.

“Cảm ơn bạn!” Lâm Hạ bỗng nhiên nói.

Đường Ninh trừng mắt nhìn, “Hả?”

Mới Lâm Hạ nhợt nhạt mỉm cười, “Cảm ơn bạn đã đưa mình về nhà. Nhà mình ở tiểu khu phía trước, bạn có thể cho taxi xé dừng ở chỗ này là được rồi.”

Tài xế Vương ngồi ở phía trước nghe vậy liền dừng ở tiểu khu trước mặt. Lâm Hạ mở cửa xe ra muốn về lại bị Đường Ninh gọi lại. “Lâm Hạ.”

Lâm Hạ sững người tiếp đó ngay khi cô còn đang ngạc nhiên thì một cây dù đã được nhét vào trong tay cô. “Bên ngoài đang mưa bạn không thấy sao, đừng để bản thân bị ướt nha!” Đường Ninh mỉm cười nói vọng ra.

Lâm Hạ nhìn cây dù trong tay, quay đầu hướng Đường Ninh cảm kích mỉm cười nói theo: “Cảm ơn cậu Ninh Ninh!”

“Không cần khách sáo, mình về trước đây.” Đường Ninh bỏ lại một câu rồi sau đó nói với bác Vương, chiếc xe hơi màu đen liền lăn bánh đi trong mưa.

Lâm Hạ nhìn theo chiếc xe hơi màu đen vừa đi kia có chút thất thần. Cô cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày cô và Đường Ninh lại có thể cùng về nhà.

Cô hôm nay tâm tình không tốt vốn dĩ là đang học trên tầng cao nhất của trường lại còn bị cảm lạnh. Ngày hôm nay trời lại trùng hợp mưa gió nổi lên, thời gian lúc đó cũng đã muộn, tâm trạng của cô lại ngột ngạt khiến cô không thể thở nổi. Khi Đường Ninh đuổi theo mèo con đến tầng cao nhất của trường thì đột nhiên con mèo này lại nhảy xuống, cô không biết con mèo này có thể sống nổi không? Nhảy bảy tầng lầu với độ cao đó thật khó nói.

Có phải chỉ cần nhảy xuống là có thể giải thoát?

Có phải chỉ cần nhảy xuống là cô có thể gặp lại mẹ?

Cô lúc đó thật sự rất muốn thử dù chỉ một lần, ngay khi cô nhắm mắt thả người nhảy xuống thì một âm thanh yếu ớt mang theo vài phần tức giận vang lên...

“Người cái tên trộm này, dừng lại cho ta!”

“Meo Meo.”

Cô ngẩn người, quay đầu lại liền nhìn thấy trên cổ con mèo có một đồ vật đang phát ra ánh sáng loè loè. Định thần nhìn lại, cái kia tựa hồ...là một chiếc vòng tay rất đẹp, rất quý giá.

Tiếp theo đó chính là truyền thuyết khiến người người đều kinh ngạc phát điên, ở trên tầng cao nhất của trường đại học Z, cô thấy được một đôi mắt phượng rất đẹp đang trợn trừng mắt nhìn cô mà chủ nhân của đôi mắt ấy lại chính là một chú mèo đứng cách Đường Ninh không xa, “Meo Meo” nó kêu rất to, một bộ hung say nhìn thẳng cô.

Cho dù tâm trạng đang rất nặng nề nhưng nhìn cảnh một mèo một người đang nhìn chăm chăm vào nhau thế này khiến cô có chút muốn cười.

“Mèo con.”

Mèo con nghe thấy Đường Ninh gọi nó, đáp lại một tiếng “Meo Meo” thật to, thế nhưng vẫn không chịu quay đầu lại, có vẻ như đang rất đề phòng Đường Ninh.

Ngược lại với nó đôi mắt của Đường Ninh sáng ngời nhìn thẳng Lâm Hạ đứng cạnh đó, “Bạn học Lâm, cậu có biết con mèo này không?”

“Mình biết, nó là Đại Mao.”

“Cậu biết nó?” Đường Ninh hỏi ngược lại.

Lâm Hạ gật đầu, Đại Mao vốn là một chú mèo nhỏ rất đáng yêu, cô vốn là muốn mang nó về nhà chăm sóc thế nhưng mẹ kể ở nhà lại không chịu, cô lại không tìm được ai khác muốn nuôi nó nên không thể làm gì khác hơn là để nó ở lại trường, đợi cô có khả năng sẽ nuôi nó hoặc giúp nó tìm được một người chủ yêu thương chăm sóc bảo vệ cho nó. Mỗi ngày cô đều để dành riêng một phần thức ăn rồi mang lên trường cho Đại Mao ăn.

“Nếu bạn học Lâm biết nó thì tốt rồi.” Đường Ninh chỉ một ngón tay thon dài về phía Đại Mao, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói thẳng, “Nó trộm mất cái vòng tay của mình, lại còn đeo trên cổ không chịu trả lại cho mình, bạn có thể giúp mình lấy cái vòng tay ấy xuống được không?”

“A?” Quả thật trên cổ Đại Mao có một chiếc vòng tay.

“Làm phiền bạn rồi, bạn học Lâm, chiếc vòng tay cầu an này là quà của mẹ mình tặng nhân dịp bà vừa đi Hồng Kông về. Nếu không thấy mình mang nó, bà nhất định sẽ lo lắng đến phát điên.”

“Mẹ cậu?” Nghe được những lời này của Đường Ninh, Lâm Hạ liền nhớ đến mẹ của cô, cô rút cuộc gật đầu, “Được, để mình giúp cậu lấy cái vòng tay cầu an ấy về.”

Lâm Hạ đi tới gần Đại Mao, đem cái vòng tay cầu an trên cổ Đại Mao gỡ xuống đưa cho Đường Ninh, “Của cậu đây, cầm lấy.” Dừng một chút cô lại nói: “Đại Mao không phải lúc nào cũng nghịch ngợm như vậy đâu, nó chỉ là... Cũng có lúc nó cô quạnh muốn có ai đó chơi cùng với nó.”

Đường Ninh nhận lấy chiếc vòng tay, trừng mắt nhìn Đại Mao, tức giận nói: “Muốn cùng người khác chơi đùa lại có thể lấy trộm đồ của người đó hay sao? Không biết nó làm sao lại có thể trộm đi chiếc vòng tay trên cổ tay mình nữa?”

Lâm Hạ nở nụ cười, ngồi xổm xuống sờ cảm Đại Mao, mèo con hình như rất thoải mái với hành động nhỏ này của Lâm Hạ liền nhấc cao cảm lên, con mắt híp lại đầy hưởng thụ.

Đường Ninh tựa hồ như không thể nói nổi chuyện gì, thuận miệng cùng Lâm Hạ nói: “Trời cũng sắp tối rồi lại hình như sắp đổ mưa, cậu ở trong kí túc xá của trường à?”

Lâm Hạ lắc đầu.

“Nhà cậu ở đâu?”

Lâm Hạ thuận miệng đem địa chỉ nhà nói ra.

Đường Ninh nghe vậy trên mặt nở nụ cười, nói tiếp: “Vừa vặn cùng đường với mình để mình đưa cậu một đoạn.” Dừng một chút, cô lại cười nói: “Coi như đây là mình đền ơn cậu vì đã giúp mình lấy lại chiếc vòng tay cầu an này.”

Thì ra các bạn học khác đã nói đúng, Đường Ninh cười lên rất đẹp. Cô là con gái còn không nhận được ngần ngại nhìn hướng hồ là các bạn nam khác...

“Bạn học Lâm cậu thấy thế nào?”

“Ồ... Được!” Trong lúc Lâm Hạ vẫn còn đang ngần ngại người thì cô đã vô thức đồng ý với Đường Ninh cùng cô ấy lên chiếc xe hơi màu đen kia trở về nhà.

Chiếc xe hơi màu đen kia đã sớm biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Hạ thế nhưng cô vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích mặc kệ mưa đang rơi. Nhớ tới một màn hồi nãy, lòng bàn tay cô không tự chủ được chảy đầy mồ hôi, lúc đó.... Tại sao cô lại có ý nghĩ muốn tự sát?

Qua câu chuyện Hoa Phổ kể, có thể thấy được Lạc Nhất Phàm là một người đàn ông rất có phong độ. Trong những tình huống như thế, mà anh có thể giả ngu để không làm cho phụ nữ lúng túng xấu hổ. Một tay Đường Ninh chống cằm, ánh mắt không tự chủ được lại nhìn về phía người đàn ông ngồi cách đó không xa, nói thật, cô đối với Lạc Nhất Phàm rất hiếu kì. Có điều, đôi lúc sự hiếu kì lại có thể hại chết người.

Hai mắt rũ xuống, tầm mắt rơi vào trên quyển sách đầu tư thật dày đặt trên bàn, đây là môn học nhập môn của cô, kì thực nó rất khô khan nhưng cô vẫn muốn học.

Sẽ không tự nhiên mà một miếng bánh sẽ rơi từ trên trời xuống, muốn cái gì đều phải trả giá bằng sự nỗ lực, chính mình đi thực hiện, giành lấy. Cô so với rất nhiều người đã may mắn hơn nhiều, cho dù không biết rõ vì sao cô đến được thế giới này, nhưng cô vẫn muốn cảm ơn ông trời đã cho cô một gia đình có ba có mẹ làm hậu thuẫn vững chắc cho cô. Nếu như cô còn không hài lòng với những thứ này thì cô thật sự đã quá tham lam rồi.

Hoa Phở bưng chén trà hoa hồng được pha chế tỉ mỉ và bánh ngọt đến cho cô rồi trở về quầy bar tiếp tục làm việc. Trở về quầy bar, còn không quên bưng một ly cà phê hương thơm nồng đậm cho ông chủ của mình, sau đó lại khom lưng nhẹ giọng rủ rỉ ở bên tai Lạc Nhất Phàm mấy câu. Lạc Nhất Phàm nghe xong không nhịn được ngẩng đầu, ánh mắt suy tư nhìn chăm chú cô gái đang đọc sách bên kia.

Hoa Phở thấy thế, mỉm cười hì hì lại chạy về quầy bar tiếp tục làm việc.

Ánh tà dương nghịch ngợm từ từ chui qua song sắt cửa sổ chiếu thẳng xuống chỗ cô đang ngồi, cô khẽ cau mày, đặt cây bút xuống, trên bàn một quyển sách dày đã đầy những dấu gạch chân đỏ. Cũng không biết cô đã ngồi đây được bao lâu, cô lặng lẽ đặt bút xuống, đem rèm cửa bên cạnh kéo qua một bên, nghiêng đầu nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Kỳ thực quán cà phê này vị trí rất tốt, ngay bên cạnh bờ biển, khi nhìn ra ngoài đập vào mắt đầu tiên là cảnh biển với dòng nước màu xanh đầy thơ mộng. Trên bờ cát có rất nhiều người đang chơi đùa, tắm nắng, nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, có đôi tình nhân tản bộ, có các cậu nhóc rồi cô bé đùa giỡn với nhau, cũng như những người nghệ sĩ ngồi trên tảng đá ngắm say sưa gảy đàn guitar. Mọi vật cứ như hoà mình vào không khí của âm nhạc. Cảnh vật và con người nơi đây hết sức bình yên, Đường Ninh không nhịn được khoe môi mỉm cười, cô thật sự rất thích cuộc sống như vậy nhưng bóng tối rất nhanh đã chụp xuống, cô ngẩng ra, quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông sau lưng đang mỉm cười nhìn cô. Cô đứng lên chào anh, “Ông chủ Lạc.”

Lạc Nhất Phàm tướng mạo rất tuấn mĩ, trong lúc giờ tay nhấc chân đều vô tình xuất ra tư thái mị hoặc nhưng khí chất lại quá cô đơn, thâm trầm. Đường Ninh hỏi cô tại sao lại nhìn ra được, khi đọc sách ánh mắt cô đều không tự chủ được nhìn về phía anh, nhất thời cũng lên lút đánh giá ông chủ thần bí của quán cà phê này.

Lạc Nhất Phàm dung mạo tuấn tú, hơn nửa đêm hôm trước cô suýt chút ngã xuống bậc thang khách sạn khi chuẩn bị về nhà từ sinh nhật của Diệp Tu Văn, may mà có anh đưa tay cứu cô khỏi sự thất thố. Đường Ninh cảm thấy dường như mọi cô gái đều thích mơ mộng về người đàn ông tương lai của mình, chính sự nhắc tay cứu giúp của anh đêm hôm trước đã làm cho ấn tượng của cô đối với anh lúc này phi thường tốt. Chỉ ít, bản thân cô tự nhận thấy như vậy, cô cũng không muốn che giấu.

“Mặt trời đã lặn không tránh khỏi bóng đêm bao phủ.” Lạc Nhất Phàm nhìn theo ánh mắt say mê của cô vừa rồi khi ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài song cửa mà mở lời trước.

“Ông chủ Lạc đang nhắc khéo tôi là đã đến giờ phải về rồi sao?”

“Nếu như Đường tiểu thư không chê có thể gọi thẳng tên tôi là Phàm.” Lạc Nhất Phàm ngồi xuống ghế sa lông đối diện Đường Ninh, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ đến đáp lại.

Mặc dù anh đang mỉm cười nhưng cô có thể thấy được vài phần quanh quẽ bên trong, cô lần trước sao không nhận ra anh còn có thể có cái biểu cảm này? Đường Ninh một lần nữa ngồi xuống, cười nói: “Tôi không có mời anh ngồi xuống.”

Đối phương nhìn thẳng vào mắt cô không do dự trả lời: “Tôi tới là để cô thực hiện lời hứa mời tôi một tách cà phê.” Vừa nãy Hoa Phở đã nói cho anh biết, cô đang rất phiền não không biết nên lấy lí do gì để mời anh một tách cà phê, vì lẽ đó anh tự đến đây giúp cô một phen.

Đường Ninh có chút ngạc nhiên.

“Thế nào? Không biết Đường tiểu thư có muốn mời tôi một tách cà phê không?”

Đường Ninh không nhịn được mỉm cười, cô phát hiện Lạc Nhất Phàm nói chuyện đặc biệt rất thú vị.

“Mời, tất nhiên phải mời!”

Trong một quán cà phê nhỏ cạnh bãi biển, có một đôi nam nữ, trên tay người nam là một tách cà phê nóng còn cô gái là một ly trà hoa hồng, hai người ngồi đối diện nhau, cảnh tượng đẹp mắt đến không nhịn được khiến những người bên cạnh không thể không ngoảnh đầu nhìn lại.

Đối với Đường Ninh mà nói, cô gần đây sống rất thoải mái tuy rằng Ngạn Tĩnh vẫn như trước cố chấp theo đuổi cô thế nhưng hai người không học chung ngành nên mỗi người đều có không gian riêng, dần dà hai người cũng thuận lợi kéo dài khoảng cách đôi bên. Đôi lúc tình cờ đi lại trong trường cô vẫn có thể gặp La

Tinh Tinh nhưng chỉ cần La Tinh Tinh còn là một cô gái thông minh thì trên căn bản sẽ không gây bất kì phiền toái gì cho Đường Ninh. Hết thấy đều tiến hành thuận lợi dựa theo kế hoạch của Đường Ninh, hơn nữa...Đường Ninh nhìn một chút cô gái thanh tú bên cạnh. Cô gái này tên là Lâm Hạ, là cô gái mà...Nửa giờ trước bởi vì trò đùa dai của một con mèo mà...

Lâm Hạ vẫn nhìn mưa rơi ngoài cửa, không nói gì, Đường Ninh cũng không quấy nhiễu cô.

Bỗng nhiên, cô gái vẫn nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ kia quay đầu nhẹ giọng hỏi Đường Ninh: “Đường Ninh, có thể hay không...Cho mình số di động của bạn?”

Đường Ninh sững người, hỏi lại: “Số điện thoại di động của mình?”

Lâm Hạ cắn nhẹ môi dưới, nhẹ nhàng gật đầu: “Mình biết yêu cầu của mình rất đường đột nhưng...” Cô rũ mắt xuống, nắm chặt hai bàn tay trắng toát không chút huyết sắc.

“Có thể.”

“Ừm...A?” Lâm Hạ ngẩng đầu, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhìn về phía Đường Ninh. Cô không nghĩ tới Đường Ninh sẽ gật đầu đồng ý. Đường Ninh trước đây khi còn chưa đến lớp, cô đã nghe rất nhiều bạn học nói về Đường Ninh. Họ nói Đường Ninh trước đây rất tốt không bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu gì của mọi người. Nhưng gần đây tính cách của Đường Ninh bất ngờ thay đổi, trở nên kiêu ngạo lại khó gần.

Đường Ninh mỉm cười đưa điện thoại di động ra: “Bạn cẩn thận buộc dây an toàn đi.” Hiện nay khoa học kĩ thuật rất phát triển, nếu không muốn nhận điện thoại của ai có thể cho người đó vào danh sách đen. Nhưng Đường Ninh cảm thấy Lâm Hạ là một cô gái điềm đạm đáng yêu nên cô sẽ không phải dùng đến cái chức năng này.

“Cảm ơn bạn!” Lâm Hạ bỗng nhiên nói.

Đường Ninh trừng mắt nhìn, “Hả?”

Môi Lâm Hạ nhợt nhạt mỉm cười, “Cảm ơn bạn đã đưa mình về nhà. Nhà mình ở tiểu khu phía trước, bạn có thể cho tài xế dừng ở chỗ này là được rồi.”

Tài xế Vương ngồi ở phía trước nghe vậy liền dừng ở tiểu khu trước mặt. Lâm Hạ mở cửa xe ra muốn về lại bị Đường Ninh gọi lại. “Lâm Hạ.”

Lâm Hạ sững người tiếp đó ngay khi cô còn đang ngạc nhiên thì một cây dù đã được nhét vào trong tay cô.

“Bên ngoài đang mưa bạn không thấy sao, đừng để bản thân bị ướt nha!” Đường Ninh mỉm cười nói vọng ra.

Lâm Hạ nhìn cây dù trong tay, quay đầu hướng Đường Ninh cảm kích mỉm cười nói theo: “Cảm ơn cậu Ninh Ninh!”

“Không cần khách sáo, mình về trước đây.” Đường Ninh bỏ lại một câu rồi sau đó nói với bác Vương, chiếc xe hơi màu đen liền lăn bánh đi trong mưa.

Lâm Hạ nhìn theo chiếc xe hơi màu đen vừa đi kia có chút thất thần. Cô cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày cô và Đường Ninh lại có thể cùng về nhà.

Cô hôm nay tâm tình không tốt vốn dĩ là đang học trên tầng cao nhất của trường lại còn bị cảm lạnh. Ngày hôm nay trời lại trùng hợp mưa gió nổi lên, thời gian lúc đó cũng đã muộn, tâm trạng của cô lại ngột ngạt khiến cô không thể thở nổi. Khi Đường Ninh đuổi theo mèo con đến tầng cao nhất của trường thì đột nhiên con mèo này lại nhảy xuống, cô không biết con mèo này có thể sống nổi không? Nhảy bảy tầng lầu với độ cao đó thật khó nói.

Có phải chỉ cần nhảy xuống là có thể giải thoát?

Có phải chỉ cần nhảy xuống là cô có thể gặp lại mẹ?

Cô lúc đó thật sự rất muốn thử dù chỉ một lần, ngay khi cô nhắm mắt thả người nhảy xuống thì một âm thanh yếu ớt mang theo vài phần tức giận vang lên...

“Người cái tên trộm này, dừng lại cho ta!”

“Meo Meo.”

Cô ngẩn người, quay đầu lại liền nhìn thấy trên cổ con mèo có một đồ vật đang phát ra ánh sáng loè loè. Định thần nhìn lại, cái kia tựa hồ...là một chiếc vòng tay rất đẹp, rất quý giá.

Tiếp theo đó chính là truyền thuyết khiến người người đều kinh ngạc phát điên, ở trên tầng cao nhất của trường đại học Z, cô thấy được một đôi mắt phượng rất đẹp đang trợn trừng mắt nhìn cô mà chủ nhân của đôi mắt ấy lại chính là một chú mèo đứng cách Đường Ninh không xa, “Meo Meo” nó kêu rất to, một bộ hung say nhìn thẳng cô.

Cho dù tâm trạng đang rất nặng nề nhưng nhìn cảnh một mèo một người đang nhìn chăm chăm vào nhau thế này khiến cô có chút muốn cười.

“Mèo con.”

Mèo con nghe thấy Đường Ninh gọi nó, đáp lại một tiếng “Meo Meo” thật to, thế nhưng vẫn không chịu quay đầu lại, có vẻ như đang rất đề phòng Đường Ninh.

Ngược lại với nó đôi mắt của Đường Ninh sáng ngời nhìn thẳng Lâm Hạ đứng cạnh đó, “Bạn học Lâm, cậu có biết con mèo này không?”

“Mình biết, nó là Đại Mao.”

“Cậu biết nó?” Đường Ninh hỏi ngược lại.

Lâm Hạ gật đầu, Đại Mao vốn là một chú mèo nhỏ rất đáng yêu, cô vốn là muốn mang nó về nhà chăm sóc thế nhưng mẹ kể ở nhà lại không chịu, cô lại không tìm được ai khác muốn nuôi nó nên không thể làm gì khác hơn là để nó ở lại trường, đợi cô có khả năng sẽ nuôi nó hoặc giúp nó tìm được một người chủ yêu thương chăm sóc bảo vệ cho nó. Mỗi ngày cô đều để dành riêng một phần thức ăn rồi mang lên trường cho Đại Mao ăn.

“Nếu bạn học Lâm biết nó thì tốt rồi.” Đường Ninh chỉ một ngón tay thon dài về phía Đại Mao, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói thẳng, “Nó trộm mất cái vòng tay của mình, lại còn đeo trên cổ không chịu trả lại cho mình, bạn có thể giúp mình lấy cái vòng tay ấy xuống được không?”

“A?” Quả thật trên cổ Đại Mao có một chiếc vòng tay.

“Làm phiền bạn rồi, bạn học Lâm, chiếc vòng tay cầu an này là quà của mẹ mình tặng nhân dịp bà vừa đi Hồng Kông về. Nếu không thấy mình mang nó, bà nhất định sẽ lo lắng đến phát điên.”

“Mẹ cậu?” Nghe được những lời này của Đường Ninh, Lâm Hạ liền nhớ đến mẹ của cô, cô rút cuộc gật đầu, “Được, để mình giúp cậu lấy cái vòng tay cầu an ấy về.”

Lâm Hạ đi tới gần Đại Mao, đem cái vòng tay cầu an trên cổ Đại Mao gỡ xuống đưa cho Đường Ninh, “Của cậu đây, cầm lấy.” Dừng một chút cô lại nói: “Đại Mao không phải lúc nào cũng nghịch ngợm như vậy đâu, nó chỉ là... Cũng có lúc nó cô quạnh muốn có ai đó chơi cùng với nó.”

Đường Ninh nhận lấy chiếc vòng tay, trừng mắt nhìn Đại Mao, tức giận nói: “Muốn cùng người khác chơi đùa lại có thể lấy trộm đồ của người đó hay sao? Không biết nó làm sao lại có thể trộm đi chiếc vòng tay trên cổ tay mình nữa?”

Lâm Hạ nở nụ cười, ngồi xổm xuống sờ cằm Đại Mao, mèo con hình như rất thoải mái với hành động nhỏ này của Lâm Hạ liền nhấc cao cằm lên, con mắt híp lại đầy hướng thụ.

Đường Ninh tựa hồ như không thể nói nổi chuyện gì, thuận miệng cùng Lâm Hạ nói: “Trời cũng sắp tối rồi lại hình như sắp đổ mưa, cậu ở trong kí túc xá của trường à?”

Lâm Hạ lắc đầu.

“Nhà cậu ở đâu?”

Lâm Hạ thuận miệng đem địa chỉ nhà nói ra.

Đường Ninh nghe vậy trên mặt nở nụ cười, nói tiếp: “Vừa vặn cùng đường với mình để mình đưa cậu một đoạn.” Dừng một chút, cô lại cười nói: “Coi như đây là mình đền ơn cậu vì đã giúp mình lấy lại chiếc vòng tay cầu an này.”

Thì ra các bạn học khác đã nói đúng, Đường Ninh cười lên rất đẹp. Cô là con gái còn không nhìn được ngần ngợ nhìn hướng hồ là các bạn nam khác...

“Bạn học Lâm cậu thấy thế nào?”

“Ồ... Được!” Trong lúc Lâm Hạ vẫn còn đang ngẩn người thì cô đã vô thức đồng ý với Đường Ninh cùng cô ấy lên chiếc xe hơi màu đen kia trở về nhà.

Chiếc xe hơi màu đen kia đã sớm biến mất khỏi tầm mắt của Lâm Hạ thế nhưng cô vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích mặc kệ mưa đang rơi. Nhớ tới một màn hồi nãy, lòng bàn tay cô không tự chủ được chảy đầy mồ hôi, lúc đó....Tại sao cô lại có ý nghĩ muốn tự sát?

12. Chương 12

Đường Ninh ngồi ở sau xe, ánh mắt không ngừng nhìn mưa rơi bên ngoài cửa sổ. Lâm Hạ! Hình như cô đã từng nghe thấy cái tên này, lúc này khi mở miệng gọi cô ấy, cô đã thấy nó rất quen thuộc, thật giống như đã từng nghe qua. Nhưng đến tận cùng là nghe cái tên này ở đâu cô lại không thể nhớ rõ.

Về đến nhà, ông Đường vẫn còn chưa về, bà Đường lại đang chờ cô về nhà cùng ăn cơm, vừa vào nhà đã nghe tin tức truyền ra từ TV.

“Mẹ, con về rồi.” Cô thay giày, rồi ngồi xuống ghế sa lông, trên TV đang phát sóng chương trình tin tức về các vụ nhảy lầu tự sát trên toàn quốc, gần nhất là các sự kiện liên quan đến sinh viên của các trường đại học.

Bà Đường thấy tóc trên đầu cô còn vương chút nước mưa thì cau mày, nhắc nhở cô: “Đi lên lầu tắm rửa đi Ninh Ninh, ba con chưa về đâu. Ông ấy nói tối nay mẹ con mình cứ ăn cơm trước đừng chờ ông ấy.”

Đường Ninh tiện tay kéo cái gối ôm bên cạnh ôm vào người, khoát tay một cái với bà Đường, nói: “Không cần đâu, con ngồi xem tin tức một chút.”

“Tin tức có gì đâu mà xem, cũng không phải là mấy đứa nhỏ này suy nghĩ còn chưa thông suốt sao, nhân sinh trên đời có chuyện gì không thể giải quyết tại sao lại vội đi tự sát?” Bà Đường có chút phản đối nói rõ, sau đó nhìn về phía Đường Ninh, nói tiếp: “May mà trường con vẫn còn rất tốt chưa có phát sinh ra chuyện này.”

“Thật sao? Không đúng, trường của con...” Đường Ninh đột nhiên dừng lại, mắt phượng tròn.

Cô nghĩ ra rồi! Trường đại học Z cũng chưa phải là không có sự kiện sinh viên nhảy lầu mà là chưa xảy ra thôi! Hai năm trước có một sự kiện gây chấn động lịch sử của trường đại học Z, có một học sinh nữ đã nhảy lầu mà nữ sinh này không phải ai khác, chính là Lâm Hạ!

Sự kiện Lâm Hạ tự sát đã làm cho cả trường nhốn nháo, mặc kệ là trong ngôn tình hay trong ngược văn thì chuyện Lâm Hạ tự sát vẫn tồn tại. Đường Ninh lúc đó đã rất xót xa, thương tiếc cho tuổi trẻ đẹp đẽ của Lâm Hạ. Thế nhưng sự thật vẫn là sự thật Lâm Hạ đã chọn con đường tự sát.

Đường Ninh bỗng nhớ đến lúc chàng vạm vỡ chiều tối cô gặp phải Lâm Hạ, không phải lúc ấy Lâm Hạ đang nghĩ đến việc tự sát hay không tự sát đó chứ?

“Trường của con làm sao?” Bà Đường thấy cô đang nói chuyện lại đột nhiên im lặng, rơi vào suy tư thì thuận miệng hỏi.

Đường Ninh trừng mắt nhìn sau đó kiềm chế lại kinh ngạc trong lòng, cười nói: “Trường con rất tốt, không có chuyện gì kì lạ xảy ra cả.”

Bà Đường nghe vậy có chút không tự chủ được mỉm cười nhưng ngay lập tức ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt gầy gò xanh xao của cô, nhíu mày: “Ninh Ninh con gần đây học rất vất vả sao?”

Đường Ninh giơ tay sờ sờ mặt, lắc đầu: “Không có đâu mẹ, con mỗi ngày đều ăn no ngủ kĩ, sống rất thoải mái.”

“Mẹ cảnh cáo con, buổi tối nhất định phải ngủ trước mười một giờ trễ nhất cũng không thể vượt quá mười hai giờ. Đừng ý bần thân còn trẻ mà làm bữa, tuổi xuân sẽ trôi qua rất nhanh nếu không chú ý giữ gìn, sẽ mau già đi.”

“Được rồi con biết rồi mà.” Đường Ninh ôm lấy bà Đường sau đó có chút lơ đãng hỏi: “Mẹ, mẹ còn nhớ bác Lâm không?”

“Bác Lâm nào?”

“Thì chính là bác Lâm sống ở khu dân cư cao cấp cạnh bờ sông đó, bác ấy có một cô con gái lớn tên là Lâm Hạ, người cũng như tên vừa đẹp lại trầm tĩnh, cô ấy và con đều học tại đại học Z, chúng con hiện nay còn là bạn cùng lớp với nhau.” Chuyện của nhà họ Lâm hỏi bà Đường là tốt nhất, tập đoàn tài chính J nói lớn không lớn mà nhỏ cũng chẳng nhỏ. Có điều, những người có tiền đều nắm rõ các loại tin tức vỉa hè, Đường Ninh nhớ rõ nhà họ Lâm cũng là một cổ đông lớn trong tập đoàn tài chính J.

Bà Đường nghe cô hỏi bằng giọng thế khê nhíu đôi mày đẹp: “Như thế nào con lại hỏi tới chuyện của nhà họ Lâm?”

“Ừm! Cũng không có gì chỉ là đột nhiên nghĩ tới thôi. Mẹ, mẹ nhớ ra chuyện gì à?”

Bà Đường nhìn vào đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên của Đường Ninh có chút buồn cười, giơ tay nhéo nhẹ chót mũi của cô, “Khai thật đi, làm sao con đột nhiên lại hỏi mẹ chuyện của nhà họ Lâm, con trước đây chưa hề quan tâm đến những chuyện như thế này?”

Đường Ninh nhăn mũi, giơ tay sờ sờ chóp mũi vừa bị nắm, “Lâm Hạ hiện tại là bạn học cùng lớp với con, con ngày hôm nay tiện đường đã nhờ bác Vương đưa cậu ấy một đoạn, dọc theo đường đi con đều cảm thấy cậu ấy đang có tâm sự gì đó.”

Bà Đường nghe cô nói vậy cười than thở, nói rằng: “Nếu như cô bé mà con đang nói đúng thật là Lâm Hạ thì chắc là con nói đúng rồi con bé đó hẳn đang có rất nhiều tâm sự.”

Lâm Hạ không giống như đang có nhiều tâm sự, trên thực tế Đường Ninh cảm thấy trong lòng Lâm Hạ đang ẩn giấu rất nhiều chuyện. Ông Lâm, ba của Lâm Hạ xem như là một nửa ở rể, lúc mới kết hôn hai vợ chồng ông Lâm rất tình cảm nhưng bởi vì tính cách của bà Lâm rất điềm đạm, ít nói, lại không hiểu gì về kinh doanh, cho nên bà Lâm nói thẳng với ba mình chuyển nhượng tất cả quyền lợi công ty của bà và ba mình trao hết cho ông Lâm quản lý rồi sau đó lui về phía sau hậu phương làm hiền thê lương mẫu. Ông bà ta thường nói đàn ông một khi có tiền sẽ sinh hư, câu nói này đã được nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần và thực sự chín mươi chín phần trăm đàn ông trên thế giới này đều như vậy. Từ sau khi lên nắm quyền hành công ty ông Lâm bắt đầu ngoại tình, tệ hơn nữa là cùng một người đàn bà bên ngoài sinh ra một trai và một gái. Bà Lâm vô cùng đau khổ và tuyệt vọng nhưng vì muốn giữ lại hạnh phúc gia đình cho con gái bà, cho nên bà đã sống chết không chịu ly hôn. Nhưng khi Lâm Hạ được năm tuổi, bà Lâm bệnh nặng rồi qua đời, nửa năm sau ông Lâm rước người phụ nữ bên ngoài đó cùng con trai con gái của ông ta về sống cùng một nhà với Lâm Hạ. Sau đó ông Lâm lấy có tài chính công ty thiếu hụt nghiêm trọng không thể bù lỗ nổi nên tuyên bố với bên ngoài là công ty xin phá sản.

Nói đến chuyện nhà họ Lâm, bà Đường lại không nhịn được thở dài, “Mỗi nhà mỗi cảnh không thể trách ai được, mẹ kế của Lâm Hạ mẹ đã gặp, bà ta luôn hà khắc, đối xử với Lâm Hạ chẳng ra sao, coi bản thân mình đã danh chính ngôn thuận vào được nhà họ Lâm nên rất kênh kiệu không xem ai ra gì, thật chẳng ra làm sao.”

Lâm Hạ muốn tự sát chẳng lẽ bởi vì những chuyện này sao?

“Thế em trai và em gái của Lâm Hạ ra sao? Bọn chúng có đối xử tốt với Lâm Hạ không mẹ?”

“Làm sao sẽ đối xử tốt với Lâm Hạ đây? Chuyện tốt không ra cửa chuyện xấu đã đồn xa, em trai và em gái của Lâm Hạ ở nhà bắt nạt Lâm Hạ rất nhiều lần chuyện này đã sớm không phải là chuyện mới mẻ gì.” Bà Đường lại thở dài cũng không quên nhìn về phía Đường Ninh, chỉ tiếc không rên sát lúc nóng nên nhìn thẳng Đường Ninh nói tiếp: “Con trước đây...Tính cách của con cùng Lâm Hạ quả thật rất giống nhau, lúc mẹ nghe người khác kể về Lâm Hạ cũng không nhịn được đau buồn vài ngày. Nếu như có một ngày nào đó, ba của con cũng thật sự rước về một người phụ nữ khác, mẹ muốn xem con sẽ làm sao?”

Đường Ninh nhìn bà Đường bây giờ thật sự không biết nên khóc hay nên cười, “Mẹ, mẹ đang nói bậy bạ cái gì thế?” Ông Đường là một người đàn ông rất có trách nhiệm, ông vô cùng yêu bà Đường và cô, làm sao có thể làm ra những chuyện như thế, có đánh chết cô cũng không tin!

Bà Đường liếc nhìn cô một cái, nói tiếp: “Ninh Ninh, con sau này có gả cho người khác nhất định phải cưới một người đàn ông tốt như ba con, nếu không con đừng lấy ai cả, chỉ tự chuốc khổ vào thân thôi.” Lấy một người không yêu mình, không chung thủy với mình chỉ tự hại chết bản thân mình đã thế còn làm hại đến con cái của chính mình.

Đường Ninh không nhịn được mỉm cười ôm chầm lấy bà Đường, mấp máy môi: “Nhưng những người đàn ông tốt giống như ba trên thế giới này chỉ có một hơn nữa ba lại lấy mẹ làm vợ mất rồi, làm sao bây giờ?”

Bà Đường đẩy cô một cái, nhìn đồng hồ treo tường, thấy ông Đường chưa về lại nhìn Đường Ninh một chút không nhịn được thúc giục cô nhanh đi lên lầu tắm nước nóng. Đường Ninh bây giờ đã biết được chuyện cô muốn biết nên rất nghe lời lập tức không nói gì nữa chạy lên lầu tắm rửa.

Chuyện của Lâm Hạ đơn giản chính là: Tiểu Tam mang theo hai đứa con của bà ta, một trai, một gái, cùng tiến vào nhà họ Lâm sau đó gây sự muốn tìm cách tống Lâm Hạ đi cho khuất mắt. Bởi vì chuyện này mà Lâm Hạ nghĩ không thông suốt muốn tự sát...Đường Ninh nâng hai cánh tay vịn lên thành bồn đứng lên để mặc cho bọt sữa tắm tăn ra.

Nếu như Lâm Hạ chỉ bởi vì không chịu nổi bị họ ức hiếp mà muốn tự sát coi như Đường Ninh cô có ra mặt giúp cô ấy cũng không thể nào giúp nổi. Một người nếu quá mềm yếu chỉ muốn trốn tránh đau khổ bất luận người khác có giúp đỡ như thế nào đều chỉ là vô ích.Cho dù biết trước kết cục của Lâm Hạ cô cũng không có cách nào thay đổi được.

Dù sao, chết cũng có muôn vàn cách, nếu một người đã quyết tâm đi tìm cái chết thì không có bất cứ người nào có thể ngăn cản.

Đường Ninh nhớ lại chuyện gặp Lâm Hạ hồi chiều, vừa nãy lúc đưa Lâm Hạ về nhà, Lâm Hạ còn mượn di động cô gọi một số. Có lẽ... Các cô còn có thể gặp nhau ở trường. Đường Ninh mỉm cười, đem một bên khăn tắm kéo xuống mặc quần áo vào. Chuyện còn chưa xảy ra cô không nên suy nghĩ quá nhiều, cô nên tập trung vào chuyện của bản thân cô, làm tốt chuyện của mình mới quan trọng. Ví như, gần đây ông Đường giao cho cô quản lý quỹ từ thiện của các ngôi sao trong tập đoàn.

Quỹ của các ngôi sao trong tập đoàn chính là quỹ quyền góp từ thiện cho các trẻ em mù do một số minh tinh trong tập đoàn đứng ra quyền góp. Năm nay vừa tròn mười năm kỉ niệm quỹ được thành lập ông Đường giao cho cô phụ trách toàn bộ chuyện này từ việc tuyển chọn video để phát trong buổi lễ cho đến việc đưa thiệp mời rồi công tác tổ chức v.v...Ông Đường mong muốn qua việc này hình tượng tập đoàn sẽ đổi mới, tích cực hơn đối với công chúng.

Cô cũng sắp nghỉ hè rồi nên ông Đường muốn cô tiếp xúc nhiều hơn để biết rõ cơ cấu vận hành của tập đoàn.Tuy rằng quỹ này không nằm trong cơ cấu trọng điểm của tập đoàn, nhưng đây là dịp tốt để Đường Ninh hiểu rõ hơn về công việc của tập đoàn.

Đối với sự tín nhiệm và kỳ vọng của ông Đường, Đường Ninh sẽ toàn lực tiếp nhận, cô không muốn làm cho ông thất vọng, cô muốn bản thân mình mạnh mẽ hơn để giúp ông gánh vác công ty. Do đó, sau khi nghỉ hè cô sẽ rất bận bịu để tổ chức tuyên truyền, khánh thành cho quỹ. Cô đã biết rõ kết cục của bản thân nên lần này cô sẽ cố gắng hết mình mà cô cũng không phải là hạng người toàn năng chuyện gì cũng giải quyết được, nếu như những người có quan hệ với cô cầu xin cô giúp đỡ mà việc đó không mang lại lợi ích gì cho cô hay người đó không muốn cô can thiệp vào thì xin thứ lỗi....Những việc đó cô sẽ không đụng vào đây

không phải là việc liên quan đến cô.

13. Chương 13

Thời gian nghỉ trưa, trên một bờ cát gần tập đoàn tài chính J, Đường Ninh mặc chiếc áo T-shirt màu lam nhạt đang nằm nghỉ trưa trên chiếc ghế dựa dài dưới tán dù. Cô đẩy chiếc kính râm màu đen đến đỉnh đầu rồi cúi xuống nhìn điện thoại di động trong tay.

Vừa nãy Lâm Hạ gọi điện hỏi cô bây giờ có rảnh không. Đúng là hiện giờ cô không bận bịu gì, chỉ thấy lạ, không biết tại sao Lâm Hạ lại tìm cô.

Đang chìm trong suy nghĩ thì bỗng một nhân viên trong tập đoàn chạy tới hỏi: “Đường tiểu thư, đạo diễn nói tất cả đã chuẩn bị xong, phiền tiểu thư nhanh chóng qua đó.”

Ông Đường dặn cô phải chuẩn bị thực hiện một đoạn phim để chiếu trong buổi lễ gây quỹ từ thiện. Hôm nay dự định bắt đầu bấm máy, lấy cảnh biển làm nền.

Đường Ninh ngẩng đầu, hướng nhân viên kia nở nụ cười, “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Đoạn phim ngắn này chiếu khoảng hai mươi phút, thời gian quay dự kiến khoảng một tuần, chủ yếu mang tính tượng trưng, lấy hình ảnh ở tập đoàn tài chính J làm trung tâm nên không thể thiếu cảnh biển đẹp ở đây.

Ngành nghề nào cũng có cái khổ của nó, Đường Ninh lúc này nghĩ rằng chuyện này cũng đơn giản thôi, ai ngờ chỉ việc mời những người mẫu nổi tiếng hỗ trợ cũng gặp chút rắc rối. Người ta chỉ thấy thành quả phía trước lại quên mất những nỗ lực cực khổ của những người phía sau hậu trường. Thật vất vả mới kết thúc một ngày chụp hình lấy bối cảnh, đạo diễn vừa thông báo hôm nay không phải tăng ca, tất cả nhân viên phía dưới ai nấy đều không nhận được vui sướng một hồi.

Đường Ninh thấy bây giờ cũng còn rất sớm, ánh mắt không tự giác lại nhìn tới chiếc di động rồi nghĩ về Lâm Hạ. Bỗng Lâm Hạ lại gọi đến, cô nhấn nút nghe một âm thanh ôn nhu xuyên thấu tới chỗ cô đang đứng:

“Bạn học Đường Ninh, tớ đang đứng ở chỗ áp phích nhìn thấy cậu vừa quay xong phim. Tớ có chuyện cần hỏi cậu, chuyện này có liên quan đến quỹ từ thiện của ngôi sao, tớ nghĩ...cậu có thể gặp tớ nói chuyện một chút không?”

“Có thể.” Đường Ninh ánh mắt hướng về phía bãi biển ngắm nhìn một chút, tâm tình trở nên rất tốt hỏi thẳng: “Cậu muốn hỏi về phương diện nào?”

Đầu bên kia di động trầm mặc một chút, sau đó một tiếng cười dịu dàng truyền tới, “Tớ muốn biết quỹ ngôi sao này bình thường người ngoài muốn quyên tiền sẽ xử lý ra sao? Quá trình chi tiết như thế nào?”

” Việc quyên góp đều được xử lý rất chuyên nghiệp, tỉ mỉ chuyện này không thể gói gọn trong một hai lời nhưng quá trình hoàn toàn công khai minh bạch. Cậu muốn quyên tiền à?”

Bên kia di động Lâm Hạ cũng nói tiếp: “Tớ chỉ là...muốn tìm hiểu trước một chút.”

Đường Ninh hơi run run, tự nhiên trong lòng cô có cảm giác Lâm Hạ đang muốn bàn giao cho cô để thanh toán đi tìm cái chết.

Lâm Hạ tìm Đường Ninh đúng là để bàn về chuyện quyên góp, Lâm Hạ muốn quyên tặng một toà biệt thự. Điều này làm Đường Ninh thật sự bất ngờ. Lâm Hạ thấy thế nở nụ cười, “Mẹ tớ khi còn sống rất thích làm việc từ thiện. Tớ hiện tại không lo ăn không lo mặc nên cũng muốn bắt chước mẹ mình hi vọng có thể giúp càng nhiều người càng tốt.”

Đường Ninh khó xử, không biết nói gì, thăm dò hỏi: “Vậy hiện tại cậu đang ở đâu?”

“Tớ đang ở cùng với ba.” Lâm Hạ mỉm cười, nói tiếp: “Ba tớ hi vọng cả nhà có thể ở cùng một chỗ.” Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng cô ấy không muốn Đường Ninh biết chuyện xấu trong nhà mình.

Đường Ninh cảm thấy Lâm Hạ không có chỗ nào kì lạ cả nhưng cô biết nhà họ Lâm rút cuộc đang xảy ra chuyện gì. Thế nhưng Lâm Hạ không nói cô cũng không thể để lộ là mình đã biết hết. Chuyện xấu trong nhà không thể nói lung tung, đạo lý này cô hiểu. Đường Ninh trong lòng âm thầm thở dài nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Những chuyện này thật ra tớ cũng không hiểu rõ lắm, hôm nào đó rảnh sẽ đích thân mời chuyên gia cố vấn đến nhà cậu giúp cậu tư vấn một chút. Hơn nữa...” Đường Ninh dừng lại một chút, cười nói: “Nếu mẹ cậu đem căn biệt thự để lại cho cậu đương nhiên hi vọng cậu có chỗ để ở, cậu vẫn nên suy nghĩ kĩ lại một chút đi, cậu nghĩ sao?”

Lâm Hạ lắc đầu đang muốn giải thích thêm thì bỗng nhiên một bóng người vọt tới chắn trước hai cô đang nói chuyện nói xen vào. Đường Ninh nhíu mày nhìn sang, chỉ thấy đó là một cô bé trên mặt vẫn mang theo vài phần non nớt, mặc áo hở lưng cùng một chiếc quần soóc ngắn cùn cộn, mặt đầy son phấn mở miệng quát lớn, đưa một ngón tay chỉ thẳng mặt Lâm Hạ: “Này, sao hôm nay buổi trưa không về nhà ăn cơm, đã thế còn không nói tiếng nào?” Âm lượng quá lớn làm những người xung quanh ai ai cũng nhìn chằm chằm qua bên này.

Đường Ninh thấy thế không nhịn được đang muốn lên tiếng trách cứ cô ta liền nhìn thấy Lâm Hạ buông xuống hai mắt, nói: “Chuyện này chị đã nhắc lại rồi, trưa nay chị không về.”

“Chị nói rồi? Nói cho ai nghe?” Cô gái kia càng cao giọng quát sau đó một cái ghé gần đó qua một chân nhấc lên ghế nghênh ngang chửi tiếp: “Chị có biết cả nhà chúng tôi chờ chị về cả nửa tiếng đồng hồ? Ba lúc đi còn trách mẹ tôi sao không hỏi chị rốt cuộc có về nhà ăn cơm không? Chị nói cho tôi nghe xem, chuyện này là ai sai?”

“Gia Gia, chuyện này về nhà nói sau, chị đang cùng bạn học của mình nói chuyện.” Lâm Hạ cau mày ngữ khí có chút không vui nhưng vẫn giữ được dáng vẻ bình tĩnh, không hề nổi giận.

“Bạn học, ai thế?” Cô gái kia lúc này mới liếc về phía Đường Ninh vẫn giữ thái độ cao cao tại thượng ánh mắt không kiên kè đánh giá cô.

Lâm Hạ càng nhíu mày chặt hơn, có chút lúng túng lại vô cùng xin lỗi nhìn về phía Đường Ninh đưa tay ra giới thiệu: “Đây là ...Lâm Gia.” Em gái - hai chữ này Lâm Hạ vẫn không thể thốt ra khỏi miệng.

Đường Ninh cười cợt hoá ra chỉ là một đứa con rơi chẳng trách lại hống hách như thế. Cô vẫn thoải mái thông thả thu lượm tất cả các tài liệu trên bàn, không ngừng đầu, âm thanh nhàn nhạt nói, “Chỉ bằng thân phận của em gái cậu không có tư cách chào hỏi tớ! Em gái cậu, chắc, đúng là chẳng được dạy dỗ chút nào lễ nghi cơ bản cũng không biết, thật chẳng ra sao!”

Lâm Gia nghe vậy, nhìn về phía Lâm Hạ, “Chị, có thể nhìn em gái mình bị người khác sỉ nhục mà không biết nói gì giúp tôi sao?”

Đường Ninh trong lòng thấy thật buồn cười, cái logic gì đây, không bắt nạt được cô lại muốn người khác giúp đỡ mình chửi lại cô sao. Đường Ninh cầm văn kiện lên, nhìn về phía Lâm Hạ, lạnh nhạt nói: “Nơi này quá âm ỉ, chúng ta chuyển sang chỗ khác nói chuyện tiếp.”

“...” Lâm Hạ có chút do dự.

“Này, cô đừng tưởng bản thân mình xinh đẹp thì muốn làm gì cũng được, cô tưởng cô là ai? Có tin hay không trước mặt mọi người, tôi tặng cho khuôn mặt xinh đẹp của cô vài vết sẹo, xem cô còn có thể hung hăng nổi không?” Lâm Gia đứng thẳng người, gương nanh múa vuốt, ánh mắt độc ác nhìn thẳng Đường Ninh, cô ta ghét nhất là loại người xinh đẹp hơn cô ta thế nhưng lại xem thường cô ta.

Đường Ninh nghiêng đầu, cười nói: “Thế cô có tin hay không những lời nói này giờ của cô, đủ để tôi khiến cô thân bại danh liệt”. Muốn hù dọa cô? Không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có! Cô ghét nhất là hạng tiểu nhân hay đắc ý, không phải chỉ là con rơi của tiểu Tam thôi sao, có gì hay ho chứ?

“Gia Gia đừng như vậy!” Lâm Hạ bắt đầu cuống lên.

Lâm Gia cười gằn, “Ồ! Tôi thì sao nào? Nói cho chị biết không cần chị giúp tôi, chị không giúp tôi tự khắc cũng có người khác chịu giúp tôi.” Nói xong cô ta quay đầu lại hướng ra cửa chính hô to, “Chị họ chị mau vào đây.”

Chị họ?

Lâm Hạ cùng Đường Ninh đều sững sốt một chút, nhìn theo ra ngoài vừa nhìn Đường Ninh liền cảm thấy trái đất này đúng thật là quá nhỏ. Ở phòng ăn bên ngoài gần cửa chính chính là La Tinh Tinh, cô ta nhìn ba người bên trong cũng rất lúng túng, xem ra những hành động mất mặt như thế này của Lâm Gia không chỉ có Lâm Hạ xấu hổ mà La Tinh Tinh cũng ngượng ngùng thay.

Đường Ninh nhìn La Tinh Tinh đang đi tới khuôn mặt mang theo vài phần trào phúng hỏi: “Tinh Tinh, cậu là chị họ của cô ta?”

“Thật một trăm phần trăm! Mẹ tôi là cô ruột của chị ấy.” Lâm Gia dương dương tự đắc nói rồi nhìn về phía Đường Ninh, “Cô cũng là sinh viên trường đại học tài chính Z? Lẽ nào cô không biết chị họ tôi ở trường Z nổi danh là tài nữ đa tài đa nghệ? Đã thế chị họ tôi còn là bạn tốt của Đường Ninh!”

“Gia Gia, em đừng nói nữa!” La Tinh Tinh nghe những lời này của Lâm Gia, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng nhanh miệng đánh gãy lời của cô ta.

“Tại sao lại không cho em nói, không phải cô ta đang rất đắc ý hay sao, con mắt đã lên đến đầu rồi!” Lâm Gia vừa nói vừa không nhịn được trừng mắt nhìn thẳng Đường Ninh một chút.

Trong phòng ăn ngày càng có nhiều người vây đến đây, Đường Ninh không muốn trở thành trò hề cho người khác, cô cũng tin tưởng Lâm Hạ cũng vậy nên lập tức thu dọn đồ đạc sau đó kéo tay Lâm Hạ, “Chúng ta đi thôi.” Thực sự quá mất mặt, nhà họ Lâm không sợ mất danh dự nhưng Đường Ninh cô thì không thể nhịn nhục như vậy được.

Lâm Hạ bị Đường Ninh kéo ra bên ngoài, Lâm Gia một bộ tiểu nhân đắc chí tựa hồ không sợ mất mặt vẫn dai dẳng bám theo, không cho Đường Ninh cơ hội thoát thân, “Này, sao cô lại dám bỏ chạy. Quay lại đây! Cô còn chưa cúi đầu xin lỗi tôi?”

Đi ra đến cửa rút cuộc Đường Ninh không nhịn nổi nữa, đột nhiên xoay người, mắt phượng híp lại nhìn về phía Lâm Gia, lạnh giọng nói rõ: “Nếu cô còn dám cố tình gây sự nữa, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Vậy cô mau báo cảnh sát đi, tôi muốn xem thử đến lúc đó ai có thể giúp cô?” Lâm Gia gào lên.

Lâm Hạ thấy thế rút cuộc nhịn không nổi nữa lên tiếng: “Gia Gia, em đùa quá mức rồi!”

“Chị, còn dám thông đồng với người ngoài ức hiếp tôi, cứ chờ đó về đến nhà tôi sẽ mách ba, xem ba trị tội chị như thế nào? Hừm!” Lâm Gia vòng hai tay lại hung hăng chửi rủa.

Đường Ninh không nhịn được lắc đầu, kéo tay Lâm Hạ quay đầu rời đi, cùng hạng người này đôi co nói lý quả thực là tự hạ thấp giá trị bản thân.

“Này này! Các cô đứng lại cho tôi!” Lâm Gia ngay lập tức đuổi theo. Cô ta ngày ngày đều bắt nạt Lâm Hạ, thế nhưng gần đây Lâm Hạ hay đi sớm về trễ, chỉ chọn những lúc có ba ở nhà mới xuất hiện khi đó cô ta không thể làm gì khác hơn là giả bộ làm một cô em gái ngoan ngoãn. Bây giờ có cơ hội cho cô ta và cả bạn cô ta một trận nên thân, cô ngu gì mà tha cho bọn họ đi dễ dàng như thế?

“Đủ rồi Gia Gia!” La Tinh Tinh tức giận kéo tay Lâm Gia không cho cô ta cố tình làm loạn nữa.

Lâm Gia sững sờ, quay đầu nhìn về phía La Tinh Tinh có chút không hiểu hỏi: “Chị chẳng phải chị luôn dạy ta phải thường xuyên ăn hiếp Lâm Hạ hay sao?”

“Chị dạy em tuyệt đối không thể để cho Lâm Hạ sống yên ổn nhưng em cũng phải nhìn kỹ tình huống chứ, em có biết người vừa rồi là ai không?” La Tinh Tinh cau mày ngữ khí rất tức giận nói thẳng.

Lâm Gia tựa hồ rất xem trọng người chị họ này đôi mắt cô ta ngay lập tức trở nên lo lắng, “Là ai vậy chị?”

“Người vừa nãy chính là Đường Ninh.” Lâm Gia trước mặt Đường Ninh làm loạn còn tệ hơn nữa lời cô vào vũng bùn nhầy do cô ta bày ra. Chuyện cô của cô ta làm Tiểu Tam cho người đàn ông giàu có đã có vợ và con gái đã sớm loan truyền khắp nơi trong giới thượng lưu, trở thành trò hề cho người đời sỉ vả. La Tinh Tinh trăm phương ngàn kế không để lộ chuyện này trước mặt Đường Ninh thế nhưng hiện nay mọi thứ đã đổ sông đổ biển. Chuyện của nhà họ Lâm hiện giờ đã bị lộ rồi, thật sự là thành sự không đủ bại sự có thừa!

14. Chương 14

Khi La Tinh Tinh nhìn Lâm Gia với ánh mắt trách móc chỉ tiếc mài sắt không nên kim thì Đường Ninh và Lâm Hạ hai người đang chậm rãi dạo phố.

Ánh đèn đường lúc sáng lúc tối làm cho Đường Ninh cảm thấy vẻ mặt Lâm Hạ rất mờ ảo, cô không nỡ lên tiếng phá rối sự yên tĩnh của Lâm Hạ lúc này.

Đường Ninh nhìn kĩ Lâm Hạ, cô gái này nhìn bên ngoài cứ nghĩ là một người vô ưu vô lo nhưng thật ra chuyện gì cô ấy cũng biết, trong lòng sớm đã nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện chỉ là không hiểu sao lại không chịu thông suốt. Cô suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lên tiếng: “Lâm Hạ!”

Đang thả hồn theo cảnh vật đường phố đột nhiên nghe thấy Đường Ninh gọi cô, cô quay đầu lại mở to mắt nhìn về phía Đường Ninh.

Đường Ninh hỏi: “Hình như cậu rất quan tâm đến chuyện quyền góp quỹ từ thiện.”

Lâm Hạ hơi run run, cười nói: “Cũng bình thường thôi, chỉ là muốn giúp đỡ thêm nhiều người.”

“Nếu như tớ nói sau hôm nay tớ cần cậu giúp đỡ, cậu có thể phụ tớ một tay không?”

Lâm Hạ có chút kinh ngạc, “Tớ? Hỗ trợ cậu?”

“Ừm!” Đường Ninh cười gật đầu, “Tớ đang lên một kế hoạch, qua một thời gian nữa cần cậu giúp một tay.”

Cô không nghĩ tới sẽ có người nhờ cô phụ giúp chuyện gì...Lâm Hạ sững sờ sau đó gật đầu, “Nếu tớ có thể giúp một tay nhất định tớ sẽ giúp cậu.” Dừng một chút lại nghĩ đến chuyện xảy ra ở phòng ăn lúc nãy, vẻ mặt có chút không vui lại lúng túng, “Cái kia...Ninh Ninh...Em gái tớ, nó còn nhỏ mong rằng cậu sẽ không để trong lòng chuyện vừa rồi.”

“Cậu yên tâm xưa nay tớ sẽ không để những người không đáng giá làm phá hoại tâm trạng tốt của bản thân mình.” Đường Ninh vẻ mặt có chút tựa tiểu phi tiêu liếc nhìn về phía Lâm Hạ, “Bất quá, em gái cậu bình thường đối xử với cậu cũng không khách khí như hôm nay sao?”

Lâm Hạ nhẹ nhàng dời tầm mắt sang chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Em ấy còn nhỏ tuổi, chưa hiểu chuyện, tớ là chị phải biết bao dung một chút.”

Chuyện xấu trong nhà không thể để lọt ra ngoài, cho dù người nhà mình có đối xử tệ với mình thế nào cũng nhất định không để cho người ngoài biết, đây là căn bệnh chung của nhiều người trong xã hội. Đường Ninh thấy Lâm Hạ lại không muốn nhiều lời cũng chiều theo cô. Cô giống như lơ đãng hỏi: “Nếu hiện tại ở nhà cậu thấy không vui sao lại không suy nghĩ đến việc chuyển đến chỗ biết thự mẹ cậu để lại cho cậu ở? Cậu bây giờ đã trưởng thành không phải có thể lựa chọn rồi sao?”

Bà Lâm để lại cho Lâm Hạ không ít gia sản, chờ khi Lâm Hạ trưởng thành có thể thừa hưởng. Hiện nay Lâm Hạ trăm phần trăm không kém một tiểu phú bà. Hơn nữa cô biết rằng khi Lâm Hạ đến tuổi trưởng thành có thể thừa hưởng một nửa cổ phần công ty của nhà họ Lâm.

Như vậy tại sao Lâm Hạ lại chọn cách sống như thế? Mỗi ngày để cho người nhà họ Lâm khinh bỉ chính mình? Còn để cho em gái và em trai bắt nạt mình không dám nói gì? Nghĩ đến bộ dáng hung hăng hống hách của Lâm Gia hồi nãy Đường Ninh không nhịn được cau mày. Lâm Gia này rất biết cách chọc giận người khác, bằng không sẽ không ở trước mặt nhiều người như thế la hét ầm ĩ cố tình gây sự. Lâm Hạ nhìn có vẻ nhu nhược an tĩnh lại có chút mờ mịt nhưng trong lòng tựa hồ đã hiểu rõ mọi chuyện, như vậy tại sao Lâm Hạ lại chịu để người khác đè đầu cưỡi cổ hành hạ lâu như vậy đã thế còn chọn cách tự sát để đặt dấu chấm hết cho chuỗi bi kịch của cuộc đời cô ấy?

Một loạt các sự việc lung ta lung tung đột nhiên xuất hiện làm Đường Ninh cảm thấy rất khó lí giải, cô cau mày lắc đầu. Nếu Lâm Hạ không nói bất cứ thứ gì cho cô biết thì tốt hơn hết cô không nên tiếp tục nhúng tay vào. Chỉ là La Tinh Tinh...Cô ta lại là cháu ruột của Tiểu Tam, tin tức này hơi khiến cô chấn động một chút, xem ra cô đã quá lơ là cô ta hiện tại cô nên tìm hiểu kĩ lại cô ta, tránh cho bất ngờ lần nữa.

Lâm Hạ nhìn Đường Ninh suy tư, nụ cười trên mặt có chút thê lương, “Trên đời này tớ chỉ còn ba là người thân duy nhất.”

“Nhưng ba cậu đã phản bội mẹ cậu đã thế còn mang về một người phụ nữ khác cùng một em trai, một em gái, chẳng lẽ cậu nghĩ ông ta còn có thể đối xử tốt với cậu sao?” Đường Ninh không nhịn được hỏi lại.

Nụ cười của Lâm Hạ ngày càng gượng ép nhưng vẫn cố chấp gật đầu, “Rất tốt.” Ông ta chỉ uy hiếp cô, nếu cô dám dọn ra ngoài sẽ cùng cô đoạn tử tuyệt tôn không còn tình cảm cha con gì nữa cả. Cô đã không có mẹ, ba cô tuy rằng không tốt nhưng vẫn là ba của cô, chỉ cần ông luôn ở bên cô, cô sẽ không còn cảm giác một mình sống trên thế giới này.

Chẳng lẽ vì ba cô ấy thật sự đối xử với cô ấy không tốt nên cô ấy lại đi tự sát sao? Đường Ninh âm thầm thở dài, cười nói: “Đi thôi, Hạ Hạ, vừa nãy gặp chuyện chẳng đâu vào đâu, hiện tại đã đến giờ ăn cơm, tớ đã hứa với mẹ sẽ về nhà ăn, cậu có muốn cùng tớ về nhà cùng nhau dùng bữa tối không?”

Lâm Hạ sững sốt, lắc đầu từ chối, “Không cần đâu, cảm ơn lòng tốt của cậu.”

Đường Ninh nhướn mày, ôn nhu nói tiếp: “Chuyện quyền tặng hồi nãy tớ nói, cậu nên suy nghĩ một chút, qua một thời gian nữa tớ cho cố vấn liên hệ với cậu sau.”

Đường Ninh tạm biệt Lâm Hạ sau đó về thẳng nhà. Đêm nay ông Đường phải tham dự một bữa tiệc, bà Đường lại cùng bạn hẹn đi SPA nên chỉ có cô một mình ở nhà. Lúc chiều cô và La Tinh Tinh có chạm mặt nhau, cô nghĩ tối nay La Tinh Tinh sẽ gọi điện tới giải thích này nọ nhưng ngoài ý muốn người gọi tới lại là Ngạn Tinh - một con nhím hay xù lông lại dễ kích động.

“Tinh, có chuyện gì không?” Đúng như suy nghĩ của cô, gọi điện tới là giả, thật ra Ngạn Tinh đã trực tiếp đứng trước cửa nhà cô rồi.

Ngạn Tinh cau mày, “Em không mời anh vào sao?”

Đường Ninh cười lắc đầu, nói: “Hiện tại trong nhà không có ai, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Trong nhà quả thật không có ai, bảo mẫu và người giúp việc nhà cô hai hôm nay nghỉ làm nên cô cũng không có chút hứng thú gì ở cùng một chỗ vắng vẻ không người với anh ta đâu.

Ngạn Tinh không nói gì, hơi không cam lòng nhưng cũng không muốn làm khó cô.

“Nghe nói gần đây em và Lâm Hạ thường xuyên qua lại với nhau.”

“Cũng bình thường, có một lần cô ấy giúp em tìm chiếc vòng tay cầu an mẹ tặng em, gần đây là chuyện cô ấy muốn quyền tặng cho quỹ từ thiện mà em đang quản lý vì thế em và cô ấy mới thường gặp mặt nhau.”

Đường Ninh thẳng thắn nói rõ mọi chuyện, Ngạn Tinh nghe vậy thoáng buông lỏng mày đang nhíu chặt nhưng về mặt vẫn mang theo vài phần không hiểu hỏi tiếp: “Anh nghe người khác nói Lâm Hạ này tính tình rất quái gở, Ninh Ninh em làm sao có thể cùng một người như thế qua lại với nhau?” Tập đoàn tài chính J quả thật rất lớn nhưng chuyện nhà họ Lâm khắp giới thượng lưu ai ai mà không biết, gia đình này thật sự quá loạn. Đường Ninh làm sao có thể cùng Lâm Hạ thường xuyên lui tới?

Đường Ninh bật cười: “Tinh, lời đồn không rõ thực hư sao anh lại tin cơ chứ?”

“Không có lửa làm sao có khói, nếu cô ta trong sạch tại sao lại có người khác ác ý tung tin đồn nhảm?” Ngạn Tinh phản bác sau đó ngữ khí mang theo vài phần nóng nảy nói tiếp: “Hơn nữa anh nghe nói Lâm Hạ có khả năng bị trầm cảm, cô ta có khuynh hướng thích hành hạ thể xác em tiếp cận cô ta quả thật rất nguy hiểm.”

Nói chung mục đích lần này anh ta đến gặp cô là không muốn cô tiếp tục cùng Lâm Hạ qua lại với nhau nữa.

Đường Ninh sững sờ, cô dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông cao to đang đứng bên cạnh cô, “Làm sao anh biết Lâm Hạ đang có khuynh hướng thích hành hạ thể xác? Ai nói cho anh biết?” Thời đại này là thế kỷ thứ hai mươi mốt, hôm qua cô cùng Lâm Hạ gặp nhau lúc đó Lâm Hạ mặc một chiếc áo cụt tay màu xanh nhạt kết hợp cùng chiếc váy trắng ngắn đến đầu gối, hoàn toàn không hề thấy trên người Lâm Hạ có bất kì vết sẹo nào liên quan đến chứng bệnh thích tự hành hạ thân thể.

Ngạn Tĩnh đứng đối diện với cô, trong giọng nói mang theo vài phần ám ức: “Ninh Ninh, anh càng ngày càng không thể hiểu nổi em, tại sao ý kiến của người khác em lại không nghe lọt tai? Mặc kệ Lâm Hạ có hay không đúng theo những gì người khác nói nhưng em nên cẩn thận một chút được không?”

” Nhưng nếu thật sự Lâm Hạ không phải là người như vậy? Nếu em tin lời anh chẳng phải rất oan uổng cho cô ấy hay sao?”

“Anh không cần quan tâm cô ta có oan uổng hay không? Anh chỉ không muốn em bị người khác làm tổn thương thôi!”

Đường Ninh lại ngạc nhiên lần nữa. Cô giương mắt nhìn lên, không cẩn thận chạm vào đôi mắt đang rực lửa nhìn thẳng vào cô của Ngạn Tĩnh. Anh nghiêm túc như vậy, tình cảm lại sâu đậm như thế đến tột cùng là anh đang quan tâm đến Đường Ninh nào? Mặc kệ là Đường Ninh nào vào lúc này cô cũng chút thất thần. Cô tin tưởng mỗi một cô gái đều có giấc mộng: Trong cuộc đời của mình sẽ xuất hiện một người đàn ông vô cùng xuất sắc anh ta sẽ yêu cô sâu sắc không cách nào kiềm chế được, trong mắt trong tim của anh ta luôn luôn chỉ có mình cô, vì cô anh ta sẽ bất chấp tất cả ngay cả phải đối mặt với ông trời.

Ngạn Tĩnh thấy Đường Ninh kinh ngạc nhìn anh ta, không nhìn được vươn tay, hai tay nắm chặt vai cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng giọng nói vẫn mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Ninh Ninh, anh không biết em nghĩ chuyện này thế nào nhưng anh hi vọng cả cuộc đời này em sẽ luôn luôn sống bình an, không bao giờ gặp bất cứ nguy hiểm nào. Em nói anh có mộng tưởng của mình, em cũng có, cái này rất đúng không hề sai. Anh cũng không can thiệp chuyện em tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình nhưng ít ra... Anh không muốn em đem sự quan tâm lo lắng của anh cự tuyệt, vứt bỏ bên ngoài không hề nhìn đến như thế này.”

Cô muốn chuyển chuyên ngành, anh không có cách nào ngăn cản. Cô nói cô lúc này không còn là Đường Ninh của lúc trước nữa, có ước mơ và hoài bão của mình, anh cũng không quan tâm. Anh có thể để cô tiếp tục thực hiện chúng, muốn cô thoải mái làm những điều cô thích bởi vì anh yêu cô, hi vọng cô sẽ luôn sống vui vẻ, không hề lo âu bất cứ chuyện gì. Thế nhưng hôm nay giống như anh đã chữa lợn lành thành lợn què, khoảng cách của anh và cô ngày càng xa. Anh ngày càng không hiểu những suy nghĩ trong đầu cô. Anh rất yêu cô, dùng mọi cách để thể hiện cho cô thấy, muốn cùng cô kéo lại khoảng cách.

Sức nóng từ lòng bàn tay anh xuyên thấu qua lớp áo mỏng manh của cô, Đường Ninh đang muốn nở miệng nói vài câu nhưng nhìn qua vai anh cô nhìn thấy ở cách đó không xa, bên cạnh chiếc xe hơi thể thao có bóng dáng một cô gái thon thả.

Đường Ninh không nhìn được mỉm cười hỏi: “Có phải La Tinh Tinh nói cho anh biết em dạo gần đây cùng Lâm Hạ có qua lại với nhau?”

“Cô ấy chỉ lo lắng cho em, Ninh Ninh, nghe anh lần này có được hay không?” Ngạn Tĩnh thấy cô đẩy anh ta ra, không nhìn được kéo cô ôm vào trong ngực nhẹ giọng năn nỉ.

Đường Ninh không từ chối cái ôm ấm áp từ anh ta nhưng cũng không phối hợp ôm lại anh, cô chỉ cười có chút phức tạp, than thở nói rằng: “Tĩnh, La Tinh Tinh có hay không nói cho anh biết, cô ruột của ấy chính là mẹ kế của Lâm Hạ?”

“Cái gì?”

Lúc này Đường Ninh mới nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, “Anh không biết phải không? Thật ra Tinh Tinh từ đầu đến giờ đã yêu thầm anh!”

Ngạn Tĩnh nghe vậy cau mày, “Cô ta yêu thích anh thì thế nào? Anh không thích cô ta!”

“Anh không thích Tinh Tinh nhưng cô ấy đã yêu thầm anh từ rất lâu rồi. Tĩnh, em và cô ấy trước đây là bạn tốt của nhau.”

“Lẽ nào em bởi vì cô ta thích anh mà rời xa anh?”

Đường Ninh cười nói: “Không phải, em chẳng qua nhận ra em và anh không hề thích hợp trở thành người yêu của nhau. Mà hiện tại em và cô ấy đã không còn là bạn của nhau nữa. Cho dù cô ấy muốn làm chuyện gì cũng không còn liên quan gì đến em nữa.”

Ngạn Tĩnh hướng cặp mắt tràn đầy lửa giận nhìn thẳng vào cô.

Đường Ninh thế nhưng lại cười đầy phức tạp, “Tình, tất cả những chuyện vừa rồi em nói đều là sự thật.”

Kỳ thực thật thật giả giả đều không còn quan trọng nữa rồi, trọng điểm là Ngạn Tĩnh chắc chắn sẽ nổi giận. Cô từ chối tình cảm của Ngạn Tĩnh, đồng thời nói cho anh ta biết, cô và La Tinh Tinh từng là bạn tốt của nhau thế nhưng La Tinh Tinh vẫn thích anh ta. Ngạn Tĩnh nhất định sẽ nghĩ bởi vì La Tinh Tinh mà cô từ chối anh ta, cô nghĩ La Tinh Tinh tốt nhất trước mặt Ngạn Tĩnh nên nói sự thật đừng đùa giỡn giới hạn cuối cùng của anh.

Cô ngược lại muốn xem, La Tinh Tinh sẽ giải quyết chuyện này thế nào?

15. Chương 15

Đứng cách đó không xa La Tinh Tinh vẫn không ngừng chú ý từng động tĩnh bên Đường Ninh và Ngạn Tĩnh. Nhìn đến cảnh Ngạn Tĩnh kéo Đường Ninh vào trong ngực thì thầm nhỏ giọng bên tai cô ta thì trái tim cô như vỡ ra từng mảnh nhỏ.

Cô biết cho tới bây giờ, trong lòng Ngạn Tĩnh vẫn chỉ có hình bóng của Đường Ninh. Nhưng khi đối diện với sự thật thì cô vẫn không thể ngừng bị thương thống khổ cho bản thân mình. Cô vẫn đứng đó không hề dời đi nhìn chằm chằm đôi nam nữ ấy, bỗng nhiên Ngạn Tĩnh xoay người, sắc mặt không tốt đi về phía cô.

“Tình, có chuyện gì vậy?” Một giây trước anh ta cùng Đường Ninh thân mật anh em em em tại sao chỉ một giây sau liền hằm hằm nhìn thẳng cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô?

Ngạn Tĩnh đến cả liếc cũng không thèm liếc nhìn cô ta, trực tiếp lên chiếc xe thể thao sang trọng, rồi một tiếng gầm gừ vang lên, chiếc xe như xé màn đêm mà lao vút đi không hề có một tia do dự nào.

La Tinh Tinh sững sờ đứng tại chỗ, sắc mặt lúc này lúc xanh lúc trắng, ai đó có thể giải thích cho cô ta biết rút cuộc đã xảy ra chuyện gì... Đây là...Chuyện gì đã xảy ra?

Thật lâu sau cô ta cũng hoàn hồn, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Đường Ninh cách đó không xa. Cô ta chần chờ một chút, vẫn quyết định đi tới. Đường Ninh không hề né tránh chỉ trừng mắt nhìn cô ta một chút.

“Ninh Ninh.”

“Tớ cứ nghĩ cậu sẽ bỏ đi chứ?” Đường Ninh trên mặt mỉm cười nhìn về phía La Tinh Tinh.

Không biết tại sao lúc này Ngạn Tĩnh lại hằm hằm bỏ đi, còn bây giờ cô ta chỉ thấy Đường Ninh đang mỉm cười châm chọc cô ta. Ngạn Tĩnh chắc chắn đã bị Đường Ninh nhắc đến chuyện gì đó khiến anh ta tức giận rồi bỏ đi. Kiếp trước lẫn kiếp này Đường Ninh và Ngạn Tĩnh đều hoàn toàn khác nhau cô quả thật không biết vừa rồi chuyện gì đã xảy ra? Cô chỉ biết hiện tại bản thân đang rất ngọt ngào. Một sự tức giận nhỏ nhỏ đang dần dần lớn lên trong cô khiến cô muốn trút ra bên ngoài nhưng trước hết cô ta phải biết rút cuộc vừa nãy chuyện gì đã xảy ra?

” Cậu cùng Tình đã nói cái gì?” Cô ta nghe thấy âm thanh của chính mình đang tức giận đến mức run rẩy.

“Cũng không nói gì nhiều, chỉ nói cho anh ấy biết cô ruột của cậu là mẹ kế của Lâm Hạ mà thôi.” Đường Ninh hờn hợt nói.

“Oanh” một tiếng La Tinh Tinh cảm thấy cô ta giống như bị sét đánh giữa trời quang, mặt đất dưới chân cô ta như nứt ra thành hai phần, cô ta không kịp phản ứng, vẻ mặt hơi choáng váng, “Cậu tại sao lại làm như vậy? Tại sao lại nói chuyện này cho Tình biết? Tớ nhớ trước đây không phải như vậy? Tại sao? Tại sao? A...”

La Tinh Tinh như muốn phát điên. Cô ta đã nghĩ rằng tuy Đường Ninh tính tình thay đổi nhưng bản chất vẫn vẫn là bản chất. Đường Ninh có thể hung hăng một chút nhưng tuyệt đối sẽ không làm cô ta lúng túng, thế nhưng hiện giờ cô ta phát hiện ra Đường Ninh ngày càng không thể nói lý, cô ta dựa vào sơ hở Đường

Ninh để lại mới cùng Ngạn Tĩnh gặp mặt mách lẻo ai ngờ Đường Ninh lại thả tay cho cô ta một cái tát thật mạnh khiến cô ta bây giờ lâm vào tình thế mang đá đập vào chân bản thân mình.

“Tớ đã đem tất cả chuyện về Lâm Hạ mà tớ biết nói tất tần tật cho Tĩnh, chuyện này là muốn tốt cho cậu. Em họ tớ mặc dù đôi lúc rất tùy hứng không biết lý lẽ nhưng cô ta sẽ không bao giờ nói bậy với tớ. Là cô ta nói cho tớ biết lúc ở nhà vô tình cô ta tiếp cận Lâm Hạ đã thấy rõ trên cổ tay bên phải của Lâm Hạ có đeo một chiếc vòng tay đó là vì che giấu những vết tích cô ta tự hành hạ thân xác mình.”

La Tinh Tinh trong mắt mang vài phần thất vọng cùng khổ sở nhìn về phía Đường Ninh, “Ninh Ninh, cậu không nhận ra sao? Tớ biết cậu đã biết được tâm ý của tớ đối với Tĩnh, cho nên đã hiểu lầm tớ. Nhưng cậu phải tin tớ, tớ không hề cố ý xen vào tình cảm giữa hai người, nếu không ngày hôm nay tại sao tớ lại muốn đem chuyện này nói rõ cho Tĩnh biết? Lâm Hạ này tinh thần thật sự có vấn đề, dạo gần đây cậu cùng cô ta thật sự là gặp nhau tuy là ngoài ý muốn nhưng nếu không cẩn thận đề phòng cô ta, cậu chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Tớ thật sự không muốn cướp Tĩnh từ tay cậu, cậu phải tin tớ chúng ta từng là bạn tốt của nhau mà. Tại sao bây giờ cậu lại không tin tưởng tớ nữa?”

“Ninh Ninh, tớ không thể hiểu rõ được tại sao cậu lại ba lần bảy lượt giúp đỡ cô ta - một đứa có vấn đề về tinh thần như vậy, cậu nghĩ lại đi điều này có đáng giá không?”

Đường Ninh nhìn La Tinh Tinh trước mặt, trên mặt cô ta hiện giờ toàn là bi thương cùng thất vọng tột độ, nhưng mọi thứ đều quá: quá đau thương, quá thất vọng nên cô sẽ không tin La Tinh Tinh. Chỉ có diễn quá lộ trên mặt mới biểu hiện hoàn mỹ đến như vậy, thật giống như mỗi bước đi đều được tỉ mỉ sắp xếp không một kẽ hở nào.

“Có đáng hay không là chuyện của tớ!” Đường Ninh lạnh lùng nói, “Tĩnh Tinh cậu cho rằng cậu là ai? Cậu không cảm thấy bản thân mình hiện giờ đã quá dài tay rồi hay sao?”

Đối với Lâm Hạ, dù mới chỉ trải qua hai lần tiếp xúc nhưng Đường Ninh hiểu rõ Lâm Hạ này quả thật không tranh với đời, chỉ sống trong thế giới của bản thân, không có tâm tình gì quan tâm đến chuyện của người khác. Nếu như cô bây giờ thật sự là Marry Sue, cô sẽ trăm phương nghìn kế giúp đỡ Lâm Hạ nhưng thật tiếc cô không phải là hạng người đó. Cô chỉ là một cô gái rất bình thường, có giấc mộng và hoài bão của chính mình, có người mà mình muốn bảo vệ. Nên mặc kệ Lâm Hạ hay La Tinh Tinh có làm chuyện gì đều không hề liên quan đến cô. Ngược lại, cô cảm thấy hình như La Tinh Tinh không muốn cô cùng Lâm Hạ tiếp xúc với nhau, bằng không sẽ không liều mạng đi tìm Ngạn Tĩnh đến đây khuyên nhủ cô?

La Tinh Tinh bị Đường Ninh nói cho nghẹn họng, trong thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho đúng.

Đường Ninh hai tay khoanh trước ngực, liếc xéo cô ta một chút, chậm rãi nói: “Cậu là chị họ của Lâm Gia đúng không? Cô ta hình như rất nghe lời cậu, cậu bình thường sao không đi dạy dỗ cô ta? Cho dù chị gái của cô ta có chút khuynh hướng hành xác bản thân sao cậu không dạy cho cô biết lúc này nên dùng tình cảm gia đình giúp Lâm Hạ vượt qua. Làm sao cậu có thể đem bệnh tình của Lâm Hạ đi nói cho người ngoài biết, làm cho Lâm Hạ mặc cảm đây?”

Đường Ninh cảm thấy thế giới này quả thật rất kì diệu, cô xưa nay chưa từng nghĩ đến La Tinh Tinh chính là chị họ của Lâm Gia. Nhưng cô rõ ràng nhớ được dù trước hay sau khi Lâm Hạ tự sát La Tinh Tinh chưa hề tiết lộ nửa câu cô ta và nhà họ Lâm có quan hệ này. Cô ta có thể che dấu Đường Ninh trước đây ngay cả chuyện này thì làm sao nói đến cô ta thật sự xem Đường Ninh trước đây là bạn tốt đây?

“Ninh Ninh, lời này của cậu là có ý gì?” La Tinh Tinh ngược lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt và ủy khuất nhìn về phía Đường Ninh.

Đường Ninh thấy thế đôi lông mi thanh tú khẽ nhếch lên. Bắt đầu từ bây giờ, cô đã phát hiện ra trước giờ cô đã đánh giá quá thấp La Tinh Tinh này. Ở trong ngôn tình ngược nữ phụ có thể trọng sinh đoạt đi mọi thứ của nữ chính, ngoại trừ mang theo kí ức hồi sinh hay là thủ đoạn của cô ta thì Đường Ninh cô cũng không thể xem thường cô ta được.

“Không có gì.” Đường Ninh cúi đầu nhìn một chút chiếc đồng hồ đeo treo cổ tay rồi nói: “Trời cũng không còn sớm nữa, tớ còn có việc, đi trước.”

La Tinh Tinh đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng xinh đẹp đang ngày càng khuất dần, trong mắt toát ra vài

phần sát khí. Mềm không được mà cứng cũng không xong, xem ra cô đã đánh giá quá thấp Đường Ninh này rồi!

Mùa hè này, Đường Ninh thật sự rất bận thê nhưng chuyện cần làm thì chưa giải quyết xong mà những chuyện vặt vãnh lại cứ thi nhau tới tấp không thể tránh được. Lần trước ở bãi biển quay một đoạn ngắn ai ngờ một nhân viên không cẩn thận làm mất, đạo diễn rất nổi giận nhưng vẫn phải thu xếp quay lại cảnh đó.

Bởi vì làm lại lần hai nên rất thuận lợi. Sau đó mọi chuyện đều đi đúng quỹ đạo bộ phim ngắn rút cuộc đã quay xong. Đạo diễn nói phía hậu cần cần phải chuẩn bị thêm một tháng nữa nên đầu tháng chín mới có thể biết được bộ phim ngắn này có thành công hay không?

Một bên trợ lý đang muốn hỏi Đường Ninh có cần chuẩn bị xe đưa cô về trước không thì Đường Ninh đã khéo léo từ chối. Cô nhìn ánh tà dương bên ngoài rồi lại nhìn người người đi qua đi lại trên bờ cát trắng, cười trả lời: “Không cần, tôi có thể tự sắp xếp được.” Cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp như thế này, cô muốn đi dạo trên bờ biển một chút, hơn nữa dạo này trong lòng cô có một chút lo lắng, tắm nắng một chút sẽ làm tâm trạng cô tốt hơn.

Trợ lý nghe Đường Ninh nói thế khuôn mặt có chút khó khăn nhìn cô. Cô gái này không phải là nhân viên bình thường, cô là thiên kim duy nhất của chủ tịch, nếu như xui xẻo có chuyện gì bất trắc, thời điểm cấp trên có hỏi tới anh ta làm sao giải trình đây?

Đường Ninh nhìn thấu sự khó xử trong lòng anh ta, một tay cầm áo choàng tơ tằm, một tay xách theo túi xách, quay đầu mỉm cười nói tiếp với trợ lý: “Không sao, tôi hay cũng thư kí Vương đi xung quanh đây nên sẽ không có chuyện gì đâu.” Thư kí Vương là thư kí của chủ tịch.

Trợ lý nghe vậy không thể làm gì khác hơn là để cô đi.

Đường Ninh đi bộ trên bờ cát, nơi này cách quán cà phê Red Garlic rất gần, đi thêm một đoạn nữa sẽ đến. Nhớ tới trước đây không lâu cô còn cùng Lạc Nhất Phàm ngồi uống cà phê cùng nhau, nghĩ đến chuyện này cô khẽ mỉm cười, Lạc Nhất Phàm nói chuyện rất thú vị, con người anh ta lại có vẻ hào hoa phong nhã. Anh ta là con lai, mẹ là người Anh, ba là người Trung Quốc, bây giờ ba mẹ anh ta đều định cư ở Anh, thỉnh thoảng anh ta sẽ quay trở về thăm họ một thời gian. Người bình thường nếu ra vẻ hào hoa phong nhã cô sẽ cảm thấy không thể thích ứng nổi nhưng nếu đây là Lạc Nhất Phàm thì sẽ thấy mọi thứ đều là chuyện rất tự nhiên.

Mới đi một chút mà từ xa cô đã thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, vóc người cao lớn đang đi về phía cô. Nhìn dáng vẻ tuấn dật phong lưu của anh, Đường Ninh đứng lại, không nói được gì chỉ biết cười trừ, thật là khéo, mới nghĩ đến anh ta, anh ta liền xuất hiện.

Đối phương dường như cũng nhận ra tầm mắt của cô, nhìn thấy cô anh cũng rất ngạc nhiên, bước chân thêm dài ra hướng cô ung dung đi tới.

“Lạc Nhất Phàm, thật tình cờ!” Đường Ninh nghiêng đầu, cười híp mắt nói. Lạc Nhất Phàm đã từng nói nếu cô không chê có thể gọi anh ta là Phàm. Thế nhưng Đường Ninh cảm thấy gọi ông chủ Đường thì quá xa lạ, gọi Nhất Phàm lại thấy quá thân thiết, gọi Lạc Nhất Phàm liền vừa vặn. Cô cảm thấy giữa bạn bè với nhau, gọi như vậy là tiện nhất.

Lạc Nhất Phàm tinh tế nhìn kĩ cô, cô trên trán có vài giọt mồ hôi, trên mặt da dẻ hơi đỏ hồng xem ra cô đã đi bộ đến đây, “Thật là trùng hợp lại gặp cô.”

Đường Ninh cười nói, “Lạc Nhất Phàm cũng lâu rồi không tới quán Red Garlic, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp anh ở đây, hay chúng ta đi cùng một đoạn?”

Lạc Nhất Phàm nghe vậy nhẹ nhõu mi sau đó xoay người theo sát phía sau cô, duy trì một khoảng cách nhất định cùng đi đến quán với Đường Ninh.

Đường Ninh nghiêng đầu liếc nhìn Lạc Nhất Phàm một chút sau đó không chút nể mặt khoé môi treo lên một nụ cười. Cô cứ nghĩ Lạc Nhất Phàm rất dễ làm quen, ít nhất lần trước anh ta giúp cô khỏi ngã, lúc cùng nói chuyện anh ta còn mỉm cười với cô. Hiện tại qua mấy lần tiếp xúc, cô phát hiện ra anh ta rất lạnh nhạt tính cách có chút lạnh lùng nhưng do tu dưỡng tốt sẽ không dễ dàng để người đối diện cảm thấy lúng

túng. Ở trước mặt anh ta có thể thoải mái nói những gì cô thích cho dù anh ta mất kiên nhẫn cũng chỉ có thể hỏi cô có khát nước không ... Chỉ có thể làm thế mà thôi!

16. Chương 16

Lạc Nhất Phàm phát hiện từ sau lần gặp trước Đường Ninh bây giờ tựa hồ đen đi không ít. Hôm trước trò chuyện anh nhớ rất rõ da thịt cô trắng nõn nà lúc này đây nó đã trở thành màu mật ong.

“Mùa hè này xem ra cô đã đi rất nhiều nơi.”

“Cũng không tính là đi đâu, tôi còn chưa thoả mãn chút nào. Đáng lẽ ra mùa hè này còn có thể tràn đầy những điều kỳ kỳ hấp dẫn hơn kia.”

Lạc Nhất Phàm nghe vậy, khoé môi bỗng giương lên, “Nói như thế nghĩa là sao?”

Trong sự hiểu biết của anh ta, Đường Ninh là một cô gái bên ngoài rất yếu ớt nhưng đầy khí chất khiến anh mấy lần gặp đều không khỏi kinh diễm, nội tâm cô thì sống động hơn về bên ngoài nhiều. Nói chung cô là một người khiến anh cảm thấy khó hiểu. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh bị kinh ngạc bởi dung mạo và khí chất của cô. Nhưng đa số những lần gặp anh đều nhận ra cô là người rất an tĩnh, bộ dáng lúc nào cũng yếu ớt nhu nhược. Sau đó một khoảng thời gian dài không thấy, khi cô trở lại anh ngạc nhiên khi thấy giữa hai lông mày cô tựa hồ có thêm khí chất thần nhiên nhưng lại mang thêm mấy phần tự tin, cả con người vô cùng phần chấn rất phù hợp với độ tuổi thiếu nữ mơ mộng hồn nhiên.

Đường Ninh không hề trả lời anh, trái lại cô cười tủm tỉm hỏi ngược lại: “Anh có biết kì nghỉ hè này tôi bận làm gì không?”

Lạc Nhất Phàm không hề nhìn về phía cô, nói: “Đang bận chuyện gây quỹ ngôi sao đúng không?”

“Anh cũng biết?” Đường Ninh có chút bất ngờ, cô vốn muốn thừa nước đục thả câu.

Lạc Nhất Phàm quay đầu, nhìn cô một chút, nói rằng: “Cô cùng Hoa Phổ rất thân với nhau.” Hoa Phổ là một người rất nhiệt tình, mỗi một khách khi đến quán đều có vẻ rất thích trò chuyện cùng anh ta. Đường Ninh đương nhiên cũng nằm trong số đó.

Đường Ninh đi trên bãi cát, cát lún vào giày cô liền thẳng tay đem giày cởi ra, dùng một tay mang theo, đôi chân trần trắng như tuyết lộ ra trên cát, cát trắng mịn làm chân cô vô cùng thoải mái. Trên bãi cát mịn màng ấy, có vài đứa trẻ chạy tới chạy lui vô tư đùa giỡn cùng nhau, Đường Ninh trong lòng âm thầm ngưỡng mộ chúng có chút mất tập trung buột miệng nói ra: “Tại buổi lễ gây quỹ có chiếu một bộ phim ngắn, đạo diễn nói hôm nay sẽ lấy biển làm bối cảnh, không nghĩ đến sẽ tình cờ gặp anh ở đây.”

Lạc Nhất Phàm im lặng lắng nghe, không có tiếp lời, tuy rằng không tiếp xúc nhiều nhưng anh vẫn cảm nhận được cô là một người con gái rất có bản lĩnh. Đường Ninh lúc muốn nói chuyện thì đều không nhìn phản ứng của người đối diện, cô muốn nói sẽ tiếp tục nói, nói cho thoả thích mới thôi. Cô biết bản thân mình đôi lúc cũng giở thói đại tiểu thư ra: rất ngang bướng, kiêu căng, tuy hứng lại đầy bá đạo không thua gì những người đàn ông trưởng thành.

Đường Ninh suy nghĩ một chút, chần chờ giây lát sau đó nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cười nói: “Tuy rằng tôi biết hỏi như thế này hơi đường đột nhưng tôi thực sự có một vấn đề rất muốn hỏi anh, anh thử nghĩ hộ tôi xem nếu như tôi tổ chức một buổi quyền góp từ thiện ở trong trường anh thấy sẽ thế nào?” Gần đây trên thế giới, có rất nhiều nơi gặp thiên tai. Trước đây không lâu ở vùng nào đó thuộc phía Tây của thành phố J mới xảy ra động đất, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ nên ông Đường muốn nhân cơ hội này mở một buổi đấu giá gây quỹ từ thiện sau đó sẽ dùng số tiền này trực tiếp tiến hành giúp đỡ cho người dân gặp nạn. Đường Ninh gần đây cũng bắt đầu suy nghĩ noi gương của ông Đường. Cô cũng muốn mở một buổi đấu giá nhỏ ở trường đại học tài chính J gây quỹ từ thiện.

Lạc Nhất Phàm hơi sững sờ, “Buổi đấu giá từ thiện?”

Đường Ninh gật đầu, “Đúng.”

Lạc Nhất Phàm trầm mặc trong một lúc sau đó bình tĩnh nói: “Tôi cảm thấy hiện giờ cô nên tập trung hết mình vào bộ phim ngắn này cùng với chuyện học tập sẽ tốt hơn.”

“Anh cảm thấy chuyện này không nên thực hiện ư?”

“Cũng không phải là không thể được chỉ cảm thấy năng lực của cô có hạn.” Lạc Nhất Phàm cố gắng khách quan nói ra quan điểm của anh ta, dừng lại một chút, anh ta lại hỏi: “Hơn nữa cô đã lên kế hoạch hoàn tất cho chuyện này chưa?”

Đường Ninh dừng bước quay đầu nhìn anh, “Tôi đã cân nhắc chuyện này rất lâu rồi, chỉ cần trình lên công văn rồi chờ hiệu trưởng phê duyệt. Tôi có thể cùng hội học sinh thương lượng có tập đoàn tài chính nhà họ Đường tài trợ, lấy quỹ ngôi sao làm tiền đề, tổ chức một buổi đấu giá, tất cả đồ đấu giá sẽ do đích thân tôi phụ trách. Tôi sẽ tìm ra người quyên tặng rồi tiến hành thắng theo kế hoạch đã định ra.”

Ở độ tuổi của cô những tật xấu thật ra rất nhiều. Đặc biệt là nhìn thấy thứ gì mình thích đều sẽ nhất thời kích động muốn mua về, sau này mới nhận ra thứ đó chẳng thể làm gì cũng không còn yêu thích nữa ném thẳng qua một bên. Cô bình thường hay đi theo bà Đường đi ra ngoài shopping nên hiểu rất rõ tính xấu này của đại đa số nữ giới. Nhất là những nữ sinh còn đang đi học, chúng không thể bỏ qua những món đồ trang sức hay những thứ đồ chơi mới mẻ. Bày đặt cũng được mà không bày đặt cũng được, nếu như cô có thể động viên nhóm người này bỏ ra không ít đồ trang sức đem ra đấu giá, chuyện này là tuyệt đối có thể thực hiện được. Hơn nữa nếu như cô thật sự muốn tổ chức chắc chắn sẽ được bà Đường hỗ trợ. Một khi bà Đường ra tay nhất định sẽ kéo theo sự chú ý của các phu nhân xuất thân hào môn quý tộc.

Tiền không cần nhiều, quan trọng là tâm ý, đã thế còn có thể tuyên truyền, khuyến khích mở ra thêm thật nhiều quỹ giúp đỡ các gia đình gặp thiên tai. Mà đại học Z lại là một trường đại học danh tiếng, nếu tập đoàn tài chính J do nhà họ Đường cô đứng ra tài trợ cho buổi đấu giá cũng sẽ rất có lợi cho việc quảng bá hình ảnh của tập đoàn sau này.

Lạc Nhất Phàm nghe cô giải thích, không nhịn được gật đầu khen ngợi nói rằng: “Ý tưởng quả thật rất hay.” Dừng một chút suy nghĩ kĩ lại anh dè dặt lên tiếng: “Chỉ là mọi việc lúc đầu sẽ có chút khó khăn, người thật lòng muốn làm từ thiện quả thật rất ít, muốn tìm người quyên tặng...”

“Anh không tin tôi có thể giải quyết được?” Đường Ninh trợn to mắt, trừng Lạc Nhất Phàm một cái.

“Tôi cũng không nói là không tin tưởng cô, chẳng qua tôi thấy việc này thật sự hơi khó đối với cô.” Lạc Nhất Phàm rất phong độ tránh nặng tìm nhẹ ôn nhu giải thích cho cô hiểu.

Cô thật sự không có tệ đến mức đó được không? Anh ta chỉ mượn cớ nói cô còn trẻ nhưng thật ra chắc anh ta đang nghĩ cô thật sự không có khả năng làm việc này. Đường Ninh nhìn người đàn ông lãnh đạm bên cạnh không khỏi cười nói: “Tôi sẽ làm được, anh cứ chờ xem. Lạc Nhất Phàm, chuyện tôi muốn làm nhất định tự tôi sẽ hoàn thành được nó!”

“Cô không cần phải nhất thời nói cứng như thế.” Lúc này khuôn mặt Lạc Nhất Phàm mang theo vài phần khó xử tiếp tục khuyên nhủ.

“Tôi không phải vì sĩ diện của bản thân mà nhất thời đưa ra quyết định này.” Đường Ninh nhìn Lạc Nhất Phàm một chút rồi nói thẳng: “Anh cứ chờ xem. Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, anh đã nhìn nhầm dẫn đến đưa ra một phán đoán hết sức sai lầm.”

“...”

Đường Ninh nói muốn mở một buổi đấu giá ở trường đại học Z cũng không phải chỉ là nói suông. Ngay khi cô về đến nhà đã chạy lên thư phòng của ông Đường nói rõ ý nghĩ của cô. Đối với ý định của cô, ông Đường cũng không nói rõ có đồng ý hay không, chỉ yêu cầu cô trong vòng một tuần phải đưa cho ông xem bản kế hoạch chi tiết của việc này. Con gái của ông muốn rèn luyện, ông tất nhiên cảm thấy rất vui nhưng ông cũng muốn xem thử năng lực thật sự của cô. Ông muốn cô tiếp xúc quỹ ngôi sao cũng thật lòng hi vọng cô sớm tiếp nhận việc của tập đoàn. Mọi việc đều cần có sự tiếp thu và lĩnh hội nhưng với năng lực của Đường Ninh hiện giờ ông nghĩ cô có thể nhanh chóng tạo ra thành tựu khiến ông tự hào. Đường Ninh muốn trước

hết thông qua chỗ ông sau đó dùng sức mạnh của tập đoàn làm hậu phương phía sau, còn những chuyện khác sẽ do một tay cô đích thân đảm nhận.

Đường Ninh hết sức vui mừng vì có được sự ủng hộ của ông, rất cao hứng bước ra thư phòng sau đó chạy thẳng về phòng của cô. Mở điện thoại di động ra, cô muốn tìm số di động của trường để chuẩn bị sớm cho kế hoạch. Thế nhưng điện thoại chưa kịp rút ra thì Lâm Hạ đã gọi tới.

Mấy ngày gần đây, chuyện của Lâm Hạ cô sớm đã quên. Lâm Hạ gọi điện tới hỏi cô tại sao không liên lạc với cô vấn đề hỗ trợ cho cô ấy, Đường Ninh giải thích với cô ấy rằng bởi vì gần đây công tác chuẩn bị có chút vấn đề nên cô đã quên việc này.

Cuối cùng, Đường Ninh cũng không quên chuyện lần trước có mở lời xin sự hỗ trợ của Lâm Hạ và đã được Lâm Hạ đồng ý giúp một tay.

“Cậu hiện giờ cần tớ hỗ trợ ngay sao?” Lâm Hạ cũng sờ.

Đường Ninh đem chính mình cả người nằm thẳng xuống chiếc giường mềm mại, dừng lại một chút, âm thanh có chút mệt mỏi nói tiếp: “Tất nhiên là muốn rồi, tớ đang có một kế hoạch rất lớn, cậu có thể giúp tớ một tay.” Dừng lại một chút cô lại nói: “Đây cũng là một quỹ từ thiện chắc chắn cậu sẽ thích nó thôi.”

Lâm Hạ trầm mặc rồi “Ừ” một tiếng.

Đường Ninh cúp điện thoại, ngược nhìn trần nhà. Cô thấy con người thật sự rất kì quái, có người khổ sở giãy giụa bằng mọi cách cũng muốn được sống, có người thì dễ dàng buông xuôi bản thân mình đi tìm cái chết. Giống như Lâm Hạ, nắm trong tay rất nhiều thứ có khả năng khiến bản thân mình sống thoải mái hơn nhưng lại lựa chọn muốn từ bỏ mọi thứ không làm gì hết. Người trong cuộc lựa chọn cách tiêu cực như thế thử hỏi cô chỉ là người xem làm sao có thể xen vào rồi kéo cô ta ra giúp cô ta tìm ra giá trị của bản thân để tiếp tục sống tiếp.

Trở mình quyết định không để những chuyện này ảnh hưởng đến mình nữa, cô thật là ...tự mình đa tình. Gọi một cú điện thoại cho Đường Bác - anh là phó tổng giám đốc của tập đoàn tài chính J. Đường Bác nghe cô muốn tổ chức một buổi đấu giá nhỏ ở trường đại học Z cũng không chê cười cô, chỉ dặn cô phải chú ý một chút chuyện lại kiên nhẫn giải thích kĩ lưỡng cho cô những việc cần làm rồi dặn cô nếu như có chỗ nào còn chưa rõ có thể gọi điện hỏi anh bất cứ lúc nào.

Đường đường là phó tổng giám đốc của tập đoàn tài chính J hùng mạnh bởi vì một buổi đấu giá nhỏ nhỏ của cô mà chịu bỏ ra hơn hai mươi phút tỉ mỉ giúp cô phân tích vấn đề. Đường Ninh cảm thấy hổ thẹn vô cùng, cảm thấy bản thân thật sự là đang dở thói đại tiểu thư. Sau đó cô khách khí một chút nói cô mới học được cách làm kem sầu riêng muốn cuối tuần rảnh rỗi mang một hộp qua để cảm ơn Đường Bác này giờ đã tận tâm chỉ dạy cô sau đó cô mới cúp máy.

17. Chương 17

Học kì mới còn chưa bắt đầu, hội học sinh đã mở một cuộc họp bàn về kế hoạch chào đón tân sinh viên nhưng lần này hội nghị còn phải bàn thêm về chuyện mở một buổi đấu giá quyền góp từ thiện. Buổi đấu giá này sẽ do Đường đại tiểu thư đảm nhiệm.

Trước mặt Đường Ninh hiện giờ có đủ loại tư liệu, ngồi bên cạnh cô là một cô gái điềm đạm đáng yêu. Nếu Đường Ninh có mỹ mạo và phong thái của nữ vương thì cô gái ngồi bên tựa như một Molly. Cả hai đều khiến những người đối diện không thể rời mắt.

Hội học sinh của trường đại học tài chính Z đa số thành viên đều là nam sinh. Trong phòng họp lại có hai vị nữ vương thế này làm bọn họ không ai dám xem thường, tập trung làm việc tránh xảy ra sơ sót bất cẩn lại khiến cho hai người đẹp có ấn tượng xấu với họ.

Đường Ninh vì buổi đấu giá từ thiện này đã phải làm rất nhiều thứ, từ chuẩn bị công tác hậu trường đến chủ trì công tác khai mạc. Cô còn mời Mạc Cách - người đang dẫn đầu giới thời trang trong nước và quốc tế đến chủ trì buổi đấu giá. Hội học sinh muốn sắp xếp nhân viên hỗ trợ như thế nào cô đều không tham dự, cô tin tưởng vào năng lực làm việc của hội học sinh.

Cô không ngờ chỉ một buổi đấu giá nhỏ mà phải trải qua rất nhiều phân đoạn chuẩn bị, mỗi một phân đoạn đều phải rõ ràng minh bạch từ việc mời luật sư, tìm quan chức chính quyền công chứng giấy tờ...

“Nếu như mọi người không có bất cứ ý kiến gì thì cuộc họp lần này kết thúc tại đây.”

Ngoài chủ tịch hội học sinh – một chàng trai đeo kính nhả nhận, phong thái rạng ngời, ánh mắt này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào xấp tài liệu trước mặt Đường Ninh thì những nam sinh còn lại trong phòng hội nghị ánh mắt không hện mà cùng xoay chuyển nhìn thẳng cô.

Tựa hồ nhận ra ánh nhìn của mọi người, Đường Ninh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của mọi người biểu tình tự nhiên không hề bối rối. Cô mỉm cười nói: “Về phía bản thân tôi tự cảm thấy không còn vấn đề gì nữa. Tôi tin tưởng năng lực làm việc của hội học sinh, hi vọng mọi người sẽ cố gắng hết mình cho buổi đấu giá từ thiện này.”

Cuối buổi họp Đường Ninh và Lâm Hạ ở lại bàn bạc một số vấn đề quan trọng với hội trưởng hội học sinh.

Lâm Hạ mắt nhìn tài liệu trong tay, nhỏ giọng phát biểu: “Kế hoạch của chúng ta là đấu giá một số đồ vật. Nhưng những hiện vật này vẫn chưa được công chứng giấy tờ, muộn nhất ngày mai mới hoàn thành xong. Đến lúc đó chúng ta sẽ bắt đầu xử lý những công tác hậu cần còn lại.”

Vị học trưởng kia nghe được những lời này của Lâm Hạ, một tay đẩy gọng kính lên mỉm cười tiếp lời: “Bởi vì chuyện này, Đường Ninh mới đưa ra ý kiến lấy tiệc rượu làm mở đầu sau khi khai mạc buổi đấu giá nhưng tôi vẫn còn một điểm muốn nhắc nhở mọi người, chúng ta phải tìm một người pha chế rượu giỏi như vậy mới phù hợp với ý tưởng chủ đề: ” Phẩm rượu bình việc thiện.“

Người pha chế rượu?

Đường Ninh cùng Lâm Hạ liếc nhìn nhau, Đường Ninh cười lắc đầu, nói rằng: “Không cần người pha chế rượu.” Cô dùng phẩm rượu làm chủ đề cũng không phải là để giải trí, những thiếu nữ giàu có này bình thường rất thích nghiên cứu rượu vang; nếu buổi đấu giá đơn thuần chỉ là đấu giá từ thiện những vị khách quý này tuyệt nhiên sẽ không hề hứng thú. Đương nhiên sở dĩ cô mời Mạc Cách làm chủ sự cũng vì khí chất hào hoa phong nhã của anh ta, cô tin tưởng rằng chỉ cần nơi nào anh ta xuất hiện thì nơi đó các thiếu nữ lập tức bị hấp dẫn còn lòng dạ nào mà thưởng thức rượu nữa.

Học trưởng gật đầu nhưng lập tức lại hỏi: “Người pha chế có thể không cần nhưng còn đầu bếp thì phải tính sao đây?”

“Học trưởng anh cứ yên tâm, chuyện này quỹ ngôi sao sẽ toàn quyền phụ trách.” Khẩu vị của các thiếu gia tiểu thư con nhà quyền quý này cô còn lạ gì nữa. Tuy rằng ba cô đã nói: “Quỹ ngôi sao chỉ đứng ra phụ trách, tập đoàn nhà họ Đường chúng ta tài chính hỗ trợ cũng có hạn. Nếu con vượt qua ngân quỹ thì phải hoàn toàn tự giải quyết.” Nhưng cô rất tự tin vào năng lực của bản thân, muốn mời miễn phí người pha chế và đầu bếp cô vẫn có cách giải quyết.

Học trưởng nghe cô đảm bảo như thế liền gật đầu yên tâm.

Thật ra cái chức vụ hội trưởng hội học sinh cũng chỉ là đi giải quyết các công việc vặt vãnh của sinh viên trong trường, phụ trợ giảng viên, giúp đỡ, hỗ trợ những chuyện bên lề. Anh ta không cần có gia thế hùng hậu hay phải là người đứng đầu trong mọi kì thi, chỉ cần là một người biết quán xuyến, nâng cao tinh thần đoàn kết của hội, chủ trì các hoạt động thiết yếu do nhà trường đề ra. Nếu làm tốt cái chức vụ này có thể khiến anh ta một bước lên mây tiến vào giới thượng lưu của trường đại học tài chính Z. Đường Ninh trước đây luôn nghĩ vào hội học sinh cũng chẳng có gì ghê gớm, những việc phải làm ở đây không hề có ích gì cho tương lai của cô ta. Nhưng Đường Ninh hiện tại lại cảm thấy làm việc ở hội học sinh sẽ giúp cô có được những kinh nghiệm vô cùng quý báu, cách quản lí cơ chế nhân sự, cách nhìn nhận giải quyết vấn đề trong bối cảnh lợi ích chung của tập thể...Cho nên hiện giờ cô cảm thấy ba chữ hội học sinh này rất thân thiết và gần gũi.

Sau khi bàn bạc sau mọi chuyện, Lâm Hạ mời Đường Ninh đến biệt thự của cô ấy. Ngôi biệt thự này là do mẹ của Lâm Hạ để lại cho cô nhưng trước đó Lâm Hạ muốn quyền tặng ngôi biệt thự này cho quỹ ngôi sao. Nhiều ngày nay Đường Ninh luôn bận rộn với chuyện đấu giá từ thiện ở trường, Lâm Hạ lại phụ giúp Đường Ninh nên cũng không tiện hỏi thúc về việc cử người tư vấn cho cô để quyền tặng ngôi biệt thự này. Hơn nữa mỗi lần hai người thảo luận vấn đề đều phải ra bên ngoài luận đàm cũng rất bất tiện nên gần đây Lâm Hạ đều mời Đường Ninh đến đây. Bên trong biệt thự mọi thứ đều ổn thoả chỉ cần mua một ít nguyên vật liệu thứ phẩm nữa là xong.

Lâm Hạ kiểm tra lại các vật phẩm đấu giá rồi giá cần đưa ra tham khảo, tất cả cô đề ghi lại vào sổ. Đường Ninh ngồi bên cạnh đang nhâm nhi trà. Trên trán cô lấm tấm mấy giọt mồ hôi nhỏ, mái tóc gọn gàng tết sang một bên vai. Đường Ninh muốn đem tất cả các vật phẩm đấu giá cất vào két sắt cho an toàn. Lâm Hạ luôn cảm thấy Đường Ninh là một thực nữ đúng mẫu, ở cô luôn có sự tinh tế và dịu dàng đầy chuẩn mực.

Lâm Hạ rất ít khi tò mò về người khác thế nhưng qua mấy lần tiếp xúc với Đường Ninh, cô cảm thấy tất cả những tin đồn về Đường Ninh mà cô nghe trước đây đều không thể tin.

Miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lông, một tay nâng ly trà, Đường Ninh cảm thấy ánh nhìn đầy dò xét của người đối diện, đôi mi thanh tú khẽ giương lên, mang theo ngữ khí lười biếng kết hợp cùng nụ cười thường trực trên môi, cô mở lời trước: “Hạ Hạ, sao cậu lại nhìn tớ chằm chằm như thế, cậu đang có gì cần hỏi tớ à?” Cô nghĩ chắc Lâm Hạ đang thắc mắc về tài vụ chứ không hề nghĩ rằng Lâm Hạ đang rất hiếu kỳ về cô.

Lâm Hạ dời ánh mắt sang chỗ khác, nở nụ cười nói: “Tớ cảm thấy cậu chắc chắn khiến cho bố mẹ tớ rất tự hào.” Hay là, Đường Ninh hiện tại cũng đã làm cho ba mẹ cô ấy rất tự hào.

Đường Ninh khom lưng, đem ly trà đặt xuống trước mặt, đi tới chỗ Lâm Hạ đang ngồi kiểm tra ghi chép sổ sách, cầm lấy một chiếc vòng tay khảm ngọc quý giá mỉm cười nói: “Có thể khiến hai người ấy tự hào hay không là một chuyện nhưng tớ nghĩ chỉ cần khiến họ không lo lắng cho tớ nữa là đã tốt rồi.”

Lâm Hạ sững sờ.

Đường Ninh không tiếp tục nói về đề tài này nữa, cô chăm chú nhìn chiếc vòng trong tay cười nói: “Chiếc vòng này thật sự rất đẹp. Cậu thật sự muốn quyền tặng nó?” Đường Ninh vừa nhìn đã biết chiếc vòng tay này rất có giá trị.

Lâm Hạ nhìn chiếc vòng trong tay Đường Ninh đau buồn nói: “Mẹ tớ sẽ đồng ý.”

Đường Ninh cười buồn tiếp lời: “Tớ chỉ là cảm thấy chiếc vòng tay này rất đẹp lại cực quý nên không biết phải ra giá thế nào mới tốt. Hơn nữa...Cậu không sợ nó sẽ bị người khác ra giá thấp hay sao?” Buổi đấu giá phân chia rất nhiều công đoạn mà đa phần những đồ trang sức kiểu này thường sẽ không mang ra đấu giá vì thứ nhất mua xong cũng không thể dùng sợ mất đi danh tiếng, thứ hai cũng không thể tùy tiện vứt nó đi. Hazi...

“Lẽ nào cậu thật sự không có chút lưu luyến với nó?” Đường Ninh hỏi thăm dò.

“Ý tớ đã quyết.”

Thôi được rồi nếu người trong cuộc đã nói thế thì cô người ngoài cuộc còn có thể nói gì thêm đây. Đường Ninh để chiếc vòng về lại chỗ cũ sau đó lấy một cái túi bỏ hết tất cả các vật phẩm mà Lâm Hạ đã kiểm duyệt xong vào nó, “Cậu có muốn cùng tớ đi thăm quỹ một chút không?”

Lâm Hạ lắc đầu, “Không cần đâu, tớ còn có chuyện khác cần làm.”

Đường Ninh gật đầu sau đó đưa mắt nhìn quanh căn biệt thự, thuận miệng nói: “Cậu ngày nào cũng mang đồ ăn đến trường cho Đại Mao. Tớ thắc mắc tại sao cậu không mang nó vào sống trong căn biệt thự này?”

“...Tớ chưa bao giờ nghĩ đến điều này.”

“Vậy bây giờ cậu bắt đầu suy ngẫm nó đi. Tớ nghĩ cậu không cần thiết suốt ngày tìm chủ cho nó. Cậu nên thử nuôi nó đi không biết chừng ngày nào đó nó lang thang bên ngoài người ta không biết ai nghĩ rằng nó là mèo hoang bắt đi làm thịt thì cũng tội cho nó.”

Lâm Hạ nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Đường Ninh.

Đường Ninh trong lòng thầm mỉm cười nhưng ngoài mặt vẫn bình thản không hề để ý gì đến cái nhìn của Lâm Hạ, “Tớ không hề lừa cậu, ngày ngày trên mạng đầy rẫy những việc chó hoang mèo hoang bị bắt đi làm thịt. Coi như nó may mắn không bị ăn thịt cũng không chắc một ngày nào đó nó lơ đãng bị xe hơi tông...Còn không bằng cậu mang nó đến đây trú ngụ mang đồ ăn đến cho nó mỗi ngày không phải sao?”

Đường Ninh cũng lười quan sát biểu tình của Lâm Hạ, cô cầm lấy túi đựng vật phẩm đứng thẳng người nói: “Bác Vương đang chờ tớ bên ngoài, tớ đi trước đây.”

Lâm Hạ tiễn Đường Ninh ra tận xe sau đó nhìn cho đến khi chiếc xe biến mất. Cô lơ đãng ngồi trên bậc thềm vẽ mặt đầy mê man. Lúc này trước khi đi Đường Ninh có nhắc đến...

Có thể khiến hai người ấy tự hào hay không là một chuyện nhưng tớ nghĩ chỉ cần khiến họ không lo lắng cho tớ nữa là đã tốt rồi.

Không biết bây giờ...Ở trên trời mẹ cô có đang nhìn thấy cô không? Có thể hay không đang lo lắng cho cô?

...

Sau khi đem túi vật phẩm để ở nơi an toàn, cô dự định về nhà cùng bà Đường ăn cơm tối thế nhưng bà Đường lại gọi điện đến thông báo rằng tối nay cả ông Đường và bà Đường đều không về nhà ăn cơm cùng cô. Hai người phải tham gia một bữa tiệc quan trọng. Không có ai ở nhà, nhìn quanh căn phòng không người, trong đầu cô chợt nhớ đến chuyện cô đã hứa sẽ làm một phần sầu riêng mang đến cho Đường Bác. Thế là cô mua vật liệu cần thiết rồi bắt tay vào làm.

18. Chương 18

Chuyện kì lạ hằng năm đều có, năm nay lại đặc biệt hơi nhiều! Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu của Đường Ninh khi đứng trước đại sảnh nhà Đường Bác.

Khi Đường Bác nhìn thấy cô đứng trước cửa nhà mình cũng sửng sốt một chút: “Ninh Ninh? Sao hôm nay lại đến đây?”

Đường Ninh một tay nhắc phần sầu riêng được đóng gói kĩ càng lên cao ngang vai, nở nụ cười mỉm thường ngày nói: “Lần trước em có nói sẽ hậu tạ anh một phần sầu riêng mà. Hôm nay vừa lúc ba mẹ em lại không có nhà nên em làm xong rồi đi thẳng đến đây. Không phải anh đã nói hai ngày tới anh rất rảnh hay sao? Còn nói em có thể tùy tiện bất cứ lúc nào cũng có thể đến đây, anh không hoan nghênh em sao?”

Đường Bác bật cười, nghiêng người cho cô vào rồi nói: “Anh suýt nữa đã quên chuyện này, tối nay anh có mời một người bạn đến chơi.”

Đường Ninh dừng lại, anh đang đón tiếp một người bạn?

Đường Bác nhìn thấy sự do dự trong mắt cô, cười nói: “Không sao đâu, đây là một người bạn tốt của anh, anh quen biết khi còn đi du học ở Anh.”

“Bác Vương đang chờ em dưới lầu hơn nữa ba em cũng sắp về rồi.” Đường Ninh biết ý mở lời trước.

Đường Bác bật cười tiếp lời: “Em thật là...Ông Vương rõ ràng đang hộ tống ba mẹ em đi dự tiệc rượu quan trọng làm sao sẽ chờ em dưới lầu? Ngoan vào ngồi một lát, chúng ta cùng nhau trò chuyện một chút.”

Nhà họ Đường là một đại gia tộc lớn chỉ tiếc là dương thịnh âm suy nên cả một gia tộc hùng hậu như thế chỉ có độc nhất một cô gái là Đường Ninh. Gần đây càng nhìn Đường Ninh, Đường Bác lại càng thấy hài lòng, anh muốn đem tất cả sự sung ái cưng chiều lên đưa em họ này, cô muốn cái gì anh sẽ dốc toàn bộ sức lực làm cho cô...

Đường Ninh bị Đường Bác vạch trần như thế trên trán không khỏi có vài dòng hắc tuyến chảy xuống, cô nhỏ giọng nói: “Anh đang chiêu đãi bạn mà em lại ngồi bên lắng nghe thì có vẻ không được hay cho lắm vì thế anh nên để em về nhà thôi.” Nói xong cô cẩn thận nhìn lướt qua đại sảnh. Trong phòng khách ngay

dây ghế sa lông có một người đàn ông đang ngồi trong tay còn cầm một ly rượu vang đỏ nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp. Anh ta mặc một cái áo sơ mi màu tím kết hợp cùng chiếc quần tây được cắt may kĩ càng. Đường như nhận thấy tầm mắt quang sát của cô, anh ta bỗng nhiên nghiêng đầu quay lại nhìn cô trên mặt vẫn là vẻ phong đạm vân kinh không hề thay đổi.

”Lạc Nhất Phàm?” Đường Ninh cũng không muốn làm ra cái biểu tình quá kinh ngạc nhưng..

Cô thật sự quá kinh ngạc đi, Lạc Nhất Phàm lại là bạn tốt của Đường Bác?

Đường Bác trừng mắt nhìn cô rồi nhìn về phía người đàn ông đầy tao nhã anh tuần đang ngồi trên ghế sa lông kia, hỏi: “Hai người quen biết nhau?”

Lạc Nhất Phàm đứng lên, bình tĩnh gật đầu, “Ừm, có quen biết.”

Đường Bác: “...”

Đường Ninh: “...”

Lạc Nhất Phàm nói là quen biết Đường Ninh thật ra cũng là có lí do riêng. Lần đầu nghe đến cái tên Đường Ninh là do người bạn tốt này của anh vô tình nhắc đến. Đường Bác rất yêu quý và che chở cho cô em họ này của anh ta nên thỉnh thoảng sẽ vô tình kể về cô. Nhưng Lạc Nhất Phàm thật sự chính thức gặp mặt cô lại là ở quán cà phê Red Garlic. Lúc đầu anh còn không biết cô chính là em họ của Đường Bác, chẳng qua nhìn tướng mạo lại cảm thấy có chút quen quen. Sau đó anh mới biết cô chính là thiên kim tiểu thư duy nhất của nhà họ Đường cũng là em họ của người bạn chí cốt của anh - Đường Bác.

Nếu hai người đều đã quen biết nhau từ trước nên phần giới thiệu có thể bỏ qua. Đường Bác kiên quyết không cho Đường Ninh về nhà, anh mang cô “nhốt” vào thư phòng của anh. Những lúc như thế này Đường Ninh đều vui vui vẻ vẻ hưởng ứng, cô ở đây tự tìm kiếm sách coi cho đỡ chán.

Kỳ thực đây là lần đầu tiên cô đến nhà Đường Bác, Đường Ninh trước đây có tới hay không cô không nhớ rõ. Tuy rằng trong đại gia tộc này ai ai cũng yêu quý cô nhưng cô vẫn luôn cùng họ ít qua lại với nhau. Cô suốt ngày chỉ ở nhà với ba mẹ cùng lắm là đi chơi với đám Ngạn Tĩnh, còn những người anh em họ này bình thường ngày lễ tết mới gặp mặt nhau.

Đường Ninh bây giờ không giống Đường Ninh trước đây, cô rất tôn trọng tình cảm gia đình. Cô luôn luôn cho rằng tình cảm là một quá trình tích lũy lâu dài. Nếu những người anh em họ này yêu quý cưng chiều cô như thế thì bản thân cô cũng sẽ thương yêu quý trọng họ. Cô sẽ thường xuyên qua lại hỏi han họ cùng họ trò chuyện đi uống nước tâm tình...Ngày sau khi nhà cô gặp khó khăn có họ ở bên hỗ trợ chắc chắn sẽ đáng tin hơn người ngoài gấp trăm lần. Gia tộc nhà họ Đường có thể làm mưa làm gió ở thành phố J không phải chỉ nhờ ba Đường của cô tài giỏi mưu lược mà còn là vì có sự ủng hộ hỗ trợ hết mình của cả một gia tộc hùng mạnh có các anh em đoàn kết yêu thương nhau. Ở Trung Quốc này truyền thống gia tộc là rất quan trọng, nếu bạn không có gia đình hỗ trợ, phía sau lén lút giúp đỡ giải quyết các vấn đề xung quanh cho bạn thì bạn rất khó sống trong cái xã hội hiểm ác này. Ngược lại nếu có gia tộc làm hậu thuẫn con đường sự nghiệp của bạn sẽ như được trải toàn hoa hồng, thuận lợi phát triển không hề lo ngại bất cứ việc gì.

Đường Ninh dạo dạo trong thư phòng một vòng rồi tiện tay cầm lấy một quyển sách có liên quan đến đầu tư lên xem. Cô vẫn luôn bội phục sự phát triển kinh tế của Trung Quốc nên cảm thấy rất hứng thú với những loại sách như thế này, cảm thấy chúng cực kì có ích đối với cô.

Mới lật qua mười mấy trang đã nghe tiếng gõ cửa của Đường Bác, anh họ muốn cô ra đại sảnh.

Đường Ninh đem quyển sách trả lại chỗ cũ, đi ra ngoài lại nhìn thấy hiện tại Đường Bác đang mặc một bộ đồ ở nhà đơn giản, chân đạp dép, thấy thế nào cũng không liên hệ được với vị phó giám đốc cao cao tại thượng ở công ty.

Đường Bác quay lại nhìn cô rồi nói: “Ninh Ninh, anh tí nữa phải ở nhà làm cho xong mấy cái bảng biểu kế toán nên không đưa em về nhà được, Nhất Phàm có nói với anh sẽ tiện đường đưa em về nhà, em thấy sao?”

Đường Ninh nghiêng đầu nhìn cái người đàn ông đang chuẩn bị đi đến thay giày rồi đi kia, lại hơi liếc mắt nhìn Đường Bác một chút, mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là em đồng ý rồi chỉ sợ gây phiền phức cho Lạc

Nhất Phàm thôi.”

“Không phiền gì.” Âm thanh mạnh mẽ truyền thẳng đến tai Đường Ninh.

Đường Ninh im lặng không nói gì.

Đường Bác không nhịn được xoa xoa đầu cô ánh mắt yêu chiều mỉm cười nói: “À phải rồi, buổi đầu giá của em thế nào rồi? Có khó khăn gì cứ đến nhà tìm anh không cần khách sáo.”

Đường Ninh nhìn biểu tình cưng chiều của Đường Bác cảm thấy có hơi , cô cười nói: “Tất cả đều diễn ra rất thuận lợi, anh không cần phải lo lắng cho em.”

Đường Bác gật gật đầu, anh đã tỉ mỉ chỉ dẫn như thế tất nhiên cô sẽ làm được. Chỉ là anh vẫn không thể yên tâm lắm. Lập tức Đường Bác nghĩ đến một chuyện...

“Anh nhớ hình như em vẫn chưa thuê người pha chế rượu và đầu bếp. Chuyện này em đã giải quyết chưa?”

Đường Ninh lắc đầu: “Em vẫn đang suy nghĩ.”

“Còn đang cân nhắc à? Không phải ngày nào em cũng đến uống trà tại quán cà phê của Nhất Phàm hay sao?” Nói xong Đường Bác ý vị liếc Lạc Nhất Phàm một cái, cười nói: “Có lúc lựa chọn tốt nhất lại đang ở trước mắt em đó.”

Đường Ninh ngẩn ra xoay người nhìn về phía Lạc Nhất Phàm.

Lúc này, Đường Bác lại tiếp tục bổ sung: “Nhất Phàm cho Ninh Ninh mượn đầu bếp và người pha chế của quán cậu một tối được không?”

Đôi mi thanh tú của Lạc Nhất Phàm khẽ nhếch, vẻ mặt vẫn vẫn đậm phong kinh trả lời: “Từ trước đến nay tôi không bao giờ xen vào việc điều phối nhân sự của quán.”

Đường Ninh biết anh họ đang giúp cô tranh thủ lúc này cô tiếp lời: “Lạc Nhất Phàm, anh yên tâm, em sẽ trả lương hậu hĩnh cho nhân viên của anh.”

Lời vừa dứt, Đường Bác mỉm cười nói thêm, “Ninh Ninh, gọi thẳng tên người khác như vậy không được lịch sự cho lắm đặc biệt đây lại là bạn tốt của anh.”

Đường Ninh sững sờ, cái này quả thật làm khó cô chẳng lẽ cô phải kêu anh ta là Nhất Phàm hay Nhất Phàm ca hay là Nhất ca... Vấn đề chính vẫn là lúc cô quen biết Lạc Nhất Phàm cũng không hề biết rằng anh ta là bạn tốt của Đường Bác, hiện giờ đã gọi lâu thành thói quen...

Lạc Nhất Phàm liếc mắt nhìn Đường Bác một cái sau đó lại nhìn Đường Ninh nói: “Không sao, tôi cũng đã nghe quen rồi.”

Đường Ninh hướng anh mỉm cười sau đó ngoan ngoãn chào từ biệt Đường Bác. Lúc sắp ra tới cửa, Đường Bác vẫn không quên dặn dò cô chuyện này chuyện kia liên quan đến buổi đầu giá rồi còn muốn chia phần cho cô nếu cô làm tốt vụ này...Đường Ninh bị Đường Bác nói bên tai lẩm lẩm rì rì suốt đoạn đường khiến cô cảm thấy rất mắc cười. Hai anh em bên này cười cười nói nói còn bên kia Lạc Nhất Phàm vẫn một bộ mặt không biểu cảm, lạnh lùng không nói gì suốt cả đoạn.

Lạc Nhất Phàm nhìn Đường Ninh ngồi bên cạnh. Cô từ sau chia tay Đường Bác khoe miệng tựa hồ luôn giương lên.

Anh thuận miệng hỏi: “Hình như tâm tình của cô đang rất tốt?”

Đường Ninh nghiêng đầu đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh đèn bên ngoài sáng tối chập chờn chiếu thẳng vào trong xe. Sau đó nhìn về phía âm thanh mới phát ra chỉ thấy Lạc Nhất Phàm không hề chân thực, lúc này anh ta đẹp đến dị thường. Tĩnh táo một chút cô cười gật đầu: “Đúng vậy tâm trạng bây giờ rất tốt”. Đến nhà Đường Bác, cùng anh trò chuyện rồi anh giúp cô giải quyết vấn đề người pha chế và đầu bếp đương nhiên bây giờ tâm tình cô đang cực tốt.

Lạc Nhất Phàm nghe vậy im lặng tiếp tục lái xe đi về phía trước.

Ánh mắt Đường Ninh vẫn tiếp tục ở trên người anh quan sát cuối cùng ánh mắt cô rơi xuống cánh tay đang lái xe của anh, các ngón tay anh trắng mịn thon dài rất đẹp. Cô bỗng nghĩ đến một chuyện, “Lạc Nhất Phàm, anh đã sớm biết tôi là ai?”

“Hai người đều là anh em của nhau tướng mạo có vài phần giống nhau nên dễ dàng nhận ra thôi.” Hầu như ai cũng là tuần nam mỹ nữ mà đã là con người ai chẳng để ý đến các vật đẹp mắt.

Đường Ninh gật gật đầu, chẳng trách cô lại có thể thuận lợi mời anh ta uống một tách cà phê thì ra là...anh ta đã sớm biết cô là em họ của Đường Bác. Nói như vậy Lạc Nhất Phàm chấp nhận kết giao với cô cũng chỉ bởi vì cô là em họ của Đường Bác?

Nghĩ đến chuyện này cô không nhịn được khẽ nhú lông mày nhưng sau đó bỗng nhiên cô cảm thấy từ trước đến nay cô không bao giờ xem trọng quá trình chỉ quan tâm đến kết quả. Chuyện này cũng vậy... Tự nhiên cô cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Lạc Nhất Phàm nhìn thấy biểu tình này giờ của cô trong lòng không khỏi mỉm cười. Bình thường cô vẫn luôn lạnh nhạt không quá để ý đến bất kì việc gì. Mỗi lần gặp người quen cô đều mỉm cười nhưng nụ cười ấy rất xa cách. Lúc cô và Đường Bác trò chuyện cùng nhau cô mỉm cười rất tươi, rất chói lọi khiến anh bất giác ngẩn nhìn. Anh biết rất rõ cô là người có chủ kiến, có lập trường riêng của cô, hơn nữa...lại là một cô gái tâm tư rất tinh tế.

19. Chương 19

Chiếc xe rẽ vào biệt thự của nhà họ Đường, Đường Ninh chỉ về phía trước, “Dừng ở đằng trước là được rồi.” Sau khi xuống xe cô quay lại nhìn anh nói: “Cảm ơn anh, đã gây cho anh chút phiền phức rồi.”

Lạc Nhất Phàm không nhịn được cười khẽ, thật là một cô gái khó hiểu. Lúc thì lạnh nhạt một lời cũng không nói lúc thì nói cảm ơn quá nhiều.

Nghe tiếng cười khẽ của Lạc Nhất Phàm, Đường Ninh không nhịn được trừng mắt đầy kích động. Cô lúc nào cũng có thể lạnh nhạt không để ý tiểu tiết nhưng mỗi lần đứng trước mặt anh, cô lại không nhịn được thể hiện sự kích động của mình, cái cảm giác này thật không thể khống chế.

Cô cảm thấy hơi ảo não thế nhưng cũng phải cảm ơn anh đã đưa cô về, đây là lễ tiết cơ bản. Cô tháo dây an toàn ra, bước xuống xe sau đó cô khom lưng quay đầu lại nói: “Lạc Nhất Phàm, thật sự cảm ơn anh!”

Chiếc xe không hề nhúc nhích.

Đường Ninh hơi ngạc nhiên, ánh mắt trong veo mang theo vài phần nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông trong xe. Tại sao còn chưa chịu đi?

Người đàn ông đối diện hình như nhìn thấu suy nghĩ của cô, vẻ mặt vẫn như cũ nhưng mỉm cười nói: “Đường Bác dặn phải tận mắt nhìn thấy cô vào nhà rồi mới được quay đầu xe đi.”

À? Đường Ninh không hề nghi ngờ điều này vẫn tiếp tục nói: “Cái kia...Cảm ơn anh đã đưa em về”. Rồi cô lại nhìn anh bổ sung thêm, “Trên đường nhớ cẩn thận, chúc anh ngủ ngon.”

Lạc Nhất Phàm nhẹ nhàng gật đầu, âm thanh ôn nhu truyền tới: “Ngủ ngon Ninh Ninh!”

Ninh Ninh? Suýt chút nữa cô trượt bậc thang. Cô quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh.

Không ngờ đối phương chỉ nhẹ nhàng nói: “Lẽ nào không thể gọi như thế? Chẳng lẽ anh phải kêu em là cô Ninh?”

Được rồi dù sao Ninh Ninh cũng tốt hơn cô Ninh rất nhiều nhưng mà Ninh Ninh cái cách gọi này cũng quá thân thiết rồi! Khoé miệng cô dật dật nhưng lập tức mỉm cười, ngữ khí có chút hờn dỗi lại mang theo vài phần nghiêng nể, “Lạc Nhất Phàm, dù như vậy anh cũng không nên so sánh tên em với cái tên gọi là cô Ninh.”

Người kia chỉ tựa lưng vào ghế, một tay khoát lên trên tay lái tư thế vẫn ung dung tự tại nói: “Vì thế mới kêu em là Ninh Ninh!” Không phải Đường Bác cũng gọi cô như thế sao, anh nhớ cô cũng vui vẻ chấp nhận mà! Hoá ra cái tên Ninh Ninh này cũng phải tùy người mới được gọi. Nghĩ đến anh và Đường Bác không cùng cấp bậc trong lòng cô, Lạc Nhất Phàm không nhìn được mày khê nhíu, đây tuyệt đối không phải là do anh ghen tị.

Đường Ninh cảm thấy mối quan hệ giữa người với người quả thật rất kì diệu. Cùng là một người nhưng qua mấy lần tình cờ gặp gỡ đã cảm thấy đối phương và mình đã trở nên gần gũi khó tin; nhưng cũng có những người dù quen biết nhau nhiều năm lại không thể nào tiến gần lại với nhau. Lạc Nhất Phàm là một người rất lạnh lùng, ít nói nhưng khi ở cạnh anh cô cảm thấy cũng không tệ. Anh phong độ ngời ngời lúc nào cũng làm như lơ đãng không thêm chú ý đến cái gì, đôi lúc cũng kiêu ngạo tự phụ nhưng nếu không phải tình huống bất đắc dĩ anh sẽ không để đối phương phải lúng túng. Ở bên cạnh anh, cô chưa bao giờ chiếm thế thượng phong dù có cố gắng thế nào cũng bị anh hung hăng áp chế.

Đường Ninh mỉm cười đầy đáng yêu nhìn thẳng vào người đang ở trong xe nói: “Vậy tôi đi vào trước đây.

“Ngủ ngon.” Người trong xe tiếp tục nói.

“Ngủ ngon.” Đường Ninh yêu kiều đứng tại chỗ mỉm cười tiếp lời sau đó xoay người đi thẳng vào nhà.

Lạc Nhất Phàm thấy cô bước vào nhà, mỉm cười chân đạp ga chiếc xe lao vút vào màn đêm. Đường Ninh thấy thế không nhìn được bĩu môi, anh ta thật đúng là ghê gớm hãy đợi đấy có một ngày nào đó cô cũng sẽ tiêu sái rồi đi như vậy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, rút cuộc buổi đấu giá cũng đến lúc khai mạc. Lạc Nhất Phàm thực sự giữ lời, anh ta phái Hoa Phổ cùng đầu bếp đến trợ giúp cho cô nhưng bọn họ lại bắt cô đồng ý sẽ làm miễn phí coi như ủng hộ cho buổi đấu giá từ thiện này. Đường Ninh vui vẻ chấp nhận bởi cô luôn nghĩ làm việc thiện là trách nhiệm của mỗi người không phân biệt giàu hay nghèo, chỉ cần có lòng ai cũng có thể làm được.

Buổi đấu giá hôm đó, Mạc Cách là người hấp dẫn nhiều sự chú ý nhất. Đêm đó anh ta mê đảo biết bao thiếu nữ hoài xuân, họ rít gào gọi tên anh ta đến khản cả giọng. Thế nhưng Mạc Cách lại rất kiêu ngạo, anh ta trắng trợn hướng chúng nữ sinh vui vẻ mỉm cười không hề biết khiêm tốn là gì. Đường Bác cũng đến góp vui. Ngoài ra anh ta còn kéo thêm người đàn ông mặt lạnh kia đến nữa, không cần nhìn cũng biết đó chính là Lạc Nhất Phàm.

Đường Ninh lúc nhìn thấy Lạc Nhất Phàm cũng sửng sốt một chút, Đường Bác thấy mỉm cười trên cô: “Thế nào rất ngạc nhiên đúng không?”

Đường Ninh hoàn hồn, cười nói: “Đương nhiên, anh đến đã làm cho em thụ sủng nhược kinh thế mà còn mang theo bạn tốt của anh đến nữa, em đây rất áp lực đó nha!” Đường Bác đến cũng được thôi bởi vì đây là lần đầu cô tự tay chủ trì một cuộc đấu giá khí tránh khỏi sơ sót, có anh ta ở đây cô thật sự rất yên tâm.

Lạc Nhất Phàm nhàn nhạt liếc nhìn cô, giọng nói mang theo vài phần chế nhạo: “Cô cảm thấy áp lực à?”

“Đương nhiên!” Đường Ninh cười sau đó gọi nhân viên hướng dẫn họ đến hàng ghế dành cho khách quý. Trong lúc Đường Ninh đang tiếp đón khách khứa thì phía sau hậu trường Lâm Hạ đang gặp một chút rắc rối nhỏ...

Buổi đấu giá do Mạc Cách là người chủ trì chính mà người phối hợp cùng anh ta...Lúc đầu Đường Ninh không phải đứng trên sân khấu như thế này, cách đây vài phút cô gái đáng lẽ phải đứng cạnh Mạc Cách bỗng nhiên bị đau ruột thừa phải đưa đi bệnh viện cấp cứu mà Đường Ninh lại là người duy nhất hiểu rõ tất cả các vật phẩm đấu giá ngày hôm nay nên bất đắc dĩ cô phải ra thay thế.

MC nam thì phong hoa tuyệt đỉnh, MC nữ lại kinh diễm không kém, hai người lại là bạn tốt của nhau nên phối hợp vô cùng ăn ý khiến không khí buổi lễ sôi nổi vô cùng.

Ngồi ở hàng ghế khách quý bên dưới, Đường Bác vẫn chăm chú ngắm nhìn Đường Ninh toả sáng trên sân khấu, anh không nhìn được nói với người bên cạnh: “Ồi, em họ đã thật sự trưởng thành rồi! Không biết sau này người đàn ông nào có phúc khí có thể cưới được em ấy đây?” Không phải anh khoe khoang, cô em họ này của anh ngay từ cấp ba đã tinh thông cầm kì thư hoạ đã thể bây giờ lại biết cách đối nhân xử thế. Rút cuộc cô của anh làm sao có thể bồi dưỡng nên một cô con gái như thế này nhỉ?

Đường Bác là trụ thủ đắc lực của ông Đường trong kinh doanh và cả quản lý công ty. Đường Ninh còn nhớ khi tập đoàn tài chính nhà họ Đường lâm vào nguy khốn chính Đường Bác là người đứng ra lãnh đạo vực dậy công ty. Sau đó sức khoẻ ông Đường không tốt nên đưa Ngạn Tĩnh - lúc đó là con rể của ông lên tiếp quản công ty thế nhưng những chính sách cải cách công ty của Ngạn Tĩnh và Đường Bác lại xung đột với nhau nên Đường Bác rút lui khỏi tập đoàn. Ngạn Tĩnh và Đường Ninh ly hôn, tập đoàn lại lâm vào tình trạng tài chính suy kiệt nhưng lúc này cô lại kiêu ngạo bỏ qua sự giúp đỡ của Đường Bác nên công ty mới dần dần sụp đổ. Mặc dù công ty phá sản nhưng cô và ông Đường không hề phải chịu bất kì thiệt hại về tài chính nào, Đường Bác là người duy nhất chịu ảnh hưởng, anh ta thân bại danh liệt một mình chống chọi, không hề liên lụy cô và ông Đường.

Lạc Nhất Phàm nghe vậy, nghiêng đầu nhìn Đường Bác, nhàn nhạt nói: “Cậu nên lo lắng sau này ai có quản lý được cô ấy?”

Đường Bác trừng mắt nhìn anh ta: “Bác tớ cưng chiều em ấy như vậy, xem ai dám quản em ấy?” Em họ của anh là để người khác yêu thương bảo vệ chứ không phải để ai đó đến quản lý giám sát.

Lạc Nhất Phàm không nói gì, khuôn mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào nhìn về phía khán đài. Trên sân khấu hiện giờ đang đấu giá một chiếc vòng tay bảo thạch khảm ngọc quý giá nhưng giá lại quá rẻ chỉ có 3 vạn. Anh trừng mắt nhìn, nói với Đường Bác bên cạnh: “Chiếc vòng tay này không phải là cô ấy cố tình muốn chúng ta mua tặng cô ấy chứ?”

Nhưng đáng tiếc chính là, Đường Bác chưa kịp hô giá thì bỗng nhiên một giọng nữ vô vùng trẻ con xông thẳng lên khán đài, trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người ở đây, cô ta chạy lên sân khấu chỉ thẳng vào mặt Đường Ninh tức giận quát lớn: “Đường Ninh, cô là một kẻ lừa đảo!”

Lời cô ta vừa dứt, cả khán phòng bắt đầu xôn xao nghị luận, nhân viên lúc này áy náy vì không kịp lời cô ta xuống. Đường Bác cùng Lạc Nhất Phàm nhất thời có chút hồ đồ nhưng Lâm Hạ lúc này sắc mặt rất khó coi.

Cô gái kia chính là em cùng cha khác mẹ với cô ta: Lâm Gia!

20. Chương 20

Lâm Gia vừa xuất hiện, Mạc Cách cùng Đường Ninh nhìn nhau một chút.

Mạc Cách vẫn mỉm cười đầy thân thiện nhưng ẩn dấu trong đó là sự khó chịu ít ai nhận ra, “Ồ chẳng lẽ năng lực của tôi quá kém nên vị tiểu thư này đến đây thử thách năng lực ứng phó của tôi hay sao?”

Lời vừa dứt, khắp khán phòng tràn ngập tiếng cười to. Mà Lâm Gia đứng bên cạnh vẫn không hề nao núng, cô ta trừng mắt nhìn thẳng Đường Ninh.

Mạc Cách muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này nên liền nói tiếp: “Nếu như thật sự muốn khảo nghiệm tôi mong vị tiểu thư này cứ mở lời trước!”

Lâm Gia trừng mắt nhìn về phía Mạc Cách, sau đó xoay người hướng về khán giả dưới khán đài nói lớn: “Ai thèm đến thử thách anh, tôi ngày hôm nay đứng ở chỗ này là muốn vạch trần cho tất cả mọi người thấy bộ mặt giả dối của Đường Ninh.”

Hiển nhiên cô ta đến đây để quấy rối Đường Ninh, đúng là “lai giả bắt thiện, thiện giả minh”. Thấy tình huống này Mạc Cách lập tức nháy mắt cho những người bảo vệ bên dưới mạnh mẽ lời cô ta đi nhưng Đường Ninh lại nhìn thẳng vào anh ta ý muốn ngăn cản anh ta.

Đường Ninh đứng thẳng, cặp mắt phượng nhìn thẳng vào Lâm Gia, cười nói: “Vị tiểu thư này, cơm có thể ăn nhầm nhưng miệng tuyệt đối không thể nói lung tung. Cô phải biết mỗi một lời nói của cô hôm nay phải hoàn toàn chính xác nếu không cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Khán giả bên dưới toàn là những thiên kim quý tộc cậu ấm cô chiêu có máu mặt trong giới thượng lưu, tất cả họ đều có giao tình với Đường Ninh, coi như nếu họ không thích cô cũng phải nể mặt tập đoàn tài chính của nhà họ Đường sau lưng cô. Lúc này Lâm Gia cố tình làm loạn cô làm sao có thể để Lâm Gia dễ dàng bị lôi đi như vậy? Mặt mũi của cô không quan trọng nhưng danh tiếng của nhà họ Đường không thể mất trong tay cô.

Đường Ninh muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật điều này làm Lâm Gia không khỏi giật mình. Cô nhìn xuống khán đài chỉ thấy chị gái của cô ta - Lâm Hạ sắc mặt trắng bệch nhìn thẳng cô ta bỗng nhiên đẩy lồng sinh ra một trận khoái trá nho nhỏ. Cô ta không thấy lo sợ nữa nhìn thẳng Đường Ninh dửng dưng vô cùng hung hăng quát to: “Tôi nếu như dám đứng ở đây thì tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”

Đường Ninh nhìn những phản ứng khác nhau phía dưới, cười nói: “Tin tưởng mọi người sẽ không vì sự xuất hiện đột ngột của vị tiểu thư này mà quên mất chủ đề chính của ngày hôm nay, chúng tôi đã chuẩn bị một tiết mục hài đặc biệt dành cho mọi người ở đây, xin mọi người hãy nhiệt liệt hưởng ứng!”

Người ở bên dưới đa phần đều chỉ coi cô gái kia như là một diễn viên hài kịch. Cô ta từ lúc bước chân vào đây cứ luôn mồm nói Đường Ninh là một kẻ lừa gạt nhưng chứng cứ thì chẳng thấy đâu chỉ oang oang quát mắng khắp nơi, thật chẳng ra làm sao hết. Nhưng dù vậy các cô cũng rất hiếu kì muốn xem thử vở diễn này cô ta sẽ đóng như thế nào?

Đường Bắc nhìn Đường Ninh trên khán đài, trên mặt không giấu nổi vẻ tự hào. Trong tình huống đột ngột như thế này cô có thể bình tĩnh ứng phó, mọi cử chỉ hành vi đều vô cùng khéo léo không làm mất đi danh dự của nhà họ Đường điều này khiến anh ta thật sự rất vui.

Lạc Nhất Phàm không nói gì, hai tay khoanh trước ngực ánh mắt hiếu kì chăm chú nhìn hai cô bé trên khán đài.

Hai cô gái đứng trên sân khấu, một người lửa giận bùng bùng, ánh mắt căm hận nhìn thẳng đối phương tựa hồ như muốn lao vào cắn xé đối phương ra thành từng mảnh nhỏ, người kia thì chỉ bình tĩnh vẻ mặt rất thông dong không hề lộ tia bất mãn nào, trên mặt rõ ràng ghi: “Cô cứ ra chiêu đi, để xem cô có thể làm gì được tôi.” Sự tương phản giữa hai người thật khiến anh cảm thấy khá thú vị.

Bị mọi người xung quanh xem thường, Lâm Hạ lúc này rất tức giận: “Ai muốn diễn hài cho các người xem, Đường Ninh cô nghe cho kĩ đây tôi đến là muốn đem đồ của chị tôi về nhà.” Nói xong cô ta liền vọt đến chỗ chiếc vòng tay, muốn nhanh chóng lấy chiếc vòng nhưng bị Mạc Cách nhanh tay hơn chặn lại.

“Vị tiểu thư này nếu muốn lấy chiếc vòng tay này về xin hãy theo quy cũ của buổi đấu giá hôm nay: ”Ra giá cao rồi nhận vòng!” Mạc Cách dùng thân thể cao gầy chặn tầm mắt của Lâm Gia.

“Theo quy cũ của các người? Thật nực cười! Đây là vòng tay của chị gái tôi. Đường Ninh này thật sự là một kẻ lừa gạt, cô ta biết rõ chị gái tôi có vấn đề nên ra tay dụ dỗ thuyết phục chị ta đến phụ giúp cái buổi đấu giá từ thiện này, đã thế còn vung tay tự nguyện giao ra chiếc vòng tay quý giá này làm từ thiện. Đường Ninh lừa dối chị gái tôi cho nên chiếc vòng tay này không thể mang ra đấu giá.”

“Gia Gia!” Lâm Hạ nghe được những lời này của Lâm Gia toàn thân đều run rẩy.

Lâm Gia nhìn về phía Lâm Hạ, khoái trá trong lòng càng tăng, ánh mắt mang theo vài phần oan ức nói: “Chị! Không phải chị đã hứa với ba sẽ đi bệnh viện điều trị hay sao? Cả nhà chúng ta sẽ chăm sóc chị thật tốt, chị cứ yên tâm! Chị không nên tin tưởng Đường Ninh, cô ta đang lợi dụng chị, chị đừng mê muội nữa hãy tỉnh lại đi!”

Lâm Hạ nghe những lời Lâm Gia nói, kinh ngạc đứng tại chỗ, biểu tình hơi choáng một chút có điều không rõ: “E, emrốt cuộc đang nói bậy bạ cái gì đó?”

“Chị! Em biết đứng trước mặt nhiều người thế này vạch trần chị mắc bệnh tâm thần khiến chị rất khó chịu.” Lâm Gia nhìn Lâm Hạ mang theo vài phần đồng tình, “Thế nhưng em không thể cứ để chị bị người khác lợi dụng như vậy nữa, chị ! Chị không thể cứ như vậy mà đem căn biệt thự của ba ba chúng ta đi quyền tặng như thế được?”

Lâm Gia không tiếp tục nhìn Lâm Hạ nữa, cô ta lúc này nhìn thẳng vào mắt Đường Ninh, cô ta giơ tay lên chỉ thẳng vào mặt Đường Ninh, nói: “Cô lừa gạt chị gái ta quyền căn biệt thự rồi ngay cả chiếc vòng tay

này cũng mang ra đấu giá, rút cuộc cô rắp tâm mưu mô việc gì đây?”

Đối mặt với những chỉ trích của Lâm Hạ, Đường Ninh vẫn mỉm cười ứng đối: “Cô lúc nào nhìn thấy chị gái cô quyền cần biệt thự của ba cô cho quỹ của tôi?”

“Lúc nào? Tôi sớm đã nhìn thấy tài liệu quyền tặng rồi?” Lâm Gia hùng hồn nói. “Cô rõ ràng biết chị gái tôi muốn tự tử, lại đang mắc bệnh tâm thần, bên người lại không có ai là bạn bè. Chị ấy khát vọng tình cảm, cô liền lừa dối, lợi dụng lòng tốt của chị tôi. Các người dám đem chiếc vòng tay bác gái để lại cho chị tôi mang ra đấu giá. Thử hỏi còn thiên lí ở đâu?”

“Tôi từng nghe nói chị gái cô mỗi lần ra khỏi phòng đều khoá kỹ cửa rồi mới dám đi. Cô làm sao có thể lén lút đi vào trong đó?” Đường Ninh cười hỏi, dừng một chút, cô lại nói: “Tại sao cô lại biết chiếc vòng này là do bác Lâm để lại cho chị cô?”

“Bác gái này chính chị gái ruột của mẹ tôi. Các người sao dám mang di vật của bác ấy đi đấu giá?”

“Ồ, thì ra hai người là chị em họ của nhau, các người không phải là chị em ruột.” Đường Ninh vẽ mặt hồn hợt, không chút dấu vết thành công đặt bẫy cô ta.

Quả nhiên, Lâm Gia tức giận giờ chân lên, giận dữ nói: “Nói bậy! Tôi chính là em gái ruột của chị ấy, chỉ là không cùng mẹ thôi!”

Lâm Gia vừa nói xong, khuôn mặt Đường Ninh lại thêm cười cợt: “Theo tôi được biết, mẹ của Lâm Hạ mất khi tôi còn học trung học, như thế nào mà bác Lâm kiếm đâu ra cô con gái tuổi tác không hề chênh lệch với Lâm Hạ là bao thế?” Chuyện nhà của Lâm Hạ khiến cô đau xót không thôi. Vào lúc này, Đường Ninh rất muốn xin lỗi Lâm Hạ nhưng dù thế nào hôm nay chuyện này cô cũng phải nói hết ra.

Chuyện Lâm Gia là con gái rơi mọi người đều biết nhưng lúc này bị Đường Ninh vạch trần cô ta có chút lúng túng phản ứng không kịp. “Tôi, tôi...” Cô ta muốn nói cái gì đó nhưng phải nói gì đây chẳng lẽ lại nói mẹ cô ta lén lút quan hệ với người đàn ông đã có vợ con rồi lại lén lút sinh cô ta ra, hơn nữa còn có em trai của cô ta ra cũng đều là con ngoài dã thú, con rơi của người khác? Cô ta hiện nay chỉ là sinh viên mới của trường đại học Z này, chẳng lẽ bây giờ lại chịu để mất mặt mũi.

Lúc này bên dưới khán đài, mọi người đã biết chuyện gì đang xảy ra. Người có mắt đều có thể nhận ra cô gái hung hăng vênh váo này thì ra chỉ là một đứa con rơi của nhà họ Lâm. Nhân lúc chủ mẫu nhà họ Lâm mất, tiểu tam mang theo con trai con gái của mình đăng đường nhập thất, thật không biết xấu hổ mà còn đến đây la to nói lớn, sợ người khác không biết chuyện xấu nhà Lâm hay sao?

Các cô gái bắt đầu ghé tai nhau nghị luận sôi nổi, trên khán đài về mặt Lâm Gia đã có chút thăng thốt. Cô ta lo lắng tìm kiếm bóng dáng của La Tinh Tinh nhưng chỗ ngồi của La Tinh Tinh hiện giờ trống không.

La Tinh Tinh đứng cách đó không xa nhìn tình huống trên khán đài. Cô ta đã nhìn thấy rõ cũng như nhận ra ánh mắt cầu cứu của Lâm Gia. Thế nhưng cô ta lại không giúp, về mặt vẫn bình thản nhưng bàn tay đặt trên đùi đã nắm thành quyền tự lúc nào không hay.

21. Chương 21

Đường Ninh theo tầm mắt của Lâm Gia nhìn sang, ánh mắt rơi xuống người La Tinh Tinh. La Tinh Tinh! Đáy lòng Đường Ninh thầm lập lại cái tên này, lần trước cô ta giật giây Ngạn Tinh đi khuyên cô không nên quá tiếp xúc với Lâm Hạ lúc ấy cô đã thấy cô ta không hề đơn giản tí nào. Hoá ra lần đột kích này cũng là do cô ta đứng sau lưng chỉ đạo.

Xưa nay Đường Ninh không phải là người dễ xúc động, chuyện lần này cô ta làm, cô cũng chỉ xem là trò vui trước mặt. Cô ta tự lấy đá đập chân mình thì phải tự gánh chịu thôi. Cô trừng mắt nhìn sang sau đó xoay người nhìn thẳng vào Lâm Gia, “Vị tiểu thư này, cô đang tìm kiếm ai sao?”

Lâm Gia sững người.

Đường Ninh mỉm cười thản nhiên nói: “Tiểu thư, thật ra cô đã nhầm rồi, chị gái cô chưa hề quyên tặng căn biệt thự. Cho tới bây giờ, quỹ ngôi sao chưa hề tiếp nhận ngôi nhà đó. Còn chiếc vòng tay này cũng chỉ là vật phẩm bán đấu giá từ thiện, còn chuyện bên trong cô nên tự mình đến hỏi chị gái cô cho rõ ràng.” Vì thế cô gái này không cần phải ở đây quơ chân múa tay với cô nữa.

“Cô, cô...Tôi rõ ràng nhìn thấy chị gái tôi đã kí tên xác nhận muốn quyên tặng căn biệt thự đó.”

“Cô ấy kí tên chẳng lẽ quỹ ngôi sao của chúng tôi đã đánh dấu rồi sao?”

Đường Ninh lúc này mỉm cười ngày càng tươi, ánh mắt mang theo vài phần chế nhạo nhìn thẳng Lâm Gia, “Cô dựa vào cái gì nói tôi ư hiếp chị gái cô? Sao cô biết chị gái mình mắc bệnh tâm thần? Đã có giấy chứng nhận của bác sĩ khoa thần kinh chưa?”

Lâm Gia bị Đường Ninh hỏi cho ba câu này có chút ngỡ ngàng, cô ta không ngừng lùi lại sau lưng mấy bước nhưng lập tức cô ta đứng lại, hai tay nắm thành quyền, cắn nát môi mình trừng mắt nhìn thẳng Đường Ninh. Trong lòng tuy chột dạ nhưng về ngoài vẫn đầy hung hăng, “Tôi không có nhưng chị gái tôi thật sự bị tâm thần! Chị ấy từng muốn tự sát đã thế còn có khuynh hướng hành xác thân thể mình!” Nói xong cô ta quay đầu nhìn xuống khán đài đối mắt với Lâm Hạ quát lớn: “Lẽ nào chị không dám nhận?”

Lâm Hạ mặt mày trắng bệch, cô nhìn Lâm Gia phủ nhận: “Tôi không hề phủ nhận mình từng cắt cổ tay tự tử nhưng tôi không hề có khuynh hướng hành xác bản thân, tinh thần tôi tuy không tốt nhưng chưa đến nỗi mắc bệnh tâm thần.”

Lâm Gia nhìn cô ta, trên mặt mang theo vài phần đắc ý, “Chị à chị không cần phải cô thanh minh cho bản thân mình nữa. Tinh thần chị có vấn đề thì cứ thừa nhận. Chị ngu ngốc bị người ngoài lừa gạt mang tặng không ngôi biệt thự và chiếc vòng di vật do mẹ chị để lại đã đành, bây giờ còn không mau về nhà dưỡng bệnh. Chị cứ đi lung tung thế này ba ba sẽ rất lo cho chị đấy!” Nhìn tình huống này Lâm Gia nghĩ chắc mọi người đều đang nghĩ cô ta rất quan tâm đến chị gái mình, ha ha Lâm Hạ! Cô còn lâu mới đấu được với tôi!

Lâm Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, nói tiếp: “Gia Gia cô nói sai rồi, căn biệt thự đó là tài sản mẹ tôi để lại cho tôi. Đó không phải là đồ của ba!”

Đường Ninh nhìn về phía Lâm Gia, lạnh giọng nói: “Buổi đấu giá xin được phép tiếp tục! Xin mời những người không phận sự hãy tránh đi, đừng cố tình ở đây sinh sự nữa!”

Lâm Gia trừng Đường Ninh một chút sau đó làm bộ khảng khái nói lớn: “Đi thì đi!”

“Đợi đã,” Đường Ninh nói.

Thế nhưng Lâm Gia ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục bước xuống khán đài, không hề để ý đến lời nói của Đường Ninh. Cô ta rất hung hăng bất quá lần này cô ta đã phạm một sai lầm rất lớn. Đường Ninh cười cợt, cũng không hề tức giận, nói tiếp: “Tôi lúc này đã nói cô phải chịu trách nhiệm với mọi lời nói của cô hôm nay.”

Lâm Gia dừng bước, khẽ hừ mạnh một tiếng, sau đó vẫn bước đi thoải mái. Truy cứu thì cứ truy cứu, cô ta không tin Đường Ninh có thể động đến cô ta!

Mặc Cách nhìn dáng vẻ hung hăng rồi đi kia sau đó một bóng dáng quen thuộc đuổi theo, cái kia...Đây chẳng phải là La Tinh Tinh, người hấn đã gặp ở bữa tiệc sinh nhật của Diệp Tu Văn? Khẽ nhíu lông mày, trong một thoáng ý nghĩ trong đầu vụt qua hấn liền hiểu ra một số chuyện nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ tiêu sái hằng ngày, mỉm cười tiếp tục cùng Đường Ninh chủ trì buổi đấu giá.

Buổi đấu giá diễn ra rất thuận lợi, ngoại trừ Lâm Gia đến phá đám thì mọi thứ đều suôn sẻ. Nhưng qua việc này có thể thấy được thiên kim nhà họ Đường rất có bản lĩnh chỉ vài câu chất vấn nhỏ đã thắng tay đuổi cổ cô gái hung hăng gây sự kia.

Đường Bác nhìn Đường Ninh đang bận bịu trên sân khấu, không nhìn được hướng cô giơ ngón tay cái lên. Đường Ninh nhìn thấy cảnh tượng này không nhìn được mỉm cười thật rạng rỡ.

Đường Bác nhìn thấy Đường Ninh đáp lại anh ta bằng một nụ cười chói mắt như thể không nhận được hương Lạc Nhất Phàm khoe khoang một chút, “Thấy chưa, tớ đã nói rồi, em họ tớ rất tuyệt!”

Lạc Nhất Phàm nhìn dáng vẻ đầy tự hào của bạn mình không khỏi mở miệng khen vài câu, “Cũng không tệ lắm.” Gặp khó khăn vẫn không rối loạn, bình tĩnh giải quyết ép đối phương rơi vào thế bị động nhưng vẫn không dồn đối thủ vào đường cùng. Ở độ tuổi này của cô, có thể nghĩ được như thế quả thật không có nhiều!

Đường Bác nghe được câu này của Lạc Nhất Phàm tâm tình khá đắc ý, ánh mắt lại không nhận được hương Đường Ninh rồi lại nhìn sang Mạc Cách đứng bên cạnh: “Hôm nay biểu hiện của Mạc Cách cũng không tệ. Bình thường lúc nào cũng một bộ hoa hoa công tử nhưng vào lúc làm việc biểu tình cũng rất chín chắn, không giống như Ngạn Tĩnh lúc nào cũng nóng nảy dễ dàng bị người khác kích động.” Trong lòng Đường Bác luôn cảm thấy Ngạn Tĩnh tuy không đáng ghét nhưng người hiểu rõ tính cách của Đường Ninh nhất lại là Mạc Cách dù Ngạn Tĩnh thân thiết với Đường Ninh hơn.

Lúc này, trên khán đài chiếc vòng tay lại được đấu giá tiếp thế nhưng Đường Bác chỉ tập trung nhìn đôi nam thanh nữ tú kia với vẻ đầy suy tư. Lạc Nhất Phàm thấy vậy đột nhiên nhíu mày, lạnh giọng nhắc nhở, “Câu không phải muốn mua chiếc vòng kia à? Sao còn chưa giơ bằng lên?”

Đường Bác vẻ mặt ngơ ngác quay lại khó hiểu nhìn người bên cạnh: “Những người bên cạnh còn chưa giơ giá sao lại phải gấp làm gì?”

Lạc Nhất Phàm hơi run run kìm nén.

Đường Bác thở dài nói: “Tớ biết cậu rất không muốn theo tớ đến đây nhưng tớ thật sự không thể đi một mình. Đây là lần đầu tiên Ninh Ninh chủ động yêu cầu muốn làm việc, hơn nữa còn tìm đến tớ hỏi xin ý kiến. Là một người anh họ đầy trách nhiệm, tớ làm sao có thể không đến xem một chút. Cậu nếu thấy chán quá có thể nhắm mắt dưỡng thần.”

Lạc Nhất Phàm trầm mặc, khuỷu tay vịn vào thành ghế, tay kia chống cái trán, anh cũng lười không muốn nói gì nữa.

Đường Bác cũng quá hiểu anh ta lắm rồi cứ nói chuyện một lát lại quay về trạng thái trầm lặng tựa như cấm ai làm phiền. Đường Bác nhìn lên sân khấu, màn đấu giá chiếc vòng vẫn còn diễn ra. Sau đó anh ta liếc nhìn qua Lâm Hạ phía dưới, cô ta đang một bộ ngơ ngác ngác, xem ra chuyện hồi nãy khiến cô ta bây giờ vẫn chưa hoàn hồn. Đường Bác cười cợt, em họ anh hiện tại cũng biết dùng một chút thủ đoạn nhỏ rồi ha ha đúng là trẻ nhỏ dễ dạy!

Buổi đấu giá kết thúc, Đường Ninh theo Đường Bác và Lạc Nhất Phàm rời hội trường.

Đường Bác cau mày gặng hỏi Đường Ninh, “Thật sự không muốn anh đưa em về?” Anh không yên tâm cho lắm.

“Không cần đâu, Mạc Cách sẽ đưa em về anh đừng lo.”

Đường Bác và Lạc Nhất Phàm đi mấy bước sau đó dừng lại, “Không được, anh vẫn không yên tâm, em cùng anh về đi.”

Đường Ninh không biết nên khóc hay nên cười cũng không phải cô bị ảo giác không, cô cảm thấy Đường Bác quá yêu chiều cô, “Anh họ, em biết tự chăm sóc cho bản thân mình hơn nữa em đi cùng Cách rất an toàn. Chúng em còn là thanh mai trúc mã đó nha, anh cứ yên tâm!” Nói xong, cô đẩy Đường Bác về phía trước, giọng nói có chút làm nũng, “Không phải anh còn phải chủ trì một cuộc họp rất quan trọng sao? Anh về nhanh lên đi, mau mau mau mau!” Cô liếc sang Lạc Nhất Phàm xin viện trợ, “Cầu xin anh mang anh ấy đi đi.” Anh ta mà còn không hiểu dụng ý trong mắt cô thì quả thật cô cũng hết cách.

Lạc Nhất Phàm nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của cô, đôi lông mày thanh tú khẽ giương lên, khoé miệng mỉm cười nhàn nhạt nói: “Còn không chịu đi à?”

Lúc này Đường Bác mới nhớ đến, anh ta đã lãng phí cả một buổi tối vào tham gia cái buổi đấu giá từ thiện không mấy quan trọng này, bây giờ còn không nhanh đi, còn dùng dằng ở đây kéo dài thêm thời gian, sợ rằng bạn tốt của anh đã sớm không còn kiên nhẫn nữa rồi, thấy thế anh liền nói: “Hay là chúng ta đi câu

lạc bộ uống vài ly đi!” Nói xong khoát một tay lên vai Lạc Nhất Phàm sau đó liếc sang Đường Ninh căn dặn: “Chú ý an toàn, về đến nhà nhớ gọi điện cho anh báo một tiếng đã bình an, không nên tự tiện la cà với tên nhóc kia, anh sợ em sẽ thiệt thòi đó, anh thật sự không an tâm lắm với nhân cách của Mạc Cách.” Anh nói thế đương nhiên không muốn cô bị cái tên hoa hoa công tử kia lừa gạt tình cảm. Cô chỉ là một thiếu nữ đang tuổi yêu đương, anh không muốn cô yêu phải cái tên này, lo lắng cô sẽ buồn, sẽ thất vọng...Tuy đêm nay biểu hiện của Mạc Cách rất tốt nhưng anh vẫn thấy cái tên đó còn lâu mới xứng với cô.

, may mắn Đường Bác còn chưa biết Đường Ninh trước đây yêu say đắm Ngạn Tĩnh! Cô thật không thể tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra khi anh biết chuyện này.

Đường Ninh nhin xuống kích động trong lòng, cố gắng bình thần nói: “Em biết rồi mà, anh nhanh nhanh đi bởi bạn tốt của mình đi, để muộn lắm không tốt đâu.” Cô biết này giờ Lạc Nhất Phàm đã cố gắng lắm rồi, từ đầu đến cuối cô luôn nhận ra anh ta thật sự cảm thấy không hề hứng thú gì với buổi đấu giá từ thiện của cô cả.

Ai ngờ Lạc Nhất Phàm lại quay đầu lại phán cho cô một câu khiến cô chết đứng tại chỗ: “Cũng không muộn lắm!”

” ...” Đường Ninh không còn gì để nói.

22. Chương 22

Thật vất vả tiễn Đường Bác và Lạc Nhất Phàm đi, cô thở phào nhẹ nhõm đi vào hội trường thế nhưng giữa đường gặp phải khuôn mặt không mấy thiện cảm của Ngạn Tĩnh, phải nói là một khuôn mặt đen sì mới đúng.

Đường Ninh vẫn vân đạm phong kinh, mỉm cười nói: “Sao anh lại đến đây?”

Ngạn Tĩnh cau mày, “Em nhờ Cách tại sao lại không nhờ anh?”

Đường Ninh nghe vậy, hỏi ngược lại: “Mời Cách đến làm MC, chẳng lẽ phải mời anh làm nhân viên bảo vệ sao? Như vậy được sao?”

Câu nói này lọt vào tai Ngạn Tĩnh lại chuyển thành cô không muốn anh chịu khổ nên mới hành hạ Cách. Vì thế đôi mày Ngạn Tĩnh dãn ra đi cùng cô tiến vào hội trường, “Tí nữa anh sẽ đưa em về!”

Đường Ninh nghiêng đầu nhìn anh ta, không nói gì.

Hai người đi tới khúc quanh, Đường Ninh vô tình thấy hai bóng dáng quen thuộc đứng cách đó không xa đang quay lưng về phía cô và Ngạn Tĩnh. Ngạn Tĩnh thấy cô dừng lại, cũng dừng theo, anh nhìn sang thấy cô để một ngón tay lên môi ra hiệu cho anh im lặng.

Cô kéo Ngạn Tĩnh trốn vào một góc tối. Bàn tay trắng mịn vẫn cầm chặt cổ tay Ngạn Tĩnh khiến anh nóng hết cả mặt. Anh quay sang Đường Ninh, chỉ thấy cô đang chăm chú nhìn bóng dáng hai người đằng trước. Ngạn Tĩnh cũng không hề bận tâm đó là ai, anh chỉ biết lúc này cô đang nắm chặt tay anh không muốn buông ra, đây là điều anh rất hài lòng!

Tựa hồ cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của người bên cạnh, cô liền quay sang chỉ thấy Ngạn Tĩnh bình thản nhìn vào khoảng không trước mặt.

Nhưng lúc này, chính sự vẫn rất quan trọng. Cô biết hôm nay chắc chắn cô sẽ có được một thông tin vô cùng hữu dụng, chỉ cần cô kiên nhẫn án binh bất động tại chỗ thôi.

Ở vườn hoa trước mặt, ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống, hai cái bóng dáng mà Đường Ninh và Ngạn Tĩnh quan sát chính là La Tĩnh Tĩnh và Lâm Gia, định thần lại có thể thấy cách đó không xa còn có Lâm Hạ.

Hiện tại trời đang chuyển thu, gió đêm man mác, thỉnh thoảng có thể ngửi thấy mùi hoa quế trong gió. Lâm Hạ run run lên tiếng trước.

“Gia Gia.”

Lâm Gia làm bộ không nghe, đầu không hề quay lại ngược lại La Tinh Tinh lại nhìn thẳng Lâm Hạ.

“Ồ, thì ra là Lâm Hạ tiểu thư, cô sao lại tìm chúng tôi? Không phải cô đang bám váy Đường Ninh hay sao?” Âm thanh của cô ta mềm mại uyển chuyển nhưng lại đầy trào phúng.

Lâm Hạ không hề nói gì, chỉ tập trung ánh mắt vào Lâm Gia phía trước. “Cô tại sao lại nói những lời đó? Coi như...” Lâm Hạ nói đến đây đã không thể nói tiếp, hiện tại cô ta rất đau khổ, “Cô tại sao lại muốn hãm hại tôi như vậy? Còn muốn vu oan cho Đường Ninh! Gia Gia, trước đây tôi chỉ nghĩ cô còn nhỏ tuổi chỉ nhất thời nông nổi không hiểu chuyện mà thôi.”

Lâm Gia đột nhiên xoay người lại khuôn mặt trẻ con mang theo lửa giận ngút trời quát lớn: “Ồ! Thì ra là tôi tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện? Cô là cái thá gì mà ở đây dám dạy dỗ tôi? Cô ở đây giả bộ uỷ khuất, giả bộ lương thiện, thánh mẫu là muốn cho ai xem? Từ nhỏ đến lớn cô sống đàng hoàng sung sướng, quần áo lụa là, là đứa con quang minh chính đại của ba ba, còn tôi đến bây giờ chỉ là một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện mà thôi?”

Đối mặt với lửa giận vô cớ của Lâm Gia, Lâm Hạ lại mỉa mai mỉm cười: “Cô oan ức sao? Cũng tại mẹ cô tự tạo nghiệp thôi, trách ai chứ?”

“Mẹ tôi? Cô nói hay lắm, nếu ba cô là chính nhân quân tử thì tại sao lại cấu kết dâm loạn với mẹ tôi sinh ra tôi? Đừng quên, cô và tôi đều là con gái ruột của ông ta! Dựa vào cái gì tôi chỉ là một đứa con rơi còn cô lại quang minh chính đại là đại tiểu thư của nhà họ Lâm? Tôi từ nhỏ đã theo mẹ chịu khổ, không thể ngẩng đầu lên nhìn ai nhưng bây giờ mẹ cô đã chết, mẹ tôi chính là chủ mẫu của nhà họ Lâm! Tôi có thể cao giọng nói cho cả thiên hạ biết tôi chính là con gái của Lâm Thành nhưng tại sao hôm nay ai ai cũng đều chế nhạo tôi?” Lâm Gia trừng mắt nhìn thẳng Lâm Hạ, phẫn hận nói: “Từ lâu tôi đã hận cô, tại sao đã sinh ra tôi còn sinh ra cô? Mẹ tôi bây giờ đã mang em trai tôi vào sống trong nhà họ Lâm, tại sao cô còn mặt dày sống chung?”

“Tôi không có tư cách sống ở đó? Là tôi mặt dày cố gắng sống chung sao? Đó là nhà của tôi!” Lâm Hạ thật sự nổi giận.

Lâm Gia thấy Lâm Hạ to tiếng với cô ta liền nâng tay lên tát thẳng vào mặt cô ta thế nhưng giữa đường lại bị La Tinh Tinh giữ lại. “Đừng nôn nóng!” La Tinh Tinh nhìn Lâm Gia nói tiếp: “Em muốn ở đây làm lớn chuyện sao?”

Lâm Gia thấy La Tinh Tinh nói như vậy, phẫn ức để tay xuống nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng Lâm Hạ như muốn xé xác cô ta ra thành từng mảnh rồi vứt xác cho chó ăn.

La Tinh Tinh kéo Lâm Gia ra sau lưng cô ta, nhìn thẳng Lâm Hạ, nghiêng đầu cười nói: “Quả nhiên là đại tiểu thư của nhà họ Lâm, mẹ cô đã không biết xấu hổ đã đành nay cô là con gái của bà ta cũng cùng một dạng thật chẳng ra làm sao. Cũng chẳng khó nghĩ khi cô mặt dày mày dạn sống ở đó, không chịu ra riêng.”

“Cô không được sỉ nhục mẹ tôi!” Lâm Hạ điềm đạm biết lẽ nghĩa trước đây đã biến mất, mẹ cô chính là giới hạn cuối cùng của cô, bất cứ ai cũng đều không thể sỉ nhục bà.

La Tinh Tinh nhìn bộ dáng xù lông, không khống chế nổi tức giận của Lâm Hạ kia, cô ta chỉ nhếch môi cười cợt, đi lên phía trước, nói: “Ồ, thì ra là tôi đang sỉ nhục mẹ cô à? Bất quá không phải mẹ cô chả ra làm sao hay sao, ăn ở thế nào mà chồng bà ta lại lén lút ra ngoài ngoại tình thế, còn có dũng khí sinh ra một trai, một gái mang về thế? Đã thế còn mặt dày không chịu ly hôn. Cô hiện nay cũng một dạng như mẹ cô năm xưa, mặt dày ở lại sống bám nhà họ Lâm cũng bởi vì mẹ cô khi còn sống đã kí một văn kiện nói rằng sau khi cô tốt nghiệp xong đại học có thể tự do vô điều kiện nắm giữ 50% cổ phần công ty nhà họ Lâm kể cả tất cả các bất động sản đi kèm hay sao?”

Nói xong La Tinh Tinh “Phi” một tiếng, nói tiếp: “Lúc đó mẹ cô thừa dịp chú tôi uống say dụ dỗ ép ông ấy kí vào bảng thoả thuận đó. Thật đúng là mù đàn bà không biết xấu hổ!”

Bà Lâm tính cách điềm đạm nhu nhược nhưng vào nửa năm trước khi bà chết đã khấn cầu ông Lâm ra ngoài nói chuyện với bà một chút. Hiệp định kia, chính là được kí vào lúc đó. Nhưng sau khi bà chết Lâm

Thành lại lật lọng nói rằng lúc đó ông bị bà Lâm dụ dỗ khi say rượu nên muốn vô hiệu hoá bản hợp đồng kia. Nhưng lúc đó có nhân chứng chứng thực nên Lâm Thành chỉ có thể câm lặng ăn hoàng liên vào bụng không thể nói gì dù ông có phản đối thế nào thì hiệp định vẫn sẽ được thi hành.

“Ồ thì ra là thế.” Lâm Gia một bên phụ hoạ theo.

Lâm Hạ đột nhiên nhìn thẳng vào mắt La Tinh Tinh, bình thường cô không quá để tâm đến những lời nhạo bám của cô ta nhưng lúc này cô ta lại leo lên đầu cô, sỉ nhục người mẹ đã khuất của cô, sao cô có thể nhẫn nhịn được: “Đến cùng là ai không biết xấu hổ cướp chồng của người khác? Cô cho rằng cô là ai? Đừng tưởng dựa vào thân phận là cháu của bà ta mà dám ở đây ăn nói hàm hồ, nếu cô còn dám nói thêm một từ sỉ nhục mẹ tôi nữa thì đừng trách sao tôi độc ác!”

Mặc dù Lâm Hạ lúc này khuôn mặt đã tái nhợt nhưng cô cũng không bao giờ chịu yếu thế trước người lăng nhục mẹ cô.

“Mặc kệ thế nào, mẹ con tôi đã cực khổ một đời rồi. Cũng may ông trời có mắt, biết mẹ tôi yêu ba chúng ta rất nhiều nên đã giáng thiên lôi xuống phán mẹ cô chết sớm. Nói cho cùng dù cô có mặt dày mày dạn đến đâu thì sau khi tốt nghiệp xong cô cũng phải sắp xếp quần áo, cuốn gói ra khỏi nhà chúng tôi. Khi đó mẹ con tôi danh chính ngôn thuận nhận lấy phần tài sản đó. Lâm Hạ cô đừng tự mình đa tình nữa, sở dĩ ba ba nuôi nấng cô nhiều năm như vậy cũng là chờ cô đến ngày ấy một câu đường dục cô nhiều năm mà cuồn đi phần tài sản đó. Cô nghĩ mẹ con cô thông minh lắm sao? Cô nghĩ mình rất có tiền à? Còn muốn quyền tặng ngôi biệt thự kia à? Thật nực cười!”

“Cô cho rằng ba ba thật sự yêu cô sao? Ông ta rõ ràng biết, mẹ con tôi hành hạ, ức hiếp cô nhưng có lần nào ông ấy đứng ra bênh vực cô hay sao? Nói cho cô biết, ông ấy nuôi dưỡng cô cũng chỉ vì phần tài sản ấy thôi. Cô xem cô thật giống như mẹ cô, đều bị ông ta lừa gạt bán đứng. Cô thử nghĩ đi mẹ cô lừa gạt ông ấy kí bản hiệp nghị đó chẳng lẽ cô nghĩ ông ấy ngây thơ không hề hận chết mẹ con cô? Ông ấy cùng chúng tôi đều mong mẹ con cô sớm chết!”

Nhìn sắc mặt Lâm Hạ ngày càng tái đi, La Tinh Tinh càng đắc ý, cô ta bổ sung thêm: “Cô không biết à? Năm đó cô cắt cổ tay tự vẫn nhưng xui xẻo thay được bảo mẫu phát hiện đưa đi bệnh viện cấp cứu. Lúc đó ông ấy phát hiện rất không vui cứ nghĩ sao cô không sớm chết đi, đỡ cho ông ấy chờ đợi cô chết đến bây giờ, thật đúng là phiền phức!”

“Đương nhiên nếu cô chết rồi, ông ấy có thể danh chính ngôn thuận hưởng cái tài sản đó. Nhưng cô thật tốt số, mấy lần tự sát đều không chết, bây giờ còn bày đặt theo người khác tổ chức cái gì mà đấu giá từ thiện thật đúng là đối trá! Cô thật giống như Đường Ninh, nhìn thấy hai người là tôi đã muốn nôn rồi! Các cô muốn mượn danh buổi đấu giá từ thiện hôm nay để tạo danh tiếng chứ gì? Tưởng tôi không biết chắc!” La Tinh Tinh oán hận nói.

“Cô câm miệng.” Lâm Hạ lạnh lùng trừng mắt nhìn La Tinh Tinh, quát lên.

Lúc này một âm thanh vọng vào...

“Mặc dù nơi này rất vắng vẻ, cũng không có ai thường xuyên lui tới thế nhưng giữa ”thanh thiên bạch nhật” thế này mà vu cáo hãm hại người khác, loại hành vi này quả thật không tốt cho lắm!”

Ba người đều sửng sốt một chút, không hẹn mà cùng nhau xoay người. Chỉ thấy Đường Ninh một bộ lễ phục hoa lệ từ nãy đến giờ chưa thay đang đứng ở khúc quanh. Mà bên cạnh cô lúc này còn có một nam nhân thân mình cao lớn, rất rõ ràng anh ta chính là Ngạn Tĩnh.

Lâm Gia nhìn thấy Đường Ninh, liền hung hăng chỉ thẳng vào mặt Đường Ninh quát lớn, “Đồ đàn bà không biết xấu hổ, cô dám nghe lén chúng tôi nói chuyện.”

“Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, đây là nơi công cộng ai cũng có thể đến.” Đường Ninh chậm rãi đến trước mặt cô ta, liếc qua sắc mặt đang tái nhợt của Lâm Hạ, sau đó nhìn sang Lâm Gia đang hùng hổ trừng mắt nhìn cô, đôi mi thanh tú khẽ nhướn lên, ngữ khí lạnh lùng chất vấn: “Chẳng lẽ mẹ cô không dạy cô chỉ tay vào mặt người khác rất là vô lễ hay sao?”

Chỉ chỉ chỉ, chỉ chỉ cái gì. Cô rất ghét bị người khác chỉ thẳng vào mặt mình.

Ngạn Tĩnh tức giận lên tiếng: “Cô nói ai không biết xấu hổ? Cô nếu dám ăn nói lung tung thêm một câu nào nữa, tôi liền cho cô đẹp mặt!” Ngạn Tĩnh vốn thần thể đã cao to, khuôn mặt trệ âm trầm đáng sợ nay còn quát lớn khiến Lâm Gia đứng bên có chút hoảng sợ.

Lâm Gia trừng Đường Ninh một cái sau đó đứng trốn ra sau lưng La Tinh Tinh.

Đường Ninh cũng không để ý lắm mỉm cười nhạo bám nhìn thẳng La Tinh Tinh lạnh nhạt lên tiếng: “Tinh Tinh, tớ không bao giờ nghĩ rằng quan hệ của chúng ta xấu đến mức cậu phải gọi thẳng tên tớ khi nói chuyện. Đã thế cũng không nghĩ rằng hình tượng trong mắt của tớ trong mắt cậu lại khiến cậu buồn nôn! Điều này khiến tớ rất bất ngờ đó!”

La Tinh Tinh lúc này sắc mặt đã lúc xanh lúc trắng. Cô ta bây giờ rất hận tại sao chính mình lại xuất hiện ở đây, bị kẹt trong cái tình huống xấu hổ như thế này? Lời đã nói ra rất khó để nuốt lại, xem ra những lời cô ta vừa nói, từng câu từng chữ đều lọt vào lỗ tai của Ngạn Tĩnh và Đường Ninh hết cả rồi.

“Ninh Ninh, không Tinh, anh đã hiểu nhầm rồi, mọi chuyện không phải như vậy, anh hãy nghe em giải thích một chút!” La Tinh Tinh vẻ mặt đầy hoảng loạn nhìn Ngạn Tĩnh trước mặt.

Nhưng Ngạn Tĩnh chỉ lạnh lùng nhìn cô ta: “La Tinh Tinh, trước đây tôi cứ nghĩ cô là bạn tốt nhất của Ninh Ninh. Nhưng hiện tại thì đã biết, cô không phải. Hơn nữa tôi bây giờ đã biết cô trước đây đều lừa dối tôi!”

23. Chương 23

La Tinh Tinh nghe được lời này của Ngạn Tĩnh, vội vã lên tiếng biện giải: “Không, không, mọi chuyện không phải như thế, anh hãy nghe em nói đã, Tinh..”

“Câm miệng, ai cho phép cô gọi tôi là Tinh!” Ngạn Tĩnh mặt mày đen sịt, ngữ khí lạnh lùng nói.

“Này! Anh hơi quá đáng rồi!” Lâm Gia núp đằng sau La Tinh Tinh không chịu nổi nói xen vào. Chị họ cô này giờ đều muốn khuyên giải anh ta thế mà anh ta còn không biết tốt xấu quát mắng chị ấy. Thật là khinh người quá đáng!

Ngạn Tĩnh lúc này đã rất tức giận, La Tinh Tinh lừa dối anh ta lâu như thế đã thế Lâm Gia còn điếc không sợ súng trước mặt anh ta hô ta nói lớn. Khuôn mặt Ngạn Tĩnh đã đen không nói nổi, anh ta híp mắt lại chậm rãi bước đến gần hai người kia, “Xưa nay tôi chưa bao giờ đánh con gái nhưng hai người các cô đừng trách sao hôm nay tôi ra tay độc ác!”

“Ồ, anh dám sao?” Lâm Gia trừng mắt khinh thường.

Ngạn Tĩnh ánh mắt lộ ra tia sát ý trừng cô ta sau đó bẻ tay rắc rắc tiến dần về phía cô ta. Lâm Gia lúc này vẫn nghĩ Ngạn Tĩnh chỉ đang hù dọa cô ta thôi nên vẫn đắc ý đứng tại chỗ mỉm cười nhạo bám. Nhưng khi thấy Ngạn Tĩnh rất nhanh tiến lại gần cô ta, bộ dáng ngày càng trở nên hung hãn, sát khí toả ra bốn phía, cô ta liền hô lên:

“Chị ơi, chạy nhanh thôi.” Anh ta thật sự là điên lắm rồi.

“Đợi đã.”

Đường Ninh đứng phía sau lên tiếng, La Tinh Tinh quay đầu lại nhìn về phía Đường Ninh. Chỉ thấy Đường Ninh một tay cầm di động quơ quơ trước mặt, mỉm cười nói: “Những lời vừa nãy các cô nói tôi đã thu âm đầy đủ không sót một câu. Các cô tốt nhất nên an phận một chút, nếu không chọc giận tôi, tôi sẽ đem đoạn vi đeo này phát tán lên mạng, lúc đó không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây?”

Đường Ninh mỉm cười nhưng nụ cười này rơi vào mắt La Tinh Tinh chỉ khiến cô ta cảm thấy chói mắt, đáy lòng càng thêm lạnh lẽo. Đêm nay cô ta mượn tay Lâm Gia phá rối buổi đầu giá từ thiện của Đường Ninh

và Lâm Hạ không ngờ lúc này cô ta lại dính vào chuyện xấu hổ này. Thật đúng là hại người không xong lại hại đến bản thân mình.

Cô ta rõ ràng nhìn thấy văn kiện Lâm Hạ đã kí xác nhận muốn quyền tặng căn biệt thự nhưng cô ta chưa từng nghĩ đến chỉ có Lâm Hạ đơn phương kí tên lên tờ giấy đó. Hơn nữa, cô ta còn sắp đặt cho Lâm Gia lên khán đài nói ra chuyện Lâm Hạ từng tự sát thậm chí còn có vấn đề về thần kinh nhưng phản ứng của những người bên dưới tựa hồ đều không hề quan tâm.”

La Tinh Tinh mượn tay em họ mình ức hiếp Lâm Hạ không ngừng rồi muốn nhân cơ hội đó một lần vu hãm Đường Ninh. Ai ngờ cô ta lại chửa lợn lành thành lợn què, đã không thành công thù thôi trái lại còn tạo nhược điểm cho Đường Ninh uy hiếp cô ta bây giờ.

Đường Ninh nghiêng đầu, âm thanh tràn đầy ôn nhu: “La Tinh Tinh, cậu bây giờ chắc không muốn để toàn trường nghe được đoạn vi deo này chứ?”

La Tinh Tinh không cam lòng nhìn thẳng Đường Ninh một chút sau đó xoay người kéo tay Lâm Gia rời đi.

Đường Ninh vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hai người kia cho đến khi biến mất, cô quay sang nhìn thẳng Lâm Hạ. Lâm Hạ lúc này tình trạng không được tốt lắm, cả người cô ta đang phát run, thậm chí nếu Đường Ninh không nhanh tay đỡ lấy cô ấy có lẽ cô đã ngã người xuống đất.

Trước giờ Ngạn Tĩnh đều không quá để tâm đến Lâm Hạ, lần trước La Tinh Tinh nói với anh ta Lâm Hạ này mắc bệnh tâm thần, anh liền không thích cô đã thế còn khuyên Ninh Ninh tránh xa cô ra. Bây giờ anh đã biết hoàn cảnh thật sự của cô, anh biết được rằng La Tinh Tinh trước giờ luôn lừa dối anh nên anh muốn xin lỗi Lâm Hạ. Nhưng anh chợt nghĩ chắc gì Lâm Hạ đã biết anh nghĩ xấu cho cô, tại sao bây giờ anh lại phải đi xin lỗi cô chứ?

Ngạn Tĩnh cố gắng cho giọng mình nhẹ nhàng một chút nhìn về phía Lâm Hạ quan tâm hỏi: “Cô không sao chứ?”

Lâm Hạ có chút thất thần rồi đột nhiên cô lao về phía Đường Ninh, cầm chặt tay Đường Ninh van xin: “Giúp tớ được không? Xin cậu hãy giúp tớ!”

Từ trước đến nay Đường Ninh chưa bao giờ thấy Lâm Hạ như bây giờ yếu đuối, nước mắt tràn mi thế nhưng cô lúc này lại không muốn rơi nước mắt nữa, cố gắng ngăn từng giọt nước không để chúng tiếp tục chảy xuống nữa.

Ngạn Tĩnh sợ nhất là nước mắt con gái nên nhìn thấy một màn trước mắt này lòng mảy anh không nhịn được cau lên, liếc mắt sang Đường Ninh sau đó lùi ra xa Đường Ninh khoảng hai mét. Anh ta chỉ muốn gần gũi người mình thích, chỉ cho phép người mình thích lên giọng quát mắng hay đùa giỡn anh ta... Nhưng còn những cô gái khác anh ta đều không muốn quan tâm càng không muốn họ đến quá gần mình. Vừa nãy đoạn đối thoại của ba người họ anh đều nghe rất rõ cũng biết số phận bi thảm của Lâm Hạ nhưng anh cũng chẳng bận tâm nhiều bởi cô ta không phải là người anh thích.

Đường Ninh không biết Lâm Hạ muốn nhờ cô giúp cái gì. Cô chỉ biết bây giờ Lâm Hạ chắc chắn đang rất kích động. Tối hôm nay Đường Ninh đã thu hoạch được một tin tức rất thú vị thì ra La Tinh Tinh muốn dùng chuyện nhà của Lâm Hạ để hãm hại cô, thiệt là khổ thân cho La Tinh Tinh quá rồi, chuyện như vậy cô ta cũng nghĩ ra được...

Đường Ninh đỡ Lâm Hạ đứng lên nói: “Chuyện này cứ để sau rồi nói.”

“Không! Tớ muốn cậu phải đồng ý ngay bây giờ.”

Đường Ninh không nói gì nữa cũng đã muộn thế này rồi, gió lạnh cũng bắt đầu nổi lên, cô không nhịn được hắt hơi một cái. Ngạn Tĩnh thấy thế, đem áo sơ mi trên người cởi ra, không nói lời nào khoác lên bờ vai cô.

“Không cần đâu...” Đường Ninh nghiêng đầu, muốn cự tuyệt ý tốt của Ngạn Tĩnh.

Nhưng Ngạn Tĩnh rất nghiêm túc, ý tứ không cho cô kháng cự lại anh: “Khoác vào.”

Đường Ninh biết Ngạn Tĩnh đang nghĩ cô là một cô gái yếu đuối muốn che chở cô nhưng cô biết lúc này cô tốt hơn không nên nói gì hết. Cô đem sự chú ý chuyển dời sang Lâm Hạ nói: “Cậu không muốn về nhà chứ

muốn làm gì nữa? Hay cậu muốn ở lại đây xử lí hậu cần một số chuyện còn lại của buổi đầu giá với tớ?”

Lâm Hạ ngẩng đầu nhìn Đường Ninh. Cho dù ở đây không có ánh đèn sân khấu chiếu sáng chỉ có ánh sáng mờ mờ màu vàng của đèn đường nhưng cô vẫn biết rất rõ Đường Ninh thật sự rất có sức hấp dẫn. Trên người cô có vẻ tự tin, kiên định phong thái cao quý không dễ dàng cho bất cứ ai xâm phạm hay đến gần. Đường Ninh rất tài giỏi, chuyện gì cô cũng giải quyết rất tốt, mọi vấn đề khó khăn cô đều xử lí gọn gàng, triệt để.

Từ khi cùng Đường Ninh quen biết đến nay, Lâm Hạ đều ước gì cô cũng được như vậy có một gia đình hạnh phúc, bố mẹ yêu thương, lúc nào cũng tài giỏi trong mắt mọi người...

Lâm Hạ cứ ngơ ngác đứng đó nhìn Đường Ninh, trên mặt mỉm cười nhưng nụ cười này lại ứa ra nước mắt, cô nói: “Đường Ninh, tớ thật sự muốn cậu giúp tớ!”

Đường Ninh nghe vậy, cũng bất giác trở nên nghiêm túc, cô thả hai tay đang đỡ lấy Lâm Hạ ra nhìn Lâm Hạ nhẹ nhàng lắc đầu, “Tớ không đồng ý.”

Lâm Hạ sững sờ. Không chỉ có Lâm Hạ mà ngay cả Ngạn Tĩnh đứng cách đó không xa cũng sững sờ khi Đường Ninh nói thế. Trong kí ức của Ngạn Tĩnh, cô luôn lấy giúp đỡ mọi người làm niềm vui, khi người khác gặp khó khăn cho dù họ không đến nhờ giúp đỡ thì Đường Ninh cũng ra tay tương trợ.

Đường Ninh nhìn vẻ mặt sững sờ của Lâm Hạ bình tĩnh nói: “Sở dĩ tớ cứ chần chừ không phải nhân viên đến tư vấn cho cậu về chuyện quyền tặng ngôi biệt thự cũng là muốn cậu cân nhắc kĩ lại. Lúc ấy tớ thật sự cũng không nghĩ đến chuyện giúp đỡ gì cậu, hơn nữa tớ cũng không muốn giúp một người không biết lúc nào sẽ ra đi, nếu cậu quyết tâm muốn tự sát tớ lại càng không muốn tốn công giúp đỡ gì cho cậu hết.”

Lâm Hạ cuối cùng đã ngừng khóc, Đường Ninh đưa cho cô ấy một chiếc khăn tay, nói: “Cậu ở đây một mình suy nghĩ một chút đi, tớ cũng không muốn nói nhiều nữa, tớ đi trước đây.” Dừng lại một chút Đường Ninh lại nói: “Nếu cậu muốn về nhà cứ tìm Tĩnh, anh ấy sẽ lái xe đưa cậu về tận nhà.”

Ngạn Tĩnh bất mãn nhìn về phía Đường Ninh nhưng Đường Ninh không quan tâm để ý gì đến anh ta hết.

Lâm Hạ nhận khăn tay Đường Ninh đưa tới, cô vẫn còn rất kinh ngạc chuyện Đường Ninh không muốn giúp cô, cô ngồi bệt xuống bậc thang ven đường. Nhìn bóng dáng ngày càng xa của Đường Ninh, cô hét lớn: “Tớ hiện giờ không muốn về căn nhà đó.” Mãi mãi cô cũng không muốn trở về căn nhà đó nữa, cái gia đình kia ngay từ đầu đã không là của cô chỉ là cô không muốn chấp nhận sự thật đau lòng này. Không muốn nghĩ rằng ông ta ngay từ đầu đã không xem cô là con gái ruột. Cô cứ ngoan ngoãn nghe lời ông ta, cố gắng lấy lòng, hi vọng có một ngày ông ta sẽ tự hào về cô nhưng tất cả đều chỉ là mộng tưởng của một mình cô. Tất cả bọn họ ai ai cũng đều muốn cô chết, trên thế gian này cô đã chẳng còn người thân nữa rồi, không ai quan tâm yêu thương cô nữa...Cô từng nghĩ tự sát sẽ là con đường giải thoát mọi đau khổ nên muốn quyền tặng hết tài sản của mẹ để lại cho cô làm từ thiện cứu giúp thêm thật nhiều người. Cô cứ nghĩ dù ông ấy có độc ác thế nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ không hận ông, sẽ tha thứ sự phản bội của ông đối với mẹ cô cũng bởi vì ông là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này. Cô nguyện ý tin tưởng ông sẽ không bao giờ hại cô...

Đường Ninh nghe thấy lời ấy của Lâm Hạ, cô xoay người lại nhìn Lâm Hạ. Cô biết lúc này bất kì lời an ủi nào cũng đều vô dụng mà Lâm Hạ cũng không cần ai động viên cổ vũ hết. Lâm Hạ luôn luôn giấu diếm chuyện xấu của gia đình nên hiện tại cũng sẽ không muốn cùng bất kì ai nói về chuyện này. Cô ấy vừa nãy xúc động như thế là do La Tĩnh Tĩnh sỉ nhục mẹ cô đã thế còn xát thêm muối vào trái tim cô, nói thẳng ra những điều mà chính cô không muốn tin: Ông Lâm mong muốn Lâm Hạ sớm chết để danh chính ngôn thuận chiếm đoạt số tài sản mà bà Lâm tốn nhiều công sức để lại cho cô.

Đường Ninh không nhận được than thở, cô thật sự không ngờ La Tĩnh Tĩnh lại nham hiểm đến vậy, bộ mặt gian ác này của cô ta ẩn giấu thật tốt, đến giờ cũng không ai biết cô ta chẳng phải là người thiện lương quý nữ gì. Nghĩ đến đây cô không nhận được quay đầu nhìn Ngạn Tĩnh, chỉ thấy anh ta lúc này đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Nhìn Ngạn Tĩnh, Đường Ninh cảm thấy thật may mắn, không hiểu tại sao hôm nay anh ta lại đến đây, rồi cùng cô nghe lén chuyện ba người này sau đó phát hiện ra bộ mặt giả dối của La Tĩnh Tĩnh...

24. Chương 24

Tất cả mọi thủ tục lẫn công việc hậu cần đều đã giải quyết xong. Lâm Hạ không muốn trở về nhà họ Lâm nên Đường Ninh và Ngạn Tĩnh đưa cô về căn biệt thự mà bà Lâm để lại cho cô. Tối hôm nay cô đã khóc rất nhiều, rất thương tâm, mí mắt cô cũng sưng đỏ lên hết thế nhưng bây giờ cô rất kiên cường không hề khóc nữa.

Ngạn Tĩnh và Đường Ninh nhìn theo Lâm Hạ cho đến khi cô hoàn toàn bước vào biệt thự mới quay người lên xe rời đi.

Ngạn Tĩnh thừa dịp con đường phía trước ít xe cộ, liếc mắt nhìn sang Đường Ninh, nói: “Anh cứ nghĩ em sẽ mang cô ấy về nhà em nghỉ ngơi.”

“Tại sao lại phải dẫn về nhà em?” Đường Ninh hỏi ngược lại.

“Cô ấy mới chịu một đả kích lớn như thế, em không lo lắng cô ấy sẽ nghĩ quẩn sao?” Không cần cô nói anh cũng đã biết. Lúc này nhân lúc cô đi xử lý công chuyện, anh đã đến gặp Mạc Cách. Chính người bạn tốt này của anh đã kể rõ cho anh biết mọi chuyện, kể cả chuyện Lâm Gia đến gây sự mắng chửi cô là kẻ lừa đảo. Anh rất hối hận khi này không đánh cho cô ả một trận nên thân.

Đường Ninh quay đầu, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, trả lời: “Không cần thiết phải lo lắng.” Lâm Hạ ngay từ đầu đã hiểu hết mọi chuyện, nếu như đêm nay cô ấy còn chưa tỉnh ra thì chẳng còn cách nào cả. Đường Ninh không nhịn được nghĩ đến chuyện Lâm Hạ cầm chặt tay cô van xin cô giúp đỡ. Hay là La Tĩnh Tĩnh chính là chìa khoá cứu giúp Lâm Hạ nhưng La Tĩnh Tĩnh này, cô cũng khó nói lắm...

Ngạn Tĩnh trầm mặc, nhớ tới lúc này Đường Ninh đã nói...

“Sở dĩ tớ cứ chần chừ không phải nhân viên đến tư vấn cho cậu về chuyện quyên tặng ngôi biệt thự cũng là muốn cậu cân nhắc kĩ lại. Lúc ấy tớ thật sự cũng không nghĩ đến chuyện giúp đỡ gì cậu, hơn nữa tớ cũng không muốn giúp một người không biết lúc nào sẽ ra đi, nếu cậu quyết tâm muốn tự sát tớ lại càng không muốn tốn công giúp đỡ gì cho cậu hết.”

...

Anh không nhịn được hỏi: “Những lời em nói với Lâm Hạ tất cả đều là sự thật?”

Ngoài cửa sổ cảnh sắc vụt vụt trôi dần về phía sau, ngắm nhìn cảnh đêm tươi đẹp bên ngoài Đường Ninh có chút mất tập trung hỏi lại: “Cái gì là sự thật?”

“Em có nói sẽ không giúp đỡ Lâm Hạ, em có thật sự làm như thế không?” Ngạn Tĩnh mắt nhìn vào con đường phía trước hỏi.

Đường Ninh lúc này mới hoàn hồn, cô quay đầu, nhìn Ngạn Tĩnh một chút, gật đầu: “Là sự thật.” Cô không ngại giúp người khi khó khăn nhưng trước hết người đó phải biết quý trọng mạng sống của mình.

Ngạn Tĩnh trầm mặc, anh ta cảm thấy Đường Ninh thay đổi rất nhiều trở nên ngày càng xa lạ. Nếu như trước đây, mặc kệ Lâm Hạ có muốn tự sát hay không, mặc kệ Lâm Hạ có van xin cô hay không, cô đều đồng ý giúp đỡ Lâm Hạ vô điều kiện. Ngạn Tĩnh biết thật ra Đường Ninh không cần phải giúp Lâm Hạ, anh chỉ bắt ngờ khi Đường Ninh thẳng thắn khước từ Lâm Hạ khi cô van nài cầu xin.

Cuối cùng chiếc xe cũng lăn bánh tiến vào khu biệt thự. Ngạn Tĩnh giãm phanh, nhìn về phía Đường Ninh đang cúi đầu tháo dây an toàn, giọng nói mang theo vài phần thất vọng vang lên: “Ninh Ninh, em đã thật sự thay đổi rất nhiều.”

Đường Ninh ngẩn ra, một tay cầm dây an toàn đã tháo ra đặt xuống, cặp mắt phượng nhìn thẳng Ngạn Tĩnh.

Con người ken kít của Ngạn Tĩnh cũng nhìn cô, biểu tình trên mặt rất tập trung quan sát người đối diện, ngữ khí mang theo vài phần cứng chiều nói: “Mặc kệ em thay đổi như thế nào, anh cũng vẫn không thay đổi, vẫn sẽ luôn yêu em.”

“Tĩnh...Anh thật sự thích em của lúc này ư?” Đường Ninh không nhịn được cau chặt lông mày. Ngạn Tĩnh thật sự là một người có tài, anh ta rất giỏi trong lãnh vực thiết kế, ngay cả giáo sư giảng dạy cho anh cũng nhiều lần khen anh hết lời thế nhưng về mặt tình cảm anh lại là con số không, anh không biết mình phải làm sao để thể hiện tình cảm của mình với Đường Ninh.

“Nếu không thích em, sao anh lại đưa em về?” Hơn nữa anh còn thật sự nghe lời cô hộ tống Lâm Hạ về tận nhà! Nếu không thích cô sao anh lại phải cực khổ như thế tối nay?

Đường Ninh không nhịn được thở dài, cả người vô lực dựa vào ghế, nhớ tới hôm nay lúc cô thả tay Ngạn Tĩnh ra anh lại không chịu cứ nắm chặt tay cô không buông, nghĩ đến đây cô lại càng đau đầu. “Tĩnh, anh vừa rồi cũng đã nói. Một năm nay em thay đổi quá nhiều. Anh có từng nghĩ rút cuộc anh thật sự yêu Đường Ninh nào? Đường Ninh trước đây hay Đường Ninh của bây giờ? Người trước đây cùng anh lớn lên hay là cô gái đang từng ngày đổi thay trở nên mạnh mẽ, kiên định như hôm nay?”

Ngạn Tĩnh sững sờ sau đó buồn bực nói: “Cái này có gì khác nhau cơ chứ? Mặc kệ là trước hay sau, hôm nay hay ngày nào chẳng lẽ đều không phải cùng một người sao? Em chính là em, tại sao anh phải suy nghĩ là mình thích ai? Tại sao phải phân biệt rõ ràng là hai người?”

Đúng vậy, dù có thay đổi như thế nào thì cô cũng chính là cô thôi, đều là Đường Ninh. Đối với ba mẹ cô sẽ không để ý nhiều đến vậy nhưng tại sao cô lại cứ bắt Ngạn Tĩnh phải hiểu rõ anh ta yêu ai cơ chứ? Đối với tình yêu, cô hi vọng người anh thích chính là cô của lúc này, một Đường Ninh mạnh mẽ, cao quý, có chủ kiến của riêng cô.

Đường Ninh hít sâu một hơi nói thẳng: “Tĩnh, em thích anh nhưng sự yêu thích này chỉ ở mức bạn bè.”

“Em đã nói, em thích anh.”

“Em cũng đã nói đây là chuyện của quá khứ. Loại cảm giác ấy bây giờ đã biến mất.”

“...”

Ngạn Tĩnh đại thiếu gia lại bị cự tuyệt lần hai. Đường Ninh bước xuống xe, chiếc xe thể thao ngay lập tức gầm lên lao vút vào màn đêm. Đường Ninh đứng đó nhìn cho đến khi chiếc xe mất hút, cô thật sự bất đắc dĩ. Cô biết, với tính cách của Ngạn Tĩnh, cô và anh thật sự rất không hợp. Anh rất dễ bị kích động, lại có tự mãn của riêng anh, đây là lần thứ hai cô cự tuyệt anh, chắc chắn anh sẽ không để bản thân mình có cơ hội bị cô từ chối lần ba.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, là Mạc Cách gọi đến. Cô nhấn nút trả lời cùng Mạc Cách nói vài ba câu, cũng chỉ là cô cảm ơn anh đã giúp đỡ cô hôm nay... Cuối cùng cô vẫn không nhịn được nói ra: “Cách, Tĩnh mới từ chỗ em đi rồi.”Dừng một chút, cô nặng nề thở dài một hơi, nói: “Anh ấy hi vọng em sẽ tiếp nhận tình cảm của anh ấy nhưng em đã từ chối.”

“Lại từ chối?” Âm thanh kinh ngạc của Mạc Cách truyền tới.

Nói thật là hay nhỉ? Chẳng lẽ cô rất nhiều lần từ chối Ngạn Tĩnh hay sao...Đường Ninh có chút không biết nói gì bình tĩnh một chút cô nói tiếp: “Em thật sự không hề có tình cảm yêu thích giữa nam và nữ đối với anh ấy. Em biết anh ấy sẽ tìm đến anh, anh hãy giúp em khuyên anh ấy từ bỏ đi.” Trong nhóm F4 này, Ngạn Tĩnh thân thiết, gần gũi nhất với Mạc Cách, nếu có chuyện gì Ngạn Tĩnh sẽ luôn tìm đến Mạc Cách, kể cả...mượn rượu giải sầu.

Mạc Cách có chút khó xử nói: “Ninh Ninh, lần trước em từ chối cậu ta, cậu ta suốt một ngày một đêm bám theo anh đòi anh cùng cậu ta đánh golf đến bây giờ chỉ cần nhìn đến golf tay anh vẫn còn đau nhức nè.”

Con gái sẽ không bao giờ hiểu tình bạn của những người đàn ông, tương tự đàn ông cũng sẽ không bao giờ thấu hiểu tình cảm chị em giữa các cô gái. Đường Ninh nói: “Anh là anh em sống chết có nhau của anh ấy, anh giúp anh ấy đi. Đêm nay coi như là em nợ anh, lần sau nếu anh có chuyện gì khó khăn em mà giúp được sẽ cố hết sức giúp đỡ anh.”

“Anh có thể xin em thu nhận người anh em của anh không?” Mạc Cách nói.

“...Cái này em không thể giúp rồi, anh tự mình giải quyết cho tốt nha!”

Đường Ninh bên này mang theo tâm tình vừa thấy bản thân cô có lỗi lại thấy thương cho Mạc Cách đêm nay nhưng cô vẫn nhanh chóng cúp máy. Sau đó cô lại gọi cho Đường Bác thông báo cô đã về nhà bình an. Khi cô lặng lẽ vào sảnh thì thấy bà Đường vẫn chưa ngủ, ông Đường thì đang ngồi trên ghế sa lông bên cạnh ngồi xem tin tức. Đêm nay thật sự có quá nhiều chuyện xảy ra nhưng về đến nhà nhìn khung cảnh bình yên như thế này tâm tình cô bỗng tốt lên, bình tĩnh đi nhiều.

Ông Đường thấy cô đã trở về, nhỏ giọng hỏi: “Thuận lợi không con?”

Đường Ninh hướng ông Đường làm một động tác nhỏ Ok rồi nói: “Tất cả đều rất thuận lợi.”

Ông Đường gật đầu nói: “Trong bếp mẹ con có hầm canh gà cho con, con xuống múp một chén uống đi, uống xong thì lên lầu tắm rửa nghỉ sớm đi. Ba ngủ trước đây.”

“Con biết rồi, ba ngủ ngon nha.” Đường Ninh thay đôi dép mang trong nhà, hướng ông Đường mỉm cười ngọt ngào.

Đường Ninh xuống bếp, mang canh múc ra chén nhỏ, mùi thơm toả ra khắp bếp khiến cô thêm chảy cả nước miếng. Đột nhiên cô nhớ đến chuyện của La Tinh Tinh, Ngạn Tinh rồi Lâm Hạ. Mặc kệ bọn họ xảy ra chuyện gì, cô đều không nên xen vào, chỉ cần cô quý trọng tập trung những gì cô đang có là đủ hạnh phúc rồi.

Nghĩ thông suốt, cô mỉm cười rạng rỡ cầm chén canh gà nhấp từng ngụm, thật sự quá thơm ngon, mùi vị thật ấm áp, ấm đến cả đáy lòng cô, thật lâu cũng không lui đi được.

25. Chương 25

Buổi đầu giá từ thiện do Đường Ninh chủ trì đã kết thúc nhưng dư âm về nó vẫn còn lan truyền khắp nơi ở trường đại học Z, nhờ đó quỹ ngôi sao của cô danh tiếng cũng lên theo. Cái tên Đường Ninh trở thành chủ đề chính để bàn luận của toàn trường. La Tinh Tinh đã trở nên an phận hơn. Cô ta biết điểm yếu của bản thân đã nằm trong tay Đường Ninh nên cô ta càng cẩn thận hơn.

Gần đây Đường Ninh rất hài lòng về cuộc sống của cô, chuyện học hành vô cùng thuận lợi. Ở nhà cô lại càng nhàn rồi nên thường bắt bà Đường làm người mẫu cho cô vẽ vời cả ngày. Đôi lúc cô lại cùng ông Đường vào thư phòng phụ giúp chuyện công ty...

An nhàn suốt mấy tháng trời bỗng nhiên Lâm Hạ gọi điện tới khiến cô hơi ngạc nhiên.

Lâm Hạ lúc này đã thay đổi rất nhiều. Trước đây cô luôn nhu mì, tóc tết gọn gàng duyên dáng sang một bên, cả người lúc nào cũng u sầu, cô hầu như không mở miệng nói chuyện cùng bạn, lúc nào cũng một bộ thâm trầm. Chỉ mới vài tháng không gặp cô đã hoàn toàn thay đổi, điển hình nhất là làn gập mặt này, Lâm Hạ hẹn Đường Ninh ở sân golf.

Đây là sân golf nổi tiếng nhất của thành phố J, trong sân ánh đèn sáng toả, không khí nhẹ nhàng khoan khoái. Ông chủ nơi này là một người rất có tiền, không ngại đầu tư rất nhiều vốn liếng vào đây. Cả sân nơi nào cũng được trang bị những máy móc, phương tiện tối tân nhất, dùng kính trong suốt kết hợp pha lê bạc làm vách ngăn khoảng cách của các bình phong tạo ra không gian vô cùng rộng rãi nhưng thanh nhã, vừa bí ẩn lại không ngột ngạt khiến các khách hàng đến đây ai cũng thích thú, tò mò.

Đường Ninh một tay cầm gậy đánh golf, bước tới trước “vút” một tiếng quả golf bay xa. Cô giơ tay lấy khăn lau mồ hôi trên trán, tiến về phía Lâm Hạ cười nói: “Hạ Hạ, cậu rõ ràng biết tớ không biết chơi golf, còn dẫn tớ đến đây có phải muốn đánh cho tớ tơi bời hoa lá hôm nay không?”

Lâm Hạ khom lưng, giương mắt mỉm cười nhìn Đường Ninh một chút, sau đó quay sang tập trung vào quả bóng trước mặt, dùng một tư thế rất chuyên nghiệp đánh bóng đi xa. Bỏ gậy đánh golf vào trong túi, quay sang Đường Ninh mỉm cười: “Đến lượt cậu!”

Đường Ninh nghiên cứu cách đánh golf cả một ngày cũng vẫn không thành công...Sau đó cô chán nản ngồi xuống ghế bên cạnh thỏ dài: “Xem ra đánh golf không phải là hoạt động phù hợp với tớ.”

Lâm Hạ khoe miệng mỉm cười, khom lưng, ánh mắt tập trung vào quả bóng, âm thanh mang theo vài phần than thở nói: “Bởi vì mẹ tớ rất thích đánh golf nên tớ cũng thích nó.”

Đường Ninh nhìn Lâm Hạ tập trung phía trước, gật đầu: “Thì ra là vậy.” Mặc Cách, Ngạn Tĩnh mấy người này ai cũng đều thích chơi golf cũng không biết nếu Lâm Hạ đấu với họ ai sẽ thắng đây? Đường Ninh chuyển đề tài, “Cậu gọi tớ ra đây cũng không phải cùng tớ bồi dưỡng hứng thú chơi golf chứ?”

Đem gậy bỏ vào trong túi, Lâm Hạ thẳng người nhìn về phía Đường Ninh, “Không phải, tớ chỉ muốn cảm ơn cậu thôi.”

Đường Ninh bật cười, “Cậu không cần phải cảm tạ tớ, mà hậu tạ kiểu này của cậu cũng quá đặc biệt đi.” Nếu như cô muốn cảm ơn ai đó cô sẽ tìm thứ mà họ thích rồi tặng cho họ.

Lâm Hạ hơi ngại nói tiếp: “Tớ chỉ muốn hỏi cậu một chuyện, cậu thấy tớ có xứng trở thành một người bạn của cậu không?”

Đường Ninh sửng sốt.

“Cậu đã từng nói sẽ không giúp đỡ người không biết quý trọng mạng sống của mình. Tớ nghĩ bây giờ tớ đã thay đổi có thể hay không...” Cô không chỉ muốn cùng Đường Ninh kết thân, cô còn muốn Đường Ninh giúp đỡ cô.

Lâm Hạ đem trái banh trong tay thả xuống, cô cùng Đường Ninh đi đến khu vực nghỉ ngơi dành cho khách VIP. “Tớ đã dọn ra khỏi nhà họ Lâm, hiện giờ tớ sống ở biệt thự trước đây của mẹ, tớ cũng nuôi dưỡng Đại Mao.”

Đường Ninh không ngờ Lâm Hạ đã làm nhiều chuyện như vậy, cô rất bất ngờ cũng thật sự vui mừng thay cho cô ấy. Lâm Hạ đáng lẽ ra nên làm chuyện này từ rất lâu rồi.

Lâm Hạ nói tiếp: “Ba tớ mượn việc đứng tên kế thừa phần tài sản đó, muốn tớ rút lui không tiếp nhận. Nhưng tớ không đồng ý, cũng không muốn chúng về tay kẻ khác.”

Đường Ninh nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Hạ: “Có ý gì?”

Lâm Hạ nhìn thẳng Đường Ninh nói: “Ba tớ vốn chẳng có gì nhưng từ sau khi kết hôn với mẹ tớ, ông tiếp nhận sự nghiệp của ông ngoại tớ thành công phát triển công ty. Nhưng trên danh nghĩa mọi tài sản đều đứng tên mẹ tớ, mẹ tớ lại mất sớm, ông liền mang tài sản chuyển sang tên ông, hiện tại ông đã có tất cả. Trước đây trước khi đi mẹ tớ đã dặn tớ phải ở chung với ông cho đến khi tốt nghiệp đại học mới có thể danh chính ngôn thuận kế thừa 50% cổ phần công ty bao gồm tất cả các bất động sản khác. Ngày đó tớ rời đi, tớ đã bỏ lại tất cả mọi thứ cho ông.” Dừng một chút, cô cắn môi dưới, vẻ mặt bình tĩnh đã được thay thế bằng lòng thù hận, “Là tớ không cần nhưng đừng mong họ có thể hưởng được chúng!”

Lâm Hạ muốn phá hủy mọi thứ của ông Lâm, muốn cả nhà mấy người bọn họ phải trắng tay không còn bất cứ thứ gì.

Đường Ninh hiểu rõ ý đồ của Lâm Hạ nhưng cho dù Lâm Hạ muốn trả thù cô cũng không thể giúp được gì và cô cũng chả có cái năng lực đó.

“Tớ không có cách nào giúp cậu.” Đường Ninh nói thẳng.

Lâm Hạ mỉm cười nói: “Cậu không có cách nào giúp tớ nhưng tập toàn nhà họ Đường lại có khả năng đó.” Đường Ninh chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn tài chính nhà họ Đường.

Đường Ninh rất thích những người có mục tiêu, vừa vặn bây giờ cô đã có nên cô nghĩ Đường Ninh chắc chắn sẽ giúp cô. “Trên thương trường, không có kẻ địch vĩnh viễn cũng không có bạn bè lâu dài. Nhà họ Đường cũng không có lí do gì vẫn tiếp tục coi công ty nhà họ Lâm là kẻ thù.”

Lâm Hạ nói tiếp: “Tớ cũng biết rất rõ quy luật của thương trường. Tớ cũng chưa hề nghĩ có một ngày tập đoàn nhà họ Đường sẽ giúp tớ, chỉ mong một ngày nào đó tớ có cơ hội mượn sức mạnh của tập đoàn nhà họ Đường.” Mẹ của cô không có chị em họ nào cả nên cô cũng chẳng còn người thân nữa rồi. Trong tay cô

có tài sản của mẹ nên cô không cần lo cơm áo gạo tiền thế nhưng những thứ này vẫn không đủ sức phá hủy ông ta. Hơn nữa cô bây giờ có cố gắng nỗ lực lập sự nghiệp sau đó chiến đấu cũng ông ta cũng quá muộn mà cô cũng không thể đợi nổi nữa rồi.

Đường Ninh bật cười: “Nếu cậu muốn làm như vậy trước hết phải coi năng lực của cậu rồi, hi vọng cậu có khả năng tiến vào tập đoàn nhà tớ.” Sau đó chậm rãi bò lên vị trí tối thượng rồi dùng công ty nhà cô tiêu diệt công ty nhà họ Lâm. Cho dù Lâm Hạ có thành công thì bọn họ cũng đã hưởng vinh hoa phú quý đủ rồi, cô ấy có trả thù cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Tớ có tự tin sẽ vào được công ty nhà cậu nhưng tớ muốn thỉnh cầu cậu, nếu ngày nào đó tớ thật sự có năng lực đó mong cậu hãy giúp tớ một tay được không?” Lâm Hạ lại van nài.

Lâm Hạ đã suy nghĩ rất nhiều rồi, cô không thể bỏ cuộc.

Đường Ninh trừng mắt nhìn cô, cô biết Lâm Hạ có thể vào công ty cô đó là điều không hề nghi ngờ. Lâm Hạ tuy nhu nhược yếu đuối nhưng rất có năng lực quản lí.

“Cậu nghĩ tớ sẽ thật sự giúp cậu?” Đường Ninh hỏi ngược lại.

Lâm Hạ cười lắc đầu, “Tớ biết không dễ như vậy nhưng nếu cậu chấp nhận tớ là bạn bè của cậu, chúng ta sẽ cùng nhau hợp tác nhiều hạng mục quan trọng.” Chỉ cần là hạng mục lớn, có tính khả thi như vậy cô có cơ hội rồi.

Đường Ninh nhìn Lâm Hạ, khẽ mỉm cười. Cô rất thích người có hoài bão có bản lĩnh. Mặc kệ trước đây Lâm Hạ như thế nào nhưng Lâm Hạ bây giờ cô rất thích.

“Lâm Hạ, tớ chấp nhận thỉnh cầu của cậu, cùng cậu kết giao nhưng tớ không dám đảm bảo có một ngày khi cậu bước vào tập đoàn nhà tớ, cậu đưa ra hạng mục nào tớ sẽ không bác bỏ.” Điều cô có thể làm chỉ có như vậy thôi.

Lâm Hạ nghe được câu nói này của Đường Ninh, trên mặt rút cuộc cũng xuất hiện nụ cười thật sự, cô kích động nắm tay Đường Ninh: “Cám ơn cậu chỉ cần cậu cho tớ cơ hội này là đủ rồi.” Cơ hội chỉ có thể tự tay mình đi giành lấy. Lâm Hạ sẽ không uống phí cơ hội này. Ngày đó những lời La Tinh Tinh nói khiến cô rất thương tâm. Rút kinh nghiệm xương máu từ quá khứ, cô sẽ không bao giờ ngu ngốc như vậy nữa. Cô phải báo thù, phải cho họ trả giá, thứ cô không lấy được cô sẽ huỷ hoại nó, ai cũng đừng hòng mong sẽ chiếm được nó.

Đường Ninh về nhà, chưa tới giờ cơm nhưng bà Đường đã chuẩn bị xong đồ ăn, ông Đường ở trong phòng ăn lật lật tờ báo. Nhìn thấy Đường Ninh về, ông đem tờ báo bỏ sang một bên, hướng cô vẫy vẫy tay.

Đường Ninh thay đôi dép bước đến, mỉm cười ngọt ngào với ông: “Ba, sao hôm nay ba về sớm thế?”

Ông Đường nhìn cô hỏi: “Sao hôm nay đi ra ngoài sáng sớm thế con?”

“Con cùng bạn đi đánh golf.”

Ông Đường nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười cợt: “Chơi thì chơi nhưng cũng nên chú ý an toàn một chút. Đúng rồi ba nghe nói trong buổi đấu giá từ thiện vừa rồi có một cô bé đến tìm con gây sự.” Chuyện buổi đấu giá ngày ấy ở trường đại học tài chính Z, ông đều nghe cả rồi. Nhưng Đường Ninh không nói với ông, ông chờ không nổi nữa rồi.

Đường Ninh gật đầu: “Ừm.”

“Con có định truy cứu trách nhiệm pháp lí?”

Đường Ninh mím môi lắc đầu, cười nói: “Con rất muốn làm thế nhưng cô ta vi phạm nội quy của trường bị nhà trường phạt mất tiêu rồi.” Kỳ thật hôm đó cô không hề ghi âm được cái gì hết, cô chỉ hù dọa La Tinh Tinh một chút thôi.

Ông Đường nghe vậy thở dài một tiếng rồi trầm giọng nói: “Đã là người thì ai cũng sẽ mắc sai lầm, khoan dung đúng lúc đôi khi cũng tốt.”

Cô biết, ông đang khuyên cô không nên dồn người khác vào đường cùng nên chừa cho họ một lối thoát. “Ba, cô ta thật sự tự mình vi phạm nội quy nhà trường, gây trở ngại cho trường nên mới bị phạt.” Cô còn chưa ra tay trừng trị cô ta đâu.

Ông Đường nhìn cô một cái, sau đó ý vị khuyên: “Chỉ cần đối phương không làm chuyện gì đụng đến giới hạn của con, con nên tha thứ đi. Làm người nên biết khoan dung độ lượng một chút, trong việc quản lí nhân viên cũng vậy, không nên quá nghiêm khắc, con phải biết điều hoà trong cách đối nhân xử thế hằng ngày mới khiến họ cam tâm tình nguyện làm việc cho con. Ninh Ninh con phải nhớ kĩ điều này.”

26. Chương 26

Làm người phải biết thế nào là khoan dung, biết khi nào nên tha thứ lỗi lầm cho người khác. Ông Đường nói rất đúng, điều này cô cũng biết và luôn ghi tạc trong lòng. Bản chất con người cô cũng không phải hạng người sẽ đuổi tận diệt tận gốc kẻ thù, Lâm Gia và La Tinh Tinh cũng vậy, cả hai người đó đều không phải là uy hiếp lớn nhất của cô. Lâm Gia đuổi Lâm Hạ ra khỏi nhà họ Lâm, La Tinh Tinh thì muốn cướp Ngạn Tinh từ trong tay cô, thử hỏi hai người này có liên quan quái gì đến cô? Hơn nữa Đường Ninh cùng Ngạn Tinh rất ít khi ở cùng nhau nên La Tinh Tinh có đồ kị, ghen tuông đến cỡ nào cũng nên mở mắt thật to ra nhìn cho rõ một chút.

Mấy ngày đầu hôm khai giảng cô vì lo cho buổi đầu giá từ thiện mà chạy ngược chạy xuôi, sau đó nửa tháng tới cô lại bận tuyên truyền cho quỹ ngôi sao, kể đó cô cũng không còn gì để lo nữa có thể tập trung hết sức cho việc học chờ tốt nghiệp là ổn rồi.

Trong nháy mắt đã đến lễ Giáng sinh, đây là một ngày lễ vô cùng quan trọng đối với trường đại học tài chính Z của cô, có rất nhiều hoạt động sẽ diễn ra trong ngày lễ trọng đại này. Trong đêm giáng sinh này, cô và Lâm Hạ không hề xuất hiện trong bữa tiệc dạ hội của trường, cả hai cùng hẹn nhau đến sân golf.

Kể từ khi cùng Lâm Hạ xác định mối quan hệ bạn bè, cô bắt đầu theo đuổi sở thích chơi golf. Lí do thứ nhất là do cô cảm thấy môn này cũng không quá khó, thứ hai là cô không muốn thua quá thảm trước mặt Lâm Hạ.

Đường Ninh cầm trong tay gậy golf, khom lưng, thân mình cúi một góc bốn mươi lăm độ, hai tay thả lỏng, một tiếng “vút” quả banh bay xa.

“Nói thật cậu muốn làm cho ông ấy thân bại danh liệt là điều không thể.” Đường Ninh nói, cô vòng qua sân golf nửa vòng, nghiêng cứu một hồi sau đó lại khom lưng, hai tay thả lỏng. Lâm Hạ lúc nào cũng mang tư thế chuyên nghiệp khi chơi còn cô luôn một bộ bình thần thông thả giống lúc này đây. Đối với cô môn này cô chơi chỉ do sở thích mà thôi, cô không hi vọng sẽ đánh nó một cách chuyên nghiệp.

Lâm Hạ nhìn tư thế thoải mái của cô lúc này, mỉm cười nói: “Tớ biết chuyện này rất khó nhưng tớ sẽ không bao giờ bỏ cuộc.” Cô biết chỉ có thể mượn sức của tập đoàn tài chính nhà họ Đường cô mới có cơ hội, nếu không chắc chắn ngay cả cơ hội cô cũng không có. Cô có lòng tin sẽ thành công, chờ cô có thể tiến vào tập đoàn nhà họ Đường, với khả năng của cô chắc chắn sẽ một bước thăng tiến...

Đường Ninh gật đầu, nhìn ra phía ngoài, từ vách ngăn pha lê nhìn thẳng ra ngoài, ánh đèn bên ngoài lấp lánh, tuyết đã bắt đầu rơi. Đường Ninh thở dài: “Tớ nhất định là có vấn đề nên hôm nay mới đánh golf cùng cậu. Rõ ràng hôm nay là đêm giáng sinh mà!”

Lâm Hạ bật cười, nói: “Ba mẹ cậu đều đi du lịch Châu Âu cả rồi, cậu không ra đây đánh golf với tớ thì định ở nhà một mình sao? Như vậy tựa hồ như đi với tớ đêm nay là lựa chọn sáng suốt nhất của cậu đó!”

...Cũng giống nhau cả thôi, Đường Ninh cười cợt, nói: “Tại sao cậu không tìm đến những cổ đông còn lại trong công ty ông ấy?” Miệng thì vẫn mỉm cười nói chuyện thể nhưng động tác tay chân vẫn không hề dừng. Lâm Hạ nghe những lời này hơi mất tập trung một chút tay trượt một ít quả banh không rơi đúng quỹ đạo.

Đường Ninh nhìn thấy tất cả, hơi nhếch môi nhưng cô phải nói thôi, “Cậu lúc này cũng không quá khó khăn chỉ là sự nghiệp chưa phát triển mà thôi. Hơn nữa công ty ba cậu, đa số cổ đông trước đây đều rất trung thành với ông ngoại cậu, nếu cậu tìm đến những người này có lẽ họ sẽ giúp đỡ được cậu phần nào đó...”. Nghe nói, tuổi càng cao càng muốn nhanh chóng trả ơn cho những người họ đã nợ nhân tình khi còn trẻ, chắc chắn nếu Lâm Hạ tìm đến họ, họ sẽ niệm tình xưa mà cung cấp cho Lâm Hạ những tin tức rất hữu dụng, nếu may mắn hơn còn có thể được họ tương trợ, giúp sức lật ngược thế cờ, tạo nên bất ngờ cũng nên.

Lâm Hạ suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc này ai ai cũng đều biết chuyện xấu của gia đình tớ, chờ một thời gian nữa cho sự tình lắng xuống một chút, tớ sẽ xem xét những gì cậu nói.”

Đường Ninh thấy thế cũng không nói thêm gì nữa. Hai người chơi một chút rồi mạnh ai nấy về, không nói thêm một câu nào về chuyện này nữa. Đêm này là giáng sinh, ngoài đường tấp nập người qua kẻ lại, bầu không khí hết sức vui vẻ nhộn nhịp. Đường Ninh đi xuyên qua những người này, phía trước chỗ cô đang đứng có một cặp tình nhân còn rất trẻ. Họ còn mặc đồng phục học sinh cấp ba, tay nắm chặt nhau không rời, bên tay kia của cô gái có cầm một chiếc bánh ga tô, cô vô ý dính một ít lên mặt, cô nhẹ nhàng quay sang nhìn bạn trai bên cạnh muốn anh ta lau dùm cô, ai ngờ chàng trai ấy lại mỉm cười ngọt ngào hôn trực tiếp lên chỗ dính kem, dùng lưỡi liếm trôi nó khiến cô gái đỏ mặt xấu hổ, giấu mặt vào ngực chàng trai, trên môi vẫn mỉm cười hạnh phúc. Cảnh tượng này thật ngọt ngào làm cho cô nhớ đến ba mẹ cô đang tận hưởng kì nghỉ ở Châu Âu. Có lẽ lúc này họ đang tay trong tay cùng nhau dạo phố hay cũng giống như đôi tình nhân kia hạnh phúc hôn nhau... Hay hai người sẽ không táo bạo như thế... Cô nhớ có lần ông Đường có nói, năm đó khi ông và bà Đường quen nhau cả hai đều rất nhát, ông lúc nào cũng lén lút đi theo sau bà, im lặng ngắm nhìn bà từ xa xem bà thích cái gì sẽ ngay lập tức mua tặng bà. Lúc nào ông Đường cũng trong tâm trạng nơm nớp lo sợ sẽ bị bạn bè bắt gặp rồi châm biếm hay nói xấu lan truyền khắp nơi tin đồn bậy bạ gì đó. Đâu có giống như đôi tình nhân kia không sợ ai nhìn thấy chủ động nắm tay nhau quang minh chính đại cùng nhau dạo phố, còn hôn nhau giữa dòng người đông đúc thế này.

Đường Ninh đi bộ này giờ cũng mệt nên ngồi nghỉ trên ghế đá bên đường. Cô vốn muốn cùng Đường Bác trải qua đêm giáng sinh, ai ngờ anh ấy đúng là một quái nhân mà, vừa nói với cô chỉ có kẻ điên mới làm tăng ca vào đêm giáng sinh thế mà ngay lập tức bắt chuyến bay sớm nhất đi Thượng Hải công tác thực sự là không thể hiểu nổi. Đường Ninh cảm thấy anh ấy thật sự là đang thử thách chính mình.

Mới ngồi một lát, tuyết đã rơi. Thật ra thành phố J rất ít khi có tuyết xuất hiện, đôi lúc do ảnh hưởng của áp thấp từ phía nam kéo xuống sẽ một hai lần gây ra tuyết rơi. Lúc này ở sân golf cô có nhìn thấy tuyết rơi nhưng lúc ra lại không thấy tuyết trên mặt đất nên chỉ nghĩ là ảo giác không ngờ thật sự tuyết đã rơi.

Khung cảnh này thật sự rất lãng mạn, nếu lúc này có một chàng trai một tay cầm bó hoa hồng, một tay cầm hộp nhẫn kim cương quỳ một gối xuống đất, nhìn cô gái ôn nhu trước mặt nhẹ nhàng nói: “Gả cho anh được không?”. Sau đó mọi người sẽ vây lại sốt sắng thay cho cô gái rồi cùng nhau la lên đồng ý đi, đồng ý đi, gả cho anh ta đi, gả cho anh ta đi... Cô gái sẽ ngượng ngùng gật đầu, hai người ôm chầm lấy nhau. Những người khác sẽ vỗ tay cổ vũ, anh ta nhân cơ hội đeo chiếc nhẫn kim cương vào tay cô gái rồi kéo cô vội vã rời đi. Nếu thật sự giống như phim Hàn thì thật sự quá lãng mạn đi. Không hiểu sao trong đầu cô lại nghĩ đến chuyện này nhỉ? Có lẽ cô bị bố mẹ bỏ lại một mình trong đêm giáng sinh nên cô đơn quá suy nghĩ linh tinh...

Cô thở dài đứng lên, đi thẳng về nhà. Chỉ là đột nhiên có cảm giác có ai đang đi theo cô. Con gái rất nhạy cảm nhất là trong những tình huống như thế này, một mình đi trong đêm giác quan lại càng nhạy bén. Cô sờn cả tóc gáy, nếu thật sự có một kẻ biến thái đang theo dõi cô.

Trước mặt có một quán nhỏ, cô cố ý đến đó xem đồ rồi nhanh tay cầm lấy chiếc gương nhìn ra sau, cách đó không xa có hai người rất trẻ, mặc đồ bình thường không quá nổi bật quả thật đang đi theo cô. Trong tình huống này nên giải quyết như thế nào? Báo cảnh sát? Không có chứng cứ cụ thể sao có thể vô căn cứ nói báo là báo. Cô trầm tư một chút, thả chiếc gương xuống, nhanh chóng qua bên đường bắt một chiếc taxi, đi thẳng về nhà.

Khu vực biệt thự nhà cô ở không cho phép xe lạ ra vào nên cô phải xuống xe đi bộ một đoạn, may mắn đoạn đường này thường xuyên có người đi lại nên cô cũng không lo lắng lắm. Chỉ là đêm nay là giáng sinh, mọi người ai cũng ra ngoài từ sớm nên chỗ này tự nhiên quá yên ắng. Ánh đèn mờ nhạt chiếu trên mặt đất, cô biết chắc chắn có người đang đi phía sau cô nhưng cô không dám quay đầu lại.

Nhìn xuống mặt đất, nương theo ánh đèn cái bóng phía sau lúc dài lúc ngắn. Cô dừng lại một chút, người kia cũng dừng lại. Cô lập tức tăng tốc nhanh nhất có thể, người kia cũng nhanh chân theo sau. Đêm đen yên tĩnh bước chân hai người ngày càng rõ rệt.

Cách đó không xa là phòng bảo vệ, cô không biết nếu mình gắng sức chạy đến đó la lên có bảo vệ nào chạy ra tiếp ứng cô hay không. Cô cầm chặt túi xách trên tay, đột nhiên một bàn tay từ phía sau giữ chặt bờ vai cô. Cô sững sờ, mắt phượng híp lại, luồn tay vào trong túi xách, lấy dùi điện sau đó linh hoạt xoay người.

“Dám theo dõi tôi!”

“Ninh Ninh!”

Âm thanh ôn nhu đầy từ tính vang lên, anh ta nhanh chóng chế trụ cổ tay cô, tay cầm dùi điện của cô bị nắm trên không. Dưới ánh đèn mờ, cô nhìn thấy đối diện cô là một khuôn mặt đầy nam tính, ngũ quan tuấn nhã, thân hình cao gầy, anh khoác trên người chiếc áo màu đen, phong thái hiên ngang. Anh vẫn giữ chặt cổ tay cô, cúi đầu, cau mày nhưng giọng nói vẫn dịu dàng: “Chuyện gì xảy ra thế?”

Đường Ninh tròn mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt cô, “Tại sao lại là anh, Lạc Nhất Phàm?”

Anh ta không có chuyện gì để làm hay sao mà đêm hôm khuya khoát lại lén lút đi theo sau lưng cô? Muốn dọa chết cô hay sao?

27. Chương 27

Lạc Nhất Phàm chưa bao giờ nghĩ đến đêm nay sẽ gặp Đường Ninh ở đây, cũng như anh không đoán trước được rằng anh suýt chút nữa bị Đường Ninh cầm dùi điện chích vào người. Cách đây khoảng mấy giờ trước, ở trong câu lạc bộ đêm Đường Bắc đã gọi điện cho anh. Anh ta đang đi công tác ở Thượng Hải nhưng vẫn lo lắng cho cô em họ đang một mình trải qua đêm giá lạnh lẽo không có người thân bên cạnh nên muốn nhờ anh giúp đỡ theo cô đi dạo phố một chút. Lạc Nhất Phàm bị anh ta làm phiền không thể nói gì chỉ đành rời khỏi câu lạc bộ, bóp điều khiển từ xa trong tay, lái xe rời đi, “Tớ nhớ cô ấy còn ba hay bốn ông anh họ khác nữa mà.” Hơn nữa mặc kệ là ai cũng đều có thể giúp cô dạo phố, sao phải nhất định phải là anh đích thân ra tay.

Đường Bắc năn nỉ: “Nhưng tất cả họ đều có bạn gái hết rồi.” Họ đều dẫn bạn gái đi chơi vào đêm giá lạnh này chứ sao có thể đi cùng Ninh Ninh được! Lạc Nhất Phàm là người thích hợp nhất, anh ta ở nước ngoài chắc chắn đã từng cùng bạn bè đi chơi rất nhiều vào dịp lễ này nên chắc hẳn rất có kinh nghiệm có thể dắt cô đi chơi khắp nơi mà không làm cô cảm thấy tệ nhạt. Hơn nữa bạn tốt của anh lại chưa có bạn gái nên về tình về lý đều có thời gian cùng cô em họ của anh đi dạo phố đêm nay.

Lạc Nhất Phàm ngữ khí có chút lạnh lùng trả lời: “Coi như tớ còn độc thân nhưng cũng không có nghĩa tối nay tớ rất rảnh.” Anh không ghét Đường Ninh nhưng anh ghét bị ai đó sai khiến bắt ép anh đi làm việc gì đó, khi đó anh sẽ không thể thoải mái nói.

Đầu bên kia Đường Bắc đáp trả: “Tớ biết tối nay cậu có hẹn với bạn ở câu lạc bộ đêm, tiện đường cậu dắt nó dạo phố một chút không được sao?”

Lạc Nhất Phàm khẽ nhếch mi, “Ồ vậy là tớ phải tình cờ đi ngang qua nhà em họ cậu à?” Lần trước Đường Bắc có nhờ anh ta đưa Đường Ninh về nên Đường Bắc nghĩ chắc chắn anh có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

“Đúng rồi, sẵn tiện nhìn xem Ninh Ninh có ở nhà không? Nếu nó ở nhà một mình, cậu dẫn nó dạo phố chút đi!” Đường Bắc nói.

Lạc Nhất Phàm bật cười, “Tớ biết ba mẹ cô ấy đều đang đi nghỉ ở Châu Âu nhưng cô ấy trẻ đẹp như thế cậu không hề lo lắng gì về tớ à?”

Đường Bác cảm thấy bạn tốt của anh đang suy nghĩ quá nhiều, “Tớ biết em họ tớ rất đẹp, rất tài giỏi xuất chúng, lại đặc biệt yêu kiều rất ngoan ngoãn....Nhưng nếu là cậu tớ hoàn toàn yên tâm!”

“...” Lạc Nhất Phàm không còn gì để nói nữa.

Đường Bác thấy Lạc Nhất Phàm không nói gì nữa, thở dài một tiếng, giọng nói mang theo nhiều phiền muộn: “Tớ biết cậu là người rất lạnh nhạt đối với con gái, lại là con một nên chắc chắn sẽ không hiểu sự yêu thương sủng ái hết mực của tớ đối với Ninh Ninh. Nếu như tớ biết ba mẹ nó đi Châu Âu nghỉ phép, chắc chắn tớ sẽ không bao giờ đồng ý đi Thượng Hải công tác vào lúc này. Thực sự chỉ có kẻ bị thần kinh mới đi công tác vào đêm nay!”

Nếu bạn tốt của anh đã đem chính mình ra chửi rửa thì anh còn gì để phản bác nữa sao? Ngay lúc anh chạy đến trước khu nhà cô ở thì thấy cô đang bước xuống xe taxi, biểu tình trên mặt có chút hốt hoảng. Cô vừa đi vào liền thấy hai người đàn ông trẻ bước xuống một chiếc taxi phía sau, cả hai đều khẩn trương đuổi theo cô.

Lạc Nhất Phàm nhú mày, giẫm phanh lại, nếu như anh không nhìn nhầm thì hai người đàn ông trẻ kia đang lén lút theo dõi Đường Ninh. Và cô có thể đang gặp nguy hiểm?

Đôi mắt hẹp dài chớp chớp sau đó anh cúp máy vội vội vàng vàng nói với Đường Bác: “Tớ đã nhìn thấy em họ cậu cúp máy đây.”

“Này! Nhất Phàm!” Đầu dây bên kia Đường Bác tiếp tục khuyên nhủ thế nhưng người bạn tốt của anh đã cúp máy rất nhanh gọn.

Lạc Nhất Phàm xuống xe, đôi chân thon dài nhanh chóng đuổi theo ba người kia.

Hai người đàn ông trẻ tuổi kia hình như đã nhận ra phía sau có người đang đuổi tới. Lạc Nhất Phàm không nghĩ nhiều, chỉ chăm chú nhìn Đường Ninh đang chạy phía trước, cô đang cố gắng hết sức chạy thật nhanh hình như rất sợ hãi. Anh suy nghĩ một chút, cố gắng bắt kịp cô, nếu như hai người kia muốn tìm đến cô gây phiền phức thì nhất định không nên để cho hai người đó biết nhà của cô ở đâu. Bất đắc dĩ, anh phải giữ chặt cô lại không cho cô chạy về nhà ai ngờ cô lại không biết tốt xấu quay người lại, trong tay còn cầm dui điện muốn chích anh.

Lạc Nhất Phàm nhìn cô đang ngoác mồm ngạc nhiên trước mặt, mỉm cười: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại cầm dui điện muốn chích anh?”

Đường Ninh lúc này mới nhận ra cổ tay cô vẫn đang bị anh nắm chặt, ánh mắt nhìn vào vật đang nắm trong tay, sang sảng cười: “Em em...Cái này...”

Lạc Nhất Phàm thả tay cô ra, híp mắt lại nói: “Em muốn dùng cái này chích anh?”

Đường Ninh có chút phản ứng không kịp, lông mi dài phẩy phẩy, bỏ dui điện vào trong túi, biểu tình vô tội nói: “Em không biết anh là người đi theo sau em.” Cô rõ ràng thấy có hai người đàn ông theo dõi cô, ai ngờ anh ta lại tự nhiên chạy ra, sau lưng cô lại không có mắt đường nhiên không biết là anh.

Lạc Nhất Phàm nhìn cử động của cô sau đó nhìn ra sau lưng cô, hai người kia biết cô không đi một mình nữa nên đã nhanh chóng đi chỗ khác. Anh tiếp tục hỏi: “Em bình thường đều mang cái này theo bên người hay sao?”

“Ừm.” Đường Ninh đáp một tiếng sau đó cười giải thích: “Em là con gái, tất nhiên phải luôn mang theo thứ để phòng thân.” Hơn nữa dui điện này rất hữu dụng, nếu không phải vừa rồi anh ta nhanh tay nắm chặt cổ tay cô thì chắc chắn nó sẽ khiến anh ta chặt vật này giờ rồi. Càng nghĩ Đường Ninh lại càng không nhịn được, nếu như mái tóc chính tề kia của anh bị dui điện chích vào liệu nó có nổ tung cả đầu không? Trời ơi nếu đỉnh đỉnh đại danh mặt lạnh Lạc Nhất Phàm bị nổ tung đầu không biết cái dáng vẻ phong hoa tuyết đại của anh sẽ ra sao đây...Trái tim nhỏ bé của Đường Ninh không nhịn được thoáng run rẩy, Đường Ninh tự cảm thấy cô quá sức tà ác rồi!

Lạc Nhất Phàm thấy thân hình cô hơi run run liền cởi áo khoác của anh ra choàng qua vai cô, “Cô nghĩ tôi là người theo dõi cô này giờ ư?”

Sự ầm ập đến đột ngột khiến cô không kịp phản ứng, đáy lòng cảm thấy không được thích hợp cho lắm muốn đem áo khoác trả lại cho anh nhưng anh lại hỏi cô chuyện này khiến cô nhất thời không biết làm sao, cô nghiêng đầu nhìn về phía anh dáng vẻ tràn đầy kinh ngạc hỏi anh: “Anh cũng phát hiện có người đi theo sau tôi sao?” Nếu như Lạc Nhất Phàm cũng nhìn thấy thì chắc chắn đây không phải là ảo giác của cô rồi.

“Cô đi rất vội vàng nhưng hai người kia vẫn bám theo sát cô, thấy tôi tới bọn họ liền nhanh chóng rời khỏi.” Vì thế hai người kia chắc chắn muốn thừa dịp Đường Ninh đang ở một mình mà làm ra chuyện xấu. Chỉ là anh thật sự không hiểu Đường Ninh đã làm chuyện gì phật ý ai mà khiến những tên lưu manh này dai dẳng bám theo cô cả tối hôm nay? Lạc Nhất Phàm hỏi tiếp: “Cô có chuyện gì với họ à?”

Cô làm sao lại dính vào bọn họ? Đây thật sự là điều khiến cô lo lắng!

“Tôi không hề quen biết hai người họ, vừa nãy lang thang dạo phố đã phát hiện hai người họ luôn bám theo tôi vì thế tôi nhanh chóng bắt taxi về nhà ngay.” Đôi lông mày thanh tú của cô khẽ nhíu lại, “Hôm nay tôi cũng không đi chỗ nào đặc biệt cả, tôi chỉ cùng Lâm Hạ đi đánh golf một lát thôi.”

Lạc Nhất Phàm trầm ngâm trong giây lát sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Đường Ninh, giọng nói êm tai truyền đến: “Đi thôi.” Nói xong đôi chân dài ngược hướng với biệt thự nhà cô thẳng tiến.

Đường Ninh vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng kia, có chút nghi ngờ hỏi: “Đi đâu?”

Ánh đèn mờ chiếu thẳng xuống đường, bóng của Lạc Nhất Phàm ngày càng kéo dài ra, anh không ngoảnh mặt lại, âm thanh lạnh lẽo truyền ra phía sau: “Tôi nhớ ra toàn bộ con đường trong khu này đều có gắn camera giám sát, chúng ta hãy đến phòng bảo vệ xem qua đi!”

Đường Ninh ngẩn ra sau đó chạy lên phía trước, “Chờ một chút! A ——”

Giọng nữ phía sau hoảng hốt hét lên, Lạc Nhất Phàm quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp thân hình đang lao đảo của Đường Ninh nhào về phía anh ta, liền phản xạ nhanh mở rộng hai tay mạnh mẽ bắt lấy thân thể mềm mại kia, rên khẽ một tiếng, anh nhíu lông mày ôm cô lùi ra phía sau hai bước.

Đường Ninh trợn to hai mắt nhìn khuôn mặt xám xịt phía trước, hai tay chống đỡ lên người anh, có chút sợ hãi. Lông mi dài của cô phấp phấp, chậm rãi ngừng đầu, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách kia. Cặp mắt ấy rất đẹp nhìn cô chăm chú, cô có thấy bóng dáng mình trong đôi mắt ấy, điều này khiến cô thất thần trong giây lát.

Lúc này cô định mang áo khoác trả lại cho anh nhưng không ngờ bây giờ cô lại đang nằm trong vòng ngực rộng lớn của anh, nhịp tim của cô đập càng ngày càng nhanh không thể khống chế nổi.

Một mùi hương thanh khiết tràn ngập khứu giác anh, Lạc Nhất Phàm cũng thoáng sửng sốt, cúi đầu nhìn thấy ánh nhìn mang vài phần kinh hãi, đáy lòng thoáng mỉm cười không biết tại sao anh lại thấy trái tim mình như mềm đi. Chậm rãi thả hai tay ra, trầm giọng căn dặn: “Cẩn thận!” Cô lúc nào cũng lỗ mãng như thế à? Anh nhớ lần trước trước cửa khách sạn, cô cũng suýt ngã sấp xuống bậc thang.

Lạc Nhất Phàm ngẩng nhìn cô vẫn đang chống đỡ lên vai anh. Cô đột nhiên thu tay lại, vẻ mặt có chút bối rối nhưng cố gắng lùi sau hai bước giữ khoảng cách nhất định với anh sau đó lên tiếng: “Xin lỗi, vừa nãy tôi vô ý vấp phải hòn đá nhỏ.” Nhiệt độ trên mặt cô ngày càng cao, cô không nhận được đưa tay lên vuốt ve một chút, cũng không biết nó có hay không đang đỏ bừng lên?

Lạc Nhất Phàm vẫn chăm chú nhìn cô không nói gì.

Trong lòng bạn nếu đang suy nghĩ hỗn loạn chắc chắn sẽ không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương. Đường Ninh lúc này cũng vậy, cô phát giác hình như chính cô...Tựa hồ có một chút tình cảm khác lạ với Lạc Nhất Phàm. Mang tầm mắt lảng tránh nhìn xung quanh, phiêu đảng lên xuống nhưng tuyệt đối không nhìn thẳng vào mắt anh. Nhận thấy này giờ người đối diện vẫn không nói gì, cô rút cuộc nhớ đến chuyện trước khi vấp phải hòn đá kia, “Anh vừa nói đến phòng bảo an xem mấy cái video à?” Xem làm gì cơ chứ, cũng không thể đem chúng đi báo cảnh sát mà!

“Tạm thời không có tác dụng gì mấy nhưng chẳng lẽ cô không muốn qua nhìn một chút ai đang theo dõi cô sao?” Hơn nữa có thể quan sát xem hai người kia có thật sự bám theo cô này giờ không?

Đường Ninh trừng mắt nhìn anh, cô cũng không muốn xem lắm. Nhưng nếu anh đã nói thế cô cũng nên qua xem một chút...

“Lạc Nhất Phàm, anh muốn tôi đi cùng anh ư?” Nếu như là cùng đi với anh thì dù cô không muốn cũng nên thử đi một lát...

Lạc Nhất Phàm nghiêng đầu, có chút muốn cười, “Tôi không đi cùng cô chả lẽ phải đợi Đường Bác công tác từ Thượng Hải về rồi đi à?”

Nghe anh nói thế Đường Ninh không nhịn được vui mừng thế nhưng cô cẩn thận che giấu biểu tình trên mặt vẫn vẫn đậm phong kinh nói: “Anh không cần phải đi với tôi, đêm nay lại là giảng sinh chẳng lẽ anh không bận sao?”

“Nếu như bận chuyện gì thì sao bây giờ tôi lại đứng chỗ này cùng cô. Xem xong video, tôi sẽ đưa cô về.” Lạc Nhất Phàm xoay người, cùng Đường Ninh đến phòng bảo vệ. Chỉ là bước chân đã ngừng lại, chậm rãi cùng cô sánh đôi đi bên nhau, không vội vội vàng vàng như lúc trước nữa.

28. Chương 28

Cùng nhau xem video một hồi có thể nhận ra hai người kia đúng là bám đuôi Đường Ninh không rời. Lạc Nhất Phàm nhờ bảo vệ đem hình ảnh zoom lên để nhìn kĩ mặt hai người này, tướng mạo dù hơi mơ hồ nhưng các đường nét trên khuôn mặt vẫn có thể nhận ra.

Đường Ninh nhìn hai người trên màn hình, lắc đầu: “Tôi thật sự không có ấn tượng gì với họ cả.”

Lạc Nhất Phàm nghiêng đầu nhìn sang cô sau đó cùng cô rời khỏi phòng bảo vệ.

Đêm nay tuyết bay rơi trời, xa xa truyền đến tiếng cả quảng trường cùng nhau đếm ngược thời gian chờ đón năm mới khiến cho Đường Ninh có chút bồi hồi.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đáy lòng có chút ngọt ngào nho nhỏ. Bất quá cô quả thật e ngại hai người kia, rút cuộc cô đã đắc tội với ai? Lễ nào hai người đó có liên quan đến La Tinh Tinh? Thế nhưng La Tinh Tinh sao lại giao du với hai người đó? Bố La Tinh Tinh là giáo sư rất có danh tiếng ở trường đại học tài chính Z, cô ta lúc nào cũng là bộ dạng ngoan ngoãn làm sao có thể giao du với phường lưu manh kia?

Lạc Nhất Phàm theo cô đến trước cổng biệt thự, nhìn vào trong thấy cả căn biệt thự đều rất tối, anh hơi nhíu mày, xoay người, nhìn về phía Đường Ninh đang đắm mình suy tư: “Cô ở nhà có một mình à?” Anh biết rất rõ ba mẹ cô đều đi nghỉ ở Châu Âu nhưng họ làm sao yên tâm để cô ở nhà một mình chứ?

Đường Ninh hoàn hồn lại, nhìn anh mỉm cười trả lời: “Tôi ở nhà một mình, sẽ không hề có bất kì vấn đề gì đâu. ” Cả khu này an ninh rất tốt, đâu đâu cũng có camera giám sát rất an toàn. Mỗi ngày trước khi đi ngủ cô đều kiểm tra tất cả các cửa sổ và cửa lớn xem chúng có khoá kỹ lưỡng chưa vì thế sẽ chẳng có chuyện gì cả.

Lạc Nhất Phàm chợt nhớ tới, cô lúc nào đi ra ngoài đều có một tài xế luôn đưa đón, “Tài xế của cô đâu?”

“Anh hỏi bác Vương à? Bác ấy gần đây mắc bệnh xin nghỉ vài ngày nằm viện rồi.” Đường Ninh cúi đầu, lấy chìa khoá từ trong túi xách mở cửa sắt lớn trước mặt.

Lạc Nhất Phàm đưa tay vào túi quần, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi nhớ cô còn ba hay bốn anh em họ nữa.”

Đường Ninh sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại. Cô cười nói: “Tôi thật sự có thể chăm sóc tốt cho bản thân, hai người anh họ kia đã có vợ, bảy người anh họ nữa vẫn đang sống cùng ba mẹ họ.” Cô đương nhiên không muốn đi làm phiền người khác, coi như còn Đường Bác cô cũng không muốn làm phiền đến anh. Mỗi người đều có cuộc sống riêng, cô không muốn vì cô mà bất kì ai phải bị làm phiền.

Lạc Nhất Phàm biểu tình vẫn như trước không hề nói thêm gì nhưng anh nghĩ đến bạn tốt của anh tiếp tục cười hỏi: “Đường Bác sắp về rồi, cô định giải quyết thế nào?”

Đường Ninh đứng ở cửa, ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống anh, không biết có phải ảo giác không mà lúc này cô cảm thấy Lạc Nhất Phàm đẹp đến bức người. Cô đối với anh có cảm tình đặc biệt nên sẽ kiên trì trả lời từng câu hỏi của anh: “Anh vẫn còn lo lắng chuyện hồi nãy? Tôi sẽ cẩn thận khi ra ngoài, Đường Bác về tôi sẽ nói chuyện với anh ấy, sẽ xin ý kiến của anh ấy về chuyện này. Anh cứ an tâm.” Cô không biết phải giải quyết những chuyện này như thế nào, cô hi vọng hai người kia sẽ không tiếp tục bám theo cô nữa như vậy cô đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Lạc Nhất Phàm nhìn nụ cười trên mặt cô đột nhiên hỏi: “Cô chưa làm hộ chiếu à?”

Cái đề tài này sao tự nhiên anh ta lại hỏi đến. Đường Ninh xem xét một chút sau đó thành thật lắc đầu trả lời: “Không có.”

Cô không có hộ chiếu sao có thể đi ra nước ngoài? Lỡ như cô không cẩn thận đụng phải kẻ xấu hắt ta giả dạng thành tài xế taxi cô phải làm sao đây? Lạc Nhất Phàm nhất thời suy nghĩ đến chuyện này, thở dài một tiếng, Đường Bác đã nhờ anh chăm sóc cô thật tử tế. Chuyện tối nay của Đường Ninh, không biết có còn tái diễn nữa không, nếu anh đã biết thì tất nhiên phải can thiệp thôi. Quan trọng chính là...Hình như trong lòng anh cũng không bài xích chuyện anh lo lắng hay muốn giúp đỡ cô cả.

Lạc Nhất Phàm trầm tư một lát sau đó nói: “Hai ngày nữa Đường Bác mới về, nếu cô muốn ra ngoài hãy gọi điện cho tôi.”

“Hả?” Đường Ninh có chút phản ứng không kịp.

Lạc Nhất Phàm giương khoé môi lên, mỉm cười tự nhiên, giọng nói có chút ôn nhu: “Cô không có hộ chiếu, taxi lại không an toàn. Đường Bác lại đi công tác nước ngoài đã dặn tôi phải chiếu cố cho cô thật tốt nên nếu như cô thật sự muốn ra ngoài hãy gọi cho tôi, tôi sẽ đi cùng cô.”

Đường Ninh nghe Lạc Nhất Phàm nói có chút không thể tin nổi, giọng nói có chút vui mừng hỏi lại: “Anh đi theo tôi?”

Lạc Nhất Phàm liếc nhìn cô một chút hỏi ngược lại: “Cô không muốn?”

Đường Ninh không nhịn được cười lớn, “Đương nhiên là muốn.” Dừng một chút, cô lại nói: “Lạc Nhất Phàm, hôm nay tôi rất vui!”

“Vì phát hiện ra có người theo dõi cô?” Anh nói đùa.

“Không phải, vì được gặp anh lúc này.” Đường Ninh dịu dàng mỉm cười nhìn anh.

Lạc Nhất Phàm cúi đầu, đôi mắt màu hổ phách ngăm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô. Thấy mắt phượng của cô cong lên, mỉm cười cảm động nhìn anh khiến anh không khỏi cảm thấy vui vẻ lạ thường. Tuyệt vẫn không ngừng rơi, rơi cả lên áo khoác của anh sau đó biến mất không thấy tăm hơi, lúc này anh bỗng nhớ ra cô vẫn khoác áo anh, da cô trắng hơn nữa còn trắng hơn so với anh.

Đường Ninh ngẩng đầu, nhìn thẳng anh, mỉm cười nhẹ giọng nói: “Giáng sinh đêm nay tôi thật sự rất vui.”

Cặp mắt phượng của cô tràn đầy ý cười, lơ đãng một chút có thể khiến cho người đối diện trầm mê trong giây lát. Lạc Nhất Phàm nhìn đôi mắt ấy, không biết có phải ảo giác hay không mà anh cảm thấy đôi mắt ấy không nhìn anh giống như trước nữa, tựa hồ có chút gì đó nhưng anh thật sự không biết đó là cái gì, không biết rút cuộc tại sao cô và anh lại phát triển như thế này. Thế nhưng anh cũng không quá ngu ngốc đến mức không nhận ra cô hình như có chút chuyển biến tình cảm đối với anh.

Lạc Nhất Phàm hơi run nhưng vẫn cười nói: “Tôi cũng rất vui.”

Đường Ninh cúi đầu, lấy áo khoác cởi ra trả lại cho anh: “Cái này...Tôi vào trong trước.”

Lạc Nhất Phàm tiếp nhận bằng một tay, tay kia khẽ vuốt cằm.

“Lạc Nhất Phàm, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Ninh Ninh.”

Khi phát hiện bản thân thích một người khác giới, bạn sẽ nghĩ gì? Đường Ninh lúc này đang đứng ở cửa sổ lầu hai nhìn xuống, anh đã đi rồi nhưng tâm trạng của cô vẫn rất hỗn loạn. Anh là một người đàn ông rất xuất sắc...Cô thả rèm cửa xuống, xoay người nằm xuống nệm, mắt nhìn chăm chú nền nhà, có chút hoang mang suy nghĩ.

Cô nhớ lại hồi nãy Lạc Nhất Phàm ôn nhu ôm cô vào lòng, cả người cô lúc ấy đều ngập tràn trong hơi thở của anh. Loại cảm giác thân thiết ấy, cô chưa từng trải qua, lúc này nó khiến cô vô cùng bối rối. Cô biết đó chính là yêu mà mọi người thường hay nói. Không biết tự lúc nào mà anh đã đi vào lòng cô khiến cô ứng phó không kịp. Cô chưa bao giờ là một người thiếu kiên nhẫn, tình cảm lại không thể cưỡng cầu nhưng cũng không có nghĩa cô sẽ buông xuôi để nó thuận theo tự nhiên.

Lạc Nhất Phàm rất ưu tú, không nói đến gia cảnh, chỉ cần nghĩ anh là bạn tốt của Đường Bác là đủ biết anh không phải là một người bình thường. Anh có tính cách tốt, bề ngoài lại quá nổi bật có thể khiến tất cả phụ nữ trên thế giới này xiêu lòng vì anh. Hơn nữa nếu cô thật sự bị vẻ đẹp của anh hấp dẫn cũng không phải tệ lắm đúng không?

Nghĩ như thế khiến cô rất an tâm, cô đột nhiên đứng thẳng người, cầm lấy áo tắm chạy nhanh vào phòng tắm. Phải đi tắm thôi rồi ngủ thật là ngon, ngày mai tươi cười rạng rỡ cùng anh đi dạo phố chứ! Anh đã nói cho đến khi Đường Bác trở lại, anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc cô mà. Tất nhiên cô phải tận dụng cơ hội này thật tốt nếu không thật quá có lỗi với bản thân rồi!

Hôm sau tỉnh dậy cả người cô khoan khoái dễ chịu cực kì thoải mái nhưng cô vẫn còn biết đúng chừng mực không gọi ngay cho Lạc Nhất Phàm. Cô cùng Lâm Hạ đều là hai người cô đơn nên rủ nhau đi khu thương mại Thương Trường điên cuồng shopping một lần. Một hồi sau, Đường Ninh đã túi lớn túi bé, hai người cùng đi lên lầu hai nghỉ ngơi uống chút cà phê.

Khi Lâm Hạ nghe Đường Ninh kể tối qua cô bị hai người đàn ông bám theo suốt chặng đường về nhà, Lâm Hạ rất lo lắng nói: “Chuyện này có phải do Gia Gia làm không?” Cô rất lo Lâm Gia sẽ vì chuyện hôm đấu giá rồi chuyện bị nhà trường đình chỉ sẽ ghi hận cho cô và Đường Ninh.

Đường Ninh cảm muống nhỏ quấy nhẹ ly cà phê, lắc đầu: “Tớ cảm thấy không thể do Lâm Gia làm.”

Lâm Gia không phải là người có tâm cơ. Điển hình là hôm đấu giá, cô ta chỉ biết nghe theo lời La Tinh Tinh, khi sự việc có chuyển biến lập tức hoảng loạn tìm kiếm La Tinh Tinh xin trợ giúp. Hơn nữa nếu Lâm Gia quả thật là người thủ đoạn đã có trăm ngàn cách ức hiếp Lâm Hạ đại gì phải làm cách ngu ngốc nhất đó là suốt ngày hăm dọa, sỉ nhục Lâm Hạ.

Lâm Hạ buông xuống hai mắt, khoé miệng lộ ra một nụ cười phức tạp, giọng nói mang theo vài phần thờ dãi, “Lâm Gia cũng không dễ dàng gì nhưng tớ tuyệt đối sẽ không nhường nhịn cô ta nữa.”

Đường Ninh buồn cười hỏi ngược lại: “Cô ta có chỗ nào đáng cho cậu đồng tình? Vì cậu là con gái đường đường chính chính của Lâm Thành còn cô ta là do tiểu tam sinh ra từ nhỏ đã chịu nhiều đau khổ?” Dừng một lát, Đường Ninh nửa đùa nửa thật nói: “Lâm Hạ, cậu có thể hay không đừng quá giống Mary Sue, bây giờ tớ cảm thấy mình quá máu lạnh rồi đó!”

Lâm Hạ giương mắt, cười lắc đầu: “Cậu không hề vô cảm chút nào, tớ cũng không phải người quá thánh thiện. Tớ chỉ cảm thấy chẳng qua tất cả chuyện này đều không phải là lỗi của Lâm Gia vậy thôi.”

Đường Ninh nghe vậy, không nói gì thêm. Cô cảm thấy, mẹ của Lâm Hạ chắc chắn là một người phụ nữ quá mềm yếu lương thiện nếu không sẽ không có Lâm Hạ thánh mẫu đến mức này? Lương thiện không xấu nhưng lại là cơ hội để người khác đối xử tàn nhẫn với chính mình, đây là điều Đường Ninh cảm thấy rất không cần thiết.

Lâm Hạ nhìn biểu hiện của Đường Ninh, không nhịn được mỉm cười: “Ninh Ninh, cậu không cần thể hiện ra biểu cảm khinh thường tớ rõ ràng đến thế. Bây giờ tớ đã không còn là mình trước đây nữa.” Cô sẽ đối tốt với bản thân mình hơn nữa sau đó tận dụng hết khả năng dành lại những thứ thuộc về cô. Cho dù cô không làm được cũng sẽ huỷ hoại hết không cho những người kia chiếm được chúng. Đừng tưởng họ có thể sống thoải mái được lâu, những gì họ đã làm với cô, cô sẽ trả lại cho họ gấp trăm gấp ngàn lần, có lẽ mẹ của cô ở trên trời có thể mỉm cười tin tưởng cô.

Đường Ninh liếc cô một cái, cười than thở nói: “Tớ nói trước nếu khả năng của cậu khiến tớ không vừa lòng, bất cứ lúc nào tớ cũng có thể đuổi việc cậu.”

Lâm Hạ bật cười: “Cậu lúc này nói như thế hãy còn quá sớm.”

Đường Ninh chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, bình tĩnh phản bác: “Cái này ông bà ta thường nói là mắt lòng trước được lòng sau.”

“...”

Lâm Hạ nghi ngờ Lâm Gia sai người đến tìm Đường Ninh báo thù thế nhưng Đường Ninh nhận thấy không hẳn là như vậy, ngẫm lại La Tinh Tinh cũng không dám làm những chuyện thế này, hai người thảo luận một chút không nhận ra bất kì manh mối nào. Lâm Hạ muốn đến chỗ dành cho thú cưng mua một chút đồ cho Đại Mao nên rời đi trước. Đường Ninh nhìn xuống di động trong tay, trên mặt không nhin được mỉm cười nghĩ một chút lại bấm một dãy số trên đó, đã có tài xế miễn phí tội gì cô lại không dùng.

Khi Lạc Nhất Phàm lái chiếc xe BMW màu đen xuất hiện trước đại sảnh của khu thương mại cao cấp Thương Trường liền nhìn thấy một cô gái mặc áo lam nhạt kết hợp cùng chiếc quần jeans sẫm màu, chân mang đôi giày búp bê bên người túi to túi nhỏ. Ở trong xe chờ cô tiến lại gần, ánh đèn của sảnh chiếu xuống trên người cô làm cho cô trước mắt anh cực kì sinh động đầy sức sống lại rất chói mắt.

29. Chương 29

Phái nữ ai ai cũng đều mắc chung một căn bệnh nặng đó là nghiện mua sắm, nhìn Đường Ninh lúc này tự nhiên Lạc Nhất Phàm nhớ đến câu nói này.

Anh xuống xe tiếp lấy tất cả túi to túi nhỏ của Đường Ninh bỏ vào cốp xe phía sau.

Đường Ninh đứng trước mặt anh, hơi cong khoé miệng nói: “Làm phiền anh rồi, có muốn ăn cơm tối cùng tôi không?”

Lạc Nhất Phàm liếc cô một cái, ra hiệu cho cô lên xe. Đường Ninh trừng mắt nhìn sau đó ngồi bên tay trái anh, cài dây an toàn có chút hờn dỗi nói: “Lạc Nhất Phàm, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Lạc Nhất Phàm mắt nhìn con đường phía trước, không quay đầu hỏi lại: “Cô còn chưa ăn cơm?”

“Chưa ăn.” Đường Ninh cười nói.

“Vậy thì đến Red Garlic thôi.” Lạc Nhất Phàm một tay xoay tay lái sau đó chuyển ngược hướng hoàn toàn với nhà Đường Ninh, thẳng tiến đến Red Garlic.

Đường Ninh không nhin được nghiêng đầu đánh giá người đàn ông trước mặt này. Anh lúc nào cũng lạnh lùng, lãnh đạm không quan tâm đến ai. Anh được hưởng nền giáo dục rất tốt dù trong bất kì tình huống nào cũng không để cho người đối diện phải lúng túng. Thế nhưng tại sao cô luôn thấy anh là người rất khó hiểu, cô không bao giờ có thể đoán được anh sắp làm gì, suy nghĩ mọi chuyện thế nào...Tự nhiên cô cảm thấy Ngạn Tinh thật sự rất đáng yêu, tâm tình của anh như thế nào đều biểu hiện rất rõ trên khuôn mặt, cô không cần phí công đi đoán già đoán non.

Đèn đỏ trước mặt, Lạc Nhất Phàm đạp phanh xe dừng lại sau đó quay đầu nhìn về phía cô, giọng nói có hơi khó chịu: “Không phải tối qua tôi đã nói, khi nào cô ra ngoài phải gọi điện thông báo cho tôi một tiếng hay sao?”

Đường Ninh yêu kiều cười khê: “Đây là ban ngày rất an toàn, hơn nữa Lâm Hạ còn qua đón tôi nên tôi cảm thấy thật sự rất an toàn không cần thiết phải báo cho anh.” Cô đương nhiên muốn gần gũi anh. Thích một người là đúng nhưng cô lại càng phải yêu chính mình hơn, cô không muốn vô duyên vô cớ làm phiền người khác...Đây thật sự là gây phiền phức cho người khác. Cô cũng muốn đôi lúc ích kỉ gây cho anh thật nhiều phiền phức hơn nữa...

Đôi mắt màu hổ phách ngăm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô rồi ngay lập tức dời ánh mắt sang chỗ khác, đèn xanh đã bật, anh tiếp tục lái xe đi đến Red Garlic: “Cô ngày hôm nay mua được rất nhiều thứ.”

“Cũng không tệ lắm.” Đường Ninh cười gật đầu, sau đó ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Lạc Nhất Phàm, tôi có quà tặng cho anh.”

Thân hình anh hơi run run, thừa dịp đường vắng, quay đầu nghi ngờ nhìn cô.

Đường Ninh ngồi thẳng dậy, mắt nhìn con đường phía trước, tâm tình vui vẻ nói: “Tôi có mua quà giáng sinh cho anh họ và anh, tí nữa đến quán cà phê liền đưa cho anh xem, hi vọng anh sẽ không ghét bỏ nó.”

Lạc Nhất Phàm không nhịn được mỉm cười nói: “Tôi vẫn còn nghĩ cô sẽ vì chuyện tối qua mà lo lắng một chút.” Hình như anh đã đánh giá thấp sự can đảm của cô, sáng giờ cô không hề gọi cho anh, anh cứ nghĩ cô vẫn đang trong tình trạng sợ hãi nên không dám ra ngoài. Khi cô gọi điện cho anh, anh còn nghĩ cô muốn anh đến an ủi cô ai ngờ cô lại hẹn bạn ra ngoài dạo phố, shopping xong xuôi hết mọi chuyện rồi mới gọi cho anh nhờ anh đến rước về.

Xem ra anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Tôi quả thật có bị dọa một chút nếu không như vậy sao sẽ gọi anh đi ăn cơm vào giờ này.” Đường Ninh nghiêng đầu, hai mắt mang ý cười không nhịn được nói đùa với anh.

Lạc Nhất Phàm không nói gì thêm, hai người sau đó cùng im lặng. Đường Ninh nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài, có chút thất thần. Cô chưa hề nghĩ đến có ngày cô sẽ động lòng trước anh, anh không phải là đối tượng tốt dễ dàng tiếp cận hơn nữa thân phận của cô cũng làm cô có chút lúng túng khi đứng trước anh.

Trước hết cô cứ âm thầm thích anh, cứ thuận theo tự nhiên thôi? Cô còn rất nhiều chuyện phải làm trong tương lai hơn nữa cô lại không hiểu rõ anh. Động lòng có thể trong một giây nhưng tình cảm lại phải dùng cả đời để tranh thủ góp nhặt. Cô hiện tại rất lo bản thân đang chửa lợn lành thành lợn què, lo sợ cả hai sẽ càng thêm lúng túng khi gặp nhau, cô cũng không muốn bản thân ngay cả quán cà phê nhỏ bé Red Garlic cũng không thể tới.

Nghĩ đến đây, cả khuôn mặt không nhịn được muốn cười một chút, nhìn sang Lạc Nhất Phàm có chút đùa giỡn lên tiếng: “Lạc Nhất Phàm, giáng sinh này anh không phải ở cùng ai sao?”

Xe cua vào phía sau quán, Lạc Nhất Phàm đỗ xe xong xuôi hết mới quay sang lạnh nhạt hỏi ngược lại cô: “Không phải đang bồi cô đi ăn sao?”

Đường Ninh trừng mắt nhìn, khoé miệng độ cong càng rõ ràng, mặc dù anh chỉ vô ý đáp trả nhưng cô thật sự rất thích anh nói như vậy. Anh xuống xe, phong độ mở cửa cho cô.

Cô mỉm cười ngọt ngào nói tiếng cảm ơn anh sau đó đi ra phía sau xe muốn lấy đồ.

“Những thứ này không phải tí nữa phải mang về nhà sao?” Tuy hỏi như vậy nhưng anh vẫn giúp cô xách chúng. Túi to túi nhỏ được anh xách lên chỉ còn thừa hai cái túi nhỏ cho cô.

Đường Ninh nhìn về phía anh, chỉ thấy anh không hề chột vật vẫn phong độ đi về phía trước, cô lại không nhịn được mỉm cười.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không nói với ai đáng về buồn cười của anh lúc này!”

Lạc Nhất Phàm cúi đầu, xem lại túi to túi nhỏ trong tay anh, mỉm cười nói: “Không phải lát nữa mọi người trong quán đều thấy đáng về chột vật này của tôi sao.”

Đường Ninh đem nắp xe đóng lại, cười nói: “Tôi có mua quà cho Hoa Phở và mọi người. Lần trước tại buổi đấu giá từ thiện, mọi người ai cũng nhiệt tình giúp đỡ khiến cho các thiện kim tiểu thư kia rất hài lòng, ai nấy đều khen điểm tâm và rượu rất ngon. Hôm nay lại là giáng sinh nên tôi tới Thương Trường mua quà tặng họ luôn.”

Lạc Nhất Phàm khẽ nhếch mi, cùng cô tới trước cửa chính, “Tôi cứ nghĩ cô mua cho chính cô.”

Đường Ninh theo sau anh, nếu như có thể lúc này cô thật sự rất muốn nhún nhảy một chút nhưng quả thật cô không nỡ làm hỏng hình tượng của mình, cô cố nhịn theo đúng quy củ nhỏ giọng nói: “Tôi thật ra định tặng quà tết luôn.” Hai ngày nay cô cứ nghĩ mãi sau đó quyết định tặng quà trong giáng sinh này luôn.

Đường Ninh đã tới đây rất nhiều lần nhưng chưa hề biết phía sau quán là cái gì, lúc này quan sát cô mới thấy rõ chỗ đậu xe này rất rộng rãi thoáng mát, bên cạnh lại có khu vườn nhỏ xinh đẹp, phía trước còn có một cái đình nghỉ mát.

Kiến trúc nơi đây thật sự rất ấn tượng chắc chắn anh đã chi rất nhiều tiền cho nơi này. Lạc Nhất Phàm rất có tiền? “Àm” một tiếng, cô đụng vào lưng người trước mặt.

“A...” Đường Ninh bưng mũi, nước mắt không khống chế được trào ra. Cô chỉ lo quan sát xung quanh, không hề biết Lạc Nhất Phàm đứng lại lúc nào.

Lạc Nhất Phàm sững sốt một chút, quay đầu lại, chỉ thấy cô dùng tay bưng mũi, nước mắt chảy ròng ròng vẻ hết sức khổ sở. Lông mày anh cau lại, đem túi lớn túi nhỏ để xuống, cúi đầu nhìn cô: “Cô không hề chú ý gì cả.” Anh có chút bất đắc dĩ mở lời.

Đường Ninh giương mắt, cặp mắt đỏ ửng lườm anh một cái, “Anh mới không để ý nhìn đường, dừng lại tại sao không nói cho tôi một tiếng.” Giọng mũi đầy từ tính vang lên còn mang theo chút nũng nịu.

Lạc Nhất Phàm có chút dở khóc dở cười cúi đầu giờ tay lấy tay đang bưng mũi của cô ra: “Có nghiêm trọng không? Có chảy máu mũi không, đưa tôi xem một chút nào.” Nói xong tay còn lại nâng cằm cô lên, ánh mắt chuyên chú nhìn cô.

Ngón tay anh có chút lạnh nhưng lại khiến cả người cô nóng ran. Anh dùng tay chạm vào mũi cô, tư thế này hơi có chút thân mật thể nhưng anh lại làm rất tự nhiên...

Đường Ninh mắt phượng hơi mở, nhìn gương mặt tuấn tú sát mặt. Sau đó...cô nghe thấy tiếng tim đập của chính cô, rất nhanh, rất nhanh, nhanh đến mức cô không thể khống chế nổi.

Khoảng cách của hai người lúc này rất gần. Chỉ thiếu một chút, nếu Đường Ninh nhón chân lên môi có thể chạm môi anh. Mùi hương nhàn nhạt từ người anh truyền tới làm cho cô có cảm giác ngọt ngào không thể tả.

Anh chăm chú kiểm tra mũi của cô không chú ý đưa ánh mắt lên một chút đụng phải ánh mắt cô đang nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau không chớp, cả hai đều sững sốt, cảm giác khác thường nhen nhóm nảy nở bên trong mỗi người. Ánh đèn đường mờ nhạt khiến cho không khí càng thêm ái muội.

Anh vẫn giữ cằm cô không thả, cặp mắt hổ phách tiếp tục rà soát biểu cảm trên khuôn mặt cô, cuối cùng dừng lại ở đôi môi hồng nhạt của cô, ánh mắt sâu thẳm bỗng trở nên thâm trầm.

Đường Ninh ngơ ngác nhìn anh, thế giới của cô như được bao phủ bởi hơi thở trầm ổn của anh, trái tim có chút ngứa, rất muốn...chạm vào anh.

Lạc Nhất Phàm nhìn cô bé trước mắt, anh phát hiện ra đôi mắt của cô rất dễ hút hồn người đối diện, trong lúc lơ đãng còn mang theo vài phần quyến rũ chết người. Một trận gió lạnh thổi tới khiến anh thanh tỉnh một chút, cánh tay nâng cằm cô nhẹ thả ra, anh nhẹ nhàng lùi sau một bước kéo dài khoảng cách của hai người. Sau đó giả vờ ho khan hai tiếng, giọng nói có chút khàn khàn bối rối: “Cũng không nghiêm trọng lắm, cô vẫn còn đau à?”

30. Chương 30

Đường Ninh có chút ý loạn tình mê, vẫn chưa hoàn hồn nổi. Cô có thể cảm giác được lúc này cả người nóng bừng bừng, nhất là khuôn mặt cô. Trong lòng cô rất hoảng loạn không thể suy nghĩ nổi bất cứ cái gì. Gió

đêm thối qua se se lạnh giúp khuôn mặt cô bớt nóng một chút.

“Cũng không nghiêm trọng lắm. Chỉ là va vào mũi nên nước mắt thi nhau tuôn ra thôi.” Cô vẫn mang giọng mũi trả lời, ánh mắt cố gắng tự chủ không nhìn vào mặt Lạc Nhất Phàm.

Lạc Nhất Phàm cúi người đem túi to túi nhỏ xách lên, giọng tự nhiên nói: “Cô không phải muốn ăn tối sao? Đi thôi.”

Đường Ninh lắc lắc đầu, ánh mắt mơ màng cổ trần tỉnh mở ra, đi theo sau lưng Lạc Nhất Phàm nói theo: “Lạc Nhất Phàm có cần tôi xách giúp anh một ít không?”

“Không cần, cô chỉ cần chăm sóc bản thân thật tốt là được.” Không sợ ý sượng chân ngã sắp xuống bậc thang khách sạn thì lại giẫm chân vào hòn đá nhỏ xém té, giờ thì nhìn đông ngó tây đụng lưng anh đến chảy cả nước mắt, chấn thương mũi. Lúc này Lạc Nhất Phàm cảm thấy thật khâm phục cô có thể bình bình yên yên sống đến hôm nay!

Đường Ninh nghe Lạc Nhất Phàm nói xong có chút ngẩn người, chợt nhớ ra trước mặt anh cô không ít lần thất thố, có chút không cam lòng, ôi... hình tượng của cô - làm sao để cứu vãn nó đây. Cô miễn cưỡng trả lời: “Tôi sẽ chiều cổ bản thân mình anh yên tâm.”

“Thật sao?” Âm thanh đầy hoài nghi vang lên.

Đường Ninh không nhịn được vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng bình tĩnh nhìn về phía anh nói thật chắc chắn: “Thật!”

Lạc Nhất Phàm nhìn cô gái nhỏ trước mặt, muốn cười thật lớn. Anh cố gắng làm vẻ mặt thật tự nhiên trả lời cô: “Hi vọng cô nói được sẽ làm được.”

Đường Ninh trừng mắt nhìn phía sau lưng anh, sau đó nói: “Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách tôi, tôi cảm thấy phong cách trang trí bày biện của phía sau quán anh có chút quen thuộc nên phân tâm một chút.”

Lạc Nhất Phàm có chút bất ngờ dừng lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước tiếp lời: “Cô có học kiến trúc à?”

“Đừng có nhìn tôi như vậy được không? Trước đây tôi là sinh viên ưu tú của khoa kiến trúc sau đó tôi chuyển sang học quản trị kinh doanh.”

Lạc Nhất Phàm khoé miệng hơi nhếch lên, cùng cô đi vào quán cà phê. Vì hôm nay là đêm giáng sinh nên Hoa Phổ đội trên đầu một chiếc mũ có hình ông già Nô-en, tinh thần hình như rất tốt, trên môi luôn luôn nở nụ cười. Nhưng cũng bởi hôm nay là giáng sinh nên các khách quen đều không tới, quán lúc này rất vắng.

Hoa Phổ nhìn sang thấy Lạc Nhất Phàm trên tay cầm túi to túi nhỏ, Đường Ninh theo sau thì sưng sốt một chút: “Boss, Đường tiểu thư, hai người gặp nhau trước cửa à?”

Lạc Nhất Phàm liếc cô một cái, giọng nói có chút cứng nhắc nói: “Không phải, là tôi dẫn cô ấy tới.”

Hoa Phổ trừng mắt nhìn, chợt nhớ ra hôm trước trong buổi đấu giá anh hình như có nhìn thấy ông chủ đi cùng với anh họ của Đường tiểu thư, vì thế hai người đến cùng nhau cũng chẳng có gì lạ cả.

Lạc Nhất Phàm đem đồ trong tay để lên chiếc bàn gần đó, xoay người lại hỏi cô: “Bữa tối muốn ăn gì?”

Đường Ninh đang muốn trả lời thì chuông điện thoại reo lên, cô lấy di động từ túi ra nhìn qua. Hóa ra là Đường Bác gọi đến.

Cô ngó sang Lạc Nhất Phàm nói: “Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại một chút.”

Đường Bác gọi cho cô cũng chẳng nói chuyện gì đặc biệt. Chuyện là khách hàng của anh tạm thời có việc đột xuất nên không đến được, anh đã về đến thành phố J, hỏi cô đã ăn tối chưa nếu như chưa thì để anh qua đón cô rồi hai người cùng nhau ăn tối.

“Anh họ, em vẫn chưa ăn tối. Em đang định ăn tối ở quán cà phê Red Garlic.”

“Em đang ở chỗ Nhất Phàm?” Đường Bác sững sốt một chút sau đó nói ngay: “Chờ anh hai mươi phút, anh sẽ lập tức có mặt.”

Đường Ninh dặn thêm anh đi đường nhớ cẩn thận, nói xong cúp máy đi vào quán cà phê. Lạc Nhất Phàm vẫn ngồi chỗ cũ lật tờ báo lên chăm chú đọc, nghe tiếng bước chân cô đến gần, ngẩng mặt lên nhìn thẳng cô.

Đường Ninh ngồi đối diện anh mỉm cười: “Lạc Nhất Phàm, anh họ tôi nói đã về rồi, anh ấy đang trên đường đến đây.” Thật đáng tiếc, vậy mà cô còn chờ mong sẽ cùng anh ăn một bữa cơm đầy lãng mạn. Thế nhưng Đường Bác đã về, anh quả thật rất lo lắng cho cô, cô cũng không thể vì sắc quên anh em được. Vừa vặn cô cũng muốn xin ý kiến của anh về chuyện tối qua, cô muốn mau chóng dứt điểm chuyện này.

Lạc Nhất Phàm mỉm cười: “Đã về rồi à?” Hôm qua anh chỉ nói mấy câu về chuyện có người theo dõi Đường Ninh thế mà hôm nay đã không nhịn được chạy về rồi.

Đường Ninh gật đầu: “Ừm.”

Đường Bác nghe Lạc Nhất Phàm kể lại chuyện tối qua liền gác hết mọi chuyện lập tức quay về. Tuy rằng anh rất tin tưởng Lạc Nhất Phàm nhưng cô chú của anh đã đi Châu Âu nghỉ dưỡng, mấy anh em họ khác đều có người nhà, Đường Ninh cũng ngại không muốn gây phiền phức gì cho họ nên anh nhất định phải nhanh chóng chạy về lo cho cô.

Đường Bác vừa đến đã hỏi Đường Ninh chuyện tối qua khiến cô cau mày nhìn về phía Lạc Nhất Phàm. Cô không thích anh đem chuyện này nói cho Đường Bác biết.

Lạc Nhất Phàm không hề tránh né ánh mắt cô, biểu tình trên mặt vẫn như cũ không vui cũng chẳng buồn.

Đường Bác không hề chú ý gì đến động tĩnh của hai người, anh cau mày: “Rốt cuộc là ai to gan như thế? Nhất Phàm, cậu có nhớ mặt hai kẻ kia không?”

Lạc Nhất Phàm mỉm cười, đứng lên lấy hai tấm ảnh đưa cho Đường Bác: “Đại khái chính là hai kẻ này.”

Đường Bác nhìn hai tấm ảnh không nhịn được khen ngợi: “Tốt lắm, tớ biết cậu sẽ xử lý được chuyện này mà.”

Đường Ninh sững sờ, không nhịn được đi tới nhìn thử, vừa nhìn đã kinh ngạc. Lạc Nhất Phàm đúng thật đã đưa tấm ảnh chỉ rõ khuôn mặt của hai kẻ kia.

Cô tròn to mắt, ngạc nhiên hỏi: “Sao anh có được?”

Lạc Nhất Phàm mỉm cười: “Tối qua tôi có đi theo chúng một đoạn.”

“...” Một câu nói tuy có vẻ hờn hợt nhưng lại chứng minh anh là một người suy nghĩ tỉ mỉ, chu đáo. Lạc Nhất Phàm thật sự rất tài giỏi.

Đường Bác chần chẫn sẽ tìm ra hai người xấu kia.

Ba người cùng nhau ăn tối. Ăn xong Đường Ninh tìm Hoa Phổ rồi phân phát quà cho mọi người.

Lạc Nhất Phàm và Đường Bác vẫn tiếp tục bàn chuyện: “Cậu cảm thấy ai có khả năng cho người theo dõi Ninh Ninh?”

Lạc Nhất Phàm lắc đầu, có chút buồn cười, “Tớ không biết nhiều cô em gái cậu. Nhưng tớ nghĩ chuyện này liên quan đến buổi đấu giá hôm trước.” Nói xong ánh mắt nhìn thân ảnh màu lam duyên dáng kia. Cô đối với người xa lạ rất xa cách thể nhưng nếu cô nhận định đó là người thân, là bạn bè cô sẽ đối xử với họ rất thật tâm, nụ cười thật sự chân thành không xa cách. Cô lại hết sức thông minh, tính cách trầm tĩnh biết khoan dung, đối nhân xử thế rất thích đáng chẳng trách lại được lòng bọn Hoa Phổ như vậy.

Đường Bác sững sờ: “Cậu cảm thấy chuyện này có liên quan đến cô gái gây sự ở buổi đấu giá?”

Lạc Nhất Phàm nhàn nhạt lên tiếng: “Không hẳn. Thế nhưng có thể bắt đầu điều tra từ lúc đó. Không phải Mặc Cách rất thân với Ninh Ninh? Chắc chắn tiểu tử kia sẽ giúp ích được chút chuyện!”

Đường Bác nghe vậy, gật gật đầu, sau đó lạnh lùng nói: “Là người nào dám gây sự đây?”

Lạc Nhất Phàm không nhin được liếc Đường Bác nói tiếp: “Chẳng lẽ tập đoàn tài chính nhà họ Đường không thể tìm nổi hai người?”

Tập Đoàn tài chính nhà họ Đường đã tồn tại hơn mấy chục năm, chắc chắn không thể không có chút liên quan đến giới hắc đạo.

Nói tới đây, Đường Bác có chút tự tin, gật đầu cười nói: “Ha Ha tất nhiên có thể tìm được!”

Lạc Nhất Phàm khẽ mỉm cười không nói gì thêm.

Đường Bác đưa Đường Ninh về nhà. Lạc Nhất Phàm nhìn chiếc xe vừa rời đi kia cho đến khi biến mất, tay anh vẫn nắm chặt hộp quà nhỏ cô vừa cho anh. Mỉm cười, anh mở hộp ra đúng như anh nghĩ không phải món quà sang trọng gì, cô tặng anh một cây bút máy để kí tên, cây bút rất tinh xảo, được mạ bạc bên ngoài trên bề mặt còn khắc chữ L.

“Đùng” anh gấp hộp lại, tiện tay bỏ vào trong túi quay người hướng quán cà phê thẳng tiến.

Lúc này Đường Ninh và Đường Bác đang trò chuyện với nhau.

“Anh họ, sao anh về sớm thế?”

“Làm sao? Em không vui à?” Đường Bác mỉm cười.

“Đáng lý ra ngày mai anh mới về, về sớm một ngày cũng không cần thiết lắm.”

“Lạc Nhất Phàm đã kể cho anh nghe chuyện tối hôm đó, anh sao không về gấp cho được. Anh sợ về trễ chuyện này không giải quyết ổn thoả được.”

Đường Ninh cau mày, cô biết anh rất quan tâm, sủng ái cô, chuyện này rất nhỏ nhưng anh lại quá bận tâm. May mà cô chuẩn bị kỉ quà tặng anh cũng là chiếc bút máy kí tên chỉ có điều nó màu đen còn Lạc Nhất Phàm là màu bạc.

Đường Bác thừa dịp đường vắng liếc qua Đường Ninh nãy giờ trầm mặc hỏi: “Hay hôm nay em qua nhà anh nghỉ một ngày?”

Đường Ninh lắc đầu từ chối: “Không cần, em muốn về nhà.”

Đường Bác thấy cô phản đối cũng không muốn năn nỉ thêm. Đưa cô về xong anh sẽ bắt đầu hành động truy tìm hai kẻ lạ mặt kia.

Tính cách của Đường Bác rất khác so với Lạc Nhất Phàm, cô quả thật không hiểu tại sao họ có thể trở thành bạn tốt của nhau? Cô nghiêng đầu lơ đãng hỏi Đường Bác: “Tại sao anh lại quen biết với Lạc Nhất Phàm?”

Đường Bác không quay đầu, mỉm cười hỏi ngược lại: “Em tại sao lại hứng thú với chuyện này? Anh nhớ em chưa bao giờ thích bàn luận về người khác?”

“Em không thể hiểu kì chuyện này sao?” Đường Ninh trừng anh.

Đường Bác trong mắt mang theo ý cười nhìn cô: “Quen lúc đi du học ở Anh.”

Đường Ninh không nói gì, đây không phải là câu trả lời mà cô muốn nhưng cũng không thể tùy tiện hỏi thêm.

“Em có hứng thú với Lạc Nhất Phàm?” Không hổ là phó giám đốc tập đoàn tài chính nhà họ Đường, ánh mắt anh thật sự rất sắc bén.

“Hôm nay em có đến chỗ sau lưng quán, em cảm thấy thiết kế chỗ này rất xuất sắc, chắc chắn Lạc Nhất Phàm đã mời bậc thầy đến thiết kế chỗ đó. Anh họ, rốt cuộc Lạc Nhất Phàm này tài giỏi đến mức nào mới có thể mời một người danh tiếng như thế đến để thiết kế một quán cà phê bé nhỏ?” Đường Ninh biết Đường Bác sẽ không muốn nói nhiều về Lạc Nhất Phàm.

Ai biết Đường Bác nghe Đường Ninh nói thế cười nói: ” Anh biết em rất ứng thú đối với thiết kế. Em nói quả không sai, chỗ đó là do một người có danh tiếng thiết kế. Nhưng Lạc Nhất Phàm là người như thế nào

chẳng lẽ em lại không đoán được một chút?” Đường Bác rất thương cô nhưng anh cũng không muốn tiết lộ bất cứ chuyện gì của bạn mình.

Đường Ninh đặt một tay chỗ cạnh cửa sổ xe, chống lên trán, ánh mắt nhìn ra ngoài. Nhà nhà đều đã lên đèn, các toà nhà cao ốc chỗ nào cũng sáng rực. Khoé miệng khẽ nhếch, ngữ khí có chút làm nũng: “Anh họ, anh không thương em chút nào hết!”

Đường Bác một tay cầm tay lái, tay kia vươn ra xoa xoa mái tóc cô: “Anh không thương em sao lại bắt Lạc Nhất Phàm hộ tống bảo vệ em vào dịp giáng sinh này? Không thương sao phải vội vã về ăn tối cùng em?”

“Nhưng anh cứ giấu diếm không thèm nói cho em nghe dù chỉ một chút chuyện liên quan đến Lạc Nhất Phàm!” Ở trước mặt người thân, đôi lúc cô sẽ dở thói đại tiểu thư.

Trong lúc lơ đãng, xe đã đến biệt thự nhà cô, Đường Bác có giấy thông hành nên dễ dàng vượt qua cảnh vệ tiến vào nhà cô. Đường Bác suy tư một chút rồi nhìn sang Đường Ninh, cười nói: “Ninh Ninh, anh không phải không thể nói cho em, chỉ là anh muốn em tự đi tìm hiểu, tự bản thân em quan sát nhận ra.”

Những thiếu nữ vào độ tuổi này đều rất dễ bị khuôn mặt yêu nghiệt của Lạc Nhất Phàm hấp dẫn, đã thế anh bạn tốt này của anh còn có dịp anh hùng cứu mỹ nhân, Ninh Ninh nhà anh sinh lòng ngưỡng mộ là chuyện đương nhiên. Ninh Ninh có ấn tượng tốt với Nhất Phàm cũng không phải là chuyện xấu. Thế nhưng anh không hi vọng Ninh Ninh sẽ nảy sinh tình cảm nam nữ với bạn tốt của anh. Nếu đã như vậy nó càng phải tự mình đi tìm hiểu anh ta chứ không phải từ miệng anh mà biết tin tức của Lạc Nhất Phàm.

31. Chương 31

Nhờ Lạc Nhất Phàm cung cấp hình ảnh của hai tên kia nên rất nhanh Đường Bác đã tìm được họ. Hai người kia là côn đồ nổi tiếng của thành phố J nhưng đại ca của họ lại là sinh viên sắp tốt nghiệp ở trường đại học tài chính Z.

Đường Bác ngồi đối diện Đường Ninh, trong tay cầm một tấm ảnh đưa cho cô: “Ninh Ninh, em có nhận ra đây là ai không?”

Đường Ninh lúc này đang ở trong phòng làm việc của Đường Bác. Sáng nay anh đã gọi điện cho cô, nói cô lên công ty bắt đầu thực tập. Cô biết anh làm như vậy là không muốn cô chạy loạn khắp nơi rồi lại xảy ra chuyện không hay. Đường Ninh nhận lấy tấm ảnh, nhìn người đàn ông trong hình, cả người anh ta đều toát ra khí chất nhã nhặn. Người như vậy lại là đại ca của hai tên côn đồ kia, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhìn được vẻ ngoài nhưng không thể nhìn thấy tâm địa bên trong.

“Em không hề biết hần.”

“Hần tên là Lý Tư, là công tử của nhà họ Lý.”

Lúc này, cô ngẩn ra, nhà họ Lý cô từng nghe nói qua. Nhà họ Lý chẳng phải là bạn hợp tác làm ăn với nhà họ Lâm hay sao. Khởi nghiệp từ hắc đạo nhưng nhà họ Lý vẫn trụ vững trong giới thương nghiệp. Cô chưa từng dây dưa hay trêu trọc gì nhà họ mà cũng chẳng có cơ hội để làm những chuyện đó.

Đường Bác thấy bộ dạng cô lúc này, lông mày hơi nhếch lên: “Xem ra em không hề biết gì về bối cảnh nhà họ rồi. Đây là bạn gái mới của Lý Tư.” Đường Bác đẩy một tấm ảnh về phía cô.

La Tinh Tinh?

Đường Ninh mở to mắt phượng: “Anh họ, đây là...?” Sao lại là cô ta...

“Cách có nói với anh, khi em còn là sinh viên của khoa kiến trúc từng coi cô gái này là bạn tốt nhất. Thế nhưng sau này có một chút mâu thuẫn nhỏ bây giờ đã không còn thân thiết như xưa. Hôm em tổ chức buổi đấu giá người đến gây rối lại là em họ của cô ta.”

“Anh đi tìm Cách.”

Đường Bác dựa lưng lên thành ghế sa lông, gật đầu: “Ừm.” Các cô gái đôi lúc cũng hay mâu thuẫn nhau chút chuyện vặt vãnh. Thế nhưng anh không ngờ chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà an toàn của Ninh Ninh lại bị ảnh hưởng, chuyện này không thể xem thường.

“Anh đã tìm đến ông Lý. Ông ta cũng đã nghiêm túc tra hỏi Lý Tư, Lý Tư cũng đã thừa nhận cho người theo dõi em. Thực ra là muốn cho em một bài học nhỏ để em bớt thói kiêu ngạo, ý thể hiếp đáp người khác.”

Đường Ninh không nói gì chỉ nhìn chăm chăm tấm hình kia, trong ảnh Lý Tư và La Tinh Tinh nắm chặt tay nhau, mỉm cười rất hạnh phúc.

Đường Bác thu hết vẻ mặt của cô vào trong mắt, anh thở dài: “Lý Tư khẳng định chắc chắn chuyện này không hề có quan hệ gì đến La Tinh Tinh.”

Làm sao mà không liên quan? Coi như La Tinh Tinh không đích thân sai người theo dõi cô cũng không chắc chắn cô ta không liên quan tí gì đến chuyện này. Đường Ninh cau mày, nhìn về phía anh họ cô. “Anh họ, anh cảm thấy chuyện này phải quyết thế nào?”

“Thái độ của ông Lý khiến anh vô cùng hài lòng. Cũng không thể vì chuyện này mà phá hoại mối quan hệ tốt đẹp của hai nhà từ trước đến nay. Ông ta đã đảm bảo với anh sẽ nghiêm trị Lý Tư. Lý Tư cũng đã nhận sai, cậu ta cũng hi vọng em sẽ bỏ qua chuyện này.” Cũng không phải anh không thể cho họ một bài học chỉ là chuyện này liên quan đến nhiều người. Hơn nữa đối phương cũng đã cúi đầu nhận lỗi, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Đường Bác nói thêm: “Lý Tư còn nói muốn đích thân đến trước mặt xin lỗi em. Em thấy sao?”

Cô cũng muốn nghe xem anh ta định nói gì. Nhìn lại dáng vẻ công tử bột này của anh ta, cô đoán đến chín mươi phần trăm anh ta là một tay si tình.

Trước thang máy của tập đoàn nhà họ Đường, Lý Tư đang đứng trước mặt Đường Ninh, anh ta khom người cúi đầu: “Lần này tôi nhất thời lỗ mãng, cảm thấy rất áy náy, hi vọng em hãy tha thứ cho tôi.”

Đường Ninh đi vào thang máy, Lý Tư cũng theo sau, cửa thang máy đóng lại ngăn cách với thế giới bên ngoài. Đường Ninh cười nói: “Học trưởng, anh áy náy lúc này cùng với sự kinh hãi của tôi tối hôm đó thực sự không hề đáng kể.”

Nhận ra sự chế nhạo trong lời nói của cô, Lý Tư vẫn không hề biểu lộ chút xấu hổ nào, nụ cười vẫn còn nguyên trên khuôn mặt, ngữ khí không còn như trước nhanh chóng thay đổi ba trăm sáu mươi độ: “Ồ thì ra cũng chịu chút kinh hãi. Thế Tinh Tinh nhà tôi ở trước mặt cô oan ức không đáng là gì à?” Thì ra anh ta chỉ giả bộ hối cải trước mặt ông Lý.

“Tinh Tinh nhà anh?” Đôi mi thanh tú khẽ nhếch, trên mặt mang theo vài phần trào phúng “Tôi nhớ cô ta họ La mà?” Hơn nữa còn yêu Ngạn Tinh đến chết đi sống lại, làm sao chỉ trong một thời gian ngắn lại chuyển sang yêu thương Lý Tư?

Lý Tư nói: “Cô ấy hiện nay là người đàn bà của tôi.”

Đường Ninh hiểu rõ gật đầu: “Vì thế anh nói chuyện này cùng La Tinh Tinh không hề có quan hệ là nói dối.”

“Không, là thật.” Lý Tư mỉm cười: “Cô ấy từng kể cho tôi nghe chút chuyện của cô. Đường Ninh đừng tưởng tôi cũng như những người khác không biết bộ mặt thật của cô. Tôi không muốn cô ấy cứ phải vì cô mà chịu đủ chuyện oan ức nên muốn cho cô chút bài học để cô yên phận chút.”

Đường Ninh nhìn chăm chăm người bên cạnh, khoé miệng cũng lười chẳng thèm nhếch lên, cũng chẳng muốn ở đây cùng anh ta dây dưa thêm nữa. Cô cảm thấy Lý Tư này quả nhiên rất ngu ngốc.

Lý Tư trừng mắt nhìn cô. Cô ta quả nhiên rất giống với lời kể của Tinh Tinh, lúc nào cũng làm bộ dạng chẳng sợ ai, ra vẻ cao quý lương thiện. Anh ta cười gằn một tiếng: “Không hổ là con gái duy nhất của nhà họ Đường, cô ngoài việc hiếp đáp người khác còn có thể làm gì đây. Ngay cả lão già nhà tôi cũng chẳng dám đắc tội với cô, cô yên tâm tôi sẽ không làm gì cô đâu. Nhưng tôi ở đây trấn trọng cảnh cáo cô, nếu cô dám

đến tìm Tinh Tinh nhà tôi gây phiền phức, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện như hôm nay đâu. Cô cứ liệu mà làm.”

Đường Ninh lạnh lùng liếc sang anh ta: “Học trưởng, câu này anh nói sai rồi, không biết ai gây phiền phức cho ai đâu. Nhìn anh cũng không đến nỗi nào mà sao mắt nhìn lại kém thế.”

“Cô...”

“Keng” một tiếng, thang máy dừng lại ở lầu một. Đường Ninh không thèm nhìn qua Lý Tư, thẳng người bước ra khỏi thang máy. Lý Tư đang bực bực tức tức nhưng nhìn sang cái người nhã nhặn, trên mặt đầy ý cười vừa rời đi. Anh ta liền trấn tĩnh, bước nhanh theo Đường Ninh, âm thanh có chút nghiêng ngã nghiêng lợi: “Đường Ninh, hôm nay tôi tốt bụng khuyên cô một câu: ”Ồ đời đừng nên đắc ý quá có ngày tay trắng, trở tay không kịp.“”

Đường Ninh nghiêng đầu liếc nhìn anh ta một chút, ai thể ngờ rằng một người quý phái như thế này lại có thể mỉm cười hăm dọa cô nãy giờ. Đây có thể xem như một công phu lợi hại của công tử nhà họ Lý chăng?

“Tôi chưa hề nghĩ sẽ đắc ý đứng trên người khác cả đời này. Chỉ là học trưởng tôi cũng muốn nhắc nhở anh một câu: ”Đừng để người ta đem mình đi bán còn ngu ngốc mỉm cười đếm tiền cho kẻ đó. La Tinh Tinh là hạng người gì, em họ cô ta “nhân ái” ra sao lẽ nào anh còn chưa cho người tìm hiểu? Hoàn cảnh sâu xa của nhà họ Lâm, anh còn chưa nghe gì à? Anh nghĩ La Tinh Tinh sẽ là cô gái “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” à?”

“Cô đừng nghĩ tôi sẽ tin những lời vu hoạ của cô. Tôi làm gì tôi sẽ tự nhiên biết không cần cho phải đứng đây dạy bảo.” Lý Tư mỉm cười nhìn những người xung quanh nói tiếp.

Xem ra người xưa nói thiếu rồi, không phải khi yêu chỉ số IQ của con gái là số âm mà ngay cả con trai khi yêu chỉ số này cũng âm không kém. La Tinh Tinh thật sự rất biết sử dụng thủ đoạn, chỉ trong một thời gian ngắn đã đem đại thiếu gia của nhà họ Lý nắm gọn trong tay. Cô cũng chẳng muốn ở đây nhiều lời vô nghĩa cùng anh ta nữa, trực tiếp gọi cho bác Vương đem xe đến đón cô về.

Bác Vương cũng đã kết thúc ngày nghỉ phép, đang chờ cô trước cổng công ty, nhìn thấy cô mím mím môi, sắc mặt không được tốt lắm vào trong xe. Ông liền khởi động xe hỏi: “Tiểu thư về thẳng biệt thự sao?”

Đường Ninh lắc đầu: “Không, đến trường con trước đi.”

“Nhưng hôm nay là cuối tuần mà.” Tài xế Vương nhin không được nhắc nhở cô.

Đường Ninh mỉm cười: “Bác Vương, con biết hôm nay là cuối tuần mà. Nhưng hôm nay con có chút việc ở trường.”

Ông đưa cô đến trước cổng trường đại học tài chính Z, Đường Ninh liền dặn ông đi về trước.

“Phó giám đốc đã đặc biệt căn dặn muốn tôi đích thân hộ tống tiểu thư về tận nhà.” Tài xế Vương khẽ cau mày.

Đường Ninh cười, nói: “Không có việc gì đâu, con sẽ gọi cho anh họ đến đón, bác không cần phải lo đâu.” Nói xong cô suy nghĩ một chút dặn thêm: “Đúng rồi, ở sau xe con có để một món quà, bác nhớ nhận nha, bác gái hôm nay xuất viện phải không ạ?”

Tài xế Vương sững sờ: “Chuyện này...Tiểu thư...”

“Nếu ba mẹ cháu mà biết chuyện bác gái nằm viện cũng sẽ làm như cháu thôi.” Đường Ninh mặc kệ vẻ ngạc nhiên trong mắt bác Vương, xuống xe. Sau đó khom người nhìn người đàn ông trung niên ngay ghế lái xe nói thêm: “Bác nhớ mang quà về nếu không con sẽ giận đó.”

Đối với ý tốt của Đường Ninh, tài xế Vương cũng không thể cứ từ chối, ông ngại ngần cảm ơn cô. Hơn một năm nay, cô đã thay đổi không ít, tính cách hung hăng hơn trước đây nhiều nhưng chưa bao giờ nổi giận với ai, đối nhân xử thế ngày càng giống với chủ tịch.

Đường Ninh đi vào cổng lớn của trường đại học sau đó rẽ vào lối đi hướng đến vườn trường, ngồi dưới cây cổ thụ đang gọi điện thoại chính là La Tinh Tinh.

Đối với Đường Ninh, La Tinh Tinh rất muốn giả vờ như không quen biết cô ta thế nhưng cô lại không dám. Tối hôm trước cô ta có ghi âm cuộc nói chuyện của cô và Lâm Hạ. Kiếp trước cô và Đường Ninh thường tán dóc chuyện trò dưới bóng cây cổ thụ này/ Cả hai lúc đó vô cùng thân thiết xem nhau như chị em ruột thịt đối xử với nhau hết lòng hết dạ.

Đường Ninh hôm nay mặc một chiếc váy ngắn kết hợp cùng chiếc sơ mi trắng ngắn tay, tóc tết sang bên. Ánh nắng chiếu xuyên qua những vết loang lỗ trên lá cây rơi thẳng xuống người cô, khiến cô đẹp đến nỗi không chân thực. Trong nháy mắt, La Tinh Tinh như trở về với trước đây, đáy lòng có chút xúc động không thể tả.

Đường Ninh nhìn cô mỉm cười ôn nhu nhưng nụ cười này không giống như trước đây, nó xa cách, thần nhiên. Cặp mắt phượng kia nhìn cô mang mấy phần lạnh lẽo, trong lúc lơ đãng lại thêm vẻ quyến rũ khó tả. La Tinh Tinh hoàn hồn, cả đời cô chỉ có một đối thủ đó chính là Đường Ninh.

La Tinh Tinh đi tới, từ trên cao nhìn xuống Đường Ninh nhưng vẫn không thể nào toả ra khí thế bức ép cô ta. Điều này làm La Tinh Tinh cảm thấy phần nộ.

“Cậu tới đây làm gì?”

“Đứng không mệt mỗi sao? Chúng ta qua kia ngồi chút đi.” Đường Ninh mỉm cười đề nghị.

La Tinh Tinh mím môi, từ chối: “Có chuyện gì cứ nói ở đây đi không cần vòng vo.”

Đường Ninh thấy thế cũng không để ý lắm cười cợt: “Tớ có lời muốn nói với cậu mà cậu cũng không cần gấp gáp như vậy.”

La Tinh Tinh nhìn Đường Ninh vẫn ung dung trước mặt. Buổi đầu giá đã kết thúc từ mấy ngày hôm trước thế nhưng Lâm Gia vẫn còn rất lo lắng, Đường Ninh lại xem như không có chuyện gì xảy ra. Thật sự cô ta quá tự tin đi.

“Đường Ninh cô không cần phải ở đây làm bộ làm tịch nữa, tôi nhìn cô thế này rất muốn nôn.”

Đường Ninh thấy thế cũng chẳng muốn tranh luận thêm lời nào với cô ta nữa: “Tớ đến để nói mấy câu với cậu: ”Cậu không cần phải giả vờ oan ức trước mặt Lý Tư nữa.“”

La Tinh Tinh nghiêng đầu, đôi mắt híp lại nhìn về phía Đường Ninh.

“Đêm giáng sinh hôm trước, Lý Tư sai người tìm tớ gây phiền toái. Anh ta nói chuyện này cùng cậu không hề dính chút liên quan nào. Tớ cũng nghĩ cậu sẽ không ngu ngốc đến nỗi chủ động yêu cầu anh ta gây khó dễ cho tớ.” La Tinh Tinh chắc chỉ dám trước mặt Lý Tư kể khổ, nói oan ức này nọ thôi.

“Làm sao? Ồ cậu sợ à?” La Tinh Tinh cười gằn. Cô không ngờ Đường Ninh có ngày sẽ lo lo sợ sợ tìm đến cô thế này.

Đường Ninh cười nói: “Đúng, tớ sợ. Cậu cũng biết mà Lý Tư chỉ là biết làm bộ nhả nhận thôi, tâm tư bên trong thế nào cậu cũng có thể đoán được ít nhiều chứ? Nếu anh ta không thông minh, có tiềm lực thì cậu sẽ sử dụng mỹ nhân kế để tiếp cận anh ta sao?”

La Tinh Tinh tròng cô.

Đường Ninh thở dài nói tiếp: “Cậu sau này không cần phải làm như vậy nữa.”

La Tinh Tinh cười gằn: “Ồ thế tớ đã làm ra chuyện gì rồi sao? Cậu đừng có ở đây ngậm máu phun người nữa, tưởng bản thân mình cao quý lắm sao còn người khác thì không đáng giá gì trong mắt cậu?”

“Cậu nói đúng, nhà tớ có quyền có thế. Chỉ cần tớ nói một câu cậu có thể không còn có thể đứng đây nữa. Đừng mong có thể dựa vào danh thế hắc đạo nhà họ Lý mà làm càn. Anh ta - Lý Tư nhà cậu hôm nay còn cúi đầu khom lưng xin lỗi tớ. Nhưng anh ta cũng có chút thông minh, biết diễn chút trò nhỏ, thành công dấu giếm cha anh ta và anh họ tớ, giả vờ chân thành tới xin tớ tha thứ cho anh ta. Sau đó còn bày đặt ra vẻ cảnh cáo tớ không được gây khó dễ này nọ cho cậu nếu không anh ta sẽ cho tớ biết thế nào là lễ độ.”

La Tinh Tinh mỉm cười đắc ý: “Ồ cậu cũng biết sợ rồi à?”

Đường Ninh mỉm cười vãn về mấy ngón tay, La Tinh Tinh quả thật cũng quá hung hăng rồi. Cô ta cứ như vậy sao cô có thể không suy nghĩ đến chuyện tát cô ta một bạt tai rồi sẵn tiện đập chết cô ta tại đây luôn...

Đường Ninh thở dài, cô không biết tại sao trước đây cô lại nghĩ cô ta không quá xấu? Đường Ninh ngữ điệu bình thản nói: “Tớ cũng chẳng muốn ở đây đôi co tranh luận với cậu nữa, một câu thôi: ”Trên thế giới này có rất nhiều người bỗng dưng mất tích ngay cả cảnh sát cũng không tìm được tung tích. Cậu cứ xằng bậy thế này tớ cũng không đảm bảo nổi gia đình cậu có một ngày nào đó lo lắng tìm kiếm cậu khắp nơi không? Cậu cứ tiếp tục ra chiêu với tớ đi, biết đâu được có ngày nào đó tớ nghĩ quần lầy ba cậu ra làm màn chắn, khai đao xuống ông ta khiến ông ta đã già còn thân bại danh liệt trắng tay chẳng còn gì?”

“Cô dám?”

“Tại sao lại không dám?”

Đường Ninh mỉm cười nhìn thẳng La Tinh Tinh, ánh mắt loé lên vài phần tức giận: “Tớ biết cậu vô cùng yêu thích Ngạn Tinh. Bây giờ tớ đã thắng tay từ chối tình cảm của anh ấy, nếu cậu có bản lĩnh thì đến chiếm đoạt anh ta đi, đừng có ở đây giận cá chém thớt, chẳng ra cái gì cả! Cứ như vậy đi nếu lần sau cậu cứ tìm tớ gây phiền phức, tớ sẽ chẳng tìm cậu đâu, cứ u mê tìm đến ba cậu hỏi thăm thôi. Lấy năng lực của nhà họ Đường, chẳng lẽ không làm gì nổi một giáo sư già hay sao?”

La Tinh Tinh nghe vậy trợn to hai mắt nhìn Đường Ninh, phần hận không chịu được muốn bước tới xé xác cô ra thành trăm thành ngàn mảnh cho chó ăn. Đường Ninh nghiêm mặt, nhìn thẳng La Tinh Tinh, lạnh giọng : “Bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần tớ phát hiện ra có ai ở sau lưng giúp đỡ cậu, cho dù không phải là cậu ra tay tớ cũng đem tất cả những phiền toái này trút hết lên đầu ba cậu! Cậu cũng nên động não một chút đi, Lâm Gia làm sao vô duyên vô cớ bị nhà trường đình chỉ một tháng. Nếu cậu cứ tiếp tục lấy trứng chọi đá tớ không ngại cho cậu một chút bài học nhỏ đâu. Đừng nghĩ tớ chỉ nói chơi thôi, nếu không tin cậu có thể thử!”

32. Chương 32

Đường Ninh nói xong liền rời đi. La Tinh Tinh vẫn đứng đó cứ nhìn theo bóng lưng Đường Ninh, ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng phía trên đầu Mọi thứ xung quanh cô đều tràn ngập một màu xanh thế nhưng cô vẫn có chút mê man không hiểu nổi rốt cục chuyện gì đang xảy ra thế này.

Cô cứ tự nghĩ rằng ông trời chiếu cố cô, cho cô trọng sinh, muốn cô đi giành lấy hạnh phúc vốn thuộc về cô, giúp cô có cơ hội một lần nữa trả thù những kẻ đã gây đau khổ cho cô thế nhưng mọi chuyện bây giờ đều rối tung cả lên. Nếu đúng như những gì của kiếp trước thì Lâm Hạ lúc này đã tự sát từ lâu rồi, Lâm Gia đang đắc ý vì danh chính ngôn thuận kế thừa phần tài sản của Lâm Hạ và Lâm Thành. Cho dù cô không thể tự mình tìm thấy hạnh phúc thì ít nhất Lâm Hạ cũng phải chết rồi chứ.

Nếu như cô có thể sống lại, vậy liệu có thể...Đường Ninh bây giờ cũng không phải là Đường Ninh lúc trước? Lấy hiểu biết của cô đối với Đường Ninh, Đường Ninh sẽ không bao giờ có thể uy hiếp kẻ khác!

La Tinh Tinh đột nhiên mở to hai mắt, nhìn thẳng phía trước, bước chân ngày càng nhanh, cố gắng chạy theo đuổi kịp Đường Ninh, cũng không quá để ý bản thân cô đang thất thố trước mặt những người xung quanh.

Thật vất vả, rốt cuộc đã đuổi kịp bóng dáng kia, cô giắt mạnh tay Đường Ninh: “Cô không phải là Đường Ninh!”

Bỗng nhiên bị kéo tay lại, Đường Ninh có chút loạn choạng, cô chậm rãi xoay người. La Tinh Tinh lúc này rất chật vật, trán dính đầy mồ hôi, ánh mắt mang theo vài phần điên cuồng nhìn chằm chằm cô.

“Thả tay ra.” Đường Ninh khẽ cau mày.

La Tinh Tinh vẫn không thả ra, cô ta ngày càng nắm chặt không chịu buông, liều mạng trừng mắt nhìn Đường Ninh, thần sắc hơi cuồng loạn: “Cô không phải là Đường Ninh có đúng hay không? Thế xác Đường

Ninh ở đây? Linh hồn cô ấy đã đi đâu rồi?”

Đường Ninh nhìn La Tinh Tinh lạnh giọng nói: “Cô điên rồi!”

La Tinh Tinh bấm ngón tay dài lún vào da thịt Đường Ninh: “Cô không phải Đường Ninh!”

Đường Ninh bị đau, lớn tiếng quát lên: “La Tinh Tinh, cô điên đủ chưa?”

Mặc kệ Đường Ninh là Đường Ninh nào, cũng chưa bao giờ dùng giọng điệu lãnh khốc như vậy nói chuyện với cô ta. La Tinh Tinh nhìn về phía Đường Ninh, ánh mắt loé lên vài tia lạnh lẽo âm độc. Cô ta rất cục hoàn hồn lại, chậm rãi buông cổ tay Đường Ninh ra lẩm bẩm nói: “Tôi nên sớm nghĩ đến chuyện này, cô vốn dĩ không phải là Đường Ninh.” Cô có thể xác định chắc chắn 100% Đường Ninh này không phải là Đường Ninh cô quen biết kiếp trước.

“Nếu tôi không phải là Đường Ninh, vậy ai mới là Đường Ninh?” Đường Ninh vò vò cổ tay, trên tay cô lúc này đầy dấu móng tay còn có chút bầm tím và đỏ ửng cả lên nhưng may mà không rách da.

La Tinh Tinh vẻ mặt có chút không thể tin nổi, cô không biết phải giải thích thế nào trước những chuyện kì lạ như thế này. Chẳng trách! Chẳng trách mọi chuyện cứ không đi theo quỹ đạo của nó, tất cả mọi thứ đều bị đảo lộn! Vì lẽ đó mọi kế hoạch của cô đều đổ sông đổ biển hết. Quả thật quá nực cười!!!

“Tôi sẽ tố giác cô trước mặt tất cả mọi người!”

“Cô tố giác tôi? Nói cho người khác biết, tôi không phải là Đường Ninh?”

Đường Ninh nhàn nhạt lặp lại những lời La Tinh Tinh nói.

La Tinh Tinh sững sờ, đầu óc tỉnh táo lại. Phần hận nhìn chằm chằm Đường Ninh, nếu lúc này cô thật sự đi nói cho mọi người biết Đường Ninh không phải Đường Ninh chắc chắn tất cả mọi người sẽ nghĩ cô bị tâm thần mất.

Đường Ninh thấy biểu hiện của La Tinh Tinh cười cợt nói: “Nói thật tôi không sợ cô nói cho mọi người biết tôi không phải là Đường Ninh. Dù cho cô có nói cho cả thế giới biết hay đăng báo vạch trần thân phận tôi, tôi cũng chẳng quan tâm.” Bởi vì sẽ không một ai tin tưởng cô ta, chỉ những người thật sự trải qua chuyện này như La Tinh Tinh mới có thể tin tưởng nó là thật.

La Tinh Tinh mím môi đến trắng bệch không nói gì.

Đường Ninh lạnh lùng liếc cô ta sau đó rời đi. Mới đi được vài bước giọng nói tràn đầy hận thù của La Tinh Tinh vang theo phía sau: “Cô chó đực ý, những thứ không thuộc về cô sẽ mãi mãi không phải là của cô. Một ngày nào đó cô sẽ mất đi tất cả, tay trắng mà rời đi. Tôi chắc chắn sẽ đợi được đến ngày đó, ngày cô nhận lấy mọi sự báo ứng.”

Đường Ninh hơi dừng bước, không có bất kì phản ứng nào lập tức rời khỏi trường.

La Tinh Tinh nhìn theo bóng lưng Đường Ninh rời đi có chút hoảng loạn, không cam lòng. Cô phải làm sao đây? Phải làm chuyện gì tiếp theo đây?....

Buổi chiều La Tinh Tinh cùng ba ăn cơm bỗng nhiên nhận được tin của bộ giáo dục thông báo hạng mục ba cô tham gia có chút vấn đề phải tạm dừng lại. Cô biết Đường Ninh đã ra tay nhưng cô thật sự không biết phải làm sao để đối phó với Đường Ninh này. Trong lòng phần nộ, đau khổ, không cam tâm ... tất cả như muốn nuốt chửng lấy cô.

Cô ở kiếp trước chỉ không may mắn không có được tình yêu của Ngạn Tinh nhưng tất cả mọi chuyện của cô đều thuận buồm xuôi gió. Cô tốt nghiệp đại học loại ưu, trở thành cháu yêu nhà họ Lâm. Hai người em họ của cô cũng không bị loan truyền khắp nơi là con rơi, cả đời hưởng được số tài sản kếch xù sống sung sướng một đời. Nhưng lúc này, Đường Ninh không phải là Đường Ninh, cô vẫn như trước không được Ngạn Tinh yêu thích, Lâm Hạ không tự sát, Lâm Gia bị đình chỉ học. Cô nghĩ cách cứu giúp em họ nhưng mọi thứ đều thất bại không thể thành công nổi. Đường Ninh dựa vào cái gì? Cô ta chỉ là một tiểu thư con nhà danh gia vọng tộc? Nhưng những thứ này cũng không phải của “Đường Ninh”! Thật sự quá ghê tởm đi! Cô ta tại sao lại có thể dễ dàng chiếm lấy trái tim của Ngạn Tinh? Tại sao, tại sao....

Tại sao ông trời cho cô cơ hội trọng sinh nhưng lại để cho Đường Ninh không phải là Đường Ninh? Cô luôn lấy tính tình của Đường Ninh trước đây ra hành sự, nghĩ đủ mọi kế hoạch, mưu mô đủ chuyện vậy mà cô ta lại không phải là Đường Ninh! Ha ha ha ha tại sao tại sao tại sao lại để cô trọng sinh như thế này??????

“Dùng” một tiếng, đôi đũa trong tay bị cô bẻ gãy làm đôi. Đường này không thông chắc chắn sẽ có đường khác, trời cao của không phụ lòng của cô, chắc chắn ông trời sẽ đứng về phía cô. Đường Ninh dù cho không phải là Đường Ninh cũng phải bại dưới tay cô, cô ta không thể đắc ý được lâu nữa đâu!

Trải qua chuyện của La Tinh Tinh ở trường, Đường Ninh vẫn sinh hoạt rất bình tĩnh. Ông Đường và bà Đường cũng du lịch xong trở về. Sau đó dắt cô đến xưởng rượu vang học hỏi một chút. Tết sắp đến rồi! Ông Đường dặn cô phải theo sát bà Đường học hỏi thật kỹ về rượu vang.

Ông Đường biết chuyện hôm giáng sinh của cô nên chuẩn bị kĩ hai chai rượu vang bắt cô đi hậu hạ người ta, một chai đưa cho Đường Bác, một chai muốn cô đưa tận tay cho Lạc Nhất Phàm rồi nói tiếng cảm ơn.

Đường Ninh nghe lời mang một chai qua đưa cho Đường Bác rồi nhân cơ hội đó hỏi xin sổ di động của Lạc Nhất Phàm. Đường Bác có hỏi cô chỉ nói muốn đến Red Garlic tặng quà cho Lạc Nhất Phàm để cảm ơn anh về chuyện hôm giáng sinh, nếu gọi điện mà anh bận không đến được cô cũng đỡ phải đi một chuyến. Đường Bác nghe vậy cũng thấy có lí nên vui vẻ cho Đường Ninh sổ di động của bạn tốt mình.

Đường Ninh gọi ngay cho Lạc Nhất Phàm. Lúc nhận được điện thoại của cô, Lạc Nhất Phàm vô cùng bất ngờ. Nhưng anh chỉ lãnh đạm hỏi vài câu và biết được thì ra là do bạn tốt của anh bán đứng anh.

Lạc Nhất Phàm ngữ khí có chút ôn nhu nhẹ giọng giải thích: “Điện thoại của tôi có chặn những số lạ.”

Đường Ninh trừng mắt nhìn: “Ồ” một tiếng, sau đó hẹn anh gặp nhau ở quán cà phê Red Garlic. Lạc Nhất Phàm đang muốn từ chối, giọng nói mang theo vài phần hờn dỗi vang lên: “Lạc Nhất Phàm, đây là nhiệm vụ ba giao cho tôi. Nếu hôm nay không hoàn thành chắc chắn sẽ bị ba mắng cho một trận.”

Đầu bên kia điện thoại có chút sững sờ sau đó không thể làm gì hơn là bất đắc dĩ đồng ý. Tựa như bất cứ lí do nào cô nói ra anh cũng không thể dễ dàng từ chối...

Chỉ là khi Lạc Nhất Phàm nhìn thấy cô có chút kinh ngạc, cô quá gầy so với lần cuối anh nhìn thấy cô nhưng sức sống trên người cô vẫn như trước. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Đường Ninh cầm chai rượu vang qua đưa cho anh, mím môi cười: “Đây là ba tôi mua từ bên Pháp, chuyện anh giúp đỡ tôi hôm giáng sinh khiến ông rất cảm kích muốn tôi tận tay đưa thứ này cho anh và chân thành cảm ơn anh một lần nữa.”

Lạc Nhất Phàm nhú mày không quá để ý cầm lấy chai rượu.

Đường Ninh nghiêng đầu, cười tủm tỉm nói: “Sao anh lại có vẻ lo lắng quá thế? Yên tâm, cái này anh cứ nhận, nếu không nhận tức là không nể mặt ba tôi.”

Xem ra chỉ có nhận mới là lựa chọn sáng suốt nhất lúc này, Lạc Nhất Phàm nhẹ nhàng nói: “Thay tôi cảm ơn chú ấy.”

Đường Ninh cười gật gật đầu, sau đó ánh mắt lạnh lợi đảo qua một vòng khắp quán, phát hiện Hoa Phổ không có ở đây. “Hoa Phổ đâu?”

“Đang chăm sóc Dragging ở bệnh viện.”

“Dragging?”

Đường Ninh tròn tròn mắt.

Lạc Nhất Phàm nhìn vẻ mặt sinh động của cô có chút muốn cười, khoé miệng khẽ nhếch, ngữ khí vẫn quạu quẻ như trước: “Nó là một con mèo cái.” Tất cả các cô gái đều rất thích nuôi mấy con sủng vật trong nhà.

Nói đến mèo, cô lại nghĩ đến Đại Mao, một chú mèo rất hung hăng. “Như vậy...Hôm nay có người pha chế mới?”

“Hôm nay không phục vụ cà phê.” Lạc Nhất Phàm nói.

Như vậy mà anh ta cũng nói được...Quán cà phê mà lại không cho phục vụ cà phê, vậy chẳng lẽ đây là hắc điếm? Đường Ninh im lặng, cô đã đi một chuyến đến đây chẳng lẽ phải bỏ cuộc vì chuyện này? Cô nhìn về phía người đàn ông hết sức phong nhã trước mặt mỉm cười nói: “Ông chủ xin hãy rủ lòng thương xót, nếu không phục vụ cà phê thì hãy cho kẻ hèn này xin một ấm trà hoa hồng được không?”

Cặp mắt hổ phách nhìn về phía cô, cô lúc này rõ là đang chơi khăm anh đây mà. “Lạc Nhất Phàm, đi đi mà.Hoa Phở không có ở đây, chuyện này cũng quá đơn giản đi. Chẳng lẽ tôi lại đi làm khó anh? Anh chỉ cần vào đó, cầm cái ấm trà bỏ vào vài cánh hoa hồng là được rồi.” Dừng một chút, xem xét sắc mặt người đối diện âm thanh có chút yếu điệu vang lên: “Tôi đã đi một quãng đường xa đến đây, đã thế còn tặng anh chai rượu quý. Chẳng lẽ anh lại để tôi khát khô cả cổ mà về?”

Lạc Nhất Phàm bật cười. Anh phát hiện ra Đường Ninh rất đôi khi giở tính trẻ con, mà khi đã giở ra rồi lại không bao giờ chịu nói lí lẽ.

Một bình trà hoa hồng đặt trước mặt Đường Ninh, cô mở nắp ra có thể nhìn thấy màu hồng phấn của cánh hoa hồng, một vài lát chanh vàng ở trên, nhìn chung tương đối được. Rót một tách trà, giương mắt nhìn một chút người đối diện, cô rất muốn cùng anh trò chuyện nhưng chẳng biết phải nói cái gì cho tốt. Cô gần đây thường hay nằm mộng, thấy những lời La Tinh Tinh ngày ấy ứng nghiệm lên trên người cô. Cô mất hết tất cả, trở trọi một mình, thống khổ không có ai bên mình che chở bảo vệ...

Đường Ninh nhìn người đàn ông đối diện đang cúi đầu đọc báo, xoắn xuýt nửa ngày vẫn không thể mở miệng nói. Ngược lại Lạc Nhất Phàm cũng chẳng đọc nổi chữ nào trên tờ báo, chỉ tùy tiện cầm mà thôi...

33. Chương 33

Lạc Nhất Phàm dường như cảm ứng được người đối diện hơi kì lạ nhưng anh biết các cô gái ở độ tuổi này thường hay có một chút tâm tư lơ đãng. Nên vẫn bình tĩnh xem như không có chuyện gì, hai mắt tập trung vào cuốn tạp chí trước mặt. Đường Ninh bây giờ đang vô thức dùng ngón tay trắng nõn xoa xoa bên ngoài ly thủy tinh, ánh mắt nhìn xa xăm bên ngoài cửa sổ, cánh môi hồng nhạt hơi hơi mím lại.

Lạc Nhất Phàm nhíu nhíu mi không thể tiếp tục được nữa, khép tờ tạp chí trong tay lại mở miệng gọi cô:

“Ninh Ninh.” Âm thanh mạnh mẽ vang lên thành công thu hút sự chú ý của người đối diện.

Đường Ninh hoàn hồn, mắt phượng chớp chớp quay đầu lại về phía anh, nhìn thẳng cặp mắt hổ phách của anh, có chút lơ mơ hỏi lại:

“Hà?”

Lạc Nhất Phàm mỉm cười: “Em đến đây ngoại trừ đưa một chai rượu vang cho anh thì chờ người ra như vậy hay sao?”

Đường Ninh nghiêng đầu, nhìn anh hỏi ngược lại: “Không được sao?”

“Đương nhiên có thể nhưng nếu em cứ tiếp tục như vậy anh sẽ nghĩ em có chuyện buồn gì đó muốn tâm sự với anh.” Đáy lòng than thở, anh cũng quá để ý cô rồi! Tưởng chừng như chỉ là chuyện nhỏ thế nhưng từng bước từng bước sự chú ý của anh đối với cô dần dần nhiều hơn, đôi lúc anh không thể ngừng bận tâm vì cô...

Đường Ninh nghe vậy hơi kinh ngạc nhưng cô biết bản thân cô đang rất vui. Vẻ mặt toát lên niềm vui, đôi mắt cong cong nhìn anh: “Anh lo em có buồn hay không?” Một giây trước còn ủ rũ nhìn lung tung, một giây sau tinh thần đã hưng phấn ngạc nhiên hỏi ngược lại anh. Biểu tình thay đổi đến chóng mặt khiến anh kịp thời khó thích nghi, không tự chủ được hơi sốt sắng: “Không phải lo lắng gì lắm, chỉ là khuôn mặt em đầy tâm sự.” Lúc này nhiệt độ trên mặt anh cũng hơi nóng, đôi mắt hổ phách không dám nhìn thẳng mặt cô.

Đường Ninh ngẩn ra, không nhận được vuốt ve mặt chính mình, chẳng lẽ rõ ràng như vậy sao? Suy nghĩ một chút, cô mỉm cười: “Lạc Nhất Phàm, anh nói vậy! Em chắc chắn sẽ không để lộ ra sự buồn phiền trên mặt, dù cho có buồn đến thế nào đi nữa.”

Nói như vậy chắc chắn cô có tâm sự gì rồi. Chẳng trách hôm nay cô lại gầy như thế!

Lúc này tự nhiên cô lại lên tinh thần, kinh ngạc hỏi anh: “Lạc Nhất Phàm, em rất hứng thú với khu vườn sau quán anh, anh có thể dẫn em đi tham quan không?”

Đề tài chuyển đổi quá nhanh khiến anh có chút hoài nghi nhìn cô.

Hai tay nắm chặt trước ngực, ánh mắt chờ mong nhìn anh: “Em biết có hơi đường đột một chút nhưng anh đồng ý nha! Giáng sinh hôm trước tình cờ thấy nó, em cũng chưa ngắm rõ lắm nhưng em biết chắc chắn kiến trúc chỗ này rất đẹp, rất hoàn hảo!”

Lạc Nhất Phàm bật cười: “Em thật sự muốn xem nó?”

“Đương nhiên.” Nếu anh đã nói như vậy thì mau mau dắt cô đi đi.

Lạc Nhất Phàm vẽ mặt tựa tiểu phi tiêu nhìn cô, thật giống như có chút bất đắc dĩ cùng cô đi xem khu vườn nhỏ sau quán. Cô cũng quá thông minh đi, dễ dàng lôi kéo anh ra khỏi đề tài nhạy cảm kia của cô, tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã linh hoạt như thế này quả thật không đơn giản chút nào!

Nhìn vẻ mặt kia của anh cô có chút quẫn bách, tâm tư nho nhỏ của cô đối với anh tuyệt đối không thể để lộ ra bên ngoài. Vì thế cố gắng hung hăng lên một chút, ra lệnh: “Lạc Nhất Phàm, anh nghĩ em tùy tiện nổi lên hứng thú với khu vườn nhỏ đó sao? Nhanh nhanh dắt em đi xem đi!!”

Nhìn dáng vẻ của cô lúc này khoẻ miệng anh không nhận được khế nhếch lên, ánh mắt nhìn cô ngày càng có chiều sâu. Anh bỗng nhiên nhận ra cô gái trước mặt này cũng có lúc đáng yêu một chút....Đường Ninh không hề phát giác ra điều này, cô chỉ tập trung đi về phía trước, cố gắng làm cho bản thân vui vẻ lên.

Trước mặt là một hành lang dài, hai bên cây cối được trang trí tỉ mỉ cắt tỉa hoàn hảo. Càng đi về phía vườn có thể nhận thấy sự bố trí kết cấu ở đây rất đẹp, không gian rất hài hoà thể hiện sự tinh tế giao hoà của kiến trúc và thiên nhiên, ngoài ra còn có một chòi nghỉ mát tuyệt đẹp phía trước. Đường Ninh theo sau Lạc Nhất Phàm bước vào hành lang. Thật quá đáng tiếc bây giờ lại là mùa đông, nếu như là mùa hè, cô có thể đi chân đất trên bãi cỏ xanh thơ mộng này rồi, chắc chắn cảm giác sẽ rất tuyệt...

“Nơi này quả nhiên giống với trí tượng tượng của em. Nó quá đẹp!” Bố cục rất hoàn hảo, từng cọng cây ngọn cỏ đều được bố trí rất tinh vi bất giác cô yêu cầu: “Lạc Nhất Phàm, em có thể đi xung quanh không?”

Lạc Nhất Phàm gật đầu cho phép.

Nếu ông chủ đã gật đầu cô cũng không cần khách khí nữa. Những dãy đá thạch anh xếp vòng theo độ cong của khu vườn dẫn đến hành lang sâu trong vườn. Cạnh đó có một bộ bàn ghế đá thạch anh xanh thẫm, trước mặt có một ao cá nhỏ bên cạnh là đồ ăn cho cá để sẵn. Đường Ninh mở mắt nhìn rồi rất tự nhiên cầm một chút đồ ăn cho cá lên vẩy vào trong ao. Nhìn những con cá kia dành nhau ăn cô cảm thấy vui lên không ít, đáy lòng cũng tĩnh lặng lại.

Lạc Nhất Phàm đi tới, đưa tay cầm lấy khay đồ ăn cho cá kia: “Cách đây không lâu đã cho chúng ăn, em đừng cho nó ăn nữa.”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía anh, bàn tay không an phận tiếp tục lấy thức ăn muốn thả vào trong ao.

Lạc Nhất Phàm sắc mặt vẫn không đổi vu vơ nói: “Lần trước Hoa Phổ cũng giống em như thế này cứ cho chúng ăn, sau đó ba con cá đã chết vì ăn quá no.”

“...” Được rồi, cô tâm tình không tốt lắm nên không để ý gì, hình như đã thể hiện ra quá mức rồi.

Đường Ninh trầm mặc, cánh tay cũng dừng lại trong không trung đem đồ ăn thả về chỗ cũ. Mấy con cá này chắc chắn giá trị không nhỏ, nếu như cô hại chết chúng hình như tội lỗi rất nặng....

“Trường học bắt đầu cho nghỉ đông rồi à?” Lạc Nhất Phàm hỏi.

“Vẫn chưa.” Kỳ nghỉ đông cũng sắp đến rồi! Thế là cô đã ở thế giới này gần một năm rồi. Trong khoảng thời gian này mọi thứ đều rất tốt, cô đã thành công tránh xa La Tinh Tinh, thẳng thắn nói rõ lòng mình với Ngạn Tĩnh. Cô biết cô hơi có lỗi với Ngạn Tĩnh thế nhưng anh chắc chắn có thể quên cô...Kiếp trước Đường Ninh và Ngạn Tĩnh ở chung rất hài hoà nhưng bị La Tinh Tinh thọc gậy bánh xe nên khiến Ngạn Tĩnh thiếu quyết đoán, do dự trong mọi chuyện... Nghĩ đến La Tinh Tinh cô liền nhớ đến lần gặp gỡ kia, mọi thứ bây giờ đều không phải của cô, một ngày nào đó có lẽ chúng sẽ rời bỏ cô? Nếu như đúng là vậy chẳng lẽ muốn cô từ bỏ tất cả mọi thứ của “Đường Ninh” sao? Ý nghĩ này khiến cô có chút nhức đầu không nhìn được vươn tay ra ôm trán. Xem ra cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi! Cô tin mọi chuyện xảy ra đều có lí do của nó, khi cô bước chân vào thân thể này mọi thứ đã đi chệch ra quỹ đạo vốn có...Người không vì mình trời tru đất diệt, cô không phải nên hiểu rõ bản chất sự việc rồi sao?

Lạc Nhất Phàm đứng bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô, giống như vô ý hỏi: “Đã có sắp xếp gì cho kỳ nghỉ đông chưa?”

Đường Ninh nói: “Cuối năm này, ba muốn em thực tập ở công ty sẵn tiện theo anh họ học tập một chút.” Dừng chốc lát, cô bổ sung thêm: “Em muốn dẫn theo Lâm Hạ vào công ty.” Ba cô nói cô nên có một người bạn bên cạnh để tiện phân đầu.

“Lạc Nhất Phàm, tết sắp đến rồi anh định về Anh hay là đi Hồng Kông?” Nghe anh họ nói Lạc Nhất Phàm có hai quốc tịch, một là Anh hai là Hồng Kông.

Lạc Nhất Phàm mỉm cười: “Tạm thời chưa nghĩ đến.”

Đường Ninh nhìn anh, sau đó gật đầu: “Ra là vậy.” Đàn cá trước mặt vẫn không đi, hình như chúng vẫn chưa hết hi vọng, vẫn chờ cô thả mồi xuống. Thật giống như sản sinh cảm giác ỷ lại, chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ ở trên chúng sẽ nhanh chóng tập trung lại chờ người ở trên thả mồi xuống. Dù không có ai thả gì xuống chúng cũng sẽ chờ thật lâu sau đó mới tản ra, thất vọng chui sâu xuống ao. Con người thật ra cũng vậy, chỉ cần một suy nghĩ xấu manh nha lé lên trong đầu sẽ không ngừng thay thế hi vọng bằng thất vọng khi tiếp tục nghĩ về nó, đã thế còn tưởng tượng thêm rất nhiều tình cảnh tiêu cực khác. Cô biết trong lòng cô có bóng ma nên La Tinh Tinh chỉ cần nói vài câu đã khiến cô đứng ngồi không yên, xoắn xuýt mãi không tìm ra lối thoát. Thế nhưng cũng không phải cô thích nghĩ nhiều, chỉ là bản thân cô không phải là Đường Ninh chân chính. Cô biết cô phải quý trọng người thân của mình, cố gắng phân đầu nỗ lực hơn vì họ, sẽ có một ngày cô có sức mạnh để bảo vệ họ. Nghĩ như vậy tâm tình cô nhất thời cũng có thể buông xuống. Quay đầu lại nhìn về phía Lạc Nhất Phàm hỏi: “Nếu anh không ở thành phố J, quán cà phê có đóng cửa không?”

“Không. Hoa Phở sẽ tiếp quản nó.”

Đường Ninh nghiêng đầu, mái tóc dài theo động tác của cô mà trượt xuống khỏi vai, trên mặt là nụ cười ngọt ngào hỏi anh: “Lạc Nhất Phàm, có phải anh chỉ là ông chủ trên danh nghĩa hay không?”

Gió thổi nhẹ, một vài sợi tóc bay bay theo gió chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh khiến anh có chút tâm loạn muốn vươn tay kéo vài sợi tóc nghịch ngợm kia ra nhưng ngón tay khẽ nhúc nhích mà động tác thì vẫn không có.

Anh cười hỏi ngược lại: “Em thấy sao?”

Đường Ninh lắc đầu: “Cảm thấy không giống lắm.” Ông chủ gì mà suốt ngày ngồi một chỗ trong quán ngồi xem tài liệu, đã thế đôi lúc còn tập trung vào laptop bên cạnh không biết làm gì. Từ ngày gặp anh đến nay, cô đều thấy rất rõ anh luôn như thế, có lúc thấy anh cau mày như đang lo nghĩ chuyện gì. Cô nhận ra rất rõ đây là vẻ mặt của ba khi ngồi trong thư phòng xử lí chuyện công ty, đều là hết sức tập trung vào công việc.

Lạc Nhất Phàm chỉ cười không nói gì. Đường Ninh đứng lên dọc theo hành lang trở về, đi tới cửa chốt dừng bước, xoay người khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh: “Khu vườn này chính anh thiết kế sao?”

“Sao em lại nghĩ vậy?” Lạc Nhất Phàm cũng bước tới cạnh cô, thân hình cao lớn khoẻ mạnh dựa vào cây cột trên hành lang gần đó.

Đường Ninh nghe thế, đôi mắt mở to khó tin run run hỏi lại: “Em đoán đúng rồi sao? Ha ha xem ra em nên đi mua vé số thôi!”

Lạc Nhất Phàm không nhin được mỉm cười: “Không phải lúc nào vận may cũng chào đón em đâu!”

“Đạo này vận may cứ gõ cửa đến nhà em. Giáng sinh được anh giúp đỡ, hôm nay lại đoán đúng anh là người thiết kế khu vườn nhỏ kai. Anh nói xem vận may của em đến rồi đúng không?” Đường Ninh mỉm cười thật tươi, phản bác anh.

Lạc Nhất Phàm ánh mắt lơ đãng dừng lại trên cánh môi hồng nhuận kia, đột nhiên nghĩ đến một màn đêm giáng sinh kia...Tim anh bỗng chốc đập rất nhanh khi nghĩ đến nó, tâm trí hơi rối loạn. Sức hấp dẫn giữa nam và nữ thì ra lại mạnh mẽ như thế...tình cảm nảy sinh có lẽ chỉ trong khoảng khắc mà thôi. Dù có cố gắng không nghĩ nó cũng tự nhiên khiến ta nhớ đến mà thôi...

Ví dụ như lúc này chỉ nhìn cô cũng đủ khiến anh bối rối. Đáy lòng âm thầm thở dài, cố gắng trấn tĩnh lại cười nói: “Lúc này cũng không còn sớm nữa, tài xế của em sắp đến chưa?”

Uyển chuyển ra lệnh đuổi khách...Đường Ninh là người thức thời tự nhiên có thể hiểu rõ, cô nhìn anh trừng mắt cười nói: “Cũng sắp đến.” Cô biết anh rất đặc biệt đối với cô, dù cô có che giấu tốt đến mức nào cũng sẽ có ngày để lộ ra thôi. Anh để ý quan tâm cô có phải phần lớn đều do cô là em họ của Đường Bác?

Lạc Nhất Phàm là người đàn ông rất có phong độ, anh tuyệt đối không thể chỉ vì lí do đó mà đối xử tốt với cô. Chắc chắn trong lòng anh cô cũng chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt. Cô không nên vội làm gì, chuyện tình cảm không nên quá chủ kiến, cứ từ từ thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất...

=====

Kỳ nghỉ đông cũng đến, cô và Lâm Hạ bắt đầu vào công ty thực tập. Lúc đầu cả hai cùng nhau làm những việc vặt. Mọi thứ đối với họ đều rất mới mẻ nên lúc đầu có chút ngơ ngác ngắc ngắc. Vì thân phận Đường Ninh có chút đặc biệt nên Đường Bác luôn dắt cô theo sát bên cạnh, cho dù mở bất kì cuộc họp nào cũng sẽ mang cô theo.

Đường Ninh lấy thân phận là...trợ lý bước vào công ty. Cô biết thân phận này rất thể diện nhưng Đường Bác lại xem đây là chuyện đương nhiên: “Anh biết em thấy hơi kì nhưng em nhất định phải theo sát anh mà học hỏi cho tốt.”

Năm đó Đường Bác lúc mới vào công ty cũng trực tiếp được ông Đường bổ nhiệm vào chức vụ tổng giám đốc công ty. Với năng lực xuất chúng của anh công ty dần dần thu được những món lợi vô cùng khổng lồ, tạo ra một kỳ tích mới trong doanh nhân. Ai ai cũng tâm phục khẩu phục trước mặt anh. Anh tuy tuổi còn trẻ nhưng năng lực thực chiến đã rất tốt, xử sự luôn quyết đoán, tầm nhìn lại độc đáo, rất có sáng tạo, không hề rề rề khuôn mẫu...

Đường Bác cảm thấy Đường Ninh cũng có thể giống anh trực tiếp đi thăng không cần phải đi từ thấp lên cao làm gì cho tốn thời gian. Anh tin tưởng cô chắc chắn có cái năng lực ấy. Đường Bác bình thường yêu chiều cô hết mực nhưng trong công việc lại rất nghiêm khắc đối với cô.

Lúc này Đường Ninh đang ở trong thư phòng của ông Đường xem lại các văn kiện để chuẩn bị cho cuộc họp hội đồng sắp tới. Cô lúc này rất tập trung, mười ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng gõ lanh lảnh...

Ông Đường cầm văn kiện trên tay đặt xuống bàn, nhìn về phía con gái ông đang cau mày kia. Đường Ninh bây giờ đang cần mẫn dưới, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình máy tính, mái tóc xoã ngang vai, đôi tay có chút múa loạn trên bàn phím, áo choàng trên người cô cũng rơi xuống không biết tự lúc nào.

Ông Đường đẩy gọng kính trên mũi, lên tiếng: “Ninh Ninh.”

“Dạ? Ba, có chuyện gì à?” Âm thanh gõ bàn phím vẫn vang lên không ngừng, ánh mắt vẫn nhìn màn hình, Đường Ninh ngạc nhiên lên tiếng.

Ông Đường thấy cô như thế có chút bật cười: “Bận lắm sao? Không thể dừng lại nói chuyện với ba một chút à?”

Đường Ninh nhìn ba, mười ngón tay đang lướt nhanh trên bàn phím bỗng dừng lại. Cô đẩy máy tính bảng về phía trước, sau đó một tay chống lên bàn nâng cằm lên, ngữ khí có chút yêu kiều lên tiếng: “Cũng không bận lắm ba ạ. Con chỉ muốn cố gắng hết sức không làm cho ba và anh họ phải thất vọng.” Cô không muốn

chỉ vì gia thế mà có được những ưu đãi kia, năng lực phải do chính bản thân mình cố gắng rèn luyện thật nhiều...

“Con và Lâm Hạ dạo này rất thân?” Ông Đường nhìn cô, dạo này hình như cô có chút gầy đi rồi, cảm đã trở nên nhợt...

Đường Ninh mỉm cười: “Cũng bình thường ba ạ. Mọi người trong công ty ai cũng chăm sóc, chiều cổ cho con. Anh họ lúc nào cũng dắt theo con đi mọi nơi để học tập. Lâm Hạ thì được điều đến phòng tài vụ, gần đây cậu ấy đang bận bịu quyết toán chi tiêu cuối năm nên tụi con cũng không gặp nhau nhiều.” Công việc cần có tính nhẫn nại cao nhưng năng lực cũng rất cần được chú trọng.

Gần đây cô cũng rất bận, anh họ muốn đẩy nhanh tốc độ xây dựng suối nước nóng phục vụ cho ngành du lịch nên cô cũng phải chạy theo giải quyết đề án này. Mỗi ngày cô ra khỏi nhà lúc sáng sớm, tối mới về nhà ăn bữa cơm cùng ba mẹ rồi lại lao vào phòng tiếp tục làm việc. Mặc Cánh nhiều lần hẹn cô cùng Lâm Hạ đi đánh golf đều không được, ngay cả thời gian đến Red Garlic cô cũng không có. Điều này khiến cô rất phiền muộn thể nhưng bận rộn như thế này đôi lúc cũng không có gì xấu cả đúng không?

Ông Đường nhìn vẻ uể oải trên mặt cô đáy lòng không nhin được cũng mềm đi không ít, đây là tiểu công chúa mà ông cùng vợ đã nâng niu từ tấm bé, là hòn ngọc quý trong tay ông. Nay nó đã hai mươi tuổi mà chỉ biết đến công việc, người làm cha như ông không khỏi cảm thấy xót xa... Nhưng nhìn cô ngày càng trưởng thành, chịu khó học hỏi người đi trước, chăm chỉ cần cù phấn đấu vì tương lai của nó khiến ông hết sức tự hào và vui mừng. Người xưa nói quả không sai, ngọc cho dù quý đến đâu cũng phải qua mài dũa mới trở nên sáng, con người muốn trở nên ưu tú không tránh khỏi phải được tôi luyện. Vì thế dù có đau lòng đến thế nào chăng nữa ông cũng không cho phép mình yếu lòng ngăn cản bước tiến của cô. Ông có thể che chở cô nhưng không thể chăm sóc cho cô cả đời được....

“Bác đang thúc đẩy việc xây dựng suối nước nóng à?”

“Dạ.”

Ông Đường hơi trầm ngâm sau đó hỏi thẳng cô: “Học kì tới chương trình học của con có nhiều quá không?”

Đường Ninh sững sốt một chút, lắc đầu cười nói: “Cũng bình thường thôi ba. Ở trường thành tích của con rất tốt nên giáo viên đôi lúc cũng mắt nhắm mắt mở cho con trốn tiết. Hạng mục lần này con và anh họ cùng tham gia, anh ấy muốn con nhanh chóng đẩy nhanh thêm tiến độ.” Dự án này vô cùng quan trọng rất có tính chiến lược cao. Mấy ngày nữa nếu được cô muốn cùng anh họ đến tận nơi khảo sát tình hình thực tế...

Ông Đường nghe vậy chăm chú nhìn cô: “Con trực tiếp tham gia?”

Đường Ninh mỉm cười hướng ông làm nũng: “Ba, ba nên học cách tin tưởng con gái yêu dấu của ba nha.”

Ông Đường thở dài: “Ba chỉ lo lắng với tình hình này mẹ con sẽ suốt ngày cảm râm bên tai ba mà thôi.” Ngoài mặt thở dài nhưng trong lòng rất hạnh diện vì cô. Có Đường Bác bên cạnh cô ông rất an tâm. Ông biết cô rất có tài, việc đấu giá từ thiện lần trước đã cho ông cái nhìn khác về cô. Tuổi còn trẻ mà năng lực của cô đã thế này là rất hiếm, ông có thể ngẩng đầu khoe khoang cô với các chiến hữu làm ăn khác của ông. Đây là điều ông và vợ rất tự hào....

“Mẹ con không biết đâu.” Đường Ninh cười rạng rỡ nói: “Những lúc rảnh rỗi con đều bồi mẹ đi shopping khắp nơi, hơn nữa mỗi tối khi mẹ làm đồ ăn khuya mang lên con đều ăn sạch bách hết chắc chắn mẹ sẽ không nghi ngờ gì đâu. Ba cứ yên tâm.” Bây giờ cô rất sợ mình sẽ mập ra, mấy tháng nay cô ăn quá nhiều đi, phỏng chừng vài ngày nữa mẹ cô sẽ bắt cô giảm béo cũng nên....

“Con thấy Lâm Hạ thế nào?” Ông Đường hỏi. Ông nhìn rất rõ cô cố ý an bài cho Lâm Hạ đến phòng tài vụ thực tập. Ông đoán cô đang muốn Lâm Hạ nhanh chóng nắm rõ nguồn lực tài chính hùng mạnh của tập đoàn.

“Lâm Hạ không tệ. Ba, gần đây biểu hiện của bạn ấy rất tốt, có thể hay không cho cô ấy học hỏi nhiều hơn ở Lưu tổng? Bạn ấy rất có tài. Con nghĩ sau khi bạn ấy tốt nghiệp có thể cho bạn ấy đảm nhiệm chức kế toán, ba thấy sao?”

Ông Đường ý vị nhìn cô: “Ninh Ninh, con phải cân nhắc cho kĩ. Con không nghĩ đến, nó vào tập đoàn này chẳng lẽ chỉ muốn như thế thôi?”

Ông Đường nhiều năm lăn lộn trên thương trường, chút kế vật này của cô sao lọt qua nổi đôi mắt ông. Lâm Hạ này, về gia cảnh ông có thể đồng tình thế nhưng cô gái này lại đột nhiên tiếp cận con ông. Ông biết Ninh Ninh nhà ông rất thông minh thế nhưng cái vũng nước đục này ông không muốn con gái ông phải vướng vào.

Đường Ninh không giấu diếm gì nữa nói thẳng cho ông Đường biết: “Ba, con người sống là phải có mục tiêu. Bất luận cái mục đích đó là xấu hay tốt đều sẽ cho ta sức mạnh để tiến thẳng về phía trước.” Vì thế những nỗ lực của Lâm Hạ cô đều công nhận.

“Chỉ cần sống cho bản thân mình là tốt rồi!” Ông Đường mỉm cười nhưng lập tức nghiêm khắc nhìn cô: “Ninh Ninh, con đem nó bố trí ở phòng tài vụ là không ổn.” Chỉ cần người tinh mắt thì đều có thể nhận ra dã tâm của Lâm Hạ. Ông biết kế hoạch của cô vẫn chưa tiến hành thế nhưng ông phải giúp cô lo nghĩ đến hậu quả sau này...

“Con cố ý làm thế.” Hơn nữa đây cũng là yêu cầu của Lâm Hạ. Lâm Gia nhiều lần đến làm phiền, mĩa mai Lâm Hạ. Cô biết mấy người kia đang dè chừng Lâm Hạ nhất là khi nghe tin Lâm Hạ vào làm việc cho tập đoàn nhà cô.

Ông Đường thở dài nói: “Hai con còn nhỏ có thể làm ra đại sự gì chứ?” Ông sợ con ông quá kiêu ngạo, nhiệt tình thái quá xen vào chuyện gia đình người khác thôi.

Đường Ninh đến gần giúp ông xoa bóp hai vai: “Ba, thật ra bản thân Lâm Hạ hiểu rất rõ, bạn ấy không thể làm nên chuyện đại sự gì.” Nói đến đây, cô lại mỉm cười ngữ khí hơi nhẹ nói tiếp: “Bạn ấy chỉ muốn họ sống không yên mà thôi. Ngày ngày sẽ lo lắng không biết Lâm Hạ đang mưu tính chuyện gì hãm hại bọn họ...”

Phụ nữ không giống đàn ông. Lâm Thành nhìn hành động này của Lâm Hạ sẽ phản ứng giống ông Đường. Thế nhưng Lâm Gia và mẹ cô ta thì lại khác, sẽ lo lắng rất nhiều, có khi còn mất ăn mất ngủ bằng không sẽ không hơi tí lại tìm đến gây khó cho Lâm Hạ. Cô biết Lâm Hạ có rất nhiều tiền do mẹ cô ấy để lại thế nhưng cô ấy lại không có tí quyền lực nào. Nhưng bọn họ sẽ không nghĩ như thế, họ sẽ rất khó chịu với hành động phản kháng này của Lâm Hạ, sẽ sinh ra rất rất nhiều tâm ma và không dễ dàng gì buông xuống nổi....

Đường Ninh nhìn ông thả lỏng cả người nhin không được có chút xót thương: “Ba, gần đây ba cũng nên nghỉ ngơi chút đi, ba xem bắp thịt chỗ nào cũng cứng nhắc thế này con làm sao yên tâm đây?”

34. Chương 34

Ông Đường nghe cô nói thể khoé miệng không nhin được mỉm cười: “Nhà họ Ngạn sắp tới sẽ chuẩn bị một bữa tiệc lớn, con sẽ tham gia chứ?”

“Bác Ngạn mừng thọ ư?” Sao cô lại không biết chuyện này nhỉ?

“Đúng vậy.” Ông Đường đứng lên ra hiệu cho cô cùng ông đi ra ngoài: “Là đại thọ sáu mươi của ông ấy, đây là lần đầu tiên ông ấy tổ chức mừng thọ. Mấy tháng trước Ngạn Phong đã chính thức tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc của tập đoàn nhà họ Ngạn. Bữa tiệc mừng thọ này đến chín phần là muốn giúp Ngạn Phong củng cố quyền lực.”

Đường Ninh theo sau ông trừng mắt nhìn: “Giúp Ngạn Phong?”

Ngạn Phong là anh trai của Ngạn Tĩnh, hơn Ngạn Tĩnh gần mười tuổi hình như tuổi tác cũng xấp xỉ với anh họ Đường Bác của cô. Đường Ninh nhớ hình như sau này Ngạn Phong bị tai nạn xe rồi qua đời. Chính cái chết bất ngờ này của Ngạn Phong đã làm cho Ngạn Tĩnh từ bỏ con đường trở thành kiến trúc sư dân

thân vào thương trường hiểm ác này. Chỉ là kiếp này không biết Ngạn Phong sẽ thế nào... Là họa hay phúc cũng không thể tránh được chẳng phải sao?

Ông Đường mang cô xuống lầu, chuẩn bị ăn cơm cùng bà Đường. Cha và con gái tự giác ngồi vào chỗ ngồi. Ông Đường dựa lưng vào ghế ý vị nhìn cô: “Con đã hiểu rõ mục đích của bữa tiệc lần này rồi, con có muốn tham gia không?”

Đường Ninh nghe vậy mỉm cười yếu ớt: “Không thành vấn đề.” Cô biết ý tứ của ông, ông đang sợ cô sẽ lúng túng trước Ngạn Tĩnh. Thế nhưng chuyện này cũng không thể cứ tránh hoài, Ngạn Tĩnh cũng không phải hạng người không biết nặng nhẹ.

Ông Đường hài lòng gật gật đầu sau đó than thở nói: “Năm tháng không bỏ qua một ai, khi xưa ta và bác Ngạn của con cùng nhau lặn lội trên thương trường, cùng nhau tranh đấu thắng có bại cũng có thế nhưng chớp mắt một cái ông ta đã quy về ở ẩn, bàn giao hết lại cho con trai...” Thiên hạ này rút cuộc cũng thuộc về lớp trẻ haiz...

Đường Ninh mặc bộ váy màu lam, khoác lụa trắng theo ông Đường và bà Đường xuất hiện ở bữa tiệc mừng thọ của nhà họ Ngạn. Ông Ngạn thật ra nhìn không giống sáu mươi chút nào, vẫn còn rất phong độ, có thể hấp dẫn nhiều phụ nữ nhìn ông, đứng bên cạnh là bà Ngạn. Phía sau là Ngạn Phong và Ngạn Tĩnh theo sát, một đen một trắng thu hút ánh nhìn của nhiều thiên kim quý tộc xung quanh.

Cả nhà Đường Ninh tiến tới chúc thọ ông Ngạn.

“Thật sự là con gái mười tám tuổi ai cũng lột xác cả, Ninh Ninh trưởng thành quá ưu tú.” Ông Ngạn trên mặt có vài nếp nhăn phong đậm mỉm cười mở lời trước: “Ba con còn nói với ta dạo này con rất cố gắng, đã thực tập trong tập đoàn rồi phải không?”

Đường Ninh ngoan ngoãn hai tay dâng lên lễ vật: “Chúc bác Ngạn sinh nhật vui vẻ! Con chỉ đang theo anh họ học hỏi thôi mong bác đừng chê cười.”

Bà Ngạn không nhịn được vươn tay ngắt một cái trên khuôn mặt non nớt của cô, cười nói: “Cái miệng này quả thật ngọt chết đi! Gần đây sao không qua thăm bác thế? Có phải Tĩnh nó bắt nạt con nếu thế con nhất định phải méc ta đấy nha, ta sẽ thay con giáo huấn nó một trận. Con cứ yên tâm!”

Đường Ninh nghe vậy hơi liếc nhìn về phía Ngạn Tĩnh, ai ngờ bắt gặp đôi mắt nóng bỏng của anh đang nhìn cô. Cô lập tức dời tầm mắt nũng nịu đáp lời bà Ngạn: “Không phải đâu bác, Tĩnh không bao giờ bắt nạt con. Chỉ là gần đây công việc quá nhiều, hơn nữa con cũng không muốn vô duyên vô cớ làm phiền bác cho nên cũng không tiện ghé thăm...”

Bà Đường nghe thế lập tức giải vây giúp cô, cười nói: “Được rồi, Ninh Ninh còn rất nhiều người muốn tới chúc thọ bác Ngạn, chúng ta đi trước thôi. Chờ lát nữa con lại quay lại phụng bồi hai bác cũng được mà.”

Sau đó ông Đường nhanh chóng hộ tống hai người phụ nữ quan trọng nhất đời ông đi đến một chỗ nghỉ dành cho khách.

Từ này đến giờ ánh mắt của Ngạn Tĩnh vẫn chưa bao giờ rời khỏi bóng lưng màu xanh kia. Ngay từ lúc cô bước vào anh đã không tự chủ được cứ nhìn cô, không biết tại sao cô lại gây đến thế? Khuôn mặt phúng phính đáng yêu ngày nào nay đã không còn, cô giờ đây đã lột xác trở thành một cô gái rất xinh đẹp và quyến rũ. Khoảng thời gian này, vô tình anh cũng chạm mặt cô vài lần thế nhưng tâm anh lại không thể bình tĩnh nổi. Anh khao khát đến gần cô, hi vọng được cô chú ý đến, mong muốn cô lại yêu anh như lúc đầu...

Anh vẫn rất rất yêu thích cô! Thế nhưng tại sao cô cứ hết lần này đến lần khác cự tuyệt anh? Tại sao? Không phải trước đây cô rất thích anh?

Đường Ninh theo chân ông bà Đường bước vào phòng nghỉ. Thế nhưng thân là đại tiểu thư của nhà họ Đường cô làm sao tránh khỏi việc phải đi chào hỏi những khách khứa xung quanh đây, sau đó cô lại phải giao lưu với các anh họ khác. Lần mừng thọ này nhà họ Ngạn mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, những người đứng đầu trong mọi ngành nghề nên các anh họ của cô cũng không rảnh rỗi gì cùng

cô tám dóc suốt, họ phải như cô đi chào hỏi rất nhiều người khác. Ông bà Đường cũng không làm khó cô, mắt nhắm mắt mở cho phép cô đi chơi chỗ khác. Ngược lại cô có chút đỡ khóc đỡ cười nhưng cũng không tiện phụ ý tốt của họ, cô cầm lấy ly sâm banh bên cạnh bước lên lầu hai.

Lầu hai rất yên tĩnh, các thiên kim, các công tử con nhà quyền quý đều theo ba mẹ họ đi giao lưu chào hỏi người quen lẫn không quen. Trong những người này đa phần cô cũng biết ít nhiều, buổi đầu giá lần trước cô đã có cơ hội tiếp xúc với họ. Một trong những người đó có Phùng Diệp Nam, nhìn thấy cô, cô ta nhanh chóng kéo cô sang một bên bàn chuyện. Những thiên kim, công tử xung quanh cũng đang bát quái cùng nhau, họ đang bàn luận về chuyện đại công tử nhà họ Lý- Lý Tư đang yêu đương say đắm với một cô con gái có cha làm giáo sư trường đại học thể nhưng hình như giai nhân này lại đang chia tay với cậu ta...

Lý Tư bị La Tinh Tinh bỏ rơi? Chuyện này hơi khiến cô ngạc nhiên.

Phùng Diệp Nam thấy cô có chút sững sờ, ngón tay trắng nõn không nhận được đâm vào cái eo nhỏ nhắn của cô khiến Đường Ninh giật nảy mình.

“Diệp Nam, tớ sợ nhột.” Đường Ninh hồn dỗi, cặp mắt phượng trừng Phùng Diệp Nam một chút. Phùng Diệp Nam khá hứng thú với Đường Ninh, chỉ là dạo này cô ta quá bận hơn nữa Đường Ninh lại là kiểu người hướng nội nên hai người cũng không quá gần gũi. Hai bà mẹ hai nhà rất thường xuyên gặp nhau nên cô cũng tranh thủ cùng Đường Ninh bồi dưỡng tình cảm. Chỉ là Đường Ninh vẫn như trước không mấy thân thiết với cô.

Diệp Phùng Nam mỉm cười thật to: “Ha ha ha ha.” Sau đó rất sang sảng nói với người bên cạnh: “Ninh Ninh, có phải cậu đã biết ai là bạn gái của Lý Tư?”

Đường Ninh nhìn về phía Phùng Diệp Nam sau đó ánh mắt liếc sang đám người bát quái bên cạnh, vô cùng thần bí lắc lắc ngón tay: “Phật dạy không thể nói.”

Phùng Diệp Nam trợn to hai mắt, nhìn về phía Đường Ninh: “Lại dám giấu diếm quân tình? Các tỷ muội xông lên!”

Nói xong các cô gái bên cạnh cùng nhau tiến lên uy hiếp Đường Ninh. Đường Ninh giơ hai tay lên đầu hàng: “Được rồi, được rồi, tớ nói, tớ xin nói được chưa!” Thật ra hồi nãy cô cũng chỉ muốn giỡn chút thôi. Các cô gái luôn muốn chia sẻ bí mật cùng nhau rồi sau đó lén nói cho người khác biết để bồi dưỡng thêm tình cảm với đối phương. Cô hiểu rất rõ, những người trước mặt này tương lai sẽ cùng cô đụng chạm rất nhiều. Cho nên đôi lúc cô cũng nên thể hiện một chút, không nên đắc tội đến họ khi không cần thiết. Bát quái mà có qua thì cũng có lại, cô nói một chút chuyện tình của La Tinh Tinh và Lý Tư cũng chẳng sao. Thật ra chuyện này ai ai học ở trường đại học tài chính Z đều biết rất rõ đây cũng chẳng phải là bí mật lớn lao gì...

Rốt cục một đám nữ tử cùng nhau bu lại hóng hớt. Lúc này Phùng Diệp Nam vô cùng hài lòng nhìn về phía Đường Ninh nói: “Đúng rồi Ninh Ninh, tớ muốn sắp tới sẽ tổ chức một buổi đầu giá.”

“Hả?” Đường Ninh nghiêng đầu, có chút khó tin nhìn cô.

Phùng Diệp Nam cười khà khà: “Chuyện là như thế này, trường nghệ thuật của chúng tớ gần đây muốn tổ chức một buổi đầu giá các tác phẩm nghệ thuật. Lần trước cậu cũng tự mình tổ chức một buổi đầu giá rất thành công nên tớ muốn cậu giúp một tay cứu tớ lần này. Ông nội tớ còn góp thêm vài món đồ gốm vô cùng tinh xảo, tụi mình có thể lấy chúng làm vật phẩm đầu giá luôn.”

“Có thể. Nhưng chờ tớ thêm một thời gian nữa nha.” Đường Ninh lộ ra nụ cười ngọt ngào, đáp ứng rất nhanh. Phùng Diệp Nam xuất thân từ một gia đình kinh doanh gốm sứ, ông nội của cô ấy còn là một nghệ nhân có tiếng trên thế giới.

Cô gái đứng bên cạnh Phùng Diệp Nam góp ý thêm: “Việc này đúng là hai bên cùng có lợi, nguồn quỹ sau buổi đầu giá có thể quyên góp cho quỹ ngôi sao giúp đỡ các em nhỏ khó khăn. Chúng tớ có thể tham gia cùng không?” Cô gái kia nói xong liền quay đầu qua hỏi các cô gái còn lại.

Những người kia vừa nghe thế liền đồng loạt gật đầu. Chỉ cần một người đứng ra ủng hộ sau đó sẽ như hiệu ứng domino đồng loạt ai ai cũng đều nhất trí tán thành. Các thiên kim tiểu thư này không thiếu tiền nhưng danh tiếng thì luôn luôn cần thiết bởi vậy các nàng tất nhiên sẽ tình nguyện góp hết sức mình vào việc đầu giá từ thiện này.

Phùng Diệp Nam nghe xong, ánh mắt loé sáng nhìn sang Đường Ninh, Đường Ninh thấy thế nháy mắt làm dấu hiệu OK với cô: “Không thành vấn đề, tớ sẽ bàn bạc với ba sau. Khi đó với sự hỗ trợ của ba tớ chắc chắn sẽ tới giúp cậu một tay.”

“Cậu là đại sứ hình ảnh của công ty mà. Đến lúc đó có cậu trợ giúp chắc chắn buổi đấu giá của tớ sẽ thành công vang dội.”

Đường Ninh sáng khoái gật gật đầu: “Được, không thành vấn đề!”

Thật vất vả thoát thân khỏi đám con gái cuồng nhiệt này. Đường Ninh cầm trong tay ly sâm banh đã cạn tới đáy, không khí bên trong rất náo nhiệt, cô bước thẳng ra sân thượng, đi vòng qua vòng lại hóng mát. Lúc này sân thượng không có ai, từ lan can nhìn xuống có thể thấy được toàn bộ quang cảnh của biệt thự nhà họ Ngạn. Tí nữa về nhà cô sẽ thưa chuyện của Phùng Diệp Nam với ba sau đó sẽ cùng ba bàn bạc tỉ mỉ việc này. Như vậy hạng mục suối nước nóng cô cũng nên nhanh chóng kết thúc rồi... Qua chuyện này cô có thể kết giao thêm nhiều đối tác, tương lai sau này có khi còn nhờ họ trợ giúp một chút....

Đang suy tư bỗng nhiên giác quan thứ sáu của phụ nữ cho cô biết cô đang ở trong tầm ngắm của một người nào đó, cô trừng mắt quay đầu lại phát hiện phía sau cô chính là Ngạn Tĩnh.

“Tĩnh?” Không phải anh đang theo hai bác Ngạn tiếp khách hay sao, chạy lên đây làm gì thế?

Ngạn Tĩnh chăm chú nhìn cô sau đó lại gần nói: “Đến để gặp em.”

“...”

35. Chương 35

Đường Ninh từ sân thượng lầu hai đi xuống. Dọc đường rất nhiều cô gái trẻ lồi kéo cô vào trò chuyện nhưng cô đều khéo léo từ chối, lúc này cô rất muốn gặp Đường Bác. Thế nhưng không ngờ người cô không muốn nhìn thấy nhất lúc này lại đang xuất hiện trước mắt cô, ngay tại biệt thự của nhà họ Ngạn.

Lạc Nhất Phàm?

Đường Ninh đứng ở cửa cầu thang, có chút sững sờ nhìn thân hình quạnh quẽ đầy khí chất của Lạc Nhất Phàm, cho dù ở bất cứ tình huống nào dù cho trong lúc lơ đãng nhất ở anh vẫn toát lên mấy phần kiêu ngạo đầy tự tin. Lạc Nhất Phàm đang đứng nói chuyện với Đường Bác, Đường Ninh rất muốn đi tới nhưng một màn vừa rồi trên sân thượng lầu hai khiến tâm tình cô hiện giờ rất hỗn loạn, lí trí chưa kịp làm gì thì chân cô đã dừng lại rồi.

Ngay lúc cô do dự có nên bước tiếp hay không thì Đường Bác đã lơ đãng nhắc mi mắt nhìn sang chỗ cô đang đứng.

Đường Ninh hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh tâm trí hỗn loạn của mình, bước thêm vài bước tiến về phía họ.

Đường Bác nhìn thấy cô, lông mày nhướng lên: “Vừa đi đâu đó?”

“Em lên lầu hai nói chuyện với bạn.” Đường Ninh mỉm cười, sau đó ánh mắt có chút tránh né nhìn sang một bên, trong lòng có chút ngờ vực tại sao Lạc Nhất Phàm lại ở đây? Cô cố gắng kiềm chế lại nghi vấn trong lòng. Hướng đến Lạc Nhất Phàm nở nụ cười rạng rỡ nhất: “Lạc Nhất Phàm, anh đến cùng anh họ tôi sao?”

Lạc Nhất Phàm này giờ vẫn nhìn cô sau đó ánh mắt dời xuống đôi môi cô...nhìn lên khuôn mặt cô, mở miệng nói: “Vừa đến.”

Đường Ninh sững sờ, lúc này Đường Bác tập trung sự chú ý ra sau lưng cô. Cô quay đầu lại thì ra là Ngạn Tĩnh và Ngạn Phong.

Mấy năm nay trong giới thiết kế có xuất hiện một nhà thiết kế trẻ rất có tài, nghe nói anh ta chỉ mới ba mươi tuổi nhưng danh tiếng đã vang dội khắp nơi, đạt rất nhiều giải thưởng lớn của hội đồng thiết kế trên thế giới. Nhưng ngặt một nỗi, vị thiên tài trẻ tuổi này lại rất kín tiếng, chưa hề lộ diện trước mặt công chúng lần nào, ngay cả trên internet cũng không hề có chút tin tức gì. Có người nói gia thế của anh ta rất hiển hách đã thu tóm toàn bộ tin tức, ngay cả các paparazi cũng không thể tài nào moi được chút tin tức nào. Thế nhưng mặc kệ thế nào, Ngạn Phong cuối cùng cũng có cơ may biết được tin tức rất hữu dụng đó là Đường Bác hồi còn đi du học ở Anh đã từng tiếp xúc với vị thiên tài bí ẩn kia. Ngạn Phong nhận thấy nếu như em trai yêu quý của anh có thể có cơ may gặp gỡ với vị kia thì nó sẽ một bước lên trời học hỏi được rất nhiều điều bổ ích từ vị đó. Ngay từ nhỏ Ngạn Tĩnh đã rất yêu thích kiến trúc, hơn nữa nó lại rất có năng khiếu ở phương diện này anh tin chắc nếu có cơ hội học hỏi nó sẽ tiến bộ rất nhanh, tạo nên một kì tích mới trong giới thiết kế...

Đường Bác từng nhận ân tình của Ngạn Phong nên hôm nay nhân lễ đại thọ sáu mươi tuổi của ba anh, anh đã đích thân mời cả nhà họ Đường đến, qua đó ẩn ý với Đường Bác muốn móc nối với vị thiên tài bí ẩn kia. Thế nhưng hôm nay có quá đông khách đi, đa số là những thương nhân danh tiếng trong giới đi đã mấy vòng nhưng Ngạn Phong này giờ vẫn chưa thấy ai có thể là vị kia.

Đường Ninh suy nghĩ Lạc Nhất Phàm có thể đến được đây chắc chắn thân phận địa vị của anh trong giới thương nhân phải rất cao.

Ở đại tiệc sinh nhật năm ngoài của bác Ngạn, lúc đó Ngạn Tĩnh cũng chỉ mới học một chút liên quan đến kiến trúc thế nhưng anh đã hùng hồn tuyên bố trước mặt cô: “Sau này bằng sự nỗ lực của chính mình, một ngày nào đó anh sẽ trở thành kiến trúc sư đứng đầu thế giới.” Cô biết anh ta chắc chắn không thể biến giấc mơ đó thành sự thật bởi vì sau này anh đã trở thành tổng giám đốc của tập đoàn nhà họ Ngạn.

Đường Ninh nhìn Lạc Nhất Phàm bên cạnh, anh đứng đó kiêu ngạo đầy tự tin và mang theo vài phần quạnh quẽ mỉm cười nhìn ba người đàn ông bên cạnh trò chuyện, ánh mắt cô dời về phía Đường Bác. Dường như cảm nhận được ánh nhìn của cô, anh quay lại mỉm cười xin lỗi cô, kỳ thật anh rất muốn thông báo cho cô một tiếng là hôm nay Lạc Nhất Phàm cũng đến. Thế nhưng anh không ngờ hai người chỉ mới nói dăm ba câu mà cô đã biến mất, một mình đi thẳng đến đây.

Hôm nay có quá nhiều chuyện ngoài tầm tay cô, cô vì giúp Phùng Diệp Nam chuẩn bị cho buổi đấu giá mà chạy đông chạy tây đã thế còn đụng chạm đến Ngạn Tĩnh. Tốt hơn hết hay là cô nên lấy cớ gì đó chuồn êm khỏi đây? Nếu cô cứ tiếp tục đứng đây không biết còn chuyện gì bất ngờ đến nữa không?

“Thật xin lỗi, chắc hẳn lúc này ba mẹ đang tìm em, mọi người cứ tiếp tục trò chuyện, em phải đi trước rồi.” Đường Ninh mượn cớ rời trận địa.

Ngạn Phong đang hàn huyên với Lạc Nhất Phàm, nghe cô nói thế tầm mắt liếc qua cô chỉ thấy cô cúi đầu hàng mi dài cong cong sụp xuống, không nhìn thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt cô. Ánh mắt lơ đãng nhìn sang em trai anh, ánh mắt nó lúc này đã dính chặt trên người Đường Ninh.

Đường Bác cười nói: “Em đó, mỗi lần đến tiệc rượu lại chạy lung tung, ai cũng không tìm nổi, thôi mau mau đi đi đừng để hai bác tìm em nữa.”

Đường Ninh ngẩng đầu có chút căm giận bất bình phản bác Đường Bác: “Nói vậy, em làm gì mà không ai tìm thấy?” Cô chỉ hơi hiếu động đi nhìn ngó khắp nơi thôi mà. Ba đã nói với cô nên thường xuyên giao du với mọi người tránh việc khi có khó khăn mới tìm họ chẳng khác nào ngày thường không thấp nhang đến lúc cần mới ôm chân Phật.

Ngạn Phong bỗng nhiên cười nói: “Vừa này hình như em và Tĩnh trò chuyện trên sân thượng lâu hai.”

Câu này đã thu hút sự chú ý của mọi người, ai ai cũng nhìn về phía anh.

Ngạn Phong có chút ý đồ riêng nói tiếp: “Ninh Ninh từ nhỏ đã rất thích đến nhà anh chơi, lúc nào cũng bám dính lấy Tĩnh không ngờ rằng tuy bây giờ đã lớn nhưng thói quen vẫn còn đó.”

Câu nói này nhìn qua cứ tưởng chỉ là lời nói đùa nhưng Đường Ninh biết anh ta dấu đầy dao trong đó, cô thật không biết anh ta đang có ý đồ gì với cô đây? Thế nhưng cô vẫn cười nói: “Hồi bé em rất thích chơi với Tĩnh, còn có Cách và cả Tu Văn nữa. Chỉ là sau đó bác Mặc và bác Diệp chuyển nhà sang chỗ khác đã

thể còn quá xa nên không thể thường xuyên lui tới thăm hỏi. Dì Ngạn lại là chuyên gia về điểm tâm nên em phải thường xuyên qua ủng hộ thôi ha ha..”

Đường Ninh vô cùng hài lòng với câu đáp trả này. Vừa thổi phồng tài nấu ăn của dì Ngạn lại rửa sạch quan hệ “mờ ám” với Ngạn Tĩnh.

Ngạn Phong nghe thể có chút muốn cười nhưng em trai của anh đứng bên chỉ có thể đen mặt lạnh lùng nhìn Đường Ninh. Quả nhiên Ngạn Phong che dấu quá sâu, Ngạn Tĩnh thì quá bốc đồng, tất cả suy nghĩ đều biểu hiện hết trên khuôn mặt.

Đường Ninh cười cợt lần thứ hai hướng về mọi người muốn nhanh chân rời đi. Chỉ là cô mới bước vài bước phía sau đã vang lên một giọng nói khiến cô xém trượt chân ngã sắp xuống.

Ngạn Phong giọng nói mang theo vài phần ngẫu hứng, không nặng không nhẹ, vừa vắn lộn vào lỗ tai của tất cả mọi người ở đây——

“Tĩnh, sao môi em lại có vết thương? Làm sao thế?”

Đường Ninh dừng bước, môi Ngạn Tĩnh bị thương, lúc này trong lúc cấp bách cô đã....cắn nó....Ngạn Tĩnh đột nhiên hôn cô cô phản kháng không ngờ.....Ngạn Phong nói câu này....có phải một màn vừa anh đã thấy hết không sót cảnh nào....thì ra này giờ từ đầu chí cuối anh ta đều tính toán trên người cô.

Anh ta thật sự quá đáng ghét!

Ngạn Tĩnh có chút quẫn bách, không kiên nhẫn nổi có chút cứng ngắc mở miệng: “Em có uống chút rượu nên ngã sắp xuống lâu đầu bị đập nên môi có lẽ...”

Thế nhưng ai sẽ tin những lời này đây??? Không cần thận cũng thôi đi, tại sao nhất định phải là bị thương ở môi dưới? Ngạn Phong đã nói trước đó cô và Ngạn Tĩnh cùng nhau trò chuyện trên sân thượng lầu hai, bây giờ tình cảnh lại như thế này....Cô có thể nói gì nữa đây? Nước đục càng khuấy càng đục, nếu muốn nó trong trở lại chỉ có thể tự nó từ từ lắng xuống thôi.

Đường Ninh nén giận, giậm chân kích động nhanh chóng chạy đi tìm ba mẹ. Cô lại tiếp tục viện cớ nói đau đầu muốn về trước nghỉ ngơi.

Vừa nghe nói con gái mình đau đầu, ông Đường liền nhăn mày hỏi thăm: “Có thể bị cảm lạnh không?” Đây là mùa đông cô lại đang mặc lễ phục, tuy trong này rất ấm nhưng con gái ông cảm lạnh chần chẫn có khả năng này!

“Không phải đâu ạ. Con chỉ hơi mệt muốn về nhà nghỉ một chút thôi. Ba mẹ đừng lo cứ nói chuyện thêm với bác và dì Ngạn, con về trước.”

Bà Đường nghe thể nhện không được cảm rằm ông Đường: “Em đã nói từ trước rồi. Không nên bắt con đến công ty quá sớm, anh nhìn đi nó làm quá giờ bệnh luôn. Không được, em phải đưa nó về, anh ở lại đây đi.”

Cô nghe ba mẹ nói thể có chút thấy uất ức. Họ quan tâm cô, bảo bọc cưng chiều cô như thế....thế mà hôm nay cô lại bị...Mặc kệ sau này có chuyện gì xảy ra cô cũng phải kiên cường chống đỡ cho họ, không để họ phải lo lắng vì cô nữa...

Tình yêu thương của ba mẹ khiến cô rất ấm lòng nhưng giờ phút này cô không biết nên khóc hay cười đây: “Mẹ, không cần đâu. Hôm nay là đại thọ của bác Ngạn, con về trước đã là không phải phép rồi, mẹ còn về theo con người ngoài lại nói con không hiếu chuyện?” Cô biết lúc này cô không nên quá tùy hứng phải giữ cho đại cục.

Cô đã nói vậy, bà làm sao về theo cô đây. Căn dặn cô vài câu, sau đó lại tiếp tục dặn dò ông Vương chở cô về trước. Vẫn không yên tâm lắm nên bà gọi điện cho vú nhắc nhở bà nhớ mang đồ thanh đạm lên phòng cô, tận mắt thấy cô ăn rồi uống thuốc đi ngủ sau đó thông báo lại cho bà.

Cho nên khi Đường Bác và Lạc Nhất Phàm đến gặp ông bà Đường thì Đường Ninh đã về đến nhà rồi. Đường Bác không thấy cô em họ mà anh yêu thương đâu nên hỏi: “Ninh Ninh đâu ạ?” Làm sao chỉ mới đây thôi mà cô lại chạy đi đâu rồi.

Ông Đường cười nói: “Nó có chút nhức đầu nên về trước rồi.” Nói xong ánh mắt lại liếc qua Lạc Nhất Phàm đứng bên cạnh Đường Bác. Một thân tây trang màu đen tuyền, khí chất trầm ôn thanh tịnh đã gây cho ông ấn tượng rất tốt, ông nói: “Đã sớm nghe Bác nhắc đến cháu, hơn nữa ta nợ cháu chuyện của Ninh Ninh. Hôm nay ta chính thức muốn cảm ơn cháu đã giúp đỡ hai đứa nó trong suốt thời gian qua.”

Lạc Nhất Phàm hướng ông Đường mỉm cười lễ độ rồi nhẹ nhàng nói: “Bác không cần quá khách sáo. Nếu không chê bác cứ gọi thẳng cháu là Nhất Phàm.” Anh là bạn tri kỉ của Đường Bác, vì lẽ đó có thể thân thiết gọi ông Đường một tiếng “bác”, tuy có chút bất phù hợp làm họ nhưng về lý về tình đều vô cùng hợp lí.

Bên này Đường Bác vẫn không an tâm hướng bà Đường hỏi thăm: “Ninh Ninh đau đầu?”

“Ừm, nó gần đây lao tâm quá độ việc của công ty.” Nói xong lại không nhận được trách cứ Đường Bác: “Bác à, nó đau gì cũng là em họ của con, con phải biết xót nó một chút chứ. Mỗi ngày đi học nó đã quá mệt mỏi rồi còn cũng không nên giao cho nó quá nhiều chuyện của công ty. Nó làm nhiều như thế nên mới bệnh ra đấy!”

Đường Bác nghe vậy, có chút cười khở. Nếu như Đường Ninh thật sự ngã bệnh đoán chừng cũng không phải vì việc của công ty. Vừa nãy những lời Ngạn Phong vô tình nói ra, quá ám muội, anh và Lạc Nhất Phàm không phải là kẻ ngốc, cũng không thể không biết mối quan hệ lằng nhằng của Đường Ninh và Ngạn Tĩnh. Nghĩ lại vẫn có chỗ chưa đúng lắm...Nếu hai bên tình tình nguyện nguyện đến với nhau cũng chẳng sao nhưng nếu như không phải thì sao?... Một chút manh mối chợt loé lên trong đầu anh, nếu như không phải vậy...Ngạn Phong...Những người kia mơ tưởng viễn vông... có thể hay không tiểu tử Ngạn Tĩnh kia bá đạo hiếp đáp Ninh Ninh, muốn cưỡng ép nó làm chuyện nó không muốn???

36. Chương 36

Trở lại biệt thự nhà họ Đường, Đường Ninh cảm thấy thoải mái không ít, thần kinh cũng thả lỏng rất nhiều. Lên phòng ngay lúc định đóng cửa thì bà vú bưng lên chút cháo dặn cô phải ăn hết rồi uống thuốc đi ngủ sớm. Nhìn cô làm xong hết vú mới chịu đi xuống lầu, cô biết chắc chắn bà Đường đã gọi điện thoại về nhà căn dặn vú làm thế. Cô cảm thấy rất cảm động, đầy lòng như có ai rót mật ngọt vào, phiền não cũng theo đó mà đi. Đổi một chiếc váy ngủ màu lam nhạt, cô chạy đến thư phòng, mở laptop ra, cô muốn xem thử tình hình buổi đấu giá thế nào rồi. Nói thật kì nghỉ đông còn chưa chấm dứt, tết cũng chưa đến không hiểu sao Phùng Diệp Nam lại muốn tổ chức sự kiện này?

Thế nhưng dù sao đây cũng không phải chuyện gì lớn có liên quan đến cô, đại khái là...Nếu muốn tổ chức cho linh đình ai cũng biết cũng không phải là không thể...Khoé miệng khẽ nhếch, mở hòm thư của Phùng Diệp Nam xem qua một chút rồi tắt máy tính đang muốn xuống lầu thì di động chợt reo vừa nhìn đã ngạc nhiên sao lại là Lạc Nhất Phàm?

“Lạc Nhất Phàm?”

“Ừm, là tôi.”

Âm thanh mạnh mẽ truyền tới thế nhưng dường như nó không đi qua tai mà lọt vào trái tim cô sau đó trái tim cô có chút gợn sóng...

Sững sờ một chút, âm thanh kia có chút ôn nhu truyền tới: “Tôi đang ở trước cửa nhà cô.”

“...”

Khi Đường Ninh đi ra ngoài đã thấy thân hình cao lớn kia đang dựa vào chiếc xe BMW đen tuyền, ánh đèn chiếu thẳng xuống người anh làm cô có chút mờ lung, cảm thấy có chút không chân thực.

“Bữa tiệc còn chưa kết thúc, sao anh lại đến đây?” Đường Ninh cười hỏi.

Đôi mắt màu hổ phách kia nhìn khuôn mặt cô mang theo chút phức tạp nhưng trên mặt vẫn là nụ cười như có như không : “Tôi nhớ chỉ đáp ứng tham gia bữa tiệc đó với Đường Bác, cũng không có nói sẽ ở lại cho đến khi tiệc tàn.”

“...” Đường Ninh trừng mắt nhìn anh.

Lạc Nhất Phàm thấy cô để tóc xoã, áo choàng da dê có chút trượt xuống liền nhanh tay kéo nó lên giúp cô.

“Không phải cô đau đầu sao? Sao lại không chịu mặc thêm chút áo cho ấm?” Động tác có chút ái muội nhưng anh lại thực hiện rất tự nhiên đồng thời...cũng xem đó là chuyện đương nhiên...

Khi tay anh chạm vào da cô, trái tim cô có chút tăng nhịp. Khi anh hỏi cô, cô chỉ có thể mông lung ngẩng đầu lên, cặp mắt trong suốt kết hợp với khuôn mặt tuấn mĩ khiến nụ cười trên mặt cô có chút xấu hổ, cô nhẹ giọng nói: “Cũng chỉ vội vã ra gặp anh.”

Đôi mắt kia thâm trầm nhìn cô, con ngươi màu hổ phách chợt loé lên...

Đường Ninh nói: “Anh gọi cho tôi làm tôi có chút bất ngờ.” Không chỉ có chút bất ngờ, cô rất vui. Cô biết anh không phải loại người có thể dễ dàng chủ động gọi điện thoại cho ai đó, đặc biệt còn với người “rõ ràng có ý đồ” với anh như cô.

“Lạc Nhất Phàm, sao anh lại tới đây?”

“Nghe nói cô không được thoải mái, muốn đến thăm cô một chút thuận tiện muốn nói lời tạm biệt với cô.” Kỳ thực anh đến đây một phần là muốn xem cô có sao không? Thứ hai là muốn hỏi cô, có phải cô yêu mến Ngạn Tĩnh? Anh chưa bao giờ bận tâm mấy chuyện tình cảm như thế này, cũng chưa bao giờ nghĩ đến có ngày anh sẽ vì một cô gái nhỏ mà mất tập trung, trong đầu anh lúc nào cũng vô tình hay nghĩ đến cô, nghĩ đến khuôn mặt khi cười của cô, cả lúc cô nhăn nhó hay nhún mày...

“Nói lời tạm biệt với tôi?”

“Đúng, Ninh Ninh tôi ngày mai phải đi Hồng Kông. Sau đó sẽ về Anh.”

Đường Ninh mở to hai mắt thì ra đúng là muốn tạm biệt cô. Cô mím môi cúi đầu nói nhỏ: “Ừm, chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Nhìn cái đầu nhỏ nhỏ cúi xuống kia, Lạc Nhất Phàm có chút đau đầu, kỳ thực anh cũng chẳng sợ phải đối diện với nội tâm hỗn loạn của chính anh, chỉ là...có chút lo lắng cho tương lai của anh...khi yêu phải một người lúc nào cũng không cẩn thận để ý bản thân mình như cô...Nếu lúc này anh bốn mươi tuổi, Đường Ninh ba mươi anh sẽ không do dự giữ chặt cô bên người, hung hăng muốn chiếm cô, yêu cô, sủng ái cô. Đáng tiếc cô chưa đến hai mươi tuổi, lại quá ngây thơ, được cưng chiều quá nhiều, chuyện đời lại chưa bao giờ trải qua, sóng gió gì cũng chưa biết đến. Từ hai mươi tuổi đến ba mươi tuổi không chênh lệch nhiều chỉ có điều anh sợ bản thân không muốn buông tay cô, có lúc nào đó cô sẽ hối hận vì quyết định đồng ý bên anh, sẽ oán hận và không thể vui vẻ sống cùng anh.

Lạc Nhất Phàm thở dài: “Ninh Ninh.”

Đường Ninh không ngẩng đầu lên, cô lúc này tâm trạng rối tung rối mù, buổi tối hôm nay cô bị Ngạn Tĩnh cưỡng hôn, sau đó lại bị Ngạn Phong nói ra thành cô và Ngạn Tĩnh có “gian tình” giờ lại là chuyện Lạc Nhất Phàm đến đây muốn tạm biệt cô. Cô bây giờ rất mệt mỏi, không muốn suy nghĩ gì nữa...Hơn nữa hôm nay cô lại biết được một tin tức rất quan trọng thì ra Lạc Nhất Phàm là bậc thầy về kiến trúc rồi thân thể phía sau anh...Cô thích anh là chuyện không thể chối cãi nhưng cô lại không biết gì về anh...mọi thứ từ anh cô đều biết từ người khác...Cô lo lắng anh sẽ hiểu lầm bởi những lời nói của Ngạn Phong...Thế nhưng bây giờ anh phải về Anh, hiểu lầm hay không còn gì quan trọng...

Lạc Nhất Phàm tiếp tục thở dài nói: “Cô không tức giận sao?”

Đường Ninh ngẩng đầu, trong mắt mang theo vài phần oán giận, ngữ khí sâu xa: “Tôi tức giận hay không quan trọng lắm sao?” Dừng một chút, cô nói: “Tôi và anh cũng không tiếp xúc nhiều, nếu tôi không phải là em họ của Đường Bác, chắc gì anh đã để ý đến tôi? Hiện tại anh đến đây muốn từ biệt tôi trở về, anh giờ còn muốn quần tôi có tức giận hay không à?”

Từ trước đến nay mỗi lần đứng trước anh, cô luôn không phải là chính cô. Trong lòng luôn bối rối, luôn căng thẳng, có lúc còn không hiểu tại sao chính mình lại cười hay buồn, có lúc lại vô cớ nổi giận... Ví dụ như lúc này, anh đến nói tạm biệt, trong lòng cô rất khó chịu, muốn nổi giận với ai đó nhưng cô lại không thể tìm ra lí do tại sao cô lại nổi giận....

Cô cứ ngỡ bản thân mình tu dưỡng rất tốt, tính nhẫn nại cũng rất khá nhưng tại sao mỗi lần đứng trước anh, cô lại cứ buồn cười thế này? Cô muốn đến gần anh thêm chút nữa, muốn hiểu thêm về anh, muốn...muốn rất nhiều thứ liên quan đến anh. Thế nhưng hôm nay cô lại phát hiện ra thì ra cô chỉ tự mình đa tình mà thôi, vì lẽ đó nên cô thẹn quá hoá giận chẳng?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, cô muốn hỏi thẳng anh một câu mà cô đã chôn giấu từ rất lâu trước đây ngay từ cái lúc mới gặp anh rồi yêu anh tự lúc nào không hay: “Lạc Nhất Phàm, anh có yêu tôi không?”

Lạc Nhất Phàm sững sờ, phát ngốc một chút sau đó nhẹ nhàng nói: “Cô là em họ của Đường Bắc, chúng ta cách biệt nhau mười tuổi.”

“Nếu như tôi yêu anh, anh ấy sẽ chúc phúc cho chúng ta.” Đường Ninh cắn môi, nhìn thẳng anh: “Lạc Nhất Phàm, anh chưa bao giờ động lòng trước tôi?”

Lạc Nhất Phàm có chút khó chịu nhưng vẫn sững sờ nhìn cô: “Nhưng tôi thấy, cô còn quá nhỏ.”

Đường Ninh tiếp tục cắn môi, ý của anh ta là...Chính là...cô còn quá nhỏ vì thế anh không thích? Hay là...Bỗng nhiên ý nghĩ kì lạ kia nhen nhóm trong lòng cô, cô có chút lúng túng...Một cơn gió lạnh thổi qua, cô hắt hơi. Xoay người nói: “Tôi đã hiểu ý của anh, thời tiết đã trở lạnh, tôi vào trước đây. Nếu mai phải đi, anh nên về nghỉ ngơi sớm đi, không tiễn.”

Toàn bộ thu lại những hi vọng vừa nhen nhóm trong lòng, cô quyết định thu tâm mình lại. Thế nhưng người kia dường như lại không cho cô cơ hội đó, anh kéo lấy tay cô, bàn tay kia đã nắm chặt bờ vai cô, rồi đột nhiên anh dùng sức kéo cả người cô về phía anh, ôm chầm lấy cô.

Một mùi hương nam tính xộc lên trong mũi cô, cô biết lúc này anh ôm cô rất chặt, anh dùng áo khoác bọc lấy cả người cô sau đó dùng thân thể sưởi ấm cho cô.

“Ninh Ninh, em hình như đang hiểu lầm anh.” Anh mỉm cười nhỏ giọng ôn nhu nói với cô gái nhỏ trong lòng.

Lúc này Đường Ninh vẫn còn có chút sững sờ. Cô biết rất rõ cô thích anh thế nhưng...

“Em không dám nhìn anh sao?”

Người bị ôm trong ngực thân thể có chút cứng ngắc, chậm rãi ngẩng đầu lên ánh mắt mang theo chút e lệ. Lạc Nhất Phàm khẽ cúi đầu ngắm nhìn cô, khoé miệng mỉm cười ôn nhu. Anh biết hiện giờ cô rất ngượng ngùng, anh đã nhìn thấu toàn bộ tâm ý của cô và đang đợi cô tự chui đầu vào lưới anh giăng đây!

Cô nhìn anh, có chút lúng túng không biết phải làm gì.

Lạc Nhất Phàm nhẹ nhàng buông cô ra, anh giơ tay nâng cằm cô lên, một tay khác nâng mặt cô, kéo cô sát lại mặt anh, ngón cái vô tình phất qua cánh môi mềm mại đỏ mọng của cô.

Đường Ninh ngây người, tim đập thình thịch như muốn nói nó sẽ tiếp tục đập rất nhanh! “Lạc, Lạc, Lạc, Lạc Nhất Phàm, ba mẹ tôi..., bọn họ sắp về rồi...”

“Ngạn Phong cố tình lôi kéo bác Đường và cô Đường nên giờ này họ chưa thể về nhà đâu.” Lạc Nhất Phàm biểu tình trên mặt vẫn vẫn điềm phong kinh nhưng giọng nói lại mềm mại ôn nhu. Anh tiếp tục hạ thấp âm lượng xuống một chút: “Đối với tôi, chuyện tình cảm không phải là một trò chơi. Nếu như tôi yêu ai đó, tuyệt đối sẽ không buông tay, em thật sự đã chuẩn bị kĩ chưa?” Anh biết một khi đã động lòng chính mình sẽ không thể khống chế nổi mong muốn chiếm hữu người ấy, chỉ là anh hi vọng mọi thứ anh muốn cho cũng là thứ cô muốn có.

Đường Ninh có cảm giác trái tim cô đang muốn nổ tung. Cô có chút chưa kịp hoàn hồn lại, giọng nói khàn khàn: “Ý anh là...anh muốn...Anh đang dụ dỗ em à?”

Lạc Nhất Phàm nghe vậy, khẽ cười nói: “Vậy phải xem thử em có muốn bị dụ dỗ không thôi?” Trai chưa vợ gái chưa chồng lại đang ở độ tuổi trưởng thành, chỉ cần cô muốn, hà tất gì anh lại phải mua dây buộc mình, làm khó dễ cô cũng đồng thời gây khó chịu cho chính bản thân anh?

Nhiệt độ cơ thể cô lúc này có dấu hiệu tăng cao, cô nghĩ chắc bây giờ mặt cô phải rất đỏ, rất nóng...

Anh đưa tay ra sau gáy cô, kéo thẳng cô về phía anh, hô hấp hai người ngày càng nặng nề quần quýt lấy nhau, không khí ám muội tăng lên...

Đường Ninh tròn tròn mắt, có chút sốt sắng trừng mắt nhìn anh.

Ngược lại Lạc Nhất Phàm có chút vui vẻ, thế nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh nụ cười vẫn không đổi: “Nhắm mắt lại.”

Có chút bất đắc dĩ, tình thế hiện tại của cô không thể chống lại anh, cô đành nghe theo lời anh nhắm mắt lại.

Khoảng cách môi hai người ngày càng thu hẹp lại rồi bỗng nhiên anh mở miệng nói: “Kỳ thực, tối nay tôi đã rất đổ kị với tiểu tử Ngạn Tĩnh kia.” Câu nói dường như bị nuốt mất, môi hai người chạm vào nhau. Lạc Nhất Phàm hôn cô, anh không thô lỗ chút nào chỉ liềm cướp đoạt, nụ hôn mang theo vài phần khiêu khích, môi lưỡi quần quýt lấy nhau. Anh lúc nào cũng ép bản thân mình phải bình tĩnh, phải khắc chế dục vọng nhưng cuối cùng lại không thắng nổi cô, phải lùi một bước...Hô hấp hai người có chút hỗn loạn, anh tách môi của mình ra khỏi cánh môi ướt át đầy hấp dẫn của cô, trán anh tỳ lên trán cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “Ninh Ninh, nếu em không từ chối vậy hãy đồng ý tiếp nhận anh đi. Từ hôm nay trở đi chỉ cho phép em nhìn anh...trong mắt chỉ có một người đàn ông là anh thôi...” Không cho phép em nhìn người đàn ông khác, không cho phép em để ý đến ai ngoài anh. Tất nhiên bao gồm cả việc không cho phép bất cứ ai chiếm lấy thứ đã là của anh, nhất là đôi môi quyến rũ này của cô...

37. Chương 37

Một nụ hôn có tác động lớn như thế nào?

À, nó không hề quá lớn. Chỉ là thành công khiến cho cô mất ngủ cả đêm. Toàn bộ trong đầu Đường Ninh lúc này chỉ là những lời tán tỉnh đầy ngọt ngào của Lạc Nhất Phàm. Cô và Lạc Nhất Phàm đã chính thức yêu nhau thế nhưng ngày hôm sau anh lại ngay lập tức đi Hồng Kông khiến cô hơi oán giận. Bất quá cô cũng không phải là hạng con gái tầm thường chỉ biết dính chặt vào người yêu, rất nhanh cô đã lấy lại tinh thần tập trung cho công việc.

Nghỉ đông chưa xong, tết cũng chỉ có thể nghỉ thêm vài ngày, cô suốt ngày phải đi theo học tập anh họ, bận bịu cả ngày, chạy lên chạy xuống mỗi ngày đến nỗi chân không ngừng chạm đất. Hơn nữa, cô nghĩ chuyện hai người yêu nhau cũng hết sức bình thường nên phải thuận theo tự nhiên thôi.

Cô biết chuyện hai người yêu nhau vẫn chưa có người thứ ba biết được thế nhưng cô cũng không rảnh để bận tâm người khác có biết hay không...

Ngày ngày bà Đường đều thấy cô ôm cả đống tài liệu về nhà, lông mày không nhịn được nhăn lại: “Bác thiệt là...sao lại giao cho con nhiều việc thế?”

Đường Ninh thay dép, đi tới đem tài liệu để xuống bàn, cả người mệt mỏi ngã xuống ghế salông. Mặc dù rất mệt nhưng cô vẫn muốn nói giúp cho anh họ vài câu: “Không có liên quan đến anh họ, là con hỏi anh, muốn giúp đỡ anh chút việc thôi. Tối nay anh phải giải quyết ba bảng tài liệu cơ mật về tài chính công ty, con chỉ đem mấy cái đó photo chút thôi. Con định sẽ xử lý thử một chút rồi học hỏi anh ấy.”

Bà Đường có chút cau mày, giọng nói không vui nói: “Con nhất định phải làm bản thân mệt mỏi đến mức này sao?”

Đường Ninh nở nụ cười, nghiêng đầu dựa vào vai bà Đường: “Không phải bận bịu gì nhưng con thấy anh họ làm việc chăm chỉ như thế nên chỉ muốn giúp một chút thôi. Không phải mẹ thường dặn con nên cố gắng học hỏi chuyện công ty sao?”

Bà Đường không nói gì, bà biết cô làm vậy là đúng thế nhưng vài ngày nữa thì khai giảng rồi, cô cứ tiếp tục bận rộn như vậy cũng không phải là việc gì hay ho...

“Ninh Ninh, con là con gái không cần thiết phải gánh lấy tất cả sản nghiệp của ba con.”

“Mẹ à cũng bởi vì con là con gái nên mới muốn phải nỗ lực hơn nữa, con không muốn thua kém bất cứ ai cho dù người đó có là đàn ông đi chăng nữa.” Thời đại này nam nữ bình đẳng, mặc kệ bất kì phương diện nào cô cũng không muốn thua kém đàn ông, cô muốn được người khác công nhận. Cô biết bà Đường xót cô thế nhưng chỗ dựa nào cũng có lúc ngã, dựa núi núi cũng có ngày đổ, chỉ có chính bản thân mình mới có thể tin tưởng cả đời thôi. Cô hiện tại có ba mẹ chống lưng tuy nhiên một ngày nào đó ba mẹ xảy ra chuyện gì không hay cô có thể dựa vào ai đây? Đến lúc đó ba mẹ cô phải thế nào đây?

Đường Ninh ngồi thẳng người, tiện tay ôm lấy cái gối nhỏ xinh bên cạnh vào trong ngực, trên mặt nụ cười sâu không thấy đáy: “Mẹ, con hi vọng bản thân mình sẽ trở thành một người tài giỏi có thể khiến ba và mẹ thấy hãnh diện.”

Bà Đường nhìn cô tức giận nói: “Con định xem những lời mẹ nói như gió thoảng bên tai sao?” Bà biết con gái bà rất cố chấp, chuyện cô đã quyết định dù cho mười con ngựa kéo cô, cô cũng không bao giờ chịu quay đầu lại...

“Không có. Tối nay con chỉ làm thêm chút chuyện thôi. Mẹ yên tâm con còn nhớ sắp đến ngày khai giảng rồi mà.” Đường Ninh nhẹ nhàng nói. Cô cũng muốn tiếp tục theo anh họ học hỏi thế nhưng cô đã hứa sẽ giúp Phùng Diệp Nam chuyện đấu giá nên phải đi hỗ trợ thôi. Bất quá cô cũng không ngờ Lâm Hạ lại tài giỏi như thế, biểu hiện của cô trong phòng tài vụ rất đáng được tuyên dương. Không sao cả cô sẽ cố gắng tranh thủ thời gian, nếu buổi chiều rảnh rồi cô sẽ thường xuyên đến công ty học hỏi...

Bà Đường nghe cô nói vậy cũng yên lòng: “Được rồi. Mẹ không phản đối con học hỏi người khác thế nhưng phải biết lo cho bản thân mình một chút. Xem con kia mắt đã thâm quầng hết trơn!”

Đường Ninh nở nụ cười: “Không phải đâu mẹ, dạo này đang thịnh hành mắt to và đen đỏ. Mẹ am hiểu thời trang của Pháp chẳng lẽ không nhận ra mấy cô người mẫu của nước này cũng có cặp mắt như con sao?”

“Con nha, nói bậy không. Mẹ vào trong bếp xem sao, tối nay ba con về ăn cơm.” Bà Đường nói xong liền đi vào bếp sau đó âm thanh dọn đồ vủ món này thế nào món kia phải chú ý cái gì vang lên....

Đường Ninh biết bà Đường là người rất kĩ tính, ngày nào cũng căn dặn người làm trong nhà quét tước chỗ này lau chùi chỗ kia đã thế còn tự mình nấu ăn, hầm canh cho chồng và con. Trong cái nhà này sợ rằng sẽ không có người thứ hai lo lắng cho cô và ông Đường hơn bà...

Dù thế bà vẫn rất thông minh, tín nhiệm chồng mình, dành cho con cái một khoảng không gian hợp lí lúc thích hợp sẽ nhắc nhở cô vài câu...Cô có chút suy nghĩ không biết cuộc sống sau này của cô và ba sẽ ra sao nếu thiếu mẹ cô đây....

Âm thanh ôn nhu từ phòng bếp truyền tới: “Ninh Ninh, con đi tắm đi rồi xuống đây ăn cơm.”

Ngay cả những chuyện nhỏ nhặt thế này bà cũng không quên nhắc nhở cô, cô “Dạ” một tiếng rồi ôm đồng tài liệu lên lầu về phòng cô. Mới về phòng, điện thoại hiển thị số gọi đang trên đường dây quốc tế truyền đến.

Đường Ninh nằm trên ghế salông, nhấn nút trả lời.

Âm thanh từ đầu bên kia đại dương truyền đến....

“Hình như trong lòng em, công việc quan trọng hơn bạn trai nhiều lắm. Em vội vội vàng vàng ngày nào cũng gặp Đường Bác, giúp anh ta thu thập tài liệu rồi đủ thứ công việc, tiếp đó quên luôn việc kiểm tra bưu kiện của bản thân mình luôn.”

Đường Ninh nghe anh nói thế không lên tiếng nhưng khoé miệng không nhịn được vung lên.

“Xem ra anh phải nhắc Bác một chút, sao cứ tùy hứng nghe lời em mãi như thế, phải nghĩ cho tương lai của em nữa chứ, con gái mà suốt ngày làm việc cũng không tốt đâu.”

“Nói vậy, em biết anh sẽ không làm như vậy đâu.” Đường Ninh cười phản bác, cầm tì lên cạnh xô pha, mái tóc đen tuyền xoã ra, cô cười nói: “Hơn nữa nếu em nhớ không lầm bây giờ anh đang ở trụ sở Luân Đôn và giờ đang là lúc anh làm việc, Lạc tiên sinh à vào lúc này anh gọi cho em để nói chuyện phiếm như vậy không tốt lắm a...”

“Tối hôm qua có gửi cho bạn gái anh một bưu kiện giờ chỉ là gọi điện nhắc nhở chút thôi, tại hạ cũng chỉ làm thế thôi!” Lạc Nhất Phàm mỉm cười. Âm thanh này lọt vào tai Đường Ninh khiến cô cũng cười theo, ngữ khí có chút tiếc nuối cô nói: “Anh gọi không đúng lúc rồi, ba sắp về ăn cơm, em phải đi tắm rồi xuống ngay...”

“Người nhà là số 1, công việc là số 2, xem ra anh chỉ có thể xếp thứ 3 hoặc thấp hơn mà thôi...” Lạc Nhất Phàm mỉm cười bất đắc dĩ.

“Ừm, tạm thời là vậy.” Đường Ninh mỉm cười. Cô cảm thấy mối quan hệ của hai người rất kì quái. Cô luôn cảm thấy cảm giác yêu đương này không chân thực dù cho họ đã hôn môi rồi. Trước đây cô chưa bao giờ yêu ai nên không biết cảm giác yêu đương là thế nào? Cô chỉ biết khi không gặp anh cô sẽ rất nhớ, gặp được anh rồi vẫn nhớ, rất muốn thân thiết hơn với anh, gần anh thêm nữa...Hiện giờ hai người đã chính thức yêu nhau nhưng cô lại vẫn mông lung cảm thấy như là mơ. Cô vẫn chưa thể tin nổi anh cũng yêu cô, cũng khao khát muốn có cô...

Cô biết điều này cũng không thể hoàn toàn trách cô, ai biết cái người gọi là bạn trai kia tối thì nói yêu cô sáng đã bay đi Hồng Kông công tác mất tiêu. Thân là bạn gái cô nên thấu tình đạt lý một chút không nên quá bám lấy anh, phải cho anh một chút không gian riêng tư. Hơn nữa anh chủ động gọi cô như thế này khiến cô rất thích. Không giống như lúc trước, đều là cô chủ động chạy đến Red Garlic hoặc là kiếm đủ lý do đến đó nói chuyện với anh...Thì ra khi yêu ai ai cũng không tránh khỏi sẽ mắc bệnh “công chúa”...

Lạc Nhất Phàm bất đắc dĩ nhưng cô cũng không còn cách nào khác...

Đường Ninh nhẹ giọng hỏi anh: “Lạc Nhất Phàm...”

“Nhất Phàm.” Người bên kia điện thoại không vui sửa lại cho cô,

Đường Ninh trầm mặc trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc, nghe lời nói: “Nhất Phàm, anh gọi điện cho em thật sự để nói chuyện phiếm à?”

Đầu bên kia Lạc Nhất Phàm cười nói: “Anh nghĩ nên nói em biết, tám giờ tối nay anh sẽ lên máy bay về thành phố J.”

“Thật không?” Tuy rằng rất bất ngờ nhưng cô thất sự rất vui.

“Đương nhiên, anh đã bao giờ lừa em chưa?” Lạc Nhất Phàm cười nói.

Đường Ninh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, kéo màn qua hai bên nhìn về phía hoàng hôn dần tắt kia: “Anh thật biết chọn thời gian.”

“Hả?”

“Nhất Phàm, ngày mai là ngày cuối cùng em làm thực tập của tập đoàn nhà em, vừa vặn buổi trưa em rảnh, em sẽ đến sân bay đón anh.” Vừa mới tha thứ cho anh chuyện anh đột nhiên đi công tác, giờ lại biết anh sẽ lập tức quay về đây khiến tâm tình cô cứ lên rồi xuống nhưng cô thật sự rất vui khi anh muốn về...

Thế nhưng không ngờ đầu bên kia Lạc Nhất Phàm lại cười ra thành tiếng: “Em định để tài xế Vương chở em ra đón anh à? Không sợ mẹ em hỏi sao?”

Vấn đề này cô chưa bao giờ nghĩ đến. Hơn nữa chuyện cô không có hộ chiếu nguyên nhân sâu xa trong đó...Cô vừa nhớ tới đã thấy chua xót thôi không nghĩ đến nữa. Cô nói: “Nếu mẹ em hỏi cũng chẳng có gì phải giấu.” Nhưng nếu ba mẹ biết cô đang yêu...liệu có nghĩ là cô yêu hơi sớm? Cô và anh cũng chỉ mới bắt đầu “giao lưu” với nhau thôi mà...

“Thật sự?” Lạc Nhất Phàm có chút muốn cười mà không thể cười...

“...Là giả.” Cô biết cô không nên quá tùy hứng bằng không hậu quả tự mình gánh lấy... Cô nên ổn định tình cảm với Lạc Nhất Phàm trước rồi mới thừa chuyện với ba mẹ. Cô không sợ ba mẹ phản đối chỉ sợ họ lại lo nghĩ cho cô, sợ cô bị phản bội...cô không muốn họ phải lo lắng chuyện của cô...

Lạc Nhất Phàm thở dài: “Em đó...Anh đã dặn tài xế đưa đón rồi em chờ anh ở quán Red Garlic đi.”

Đường Ninh phân vân, đang muốn nói cô có thể bắt taxi đến sân bay...Nhưng đầu bên kia đã quyết định gặp cô ở Red Garlic tiếp đó âm thanh ôn nhu đầy dụ hoặc vang lên: “Ngoan, nghe lời anh.”

Đường Ninh cảm thấy rất ngọt, ngọt như được ai rót mật vào lòng. Cô nghĩ cô bây giờ chắc rất thẹn thùng. Cô mím mím môi, nhiệt độ trên mặt bắt đầu tăng lên. Lạc Nhất Phàm chờ thật lâu cũng không thấy cô trả lời nên nhẹ giọng gọi: “Ninh Ninh?”

“...Dạ, em sẽ chờ anh.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Đường Ninh đứng chờ Lạc Nhất Phàm nhưng không phải ở Red Garlic mà là cô đang đứng ở sân bay.

Lạc Nhất Phàm nhìn thấy cô mặc một chiếc áo màu lam nhạt cổ áo chữ V phối hợp với chiếc váy trắng đến đầu thì hơi ngạc nhiên. Cô nghiêng nghiêng đầu, trong mắt loé lên vài phần nghịch ngợm nhìn anh: “Anh đó, không vui khi nhìn thấy em sao?”

Cô nhanh tay kéo lấy hành lí trên tay anh, mùi thơm thanh nhã từ người cô xộc vào mũi anh khiến trái tim anh nhất thời mềm đi, bối rối một chút. Thả tay cầm hành lí ra trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt anh cúi đầu hôn lên trán cô: “Nói vậy, anh chỉ là bất ngờ quá!”

38. Chương 38

Lạc Nhất Phàm đã sắp xếp người đưa rước anh nhưng bây giờ Đường Ninh đã ở đây rồi nên anh cho tài xế về trước.

Đường Ninh đứng ở cửa xe nhìn Lạc Nhất Phàm thu xếp hành lí vào cốp sau xe. Thật ra anh làm gì cô đều thấy rất đẹp rất thoát tục, dù anh mặc gì làm động tác nào mặc kệ đơn giản thế nào đều đẹp trai đến bức người...

Cùng anh chính thức đặt mối quan hệ chưa được 1 tháng, còn chưa có hẹn hò lần nào thế mà cô bây giờ đang đứng ở nhà anh. Nhà anh được trang trí bằng hai màu chủ đạo trắng và đen, nội thất trong nhà tuy đơn giản ấm cúng nhưng lại lộ ra chút sang trọng. Trên nền nhà có trải một tấm thảm lông dày màu xám, sân thượng bên ngoài có đặt một chiếc ghế dài để nằm phơi nắng bên cạnh còn có một chiếc bàn nhỏ hết sức tinh xảo. Có thể thấy anh đối với sinh hoạt hàng ngày rất coi trọng.

Lạc Nhất Phàm đi từ phòng bếp ra không quên mang cho cô chén trà hoa hồng, thả xuống đặt trên bàn trước mắt cô.

Đường Ninh đem chén trà đặt trong tay, nhìn về phía anh, xem ra tinh thần anh cũng không tệ, mặt mày vẫn có nhưng cũng không rõ nét lắm, đáy lòng cô tự nhiên có chút băn khoăn. Anh nói: “Em không cần phải ra sân bay đón anh, cũng không cần phải theo anh về đây, anh tự biết chăm sóc cho bản thân mình, em yên tâm.” Mười mấy tiếng ngồi trên máy bay, dù cho là khoang hạng nhất, cũng sẽ không thoải mái lắm hơn nữa còn chênh lệch múi giờ.

Phát hiện tâm tình người trên sofa đang chìm xuống, Lạc Nhất Phàm ngồi cạnh cô cười nói: “Không phải là không muốn gặp em nhưng bây giờ em tự đến đây anh phải làm sao đây?”

Khí tức trên người anh truyền tới, Đường Ninh có chút quẫn bách, anh thân mật với cô như thế này...cô có chút không thích ứng nổi...Không nhận được hơi di chuyển ra xa một chút, âm thanh yếu diệu mang theo vài phần ghét bỏ: “Anh ngồi máy bay lâu thế này rồi trên người chắc chắn không thơm tho gì, em không muốn ngồi gần anh đâu.”

Lạc Nhất Phàm mỉm cười, con ngươi màu hổ phách nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt tuấn mỹ kề sát cô âm thanh sũng nịnh kết hợp cùng nụ cười quyến rũ: “Thật sự không muốn ngồi gần anh?”

Đường Ninh lắc đầu, cô thật ra chỉ muốn anh cách xa cô một chút thôi. Cô cũng cảm thấy bản thân mình quá khó hiểu vừa muốn đến gần anh lại không muốn anh gần cô quá. Cô cảm thấy mỗi lần anh đến gần cô đều rất căng thẳng, chỉ lo chính mình trước mặt anh sẽ xảy ra thất thố, sợ mình sẽ không nhận được làm điều gì đó với anh để cô phải xấu hổ sau này...

Lạc Nhất Phàm thấy thế kêu cô vào thư phòng anh ngồi chơi, anh đi tắm rửa một chút sẽ quay lại nói chuyện với cô sau.

Đương nhiên còn quay lại căn dặn cô: “Nếu em thấy lâu quá có thể gọi anh một tiếng.”

Đường Ninh gật đầu. Anh vừa đi cô cũng thở phào nhẹ nhõm, vươn tay ôm gối vào trong ngực rồi đứng lên đi dạo xung quanh nhà anh mấy vòng sau đó mới vào thư phòng cầm một quyển tạp chí ra sân thượng nằm phơi nắng .

Trời vẫn còn trong những ngày đông nên nắng rất ấm, khiến cô vô cùng dễ chịu liền muốn ngủ một chút. Cô nghĩ tí nữa cô sẽ cùng anh ăn cơm trưa rồi còn bữa tối nữa vì thế nên gọi điện về nhà cho bà Đường biết tối nay cô muốn ăn tối cùng Lâm Hạ nên sẽ không về. Nằm cũng nửa ngày sau đó cô quyết định đem sách lên che mặt ngồi lên ghế xích đu gần đó ngủ luôn.

Đột nhiên bị ánh nắng chói mắt chiếu xuống khiến cô khó chịu nhíu mày, đôi mày thanh tú khẽ nhướng mắt cũng dần mở ra có chút không thích ứng nổi với ánh sáng gay gắt lúc này. Chờ một chút cô mới nhận ra Lạc Nhất Phàm đang choàng một tay vòng ra sau lưng cô, cúi người xuống trong mắt mang theo ý cười nhìn về phía cô.

Đường Ninh giơ tay lên che mắt giọng nói mang theo vài phần âm mũi có chút không tỉnh táo hỏi anh: “Lạc Nhất Phàm, anh đang định làm gì thế?”

Không đợi anh trả lời, cô cảm giác hình như cô thể cô đang được nâng lên. Cô giật mình, hai tay nhanh chóng phản xạ nhanh đặt lên cổ anh, rốt cục cô đã tỉnh táo được một chút.

Lạc Nhất Phàm bế cô lên, ôm lấy cô sau đó bước vào phòng khách: “Sao lại ngủ bên ngoài?”

Bị anh ôm chặt...Được rồi, cô thừa nhận cô rất căng thẳng nhưng vẫn cảm thấy có chút ngọt ngào len lỏi khắp người: “Nắng rất ấm nên định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút không ngờ lại ngủ quên tự lúc nào.” Tuy đã tỉnh vài phần nhưng cô vẫn lười biếng không muốn động dậy chút nào...

Lạc Nhất Phàm đặt cô lên sa lông, kỳ thật hồi nãy nhìn cô anh có để ý thấy hình như cô hơi mệt mỏi, đáy mắt có chút thâm nhợt: “Dạo này em bận lắm à?”

Đường Ninh che miệng ngáp: “Không có, em đang rất vui.” Dừng một chút, nhìn thấy trên bàn có ấm hồng trà, dường như đã lạnh đi một chút, cô quyết định sử dụng đặt quyền của bạn gái: “Nhất Phàm, em khát nước, muốn uống trà nóng.”

Mệnh lệnh của bạn gái sao dám không tuân? Lạc Nhất Phàm đi vào bếp lấy cho cô một ấm trà nóng sau đó rót ra tách đưa tới cho cô.

Đường Ninh mới ngủ dậy, cả người đều không phòng bị, Lạc Nhất Phàm lại không câu nệ tiểu tiết, tranh thủ cơ hội dụ dỗ cô gái bé nhỏ đang mơ mơ hồ hồ kia.

Đường Ninh tiếp nhận tách trà nóng từ tay anh, uống một ngụm, đang định đặt tách trà xuống bàn, liền cảm thấy người bên cạnh đột nhiên sấn tới khiến cô có chút sửng sốt quay đầu nhìn về phía anh, chỉ thấy trên mặt anh xuất hiện một nụ cười mỉm mang vài phần ý vị cô không rõ lắm. Sau đó anh kéo tấm chăn mỏng qua một bên.

Sự thật chứng minh, khi một người đàn ông mạnh mẽ và lạnh lùng muốn câu dẫn một người phụ nữ thì uy lực vô cùng cao, nó quá hấp dẫn khiến người khác không dễ dàng gì chối từ. Sức phản kháng của cô đối với anh đã là số âm thể mà anh lại thể này...

Lạc Nhất Phàm thấy cô đỏ mặt, đáy lòng rất ngọt ngào, trái tim anh như mềm đi rất nhiều. Anh lúc này mới biết dù bình thường cô có phóng khoáng thể nào đi chăng nữa thì trước mặt người cô yêu cô vẫn rất dễ thẹn thùng lại xấu hổ...

“Tối nay em muốn ăn gì?” Anh hỏi. Lại nổi hứng muốn đùa cô một chút, anh thật sự rất lo nếu cô cứ tiếp tục đỏ mặt thế này, nhiệt độ cơ thể lại cứ tăng nhanh như vậy vậy anh sẽ...

“Cái gì cũng được.” Lạc Nhất Phàm vừa dứt lời, cô đã phát hiện ra cái bụng mình đang có dấu hiệu sắp kêu “ục ục” rồi.

Lạc Nhất Phàm liếc cô một chút hỏi: “Món gì cũng được? Nếu anh đã gọi rồi em đừng có hối hận nha!”

“...Vậy thì đi ăn lẩu đi!”

Lần đầu hai người hẹn hò ăn tối cùng nhau thì ra không phải là bữa tiệc ở nơi sang trọng với ánh nến lung linh toả sáng mà chỉ là một nồi lẩu. Đường Ninh nhìn người đàn ông mặc một chiếc áo xám nhạt quần tây đen đeo thêm cái tạp dề vào bếp bận rộn này giờ có chút thấy không tiện lắm liền mở miệng: “Có muốn em qua giúp một chút không?”

Cô không hề nghĩ đến anh có thể biết nấu ăn, đã thế lại hình như rất thành thạo, chắc hẳn anh vào bếp rất thường xuyên. Anh họ từng nói với cô ai đi du học xa nhà cũng đều có thể trở thành một đầu bếp giỏi nhưng cô thấy Lạc Nhất Phàm từ nhỏ lớn lên ở Anh chưa hẳn đã biết nấu ăn. Thế nhưng lúc này anh lại đang làm lẩu cho cô ăn...cô có chút không thể tin nổi.

Lạc Nhất Phàm mỉm cười lắc đầu, hỏi: “Em có ăn cay được không?”

“Không.”

Lạc Nhất Phàm gật gù đầu, tiếp tục bận rộn với nồi lẩu, đem những hương vị thiết yếu bỏ vào nồi lẩu sau đó đến tủ lạnh chỗ phần đông lạnh lấy ra mấy miếng thịt dự trữ...

Cô nhìn anh lu bu trong bếp có chút cảm thán, anh lúc này trong trí tưởng tượng của cô hoàn toàn trái ngược nhau...

Nồi lẩu sôi ùng ục, hương vị mê người bay ra khiến cô có chút cảm giác thêm nhỏ dãi, bụng đã đói nay lại càng đói hơn nữa. Đường Ninh đến gần anh nhìn nồi lẩu trên bếp mãnh liệt nuốt nước miếng: “Thơm quá, em đói...” Âm thanh nũng nịu truyền ra khiến Lạc Nhất Phàm mỉm cười thật tươi một tay đem muỗng nhỏ múc một chút nước lẩu cho cô nếm thử, một bên ở gần tai cô nhẹ giọng nói: “Nếm thử đi.”

Đường Ninh nếm xong có chút cau mày, cái lưỡi hồng nhạt lè ra phun chỗ hời này mới nếm thử ra bồn rửa: “Cay quá.”

Lạc Nhất Phàm khẽ mỉm cười, xem ra cô bạn gái này của anh không thể ăn cay nổi dù chỉ có một chút thôi cũng không được. Một tay khác nâng cằm cô lên dịu dàng hỏi: “Cay lắm sao?”

Đường Ninh sững sốt một chút, anh lại quá gần cô, anh khẽ hôn lên môi cô, sau đó đưa lưỡi vào bên trong mãnh liệt hôn cô rồi liếm bên khoé môi cô!

Lạc Nhất Phàm mỉm cười, ánh mắt đặc ý nhìn cô: “Không cay rất ngọt.”

“...” Thì ra anh không hề lạnh lùng, nghiêm túc chút nào. Trước đây trước mặt cô đều là giả tạo...

Lạc Nhất Phàm đưa tay mở tủ chén ra lấy một cái chén nhỏ cho cô.

Tháng ngày trôi qua nhanh chóng có chút giống lúc trước lại có chút không giống tí nào. Ví dụ như xuất hiện thêm một người đàn ông xen vào cuộc sống của cô...

Tiết thanh minh Lâm Hạ đi cúng bái mẹ cô ấy. Lúc Lâm Hạ ra riêng cũng đem bàn thờ mẹ cô chuyển vào biệt thự cô đang ở. Nhân tiện Lâm Hạ cũng muốn đi thăm ông ngoại cô luôn, đi cũng chừng hơn nửa tháng nên cô ấy mang Đại Mao qua nhờ cô chăm sóc.

Đường Ninh cũng muốn đem Đại Mao về nhà thế nhưng mẹ cô lại di ứng với lông mèo. Mà Đại Mao cũng không chịu đi khỏi căn biệt thự nên cô phải thường xuyên qua lại chăm sóc nó thỉnh thoảng có cho nó ăn nhưng nó vẫn không cho cô vuốt ve nó.

Đường Ninh miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lông nhìn Đại Mao lầm bầm: “Cho người ăn người lại không ăn, bộ người tưởng người không ăn thì Lâm Hạ sẽ lập tức trở về hay sao? Người cứ định chết đói đúng không?” Đường đại tiểu thư cau đôi mày thanh tú lại, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Đại Mao chất vấn nó.

Thế nhưng Đại Mao dường như cũng lười nhìn cô chỉ kêu một tiếng “Meo Meo”...

Đường Ninh giận dữ muốn tàn nhẫn đánh nó một trận nhưng lại sợ nó giận, bỏ nhà đi lúc đó cô kiếm đâu ra một con Đại Mao khác mà đền cho Lâm Hạ? Ôi trời! Không thể nghĩ nổi có ngày cô lại vì một con mèo mà lao tâm khổ tứ, bất đắc dĩ phải ôm Mèo đại gia đến Red Garlic. Cô nhớ hình như Hoa Phổ có nuôi một con mèo tên là Dragging nói không chừng Hoa Phổ có cách cho Đại Mao ăn.

Khi Đường Ninh ôm Đại Mao đến quán, Hoa Phổ đang rất bận bịu. Mà quán có qui định không cho mang sủng vật vào nên bất đắc dĩ Lạc Nhất Phàm đành ôm một đồng hồ văn kiện cùng một người một mèo đi ra góc nhỏ chỗ khu vườn sau quán.

Lạc Nhất Phàm nhìn cô ôm con mèo trong lòng cười hỏi: “Nó sao thế?”

“Nó bị bệnh tương tư, không chịu ăn uống gì cả.” Đường Ninh thả Đại Mao xuống thuận miệng trả lời. Trước đây Đại Mao là mèo hoang nên đến những nơi xa lạ đã bắt đầu chạy tới những chỗ cây cối um tùm ngồi xổm bên cạnh một cái hang trông như hang thỏ sau đó phát hiện không có nguy hiểm gì liền chạy lung tung khắp nơi.

Lạc Nhất Phàm nhìn con mèo đang nhảy nhót lung tung khắp nơi kia, cánh tay dài vươn ra ôm lấy eo cô gái ngồi bên, kéo cô vào lòng ngực rộng lớn của anh: “Nhưng anh thấy hình như nó không tương tư cho lắm.”

Đường Ninh dựa người vào anh, mùi hương trên người anh khiến cô rất an tâm và thoải mái. Có chút buồn bực cô than thở với anh: “Em thật sự muốn hỏi Lâm Hạ rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà cô ấy lại đưa Đại Mao cho em? Anh nói thử xem hay là em đưa nó cho Hoa Phổ, nhờ anh ấy chăm sóc nó mấy ngày?” Nói không chừng có con mèo khác ở bên Đại Mao sẽ vui vẻ hơn, sẽ chịu ăn cơm chẳng hạn...

Lạc Nhất Phàm nhướn mày: “Chuyện này anh không chắc lắm, để anh đi hỏi Hoa Phổ một chút.”

Đường Ninh gật đầu sau đó bổ sung thêm: “Đúng rồi em có một chuyện muốn nói với anh.”

“Hả?”

“Em có một người bạn muốn mượn vài người làm trong quán anh, chẳng hạn như bếp trưởng và thợ pha chế cà phê...”

“Lại đấu giá nữa?”

Phùng Diệp Nam muốn mở một buổi đấu giá, chuyện này cô đã từng nói cho Lạc Nhất Phàm nghe.

Đường Ninh gật đầu: “Đúng rồi. Anh thấy được không?”

Lạc Nhất Phàm không nhịn được nhéo nhẹ mũi cô: “Có thể nói không sao?”

Đường đại tiểu thư cười tủm tỉm, hai tay ôm lấy cổ anh, hôn một cái dưới cằm anh: “Không thể!” Hai người đã qua lại được ba tháng, cô đối với những cử chỉ thân mật này cũng đã quen thuộc không còn ngại ngùng nữa. Hơn nữa đôi lúc còn sử dụng thêm một số chiêu làm nũng dụ dỗ anh khiến Lạc Nhất Phàm vừa yêu vừa hận.

“Em muốn mượn người của anh, anh cho em mượn nhưng em phải lấy gì báo đáp anh đây?” Lạc Nhất Phàm nhướn mi, con mắt híp lại, tựa hồ có chút bất mãn.

Đường Ninh không nhịn được cười phá lên, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng kề sát môi anh. Một lúc lâu sau hai người mới chịu tách ra, cô nghiêng đầu cười hỏi anh: “Như vậy được chưa?”

Lạc Nhất Phàm vươn tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ xinh của cô, không nhịn được vuốt nhẹ nó một chút: “Em hiểu sai ý anh rồi.”

Đường Ninh đánh mấy cái lên bả vai anh: “Chớ càn quấy!” Lại muốn chiếm tiện nghi của cô à, không dễ đâu...

Lạc Nhất Phàm bắt lấy cái tay nhỏ đang làm loạn kia muốn nói thêm chút ai ngờ nghe được tiếng kêu rất hưng phấn “Meo Meo” của Đại Mao.

Không hẹn cùng xoay người hướng tới âm thanh kia chỉ thấy Đại Mao hai mắt thèm thuồng nhìn vào...Hình như nó đang chuẩn bị nhảy vào ao bắt cá...

Đường Ninh ngẩn ra sau đó bước nhanh tới muốn ngăn Đại Mao lại, con mèo này cũng quá nghịch ngợm đi! Phải bắt nó lại thôi!

“Đại Mao! Đừng làm bừa!”

“Ninh Ninh! Cẩn thận!”

Sau đó “Phù phù” một tiếng nước chảy rất mạnh, Đường Ninh rơi vào ao cá còn Đại Mao vẫn ngồi xồm trên bờ cạnh ao cá, nó nhìn cô với ánh mắt tràn đầy vô tội nhưng cô lúc này chỉ có lửa giận thiêu đốt khuôn mặt nhỏ mà thôi!

39. Chương 39

Đường đại tiểu thư vì ngăn cản Mèo đại gia nhảy vào ao bắt cá mà bất hạnh ngã luôn vào ao cá khiến cô bị cảm rất nghiêm trọng. Dưới cơn thịnh nộ Đường Ninh đã giáo huấn nó một trận nên thân. Vốn Đường Ninh muốn ném nó cho Hoa Phổ thể nhưng anh ta lại nói Dragging nhà anh ta rất tham ăn sợ sẽ giành ăn với Đại Mao nên bắt buộc Đường Ninh phải ném nó qua nhà Mạc Cách.

Khi Lâm Hạ gọi điện đến Đường Ninh đang ngồi ở nhà uống canh gà do bà Đường dụng tâm hầm cả buổi sáng mới xong, bà muốn giúp cô tăng cường hệ miễn dịch.

“Cậu không biết Đại Mao phiền toái thế nào đâu, tớ cho nó ăn nó không ăn nhưng Mạc Cách cho nó ăn gì nó ăn đó đã thế còn bám theo anh ấy không ngừng. Nó tới chỗ Lạc Nhất Phàm chạy nhảy lung tung đã thế còn muốn nhảy xuống ao bắt cá. Tớ lo quá chạy đến ai ngờ bắt cản ngã xuống ao cá luôn. Giờ tớ còn bị bệnh đây!” Đường Ninh giọng mũi rất nặng nói đến Đại Mao lại không nhịn được nổi giận. Cô biết cô không có duyên với mấy con sủng vật nuôi trong nhà nhưng cô không ngờ bản thân còn bị nó hại cho thế thảm đến thế này...Quá xui xẻo đi!

Lâm Hạ ở đầu bên kia chỉ có thể cố gắng an ủi cô. Đúng là cô đã làm khó cho Đường Ninh rồi!

Lâm Hạ nói: “Đường Ninh mấy bữa nay tớ đã làm quen được với một người bạn chí cốt trước kia của ông ngoại tớ. Nhưng ông ấy không thể giúp tớ nhiều bởi toàn bộ cổ phần trong tay ông đã chuyển nhượng sang cho con trai ông ta rồi.”

Đường Ninh ngẩn ra, thả bát canh gà xuống bàn: “Con trai ông ta là người như thế nào?”

“Không biết. Nghe nói đang làm cho tập đoàn nhà cậu, ông ta hứa với tớ nếu tớ cần sẽ đưa địa chỉ nhà của anh ta cho tớ đến lĩnh giáo.”

Lâm Hạ không nói thêm gì nữa, Đường Ninh cũng không lên tiếng cái gọi là lĩnh giáo thì có thể giúp được bao nhiêu đây? Thời đại này mặc kệ là người giàu hay người nghèo, ai ai cũng chỉ có thể quan tâm lợi ích của chính bản thân mình mà thôi. Muốn người khác giúp mình bạn phải đưa ra một cái giá tương đương...

Suy nghĩ một chút Đường Ninh cười nói: “Tình hình vẫn chưa rõ ràng, cậu cũng chờ hành động gì nông nổi!” Dừng một chút cô bổ sung thêm: “Hôm cậu đi tớ có gặp Lâm Gia và mẹ cô ta.” Mẹ Lâm Hạ trên khuôn mặt có vài mét gần giống với La Tinh Tinh nên cô có thể dễ dàng nhận ra.

Lâm Hạ trầm mặc, âm thanh khá lạnh nhạt: “Tớ ở nghĩa trang cũng nhìn thấy ba mình, Lâm Gia và mẹ cô ta chắc hẳn đang định đi cúng mẹ tớ. Bọn họ nghĩ rằng tớ qua làm cho tập đoàn nhà cậu là có mưu mô riêng, muốn gây sự với họ.”

Đường Ninh cười nói: “Bọn họ gặp tớ rất ngạc nhiên, mẹ Lâm Gia còn nói với tớ, việc nhà cậu tớ chớ nên chia mũi vào. Bất quá tớ nói với bà ta, năm xưa Lâm tiên sinh cùng vợ ông ta tương thân tương ái, yêu nhau đến chết đi sống lại đã thế còn có một đứa con gái hợp pháp, à đó cũng có thể gọi là ”kết tinh tình yêu” đó mà bà tội gì lại đi làm kẻ thứ ba thế? Làm tiểu tam cũng thôi đi, tại sao lại còn gieo giống ra thêm một đôi nam nữ nữa chớ, hại thêm đôi nam nữ này sống thêm nhiều năm làm con riêng bên ngoài...khổ thiệt....quá đáng thương đi....Bà ta bị tớ nói đến mặt mày tái xanh rồi tím đen luôn sau đó phẫn nộ bỏ đi.”

Lâm Hạ thở dài, cười nói: “Cám ơn cậu Ninh Ninh.”

Đường Ninh bật cười: “Không cần khách sáo Hạ Hạ.”

Ninh Ninh, Hạ Hạ...Xưng hô này cũng quá thân mật đi nhưng hai người tựa hồ cũng không để ý lắm rất tự nhiên nói ra khỏi miệng....Cúp điện thoại, Đường Ninh nhắm tính trong đầu khi nào Lâm Hạ về sau đó còn phải mang Đại Mao về cho cô ấy. Thật lo không biết nó ở với Mạc Cách có khi vui đến nỗi không chịu theo cô về cũng nên....

Đường Ninh uống canh gà xong, đem bát bỏ vào bồn trong nhà bếp, lúc ra đã thấy ông Đường mới trở về.

“Ba, ba về rồi!” Tuy rằng giọng mũi vẫn còn rất đặc thế nhưng sự vui mừng trong đó không thể giấu nổi.

Ông Đường thay dép, trong tay cầm túi văn kiện hương về ghế sa lông đặt văn kiện lên bàn: “Mẹ con đâu rồi?”

“Mẹ nói mẹ muốn cùng vú đi siêu thị mua ít đồ.”

“Sao bắt cần để cảm thế con?” Ông Đường ôn nhu hỏi.

Chẳng lẽ cô phải nói sự thật chuyện cô sơ ý nhảy vào ao cá ư? Nhớ tới ngày đó cả người ướt sũng bị Lạc Nhất Phàm lôi đi tắm rửa thay quần áo, đầu óc thì choáng váng để anh nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô, cô đã thấy....cả người cô lúc này nóng cả lên khi nghĩ đến ảnh tượng ấy, ho nhẹ vài tiếng mới dám trả lời ông Đường: “Gần đây thời tiết lúc nóng lúc lạnh, rất dễ cảm mạo đó ba. Ba, con đi lấy cho ba chén canh gà hầm nha!”

“Từ từ thôi, ba cũng chưa muốn uống đâu. Ninh Ninh, lại đây đi.” Ông Đường ngồi xuống ghế sa lông bên cạnh.

Ông muốn hỏi cô một chút về chuyện tình cảm của cô. Cô đã có bạn trai gì chưa hay mối quan hệ của Ngạn Tĩnh với cô là như thế nào....Bởi vì mấy ngày trước hôm đại thọ sáu mươi tuổi của ba Ngạn Tĩnh. Ông Ngạn và bà Ngạn dường như muốn lôi kéo hai vợ chồng ông mục đích là muốn kết thông gia với nhà ông. Mà mấy hôm trước nữa, nhân lúc bàn công chuyện về việc hợp tác kinh doanh Ngạn Phong có dò hỏi ông về chuyện này. Anh ta nói Ngạn Tĩnh và con gái ông tâm đầu ý hợp hai bên đều tình nguyện yêu đương muốn nên vợ nên chồng sớm. Mà ông cũng nhớ hình như con gái ông hồi nhỏ cũng rất thân thiết với đứa nhỏ Tĩnh này. Nhưng bây giờ hai đứa cũng lớn cả rồi ông cũng chưa biết ý cô ra sao nên đã khéo léo từ chối mấy người bên nhà họ.

Nói thật ý muốn của cô cũng chính là ý nghĩ của ông, hạnh phúc con gái ông là quan trọng nhất đối với ông, chuyện có thông gia hay không ông cũng không để tâm lắm.

“Con và Ngạn Tĩnh là mối quan hệ gì? Nhà họ Ngạn đã năm lần bảy lượt dò hỏi ba, ba đã khéo léo từ chối rồi, giờ ba muốn hỏi con cho rõ mọi chuyện. Ý con thế nào?” Ông nhớ hình như vì tiểu tử Ngạn Tĩnh kia mà con ông mới phải chọn ngành kiến trúc xây dựng.

“Con và Ngạn Tĩnh thì có chuyện gì cơ chứ, tui con chỉ là bạn bè giống như tình bạn của con và bọn Mạc Cách. Bác Ngạn chắc có hiểu lắm gì đó thôi ba.” Đường Ninh cười nói.

“Con chắc không?” Ông Đường nhìn cô, trầm giọng hỏi thêm.

Đường Ninh gật đầu, suy nghĩ một chút cô quyết định nói thẳng: “Con chắc chắn ba ạ. Ba, trong lòng con nếu thật sự có thích ai đó thì người đó chắc chắn cũng không phải là Ngạn Tĩnh.”

Ông biết bây giờ cô đã lớn cũng có chính kiến của bản thân. Lúc cô dùng đẳng đòi học kiến trúc ông rất thương xót cho cô. Thế nhưng đây là ước muốn của cô nên ông đành nhường cô một chút đồng ý với quyết

định của cô. Bây giờ thì....

Ông Đường trầm mặt ngữ khí có chút nặng hỏi cô: “Mẹ con biết?”

Đường Ninh nhìn sắc mặt ông, có chút bối ngỡ, trong kí ức của cô ông chưa bao giờ có khuôn mặt nghiêm túc như thế này. Cô cẩn thận từng li từng tí xem xét ông một chút rồi mới nhẹ giọng thưa: “Mẹ chưa biết.”

Rất tốt, ông nhìn cô, thấy bộ dạng lo lắng quan sát ông của cô có chút bất ngờ. Hơn hai năm này cô chưa bao giờ như thế chẳng lẽ...

Ông thở dài một tiếng, tri hoãn sắc mặt hỏi: “Là ai? Ba đã gặp chưa? Khi nào dắt về nhà ra mắt ba mẹ?”

“...Ba, sao lại nhanh thế?” Đường Ninh không nhịn được nói.

Ông Đường nhìn cô.

Thấy ba nhìn mình chằm chằm như thế, cô xích lại gần, vòng hai tay ôm lấy ông: “Ba yên tâm, con tự biết phải làm gì. Con là con gái yêu dấu của ba, người con để ý chắc chắn sẽ không kém ba.” Đầu chỉ là không kém, trong lòng cô Lạc Nhất Phạm là một người đàn ông hết sức ưu tú, anh rất rất tốt....

Ông Đường trầm giọng căn dặn cô: “Con là con gái phải tự biết giữ lấy mình, xem thử một thời gian rồi chọn ngày thích hợp ra mắt bố mẹ đi.” Không hẳn sau này con ông sẽ lấy anh ta nhưng ông thật sự rất muốn biết con gái mình đang giao du với ai? Là người như thế nào....

Đường Ninh thấy ông nói thế cũng biết ông chỉ lo cho cô quá thôi liền mỉm cười ngọt ngào gật gật đầu.

Tối đó Lạc Nhất Phạm gọi điện hỏi thăm tình hình bệnh của cô, Đường Ninh nhân cơ hội nói cho anh biết chuyện tối nay cô và ba nói chuyện. Thế nhưng dặn anh yên tâm cô vẫn chưa nói cho ba mẹ biết tên anh.

Ai ngờ đầu bên kia điện thoại lại cười nói: “Em không lo lắng ba mẹ em sẽ tìm Bác hỏi thăm hay sao?”

“Anh họ cũng không biết mà.” Đường Ninh nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói. Cô rất hổ thẹn với Đường Bác, cảm thấy cô và Lạc Nhất Phạm yêu nhau nên nói cho Đường Bác biết đầu tiên thế nhưng...chẳng lẽ vô duyên vô cớ cô lại chạy đến tìm anh rồi nói: “Anh họ, em và Lạc Nhất Phạm đang yêu nhau nha.” Cô nghĩ chỉ có khi động kinh cô mới dám làm thế...

Lạc Nhất Phạm cười nhẹ nhắc nhở cô: “Chỉ cần ba mẹ em tìm Bác hỏi thăm anh nghĩ anh họ em sẽ biết chuyện của chúng ta thôi.”

Đường Ninh nghe vậy, cả người ngồi thẳng dậy, rên một tiếng: “Lạc Nhất Phạm, đừng nói thế chứ, bốn tiểu thư đây cũng được rất nhiều người theo đuổi tại sao cứ nhắc đến người yêu của em anh họ em lại nghĩ đến anh cơ chứ?”

Lạc Nhất Phạm khẽ cười thành tiếng, âm thanh ôn nhu mang theo vài phần sủng nịnh nói: “Ừm, theo đuổi em giống như cá diếc muốn sang sông, là anh chỉ có thể yêu mình em còn em thì có thể yêu rất nhiều người. Vì thế anh chỉ có thể chạy tới nhà em báo danh trước thôi.”

Cũng tạm được đi nhưng...Đường Ninh khoé miệng vung lên một độ cong hoàn mỹ, âm thanh mềm mại khẽ nói: “Nhất Phạm.”

“Hả?”

“Em chỉ thích có mình anh.”

“Ninh Ninh, hai ta tình nguyện yêu nhau nên em cũng đừng quá căng thẳng trong chuyện này, chỉ cần chọn thời điểm thích hợp bất cứ lúc nào anh cũng sẽ cùng em đến nhà em ăn cơm cùng ba mẹ em.” Anh đã là một chàng trai trưởng thành, không còn cái vẻ ngông nghênh thời trẻ nữa. Nói thật anh cảm thấy ba cô không hề gây tí áp lực nào lên anh, chỉ cần anh yêu cô, sủng ái cô thì ba mẹ cô chắc chắn sẽ tín nhiệm anh, đồng thời chấp nhận cho hai người yêu nhau, ở bên nhau...

Đường Ninh nghe anh nói thế, không nhịn được mỉm cười. Cô thấy hiện giờ cô quá hạnh phúc đi, tình thân tình bạn lẫn tình yêu cô đều có trong tay. Thế nhưng...đôi lúc cô cảm thấy hạnh phúc này mong lung quá, có cảm giác có sẽ như làn khói đến rồi đi không để lại chút dấu vết gì...mọi thứ bây giờ quá hoàn mỹ cứ như mơ vậy...Cô rất sợ ngay lúc cô ở đỉnh cao của hạnh phúc thì đột nhiên có ai đó đẩy cô ngã xuống...

Đường Ninh lo lắng như vậy cũng có lí do riêng của cô. Cô và Lâm Hạ đang cùng Đường Bác sắp chủ trì sáp nhập một hạng mục quan trọng. Nhưng khi cô và Đường Bác đang thảo luận dự án trên ở văn phòng công ty thì bỗng nhiên mẹ cô gọi điện tới báo ba cô té xỉu ở thư phòng. Bây giờ đang được đưa đến bệnh viện để cấp cứu.

40. Chương 40

Đường Ninh vô cùng lo lắng. Mẹ cô đã theo ba đi cấp cứu ở bệnh viện rồi thế nhưng bộ phận thông tin của tập đoàn lại tới báo công ty có hoạ hoạn...

Thành phố J gần đây dông bão không ngừng, bão lớn bão nhỏ cứ đổ hết vô đây. Không khí trong bệnh viện vì thế cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, ông Đường đang được chẩn đoán trong phòng VIP của bệnh viện.

Khi Đường Ninh tới cùng Đường Bác cũng là lúc viện trưởng bước ra từ phòng ông Đường. Ông Đường bị ngất bị biến chứng của bệnh cao huyết áp may mắn được cấp cứu kịp thời nên bệnh tình đã qua cơn nguy kịch. Người già rất dễ bị biến chứng đã thế dạo này trời còn trở bão nên bệnh tình ngày càng xấu. Bác sĩ dặn cô không nên để ông kích động, tránh những việc nhận nhọc chuyên tâm dưỡng bệnh không nên kị mạnh mà lơ là sức khoẻ...

Ông Đường ngoại trừ huyết áp cao cũng không có thêm bệnh gì khác. Bình thường bà Đường luôn ở bên giúp ông không chế nghiêm ngặt rượu, bia ngay cả những thức ăn hằng ngày cũng nghiên cứu rất kĩ lưỡng, lần này ông phát bệnh khiến cả nhà ai ai cũng bất ngờ...

Đường Ninh nhớ tới suốt hai tháng nay, số lần ông Đường về nhà ăn cơm ngày càng giảm, lúc nào ông cũng chui rúc trong thư phòng xử lí tài liệu rồi công văn giấy tờ lung tung, nhiều lúc cô đi ngang qua đều bắt gặp ông đang cau mày suy nghĩ...Đường Ninh có hỏi thăm chuyện công ty nhưng ông chỉ cười cho qua không chịu nói gì thêm, ông chỉ dặn dò cô nên chú ý sức khoẻ không nên lao lực quá nhiều. Cô biết dù cho cô có biết cũng không thể giúp gì được cho ông...

Hành lang bệnh viện âm u hẻo lánh, mưa lớn kết hợp gió to đập mạnh vào cửa kính trên các phòng bệnh. Đường Ninh một mình đi trên hành lang vắng vẻ, đáy lòng không nhận được có chút mong lung. Đi tới phòng bệnh, mở cửa đã thấy bà Đường đang ở bên cạnh chăm sóc cho ông Đường, lúc này ông vẫn chưa tỉnh lại. Trước đây mấy giờ ông còn rất hăng hái mà lúc này ông lại nằm yên trên chiếc giường trắng lạnh lẽo sắc mặt trắng bệch, môi tím tái khô nứt...

Đường Ninh nhìn ông nằm đó, chân không thể bước tiếp, trong lòng cảm thấy xót thương vô cùng: “Thời gian không đợi bất cứ ai, dù cho cô có cố gắng đến thế nào cũng không thể bảo vệ được cho họ, ông Đường vẫn đột quỵ nằm đây còn cô vẫn vô dụng như lúc xưa...”

Đường Bác nghiêng đầu nhìn về phía Đường Ninh, từ lúc nghe tin ông Đường nhập viện đến nay về mặt cô vẫn thế: luôn luôn thẫn thờ...Đường Bác nhìn cô, trong lòng đau nhói, cô lúc này đã quá kiên cường rồi. Anh đi tới vỗ vỗ vai cô: “Ninh Ninh.”

Đường Ninh hoàn hồn sau đó bước nhanh vào phòng bệnh.

“Mẹ.”

Bà Đường về mặt mặt mỗi nhìn thấy cô và Đường Bác bước vào lòng mày đang nhúu chặt cũng thả lỏng không ít.

“Mẹ về thu dọn một chút đồ đạc cho ba con, con và anh họ cứ ở đây chăm sóc cho ông ấy.” Bà Đường nhìn Đường Bác, cố nặn ra nụ cười thật tươi: “Bác, khổ cho con rồi.”

Đường Bác chân thành đáp lời: “Đều là người trong nhà, bác không nên quá khách sáo với cháu.”

Bà Đường đi về nhà, Đường Ninh nhìn ông Đường nằm trên giường bệnh, có chút đau lòng: “Anh họ, em ở đây trông ba được rồi. Anh cứ về công ty giải quyết đám cháy kia đi.”

Đường Bác thở dài: “Ninh Ninh, em đừng lo lắng quá. Em yên tâm anh sẽ gọi thêm hai anh họ khác tới đây trông cùng em.”

“Kỳ thật cũng không cần, em có thể...Không biết mình phải làm gì đây. Anh họ, khi mẹ gọi điện tới nói ba đang nhập viện cấp cứu. Công ty lại đang cháy lớn....Em thất ự không biết nên làm thế nào?” Đường Ninh cau mày, trong lòng cô chuyện công ty chưa bao giờ có thể khiến cô phân tâm, ngay cả cái đám cháy này cũng vậy nhưng lần này ba cô đột quỵ cô không biết phải làm sao...

Đường Bác cau mày, trên đường đến bệnh viện anh nhận được thông báo của bí thư Vương nói rằng hai hạng mục mà anh đang phụ trách đều gặp trở ngại lớn, cấp cao trên tỉnh không chịu thông qua hai hạng mục này. Các cổ đông trong công ty e rằng đã biết trước điều gì đó đồng loạt rút vốn tháo chạy, công sức mấy tháng nay của anh và Đường Ninh đều bỏ sông bỏ biển hết trong nháy mắt mọi thứ như sụp đổ. Gần đây cũng vì chuyện này mà ông Đường phải tiệc tùng không ngừng, liên tục đi gặp các lãnh đạo để cứu vớt tình hình bởi thể thân thể chịu không nổi mới ngã bệnh, bây giờ tâm trí còn chưa ổn định, đang lâm vào hôn mê không biết khi nào mới tỉnh...

“Đồng sự Trần muốn rút vốn.” Đường Bác nhẹ nhàng nói: “Anh nói chuyện này ra không muốn em phải thêm gánh nặng chỉ là em nên chuẩn bị trước tâm lý. Ninh Ninh lúc này em chỉ cần ở đây chăm sóc thật tốt cho bác là được rồi. Những việc còn lại anh sẽ tự mình giải quyết.”

Đường Ninh gật đầu: “Em biết rồi.”

Đường Bác thở dài: “Anh ra ngoài nghe điện thoại đây.” Đi tới cửa, anh quay đầu lại hỏi cô: “Có muốn anh gọi điện nói Lạc Nhất Phàm về đây không?” Chuyện yêu đương của Đường Ninh và Lạc Nhất Phàm anh đã biết từ lâu.

Đường Ninh trừng mắt, Lạc Nhất Phàm đang giải quyết một hạng mục vô cùng quan trọng ở Anh, ít nhất ba tháng nữa mới có thể quay về đây. Đường Ninh suy nghĩ một chút lắc đầu: “Không cần.”

“Em chắc chứ?”

Đường Ninh quay đầu nhìn về phía anh gật đầu: “Em rất chắc chắn.” Cho dù anh ở đây lúc này cũng có thể thay đổi được chuyện gì sao? Anh có thể an ủi cô thể nhưng chỉ khiến cô thêm lo lắng và ỷ lại vào anh hơn thôi. Lúc này cô không thể yếu đuối cũng không cho phép bản thân yếu đuối nữa.

Đường Bác chỉ hơi trầm ngâm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô lúc này anh thấy vô cùng xót xa: “Cứ nghe theo em vậy.”

Tình hình cũng không quá tệ thể nhưng nếu như tin tức ông Đường nhập viện bị truyền ra ngoài thị trường chứng khoán ngày mai chắc chắn điên đảo lắm đây. Giá cổ phiếu của công ty chắc chắn sụt giá nghiêm trọng...Chỉ cần Lạc Nhất Phàm lưu tâm một chút chắc chắn sẽ đoán được tình hình của cô lúc này.

Các cổ đông đồng loạt rút vốn, công ty lại xảy ra hão loạn lớn phía cảnh sát đang tiến hành điều tra làm rõ. Tổng giám đốc công ty nhà họ Đường lại đột nhiên nhập viện, cổ phiếu rớt giá thảm hại. Mấy chuyện này không lớn cũng chẳng nhỏ nhưng gộp lại xảy ra cũng một lúc khiến giới thương nghiệp ai cũng hết sức dè chừng. Tình hình của công ty lúc này vô cùng nguy cấp, nguy cơ bên ngoài ngày càng lớn, bên trong lại rơi vào khủng hoảng trầm trọng...

Lúc này trong phòng bệnh Vip, Đường Ninh vẫn ung dung gọt táo dúi cho ông Đường ăn. Ông Đường đã tỉnh táo được bảy tám phần rồi, chỉ là cơ thể vẫn rất suy yếu không thể vận động mạnh được.

Ông Đường dựa lưng trên giường bệnh, nhìn cô con gái gầy gò trước mặt cười nói: “Ninh Ninh, con cũng không cần suốt ngày ở đây chăm sóc ba đâu? Ba nhớ hè năm nào con cũng cùng bạn bè hội họp đi chơi khắp nơi...Ba có mẹ con chăm sóc là đủ rồi con không cần ở đây túc trực ngày đêm đâu.”

Đường Ninh giương mắt nhìn ba cười nói: “Ba con muốn ở đây, không đi đâu cả. Ba đuổi con, con cũng không đi đâu.” Cúi đầu, đem miếng táo gọt tỉ mỉ này giờ chấm chút muối rồi đặt trên khay. Cô cầm thêm cây tăm nhỏ hướng ông Đường cười ngọt ngào.

“Ba đừng bận tâm chuyện của con nữa. Ba chỉ cần chú ý sức khỏe của bản thân là con vui rồi. Bác sĩ có nói ba ngất cũng bởi vì mệt mỏi quá độ, nhiều ngày nay ba tham gia quá nhiều bữa tiệc, đã hơn hai tháng

cũng không chịu tới bệnh viện tái khám.”

Ông Đường tiếp nhận táo trong tay cô thở dài nói: “Sinh lão bệnh tử làm sao tránh khỏi đây.” Lúc trước ông cứ cậy mạnh không cho rằng mình đã già, giờ đây nằm viện có một ngày mà ông đã mệt mỏi chẳng thể đứng lên nổi.

Đường Ninh nghe được tiếng thở dài của ông, có chút chua xót cô ngẩng đầu cười nói: “Con cũng đã lớn rồi ba đương nhiên phải già đi rồi.” Người trưởng thành lặng lẽ lớn lên, người già lại im lặng yếu đi, năm tháng rất công bằng không hề bỏ sót một ai.

“Con không đi đâu à?” Ông Đường thuận miệng hỏi.

Đường Ninh cười nói: “Có nói ba cũng không biết con chuẩn bị gặp ai đâu.” Cô chuẩn bị cùng Ngạn Phong ăn tối nhưng tạm thời cũng không muốn cho ông biết. Sáng hôm nay, lúc cô ra cửa thì trợ lý của Ngạn Phong gọi điện đến hỏi cô tối nay có rảnh không, ông chủ của anh ta muốn mời cô ăn tối.

Không có chuyện không đến thăm, ấn tượng của cô đối với Ngạn Phong không hề tốt lắm, trước đây cô còn ngưỡng mộ Ngạn Tĩnh có một người anh trai tốt thế nhưng hôm đại thọ sáu mươi tuổi của bác Ngạn cô đã thấy rõ con người của Ngạn Phong. Anh ta không phải hạng người có thể dễ dàng đổi phỏ, kiếp trước Ngạn Phong rất lu mờ không để lại ấn tượng gì cho cô nhưng ông Đường từng nhắc cô chuyện Ngạn Phong bóng gió muốn kết hợp thông gia hai nhà Đường Ngạn, xem ra anh ta không hề đơn giản như cô đã nghĩ...

Ông Đường Nhìn cô, nói :“Chuyện công ty anh họ con có thể ứng phó được, hai người anh họ khác của chú con cũng có thể trợ giúp một tay. Ba bây giờ chỉ lo cho con thôi. Con nên chú ý đến bản thân mình nhiều hơn.” Trước đây cô rất biết nghe lời, không có chủ kiến gì bây giờ thì lại quá kiên cường, có thể tự trấn tĩnh cảm xúc trong nháy mắt, che giấu cảm xúc vô cùng tốt. Sự thay đổi này ông cũng không biết là xấu hay tốt đây?

“Con biết mà, ba cứ an tâm nghỉ ngơi dưỡng bệnh, đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Đường Ninh hờn dỗi nói.

Ông Đường cười cợt, tiếp nhận ly nước ấm cho đưa, nhấp một ngụm. Đường Ninh giúp ông điều chỉnh giường: “Ba nghỉ ngơi đi, chuyện của công ty cứ giao hết cho anh họ lo.”

Ông Đường nhắm mắt nhưng hai hàng lông mày vẫn không nhịn được nhíu chặt lại. Ông có thể không bận tâm sao? Mấy ngày nay vợ và con gái luôn túc trực bên cạnh, ngay cả tin tức cũng không muốn cho ông xem. Công ty giao cho Bác ông rất an tâm. Nhiều năm chinh chiến thương trường có chuyện gì mà ông chưa trải qua, mỗi lần có chuyện gì xảy ra ông đều có thể nhẹ nhàng ứng biến hoá lớn thành nhỏ, nhỏ lại hoá không, hi vọng chuyện lần này cũng có thể như vậy. Các cổ đông lần lượt rút vốn, tài chính công ty đứt gãy nghiêm trọng, ông lại nằm viện không thể giúp được gì, dù không ra ngoài nhưng ông biết tình hình công ty lúc này rất loạn...

Đường Ninh ra khỏi cửa đã thấy bà Đường đến, hai mẹ con trao đổi vài câu cô liền rời khỏi bệnh viện.

Ngày hè nắng chang chang, mặt trời còn chưa chịu lặn, gió thổi từng cơn, cái nóng oi bức vẫn không hề thuyên giảm. Tài xế Vương chờ cô trước cửa bệnh viện, thấy cô ra liền mở cửa sau thăm dò hỏi cô: “Tiểu thư, chủ tịch ngài ấy đã khoẻ chút nào chưa?”

Đường Ninh hoàn hồn, gật đầu cười nói: “Ba rất khoẻ, cảm ơn bác Vương đã quan tâm.”

“Tiểu thư muốn đi đâu hay về thẳng nhà luôn?”

“Không về nhà.” Đường Ninh trao địa chỉ cho tài xế Vương rồi yên tâm tựa lưng vào ghế có chút mệt mỏi nói: “Bác đưa con đến đó rồi về luôn đi.”

Tài xế Vương ngắt ra: “Không tiểu thư, ta sẽ chờ người quay lại.” Tuy rằng ở đó an ninh rất tốt nhưng cô vẫn là một cô gái yếu đuối, một thân một mình quá nguy hiểm đi.

Đường Ninh suy nghĩ một lát cười nói: “Nếu bác đã có thời gian thì chờ con một chút cũng được.”

Sự thật chứng minh, quyết định này của bác Vương là vô cùng chính xác. Thời điểm Đường Ninh gọi điện cho ông đến tiệm rượu gần đó ngữ khí của cô có chút run rẩy mất bình tĩnh. Khi cô vào xe sắc mặt rất kém,

trắng bệch, lông mày cau chặt, ánh mắt mang theo vài tia bất an, nhìn thấy ông là lập tức chạy lại mở cửa xe nhanh chóng bước vào.

“Bác Vương, lái xe.”

Giọng nói tràn đầy kinh hoàng như có ác quỷ phía sau đang bám theo cô.

41. Chương 41

Đường Ninh và Ngạn Phong chẳng vui vẻ gì khi gặp nhau

Ngạn Phong vì Ngạn Tĩnh mà đến nên vừa thấy Đường Ninh bước vào liền đi thẳng vào vấn đề: “Tập đoàn nhà họ Đường đang lâm vào khủng hoảng nghiêm trọng, chỉ cần cô đồng ý đính hôn với Tĩnh, tập đoàn nhà họ Ngạn sẽ ngay lập tức trợ giúp cho tập đoàn nhà họ Đường của cô. Vốn sẽ được chuyển nếu nếu cô gật đầu đồng ý.”

Đường Ninh không phải là quả hồng mềm tùy ai bóp méo, Ngạn Phong nói gì cô đều hiểu nhưng vẫn im lặng không trả lời. Mà cô cũng chẳng biết phải nói gì lúc này...

Ngạn Phong thấy cô im lặng cảm thấy vô cùng hài lòng, anh ta rút xì gà ra châm lửa trước mặt cô, ra vẻ cao cao tại thượng ngồi đó, cả căn phòng tràn ngập khói thuốc của anh ta.

Đường Ninh miễn cưỡng trấn tĩnh lại: “Anh Ngạn, anh tại sao lại nói những chuyện này với em?” Chẳng lẽ thế giới này thay đổi quá nhanh, cô đã bị đẩy lùi tự lúc nào rồi ư?

“Tĩnh thích cô.”

“Em và Tĩnh là bạn tốt của nhau.”

Đường Ninh đứng cách Ngạn Phong tầm hai mét, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì nhìn thẳng anh ta. Ngạn Phong cười cợt, bóp đầu thuốc trong tay, đứng thẳng nhìn cô. Anh cao hơn Ngạn Tĩnh một cái đầu nên khi anh đứng lên, vô tình gây cho cô không ít áp lực. Hơn nữa anh ta quá khác Ngạn Tĩnh, Ngạn Tĩnh chuyện gì cũng biểu lộ hết trên khuôn mặt, cả người chính khí ngời ngời tựa như ánh mặt trời chói chang ngày hè, dù đôi lúc rất dễ nổi giận nhưng ít ra trong mắt cô anh vẫn có chút gì đó rất khả ái, đáng yêu. Ngạn Phong thì khác, khuôn mặt thanh tú thâm trầm, quần áo cắt may kĩ càng, hầu như anh ta chỉ mặc trên người những màu tối, điều này càng khiến cô cảm thấy anh âm u hắc ám. Đường Ninh không bao giờ muốn có bất cứ mối quan hệ gì đối với những kiểu người này...

Ngạn Phong bước lên hai bước, nhìn cô từ trên cao xuống, cười nói: “Ninh Ninh, anh nhìn em cùng Tĩnh lớn lên, trong lòng tự nhiên hiểu rõ em thích nó như thế nào, tại sao em lại không bao giờ thừa nhận chuyện này?”

“Anh lầm rồi, em không thích anh ấy, cũng đã nói rất rõ với anh ấy, chỉ tại anh ấy không chấp nhận mà thôi.” Đường Ninh đính chính.

Ngạn Phong không phản bác: “Chẳng lẽ từ trước đến nay em chưa từng động lòng trước nó?”

Đường Ninh trầm mặt một lúc rồi nói: “Động lòng không có nghĩa là sẽ yêu. Ngạn Phong, chuyện tình cảm không thể cứ miễn cưỡng, chẳng lẽ anh quen bạn gái cũng bởi vì rung động trước họ ư?” Ngạn Phong thường xuyên ra vào những nơi phong nguyệt, bạn gái thay đổi liên tục, nghe nói mỗi lần tán tỉnh họ anh ta đều nói bị tiếng sét ái tình.

Ngạn Phong cười khê, lui trở về ghế sa lông ngồi xuống: “Ninh Ninh, chẳng lẽ em bỏ mặc ba mình?”

“Chuyện công ty đã có anh họ đứng ra gánh vác, cảm ơn anh đã quan tâm đến chuyện nhà em.” Đường Ninh cau mày, nhần nhịn nói. Ngạn Phong nói những lời này khiến cô cảm thấy bản thân đang bị anh ta vây khốn, chuột sa bẫy mèo chỉ chờ bị mèo ăn thịt ngay cả xương cũng chẳng còn. Chẳng có ai vui vẻ khi bị tính kế cả, cô cũng không ngoại lệ.

Ngạn Phong phì cười ra tiếng: “Đường Bác thật sự rất có bản lĩnh thể nhưng bản lĩnh ấy có thể chọc thủng cả trời sao? Ninh Ninh, các cổ đông rục rịch muốn bỏ chạy, tập đoàn lại gặp hoả hoạn, ba em nhập viện. Em nói thử coi, cho dù Đường Bác có ba đầu sáu tay cũng không thể trong thời gian ngắn khôi phục tài chính của cả một tập đoàn hùng mạnh nhất nhì Châu Á.” Bằng chứng rõ ràng nhất là cổ phiếu lúc này đã rớt giá vô cùng thê thảm.

Đường Ninh nhìn anh, bình tĩnh đáp lại: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Khóe miệng Ngạn Phong loan ý cười, một tay chống xuống sô pha: “Ninh Ninh, hai gia tộc Đường Ngạn trước giờ quan hệ luôn luôn rất tốt, cha mẹ anh rất thích em, Tỉnh cũng yêu em, nhà em lại đang gặp khó khăn, ai ai cũng muốn giúp đỡ...Chỉ là anh vô duyên vô cớ dựa vào gì mà giúp em đây?”

“Tỉnh rất rất yêu em, chỉ cần em đáp ứng anh đính hôn với nó rồi cùng anh kí một bản thoả thuận xác nhận hai đứa sẽ ngay lập tức kết hôn khi tốt nghiệp, anh liền giúp gia đình em vượt qua cửa ải gian nan này.”

Đường Ninh có sững sờ: “Hiện tại em đã có người mình thích, anh lại muốn cùng em kí cam kết, chuyện này Tỉnh có biết không?”

“Em không thích nó cũng được, chỉ cần nó muốn em là đủ rồi. Chuyện hôm nay nếu em không nói, anh không nói sẽ chẳng ai biết cả. Ninh Ninh, em là người thông minh, tất sẽ hiểu rõ trong chuyện này lợi ích lớn nhất là thuộc về ai?” Ngạn Phong thông thả nói.

Đường Ninh lắc đầu: “Không, em không đồng ý.”

Ngạn Phong híp mắt nhìn cô.

Đường Ninh kiên định nói tiếp: “Em sẽ không dùng hạnh phúc của bản thân mang ra giao dịch đổi chác bất cứ thứ gì.”

“Lẽ nào em nhắm tâm nhìn bao công sức của ba em đổ sông đổ biển?” Ngạn Phong mĩa mai, ngữ khí cay nghiệt: “Ninh Ninh, làm người phải biết tuý cơ ứng biến. Em còn nhớ trùm IT nhà họ Vương không? Một tuần trước, công ty anh ta đã tuyên bố phá sản, cả một đế chế công nghệ toàn cầu bị huỷ trong một ngày. Tập đoàn nhà em rất hùng mạnh nhưng càng hùng mạnh càng dễ đổ, lỗ hổng tài chính quá lớn, các nhà đầu tư quay lưng bỏ chạy, cổ đông rút vốn, ngân hàng không cho vay. Cả thế giới đều biết tập đoàn nhà em sẽ nhanh chóng sụp đổ, vấn đề chỉ còn là thời gian nữa thôi.”

Đường Ninh trừng mắt nhìn Ngạn Phong, cô biết Ngạn Phong không hề lừa gạt cô. Tình hình công ty anh họ đã nói rất rõ với cô. Thế nhưng cô tin anh sẽ có cách giải quyết, vạn bất đắc dĩ anh sẽ tự mình cầu cạnh các mối quan hệ ngầm. Cô biết rất rõ năng lực của Đường Bác, cũng biết mấy ngày này anh liên tục hện các ngân hàng muốn vay vốn xoay chuyển tình hình nhưng tất cả các ngân hàng đều khéo léo từ chối anh....

“Ninh Ninh, em thật sự không suy nghĩ thêm ư?” Ngạn Phong nhìn khuôn mặt xám xịt của cô, nhẹ giọng hỏi.

Âm thanh ôn nhu này lại làm cho cô nổi đầy da gà. Cô lùi sau hai bước lắc đầu: “Không, không cần phải cân nhắc gì nữa.”

Ngạn Phong cười cợt nói: “Đừng vội, Ninh Ninh, anh nghĩ em sẽ tìm anh nhanh thôi.”

Đường Ninh trực tiếp bỏ đi, không ăn tối cùng Ngạn Phong. Lòng đầy phẫn nộ, cô cảm thấy Ngạn Phong này cứ là lạ làm sao ấy. Ngay từ đầu anh ta đã liên tục tính kế với cô, thật sự quá tiểu nhân! Đường Ninh bước nhanh vào phòng rửa tay, cô vỗ vỗ nước lên mặt cho tỉnh táo một chút.

Ngẩng đầu, cô gái trong gương khuôn mặt đầy nước từng giọt từng giọt chảy xuống, lướt qua gò má mềm mại, hồng hào, chảy xuống chiếc cổ trắng nõn, sóng mắt long lanh có chút nước không biết có phải là do quá tức giận hay gần đây nghỉ ngơi không đủ mà đôi mắt đã không còn thần thái như trước đây. Hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh tâm tình, đi ra phòng rửa tay thế nhưng lại bắt gặp một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

“Tỉnh?” Nhịn không được cô cất tiếng gọi người đàn ông phía trước.

Người kia quay đầu lại, ánh mắt đầy hoài nghi nhìn thẳng cô.

Đường Ninh chăm chú nhìn một chút mới phát hiện anh ta không phải là Ngạn Tĩnh, kiểu tóc phong cách ăn mặt rất giống Ngạn Tĩnh thế nhưng phong thái có phần chỉnh chu hơn. Tuy ngũ quan gần giống nhưng hình như sắc sảo hơn mấy phần. Đường Ninh khẽ mỉm cười, xin lỗi người đối diện: “Đã nhận nhầm người xin tiên sinh thứ lỗi.”

Người kia chỉ cười cho qua sau đó xoay người bước đi. Đường Ninh nhìn anh ta đi vào phòng hồi nãy cô và Ngạn Phong nói chuyện thì sững sốt, trong đầu loé lên vài suy nghĩ quái dị. Sự hiểu kì nhanh chóng nảy mầm trong lòng cô, không kịp lòng được cô bước tới gần căn phòng ấy, lúc này mới nhận ra cửa phòng không đóng.

“Hồi nãy ngoài hành lang có gặp một cô gái, cô ta là vị hôn thê mà cậu muốn chọn cho em trai sao? Dung mạo nhìn chung rất ổn, chỉ là cách đây mấy phút cô ta nhận nhầm tôi là em trai của cậu, chẳng lẽ anh ta giống tôi lắm ư?”

“À....Đừng cần, cậu nghĩ thử xem, nếu các cô bạn gái kia của cậu nhìn thấy cảnh này sẽ suy nghĩ thế nào đây? Đường đường là một tổng giám đốc của tập đoàn nhà họ Ngạn lại không thích con gái ha ha ha...Điều này thôi cũng quên đi nhưng cậu sao lại có thể yêu chính em trai của mình? Nếu cha mẹ cậu biết chuyện này có khi tức chết mất?”

“Yêu cậu ta thì nên nhốt cậu ta lại, làm gì mà phải dằn vặt trái tim mình như thế? Lại còn giúp cậu ta đoạt được người con gái cậu ta ngày đêm mơ tưởng nữa chứ. Nếu cậu ta kết hôn vậy cậu phải làm sao đây? Nhìn vợ chồng người ta ân ái ái ái cậu chịu nổi sao? Ngạn Phong à, sao cậu lại ngốc nghếch như vậy? Nhưng chính điều này lại đáng yêu chết đi được, khiến tôi vừa yêu vừa hận cậu đến tận xương tủy, tại sao hai chúng ta lại đến mức như thế này cơ chứ?”

Âm thanh khàn khàn mang theo vài phần tà ác tựa hồ cổ ý chọc giận Ngạn Phong...

“Thời điểm này anh chỉ cần cầm miệng lại là đủ.” Thanh âm lạnh lùng từ kẽ răng rít ra. Không thể nghi ngờ đây chính là giọng nói của Ngạn Phong!

Xuyên thấu qua khe cửa, Đường Ninh có thể nhìn rất rõ người kia, kẻ có khuôn mặt tám phần giống Ngạn Tĩnh đang bị Ngạn Phong đè lên. Ánh mắt người kia nhìn thẳng cô mang theo vài tia cười nhạo...

“.....” Anh ta cố ý!

Lúc này, người nằm dưới đẩy vai Ngạn Phong cười nói: “Tôi quên đóng cửa.”

Đường Ninh hoàn hồn, dưới tình thế cấp bách mới phát hiện cô không thể chạy nổi. May mà bên cạnh là một phòng khác nên cô nhanh chân chạy vào. Qua mấy phút sau mới dám rón rén bước ra, nhanh chóng rời khỏi chỗ quỷ quái này.

Sự việc diễn ra quá nhanh cô không kịp chuẩn bị sẵn tâm lý. Đường Ninh ngồi phía sau xe lặng lẽ nhìn cảnh đêm bên ngoài, trong lòng khó có thể bình tĩnh nổi.

Tài xế Vương nhìn qua kính chiếu hậu thấy khuôn mặt gần như tái nhợt của cô, quan tâm hỏi: “Tiểu thư, về nhà sao?”

“Về nhà?” Đường Ninh sững sờ sau đó lắc đầu: “Không, không về nhà. Bác Vương, thúc chở cháu đến Red Garlic đi.” Về nhà chỉ có mình cô, bà Đường đang ở bệnh viện chăm sóc ông Đường cả đêm sẽ không về. Tối nay cô không thể chịu nổi nếu một mình ở trong nhà, cô muốn chờ ở...nơi có thể thấy Lạc Nhất Phàm. Tuy rằng anh không thể ở đó nhưng nơi nào có hình bóng anh đều có thể làm cô yên tâm ít nhiều. Cô chờ anh ở đó ít nhất sẽ không thấy lòng bất lực như bây giờ...

Bên trong quán vẫn thế, không có quá nhiều khách. Hoa Phổ rót một chén trà hoa hồng và bưng lên một ít điểm tâm nhỏ cho cô. Thế nhưng lúc này cô chẳng có khẩu vị gì cả. Sờ sờ chiếc chìa khoá lạnh lẽo trong tay, lúc trước Lạc Nhất Phàm giao chìa khoá này cho cô hơi ẩm còn trên đó mà giờ đây.... Đường Ninh thở dài một tiếng, tạm biệt Hoa Phổ cô bước ra quán Red Garlic, gọi điện thoại cho bà Đường thông báo tối nay cô sẽ qua nhà Lâm Hạ ngủ sau đó cô đi thẳng đến nhà của Lạc Nhất Phàm.

Hằng ngày đều có người quét dọn nên hết thảy đều sạch sẽ. Cô tháo giày ra, nằm nhào ra ghế sa lông, hơi không yên lòng ôm chặt cái gối bên lạnh. Khắp nơi đều tràn ngập mùi hương của anh khiến cô rất yên tâm.

Chỉ cần nghĩ đến anh, cô lại tự thấy bản thân hình như được tiếp thêm không ít sức mạnh.

Quá mệt mỏi cô ôm gối mà không biết mình ngủ từ lúc nào. Trong cơn mộng mị, cô cảm thấy cả người rất nóng, muốn đem gối trong tay vứt xuống nhưng lại không nỡ rời xa mùi hương quen thuộc kia, lại đem gối ôm chặt lấy nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Lạc Nhất Phàm, em rất nhớ anh.” Cô rất nhớ anh nhưng không muốn tình cảm áp chế lý trí nên luôn dấu nhem chuyện này vào tận sâu đáy lòng.

Tựa hồ nhận ra sự nhớ thương của cô, cánh cửa lẽ ra phải đóng chặt kia lại mở ra, một người đàn ông xách hành lý bước vào. Bóng tối bao trùm cả căn phòng, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào anh mới phát hiện ra bóng hình người con gái đang cuộn tròn trên ghế sa lông.

Lạc Nhất Phàm bỏ hành lý xuống, lặng im không tiến động đến gần ngắm nhìn cô. Hình như cô gầy đi rất nhiều. Có chút đau lòng, anh khom người xuống ôm lấy cô, cô mở mắt nhìn thẳng anh, ngữ khí mơ hồ: “Nhất Phàm, anh về rồi?”

“Ừm, đã về.” Trên mặt mang theo nụ cười ấm áp. “Vì thế, em có thể an tâm ngủ đi.”

Cô gái trong lòng anh hình như nghe thấy những lời anh nói nhanh chóng nhắm mắt lại. Cũng có thể là do đã quá mệt mỏi, thể lực cạn kiệt cô nghiêng đầu qua một bên gối lên vai anh ngủ thiếp đi.

42. Chương 42

Đường Ninh cứ nghĩ tối qua cô chỉ nằm mơ thôi. Thế nhưng khi tỉnh lại cô phát hiện bản thân đang nằm trên chiếc giường trắng mềm mại, hơi kinh ngạc cô còn nghĩ rằng chắc mình mộng du. Cô ngồi dậy, nhìn quang cảnh mờ mịt bên ngoài cửa sổ, hình như mặt trời sắp mọc.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng được mở ra, bóng hình người đàn ông cô ngày nhớ đêm mong xuất hiện, anh nghiêng người dựa vào cạnh cửa nhìn cô.

Lạc Nhất Phàm đi tới ngồi ở mép giường: “Sao thế? Choáng váng à?”

Đường Ninh không phản ứng kinh ngạc nhìn anh.

Lạc Nhất Phàm thở dài, một tay nắm cầm cô hôn lên. Nụ hôn của anh rất nhiệt tình cho đến khi cảm thấy cô không thể thở nổi mới vội buông ra. Cô đắm đắm mấy cái lên vai anh, anh đưa tay nắm chặt tay cô.

“Tỉnh rồi à?” Lạc Nhất Phàm mỉm cười hỏi cô.

Đường Ninh giơ tay vuốt ve cánh môi hơi sưng gập đầu. Vẫn còn hơi mơ hồ cô hỏi: “Tại sao hôm nay anh lại về?”

Lạc Nhất Phàm giơ tay vén vài lọn tóc trước trán cô ôn nhu nói: “Bởi vì nghe thấy tiếng em khóc luôn miệng lẩm bẩm nhớ anh nên anh đã về.”

Đường Ninh trừng mắt nhìn anh: “Em không có khóc.”

Lạc Nhất Phàm mỉm cười, không nói gì vươn tay ôm chặt lấy cô: “Ừm, em không khóc, là anh nhớ em đến phát khóc vì thế nhanh chân chạy về ôm em. Ninh Ninh, chuyện nhà em anh đã biết hết rồi, ngày mai anh cùng em đi thăm ba em được không?”

Bị Lạc Nhất Phàm ôm chặt cô hơi giãy ra, ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi: “Là anh họ nói với anh sao?”

Lạc Nhất Phàm mỉm cười lắc đầu: “Hiện nay công nghệ phát triển, vừa xảy ra chuyện anh đã biết rồi.” Tuy ở nước ngoài nhưng tin tức trong nước anh vẫn nắm rất rõ, huống chi bạn gái của anh lại là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn nhà họ Đường nên anh không tự kìm lòng nổi tập trung sự chú ý vào chuyện công ty nhà cô. Hơn nữa, công ty nhà cô tiếng tăm vang dội, một chút gió lay động cũng khiến tài chính toàn Châu Á nổi bão, anh làm sao lại không biết chuyện gì của nhà cô đây...

Nghĩ tới mấy ngày qua, cô chuyện gì cũng không nói khiến anh không biết nên vui hay mừng đây. Cô quá kiên cường lại hiếu thắng, dù chuyện có tệ đến đâu cũng không muốn nói cho anh biết.

Đường Ninh “Ừm” một tiếng, lại vùi đầu vào trong ngực anh, hai tay ôm lấy hông anh.

Lạc Nhất Phàm thấy cô như thế không nhịn được chế nhạo cô: “Anh không ở đây, em vẫn chạy đến nhưng tại sao không chịu gọi cho anh, bảo anh về?”

“Em chẳng qua cảm thấy...Anh cũng có chuyện phải giải quyết không muốn làm phiền anh.” Đường Ninh vẫn cúi đầu nhẹ giọng nói.

Lạc Nhất Phàm nhìn cô gái trước ngực, khẽ mỉm cười: “Dù anh bận đến đâu em cũng nên nói khó khăn nhà em đang gặp chứ? Ninh Ninh, hai ta đang yêu nhau, muốn tin tưởng nhau thì ít nhất nếu em có chuyện gì không vui mà không chịu nói với anh, vậy em thử nghĩ em sẽ nói với ai đây? Vẫn là...” Lạc Nhất Phàm hơi băng khoản sau đó cười khổ: “Vẫn là trong lòng em, cảm thấy anh không thể là người mà em tin tưởng nhất.”

“Đương nhiên không phải!” Đường Ninh ngẩng đầu nhìn anh, vươn tay xoa xoa mi tâm đang nhăn lại của anh, hai tay vòng qua cổ anh, mỉm cười nói: “Em không phải không tin anh chỉ là...cứ luôn ỷ lại vào anh rồi anh họ như thế này, em thấy bản thân mình quá yếu đuối.”

Lúc ba nhập viện, anh họ luôn bên cô, an ủi cô giúp cô xử lý mọi chuyện. Sau đó dẫn cô đi gặp viện trưởng hỏi thăm tình hình của ba. Mãi đến tận khi đứng trong phòng bệnh của ba cô mới phát hiện ra bản thân lại vô dụng như thế, chỉ biết sợ sệt không suy nghĩ nổi cái gì. Nếu không có anh họ ở bên mọi chuyện sẽ thế nào đây? Cô phải làm gì đây? Vì thế khi anh họ hỏi cô có cần thông báo mọi chuyện đến anh không cô ngay lập tức phản đối.

Cô hi vọng bản thân sẽ kiên cường lên. Nếu cô cứ ỷ lại vào anh và anh họ thì sẽ thế nào đây? Dù cho anh họ quản lý hết mọi chuyện công ty nhưng cô muốn bản thân phải ngay lập tức trấn tĩnh lại không thể cứ yếu đuối như vậy mãi được.

Đường Ninh mỉm cười nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Lạc Nhất Phàm, em đã rất sợ hãi. Mẹ gọi điện nói ba nhập viện em cảm thấy cả người như bị ai rút đi hết sức lực, run rẩy toàn thân. May mà lúc đó có anh họ ở bên giải quyết mọi chuyện, bây giờ tình hình của ba đã ổn định không có nguy hiểm gì. Anh nói đúng, em rất nhớ anh nhưng nếu anh ở bên em lúc đó em sẽ không thể kiên cường nổi, sẽ vô thức ỷ lại dựa dẫm vào anh.”

Nghĩ lại mọi chuyện mấy hôm nay cô quả thật thấy rất mệt mỏi. Giờ phút này cô chỉ muốn dựa vào anh, ôm lấy thân mình cường tráng của anh như thế mới khiến cô an lòng. Vì thế cô rất muốn không rời nước mắt vào lúc này.

Cô khịt khịt mũi, khàn giọng nói: “Anh xem, có anh bên cạnh là em lại như thế này đây...” Nói xong, hai giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống gò má cô.

Lạc Nhất Phàm vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, ôn nhu nói: “Khóc không có nghĩa là yếu đuối, tất cả những lo lắng, những nỗi sợ hãi vô cớ đều cần được giải tỏa ra ngoài. Em có thể không giấu diếm biểu hiện ra trước mặt người em tin tưởng nhưng mà...” Nói xong anh cúi đầu hôn lên môi cô, hai tay ôm chặt lấy cô: “Nhưng không có nghĩa là em không được phép yếu đuối, em rất kiên cường, rất mạnh mẽ, em khiến anh thấy rất tự hào.”

Đường Ninh không nhịn được cười lên: “Nói vậy, em làm sao có thể khiến anh tự hào vì em?”

“Vừa khóc vừa cười, em xem đi có chút nào giống em không?” Lạc Nhất Phàm xoa đầu cô ôn nhu nói.

“Đương nhiên là em rồi!” Cô đẩy anh ra, vươn tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt.

Lạc Nhất Phàm ôm lấy cô cùng ngã xuống giường, đem chăn mỏng che cho cả hai: “Ninh Ninh, ngày mai cùng anh đến bệnh viện nha?”

Đường Ninh mở mắt nhìn anh, hỏi: “Anh muốn đi?”

“Đương nhiên, chúng ta còn hai tiếng nữa, có thể ngủ một chút, ngoan nhắm mắt lại đi. Tỉnh dậy anh sẽ cùng em vào bệnh viện thăm ba em, Bác nói chiều nay sẽ đến tập đoàn cùng anh bàn bạc chuyện làm ăn.”

Đường Ninh ngẩng đầu, hơi nghi ngờ: “Anh và anh họ bàn chuyện làm ăn?”

Lạc Nhất Phàm vươn tay kéo cái đầu nhỏ không an phận của cô vào lòng anh: “Đừng đánh giá thấp năng lực của anh, ok?” Nói xong nhẹ nhàng hôn lên má tóc mềm mại của cô: “Được rồi, nhắm mắt lại ngủ đi, anh hơi nhức đầu.”

Đường Ninh nhìn anh, nhớ đến tối hôm qua không biết anh về nhà lúc nào, cô ngủ say quá không biết gì, mười mấy tiếng ngồi trên máy bay, còn sai lệch múi giờ, chắc anh đã rất mệt mỏi. Nghĩ vậy, nhìn lại nhiều chuyện muốn hỏi anh, vẫn là nên để anh nghỉ ngơi thôi.

Đường Ninh nhắm hai mắt lại, nếu ngày mai anh gặp ba, không biết ba sẽ phản ứng như thế nào đây? Cô đã nói với ba cô đang yêu, Lạc Nhất Phàm lớn hơn cô nhiều tuổi, anh rất đẹp trai, lại là một nhân tài trong giới kinh doanh và kiến trúc. Thế nhưng nếu ba biết anh và anh họ cùng một tuổi không biết ba có....

Rất nhiều chuyện phát sinh khiến ta không thể nào xoay sở kịp thế nhưng cuối cùng lại phát hiện mọi suy đoán mọi tính toán đôi khi lại là con số không, bất ngờ luôn luôn xuất hiện sau cùng. Đường Ninh cùng Lạc Nhất Phàm vào bệnh viện nhưng lại nhìn thấy nụ cười của ông Đường và bà Đường đang nhìn chăm chăm cô.

Đến lúc này cô mới biết thì ra ông Đường đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện. Chắc chắn anh họ đã nhúng tay ít nhiều trong chuyện này...

Đường Ninh khẽ mỉm cười khi thấy Lạc Nhất Phàm và ba cô đang trò chuyện cùng nhau. Đang muốn bước tới di động trong túi xách lại rung lên, Mạc Cách gọi tới.

Đường Ninh đi ra hành lang nghe điện thoại. Mạc Cách gọi điện tới là nói anh có quan hệ rất tốt với vài ngân hàng, hỏi cô có muốn anh ra mặt giúp cô sắp xếp một vài cuộc hẹn hay không?

Đường Ninh hơi run run: “Cách...”

“Tuy rằng em không nói gì nhưng không có nghĩa là anh sẽ không giúp em. Tu Văn và Thịnh đều nói sẽ cố gắng hết sức giúp em, lực lượng không nhiều nhưng chắc chắn sẽ không để công ty em sụp đổ đâu.” Mạc Cách mỉm cười nói tiếp: “Hơn nữa, hình như anh cũng chưa nói câu cảm ơn em nha. Lúc trước nhờ có em mang Đại Mao đến đây mà anh mới có cơ hội quen biết Lâm Hạ, nhân tiện hộ tống cô ấy về nhà mấy lần ha ha...”

Đường Ninh nghe Mạc Cách nói thế không nhìn được mỉm cười. Cô chưa bao giờ nghĩ đến có ngày mình sẽ se duyên cho ai đó nhất là Mạc Cách và Lâm Hạ. Lâm Hạ đã thay đổi rất nhiều không còn đáng vẻ tối tăm, u uất như lúc trước. Cô giờ đây điềm đạm đáng yêu, ôn nhu và đầy tự tin.

“Cách, cảm ơn anh.” Đường Ninh mỉm cười: “Anh cứ sắp xếp mấy cuộc hẹn đó đi, em sẽ bàn bạc chuyện này với anh họ.”

Đầu dây bên kia sáng khoái đáp ứng, Đường Ninh cúp điện thoại quay đầu lại phát hiện Lạc Nhất Phàm hai tay ôm trước ngực nghiêng người dựa vào vách tường hành lang nhìn thẳng cô.

Đường Ninh đi tới: “Anh đã nói xong rồi à?”

“Bác sĩ muốn kiểm tra tổng quát cho ba em, thấy em ra đây nghe điện thoại nên mẹ em đi theo ba em rồi.” Lạc Nhất Phàm duỗi tay vòng qua hông cô, động tác lưu loát tự nhiên: “Chút nữa anh sẽ gặp Bác, em có muốn đi không?”

“Ừm, Cách vừa gọi cho em, em nghĩ em nên nói chút chuyện với anh họ.”

“Cách? Mạc Cách?”

“Đúng.”

Lạc Nhất Phàm lông mày khẽ nhíu: “Anh ta gọi cho em để nói chuyện gì?”

Đường Ninh kể lại mọi chuyện cho Lạc Nhất Phàm, Lạc Nhất Phàm cười nói: “Thật là khéo, anh nghe nói Hành Trường này rất có năng lực, từng du học tại Anh.”

“Có khi anh ấy quen với anh họ cũng nên?” Đường Ninh mỉm cười nói.

Lạc Nhất Phàm nhéo nhéo cái mũi cô, cười nói: “Em thấy sao?” Nếu như thật sự như thế, chắc chắc Bác đã đi bắt quàng làm họ từ lâu rồi.

Đường Ninh cúi đầu, có chút ử rữ thế nhưng mọi chuyện chưa chắc đã tệ đến thế.

Lạc Nhất Phàm nhìn khuôn mặt lo lắng của cô có chút không đành lòng, hai tay ôm eo cô cũng siết chặt kéo cô vào lòng anh, động viên nói: “Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Hơn nữa vào lúc này em nên vui mới đúng chứ.”

Đường Ninh nghi ngờ nhìn anh.

Lạc Nhất Phàm mỉm cười nói: “Em có những người bạn vô cùng tốt.”

Ai nói không đúng đây? Thêm gấm thêm hoa cũng không tính là gì, quả thật rất đáng quý, đưa than sưởi ngày tuyết rơi liệu có mấy ai có thể đây? Mạc Cách, Tu Văn và Thịnh khiến cô rất vui. Cô nhớ trước đây cũng chỉ có mấy lần trò chuyện cùng nhau thôi thế mà họ lại...bỗng nhiên lại nghĩ đến Ngạn Tĩnh. Chuyện tối hôm qua chỉ nghĩ đến thôi cô đã không nhận được nhắn mày lại.

Đường Ninh không biết có nên đem chuyện tối qua nói cho Lạc Nhất Phàm biết không. Nhưng bản năng lại mách bảo cô nên dấu nhẹm chuyện này đi.

“Trong lòng em có chút bất an.” Đường Ninh nói. Người đàn ông tám phần giống Ngạn Tĩnh kia muốn làm gì đây, anh ta cố tình muốn cô biết hết mọi chuyện là vì sao?

Lạc Nhất Phàm ôm chặt lấy cô, vỗ vỗ lưng cô, ôn nhu động viên cô: “Không có chuyện gì đâu, anh sẽ ở bên em, mãi mãi ở cạnh em.” Tuy nói thế nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, mấy chuyện này cùng tên Ngạn Phong kia không thể tránh khỏi quan hệ rồi.

Đường Ninh nghe vậy, khoé miệng vung lên nụ cười yếu ớt. Có anh ở bên mọi chuyện đều có thể giải quyết tốt rồi.

Đi gặp ông trùm trong ngân hàng kia, Đường Ninh đóng vai trò là trợ lý của Đường Bác, thế nhưng Lạc Nhất Phàm lại muốn đi theo. Đường Ninh hơi ngạc nhiên, Lạc Nhất Phàm mỉm cười nhìn cô, nói: “Bắt ngờ lắm à?”

Đường Ninh gật đầu, đương nhiên phải bắt ngờ rồi. Thế nhưng bắt ngờ thật sự lại ở phía sau.

Lạc Nhất Phàm lễ phép hỏi: “Nghe nói Lưu Hành Trường tiên sinh từng du học ở Anh.”

“Đúng, tôi từng học ở đó năm năm. Tôi là Hoa Kiều.” Âm thanh mạnh mẽ vang lên.

Lạc Nhất Phàm nghe vậy, mỉm cười đưa tấm danh thiếp về phía anh ta. Lưu Hành Trường tiếp nhận, vẻ mặt ngạc nhiên.

Lạc Nhất Phàm tự tin bình tĩnh tiếp tục: “Tôi họ Lạc, có lẽ thiên thời địa lợi nhân hoà mà gặp vận may lớn ở Anh, gia tộc cũng có chút tiếng tăm trong giới người Hoa ở đây. Nếu tiên sinh lo lắng tập đoàn Đường Thị không thể chịu nổi áp lực thì lúc cần thiết Lạc Thị sẽ là hậu thuẫn cho Đường Thị.”

“...”

Sau đó mọi chuyện diễn ra vô cùng thuận lợi, cô cảm giác hơi mơ hồ. Cô rất muốn hỏi anh rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra. Nhưng Lạc Nhất Phàm, Đường Bác và Lưu Trường Hành đã lên kế hoạch cùng nhau ăn bữa cơm còn cô...Đường Ninh, anh họ nói cô không cần theo sau rồi bảo tài xế gia đình đến đón cô về.

Đến bệnh viện nhanh chóng thông báo với ba về chuyện tài chính công ty đã giải quyết xong, đôi mày cau chặt của ông mấy ngày qua cuối cùng đã có thể thả lỏng, ông cùng bà Đường nói: “Đường Thị cuối cùng cũng vượt qua được sóng gió rồi.” Nói xong lại quay sang hỏi cô: “Ninh Ninh, Lạc Nhất Phàm có đi theo không?”

Đường Ninh gật đầu: “Ừm. Ba, ba biết chuyện gì đang xảy ra không?”

Ông Đường nghe cô hỏi thế, mỉm cười hỏi ngược lại cô: “Mọi chuyện ba biết có thể hơn con à?”

Đường Ninh nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cũng khó nói lắm...”

Cô và anh yêu nhau nhưng mọi chuyện cô cũng đâu có biết nhiều lắm đâu. Đối với tất cả mọi chuyện nếu anh không nói cô cũng không chủ động hỏi. Yêu nhau chứ không phải là làm phiền nhau, chuyện anh là thiên tài trong giới kiến trúc vẫn làm cô rất ngạc nhiên, chuyện nhà của anh cô cũng chỉ biết một ít thôi. Cô chỉ biết anh xuất thân trong một đại gia tộc, anh không phải là con một, trên anh còn có một người anh trai và hai chị gái.

Ông Đường và bà Đường liếc nhìn nhau, hơi bất đắc dĩ mỉm cười. Đứa con gái này của ông, có thể nói gì đây? Cô rất thông minh thế nhưng có một vài chuyện cô lại rất dễ hồ đồ.

Hôm nay bác sĩ nói bệnh tình của ông đã rất ổn định, chỉ cần ở lại bệnh viện quan sát thêm hai ngày nữa là có thể xuất viện rồi. Ông nhìn về phía Đường Ninh, trên mặt cô vẫn còn chút dấu vết mệt mỏi quá độ, bất quá tinh thần khá hơn mấy ngày trước.

Ông cười nói: “Ninh Ninh, mẹ con ở đây với ba là được rồi, con nên về nghỉ ngơi đi.”

Đường Ninh suy nghĩ một chút gật đầu đồng ý. Mùa hè này, Mạc Cách đã nhiều lần hẹn cô đi đánh golf. Nhưng lúc đó cô và Lâm Hạ đều bận việc sát nhập dự án lớn của công ty nên đã nhiều lần từ chối anh. Một tuần trước, ba lại nhập viện, anh họ lại vui đầu bận việc công ty, cô cũng lay hoay phụ giúp anh nên không có nhiều thời gian lắm.

Hiện nay bệnh của ba đã không nguy hiểm gì, hai ngày nữa là có thể xuất viện, tài chính công ty đã giải quyết xong, cô có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi. Hơn nữa, chuyện này công lao của Mạc Cách cũng không nhỏ, cô muốn đích thân cảm ơn anh. Tối nay Lạc Nhất Phàm chắc cũng không rảnh gặp cô.

Anh họ nói rất đúng, người trong cuộc thì u mê người ngoài lại rất sáng mắt. Cô quá bận tâm vào chuyện này nên đã mất đi năng lực phán đoán cơ bản nhất, đáng lý ra cô nên tìm đến bạn bè nhờ họ giúp đỡ ít nhiều chứ không nên khăng khăng tự mình có thể giải quyết mà bỏ rơi bạn bè xung quanh. Mạc Cách, Tu Văn và Thịnh đều là những tài nguyên không thể uống phí nha...

Những người này tuy sức mạnh không đủ nhưng ít ra khi cô cần họ cũng có thể ra tay quán xuyến nhiều việc, không vì khó khăn trước mắt mà tránh xa cô....

43. Chương 43

Oan gia ngõ hẹp, từ này xuất hiện trong đầu khi cô nhìn thấy La Tinh Tinh lúc này.

Đường Ninh chưa từng nghĩ cùng Lâm Hạ đi đánh golf lại có thể gặp phải La Tinh Tinh và Lâm Gia.

“Ồ, ai đây ta?” Lâm Gia nhìn thấy Đường Ninh đi cùng Lâm Hạ không nhận được khiêu khích. Cô ta đi tới, ánh mắt chăm chăm nhìn Đường Ninh sau đó bỗng nhiên làm ra vẻ tỉnh ngộ: “À, Đường Ninh đúng không? Ủa, đây không phải là chị gái trốn nhà bỏ đi của tôi hay sao?”

Đường Ninh không để ý gì đến Lâm Gia, chỉ nhìn về phía La Tinh Tinh. Trên người La Tinh Tinh toàn hàng hiệu, có thể đoán được bây giờ cô ta sống rất tốt.

Lâm Gia phát hiện Đường Ninh lơ cô ta, cũng chẳng thèm để ý, chuyện của Đường thị ai ai cũng biết, Lâm Thành mấy hôm nay còn ra về cảm thán thay cho nhà họ Đường mà. Cô ta và La Tinh Tinh chỉ quan tâm xem Đường Ninh chán nản, u uất thế nào thôi. Đường Ninh lúc này tinh thần cũng không tệ lắm, nhưng gây đi không ít, trên mặt vẫn còn một chút mệt mỏi.

Lâm Gia và La Tinh Tinh liếc nhìn nhau, trong lòng cùng nhau cảm thán: “Rốt cuộc trời cao cũng có mắt!”

Lâm Gia hung hăng nói: “Đường Ninh, gần đây khỏe chứ? Nghe nói ba cô nhập viện à?”

La Tinh Tinh bên cạnh cũng đắc ý không kém, giả vờ hỏi thăm: “Bác trai dạo này thế nào rồi?”

“Bệnh tình đã ổn, cảm ơn hai cô.” Đường Ninh lạnh nhạt nói.

Lâm Gia không tha nói: “Chị họ, chị nói nhiều làm chi, nếu ba cô ta bệnh tình không tốt cô ta dám ra đây chơi à? Bất quá, tôi cũng phải nói một chút, nếu ba tôi mà nhập viện, coi như ông ấy có chuyển biến tốt đi chẳng nữa tôi cũng chẳng dám hé mắt ra đây đâu.”

Đường Ninh nghe vậy, lạnh lùng nói: “Bên này là khu vực dành cho VIP, cô làm sao lại có thể vào đây?” Nơi đây chỉ dành cho những người có tiền, nếu không phải là hội viên sao có thể đứng ở đây?

Lâm Gia cười nói: “Cô có thể vào, chẳng lẽ tôi lại không thể vào? Đường Ninh à, cô cũng không cần khinh người quá đáng như vậy chứ. Nhìn lại mình đi, cô có thể đắc ý thêm mấy ngày nữa đây? Anh Phùng hôm nay chắc chắn không mời cô rồi.”

Anh Phùng?

Đường Ninh nghi hoặc nhìn Lâm Hạ.

La Tinh Tinh mỉm cười nói: “Anh Phùng chính là Phùng Diệp Nam. Đúng rồi, tôi có nghe nói Trường Kỳ muốn tổ chức một buổi đấu giá vẫn hay nhờ cô đến giúp. Thế sao mấy hôm nay lại không chịu đến nhờ cô nhỉ?” Mấy hôm nay chuyện nhà họ Đường khiến cô nghe mà sảng khoái liên tục. Ngày nào cô cũng nằm mơ thấy Đường Ninh ngã từ trên cao xuống. Không ngờ ông trời lại thỏa mãn tâm nguyện của cô ta nhanh như vậy!

Lâm Hạ nhìn Lâm Gia và La Tinh Tinh đắc ý như thế lông mày cũng cau lại, nói với Đường Ninh: “Ninh Ninh, Cách đang đợi, chúng ta nhanh đi thôi.” La Tinh Tinh nham hiểm đầy mưu mô nhưng vẫn cố ra dáng nhu mỵ đức hạnh. Lâm Gia tuổi còn nhỏ nhưng hung hăng ngang tàng, không hiểu sao cô có thể nhịn cô ta nhiều năm như vậy nhỉ?

Đường Ninh khẽ mỉm cười: “Không vội.” Nói xong cô vòng qua Lâm Hạ, cô phát hiện hình như cặp chị em này tiến bộ không ít nha.

“Học muội đạo này thế nào? Chuyển tới trường mới đã quen chưa?” Đường Ninh cười nói. Bởi vì gây sự hôm đấu giá mà Lâm Thành đã ra tay giúp cô ta chuyển trường. Nói thật cô không hiểu cùng là con của ông ta nhưng tại sao ông ta lại quan tâm Lâm Gia mà bỏ rơi Lâm Hạ chứ?

Lâm Gia đang muốn phản bác nhưng lại không biết phải nói gì chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhin xuống. Chuyện nhỏ không nhin tất loạn việc lớn - đây là câu nói mấy hôm nay La Tinh Tinh hay nói với cô. Tuy cô không thể làm được chuyện gì lớn lao nhưng nhin nhin vẫn có thể được. Chị họ cô có thể mỉm cười cho qua nhưng Đường Ninh - ả nghĩ mình là cái thá gì cơ chứ? Người ta cho ả mảnh vải ả lại lật lọng muốn cả phường nhuộm ư?

Lâm Gia khoanh hai tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói đến chuyện chuyển trường, tôi mới nhớ chưa cảm ơn học tỷ nhỉ?”

“Là ơn của tôi hay của chị họ cô đây?” Đường Ninh trực tiếp nói.

La Tinh Tinh nhìn về phía Đường Ninh, nụ cười trên môi có chút vặn vẹo: “Ninh Ninh, đừng có ngậm máu phun người!”

Đường Ninh nhún vai một cái nói tiếp: “Xin lỗi, có hẹn nên đi trước.” Nói xong nháy mắt ra hiệu cho Lâm Hạ rời khỏi chiến trường.

Lâm Gia nhìn bóng lưng Đường Ninh “Phi” một tiếng, trên mặt lộ rõ nụ cười khinh bỉ: “Vẫn tưởng mình còn là công chúa ư? Tôi chờ xem Đường Thị phá sản, ả ta có thể hung hăng được bao lâu đây?”

Đường Ninh nghe câu này bước chân hơi dừng, sau đó xoay người lại. Bước đến gần Lâm Gia nở nụ cười lạnh lẽo: “Tôi nói cho cô biết, dù cho Đường Thị có phá sản cũng sẽ có ngày Đông Sơn tái khởi. Một kẻ như cô chưa có khả năng đứng đây điều vô dương oai đâu. Đừng tưởng người ta kêu cô một tiếng Lâm Gia thì cô cứ nghĩ bản thân là thiên kim nhà họ Lâm, cóc ghẻ mà cũng mơ có ngày thành phượng hoàng, đúng là nằm mộng giữa ban ngày!”

“Cô...” Lâm Gia đôi mắt oán hận nhìn chằm chằm Đường Ninh.

“Cô cái gì mà cô? Chuyện nhà họ Lâm các cô ai mà không biết. Hôm nay tôi tốt bụng nhắc nhở cô một câu trước, phòng hờ sau này có ai nói lại cô lại không chuẩn bị tâm lý đối phó, tôi khuyên cô thêm một câu cố gắng hưởng thụ thêm mấy ngày coi chừng mai sau sa cơ lỡ vận lại ai oán khắp nơi nha!” Đường Ninh cười gằn.

Vốn Lâm Gia muốn ra oai ai ngờ lại bị Đường Ninh đem đá bỏ chân khiến Lâm Gia tức tối vô cùng, cô ta nhanh chóng liếc sang Lâm Hạ đứng bên cạnh ngữ khí không khách sáo: “Cô nhìn em gái cô bị người ngoài bắt nạt mà không nói gì à?”

Lâm Hạ nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, tôi là con một trong nhà.”

Lâm Gia nổi điên: “Cô là cái thứ con gái vô liêm sỉ, cái đồ không tim không phổi, chẳng trách ba hận không bóp cổ giết chết cô từ lúc mới sinh ra.”

Lâm Hạ không hề bị đả động: “Ba tôi đã mất sớm, tôi hiện nay là trẻ mồ côi không cha không mẹ.” Lần thứ hai cô quay sang nhắc nhở Đường Ninh: “Ninh Ninh, Cách đang đợi chúng ta.”

Đường Ninh nhìn cô gái đang tức giận giơ tay múa chân trước mặt, nụ cười trên môi ngày càng tươi tắn: “Đi thôi.” Đi được mấy bước lại quay đầu hướng La Tinh Tinh nói: “Phùng Diệp Nam mời hai cô sao? Nói thật anh ta ai ai cũng đều nhiệt tình đối đãi, nếu có mời hai cô cũng chả có gì mà phải ngạc nhiên cả. Chắc hẳn mọi người đều biết nếu đã gặp anh ấy lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai gặp gỡ ở chỗ đánh golf này.” Đối với những người trọng mặt mũi đây có lẽ là đòn trí mạng, nhất là Lâm Gia và La Tinh Tinh trước mặt đây.

La Tinh Tinh nghe vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

“Khuyên hai cô một câu, trừ khi bản thân có năng lực mới đi trêu chọc người khác còn không hậu quả rắng mà chịu!” Câu này vừa rơi xuống Đường Ninh đã cùng Lâm Hạ nghênh ngang rời đi.

La Tinh Tinh và Lâm Gia hung hăng nhìn chằm chằm hai bóng lưng kia, tức giận đến nỗi muốn cắn nát đôi môi.

“Chị họ, lần này cô ta có thể Đông Sơn tái khởi sao?” Trước đây Lâm Gia ghét Lâm Hạ nhưng bây giờ cô ta mới biết cô gái có tên là Đường Ninh này đáng ghét hơn Lâm Hạ gấp trăm gấp nghìn lần. Vì Đường Ninh cô ta trở thành trò hề cho người ta nói ra nói vào trong trường đại học tài chính Z, buộc cô ta phải chuyển trường. Hôm nay Lâm Hạ dám ở trước mặt cô ta lớn lối như thế cũng bởi vì có Đường Ninh làm chỗ dựa! Lâm Gia cảm thấy, chỉ cần diệt Đường Ninh, Lâm Hạ cũng sẽ bị diệt theo.

La Tinh Tinh cau mày: “Theo lý thuyết, Đường Thị chắc chắn có thể vượt qua nguy hiểm lúc này. Nhưng không phải hồi nãy Phùng Diệp Nam có nói Đường Thị có khả năng đứng lên không nổi sao?”

Mấy hôm trước qua một buổi tiệc rượu cô ta mới quen biết được Phùng Diệp Nam. Hôm đó Phùng Diệp Nam sơ ý bị đứt lễ phục, may mà có cô ta bên cạnh giúp đỡ một phen. Phùng Diệp Nam cảm kích rất nhiều nên hỏi cô có hứng thú đi đánh golf không? La Tinh Tinh không thích vận động nên cũng chẳng muốn đi đánh golf nhưng cô ta biết Phùng Diệp Nam là một con rùa vàng nên nhanh chóng bắt quan hệ, dắt theo Lâm Gia cùng nhau làm quen luôn. Cô ta biết rất rõ giao tình của cô ta và Phùng Diệp Nam sẽ không bằng một phần tình cảm giữa Đường Ninh và anh ta. Hơn nữa bây giờ cô ta rất lo lắng, sợ Đường Ninh nói lung tung trước mặt Phùng Diệp Nam khiến hình tượng cô ta tích lũy bao lâu nay có thể bị huỷ trong một ngày.

Lâm Gia nói: “Hôm nay Đường Ninh rất hung hăng!”

La Tinh Tinh cười gằn: “Lúc nào cô ta chẳng hung hăng? Không hung hăng sao có thể là Đường Ninh? Nhưng em đừng lo, cô ta sẽ chẳng thể đắc ý được lâu đâu!”

Lâm Gia sáng ngời hai mắt, nhìn về phía La Tinh Tinh: “Chị họ, chị biết chuyện gì rồi sao? Mau mau nói cho em đi!”

La Tinh Tinh liếc Lâm Gia một cái, cười nói: “Chị không biết chuyện gì cả nhưng chắc chắn một điều ngày tốt của cô ta cũng không kéo dài được lâu đâu, em cứ chống hai mắt lên mà xem đi!”

44. Chương 44

Đường Ninh gặp phải Lâm Gia và La Tinh Tinh cũng không để trong lòng nhiều. Cô biết sau chuyện đấu giá hôm trước cô ta cũng thông minh ra ít nhiều. Nhưng La Tinh Tinh lại khác, cô ta luôn biết tiểu lý tàng đao. Chỉ là cô có hơi bất ngờ khi biết cô ta quen biết với Phùng Diệp Nam.

Lâm Hạ bên cạnh nghiêng đầu nhìn sang Đường Ninh: “Cậu không thoải mái sao?”

Đường Ninh cười cười, nói: “Hai người kia vẫn chưa có cái năng lực khiến tớ bận tâm, cậu đừng lo. Chỉ là tớ đang nghĩ đến chuyện phá hoại nhà họ Lâm khiến họ gà bay chó sủa một chút cho vui.”

Lâm Hạ cũng nhìn Đường Ninh.

“Cơ hội là do cậu dành lấy thôi, hôm trước cậu có nói đã tìm đến mấy người bạn của ông ngoại cậu, nếu người con trai kia có cách để liên lạc tại sao chúng ta không đến chào hỏi một chút nhỉ?” Mặc kệ hữu dụng hay là vô dụng cũng nên đi một chuyến thử.

Lâm Hạ nhẹ giọng nói: “Tớ đã đi nhưng anh ta chỉ nói mấy câu đại loại như đồng tình với tớ, ngoài ra cũng chẳng nói gì đến chuyện muốn hợp tác hay giúp đỡ gì cả.”

Cuối hành lang chính là phòng riêng của bọn Mạc Cách. Mạc Cách vẫn như xưa vẫn cứ một vẻ tiêu sái trước sau như một. Nhìn thấy Lâm Hạ ngay lập tức thì nở nụ cười vụn người mê. Khoé miệng Đường Ninh khẽ nhếch nhìn Mạc Cách trước mặt, không quên nhắc nhở Lâm Hạ vài câu: “Tại sao vẫn chưa chấp nhận anh ta?” Nhà họ Mạc là một trong bốn gia tộc lớn ở thành phố J này, nếu Lâm Hạ nắm được Mạc Cách tình thế sẽ chuyển biến rất nhiều.

Thương nhân trọng lợi ích, một cô gái nhỏ nhắn như Lâm Hạ chắc chắn sẽ không lọt nổi vào mắt xanh của họ. Nhưng nếu Lâm Hạ thành công trở thành vợ của Mạc Cách thì mọi chuyện sẽ khác...

Lâm Hạ nhìn Mạc Cách phía trước, cô khẽ mỉm cười nói: “Cách thích thời trang.”

“Anh ta sẽ không thể cả đời theo mãi trong giới đó.” Người mẫu thanh xuân trôi qua rất nhanh, dù Mạc Cách có yêu thích đến đâu cũng phải hiểu rõ điểm này: đây là nghề không thể lâu dài.

Lâm Hạ cúi đầu cười nói: “Tớ chỉ...không muốn trở thành gánh nặng của anh ấy.” Cô không được ai quan tâm, từ ngày mẹ mất đã chẳng còn ai muốn chăm sóc cô nữa nhưng bỗng nhiên một người đàn ông xuất hiện săn sóc cô tỉ mỉ, làm sao cô có thể không rung động đây?

“Có thể anh ta không thấy đó là gánh nặng gì?” Đường Ninh cười nói. Cô hiểu Cách rất rõ. Cho dù Lâm Hạ có là gánh nặng anh ta cũng chỉ thấy toàn là mật ngọt thôi. Cô chưa bao giờ nghĩ đến Cách và Lâm Hạ sẽ có ngày yêu nhau như hôm nay.

Lâm Hạ trầm mặc nhẹ giọng nói: “Tớ cần thêm thời gian.”

“Không cần phải suy nghĩ nhiều, Lâm Hạ, hạnh phúc là phải do chính bản thân mình đi tranh thủ không thể dựa vào ai cả.” Con gái muốn độc lập không thể chỉ dựa vào đàn ông, hơi hơi chút lại muốn nhờ vả. Đường Ninh thấy bà Đường nói rất đúng, chuyện gì con gái chúng ta cũng giành thì đàn ông phải sống thế nào đây?

Hai người vừa đi vừa nói chẳng mấy chốc đã bước vào phòng, trong phòng chỉ có Cách, Diệp Tu Văn và Từ Thịnh, Ngạn Tinh không đến.

Diệp Tu Văn cầm gậy golf trong tay, cười trêu ghẹo: “Cuối cùng cũng có thể diện kiến hai con người vô cùng bận rộn này. À, bác thế nào rồi? Cũng muốn đến thăm nhưng sợ nhiều người lại quấy rầy bác ấy dưỡng bệnh.”

Đường Ninh hướng ghế sa lông bên cạnh ngồi xuống: “Cảm ơn đã quan tâm, ba em đã hết bệnh ngày mai có thể xuất viện.”

Từ Thịnh cười nói: “Đã sớm nhắc em, bác ấy chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mạc Cách nhanh chân ngồi bên cạnh Lâm Hạ sau đó nhìn về phía Đường Ninh quan tâm hỏi: “Hôm qua gặp Lưu Hành Trường thế nào?”

Đường Ninh gật đầu: “Tất cả đều hết sức thuận lợi, Cách, cảm ơn anh.”

Mạc Cách cùng Đường Ninh trò chuyện, Diệp Tu Văn và Từ Thịnh thấy Lâm Hạ liền muốn cùng cô tranh tài. Lâm Hạ quay sang Đường Ninh nói một tiếng sau đó quay đi đánh golf cùng Diệp Tu Văn và Từ Thịnh.

Đối với chuyện của nhà họ Đường, Mạc Cách luôn thấy kì quái không hiểu sao tất cả cổ đông đều đồng loạt rút vốn? Đây phải chăng chỉ là chuyện trùng hợp?

“Ninh Ninh, em có cảm thấy chuyện này có vấn đề không?”

“Cảnh sát nói có người cố ý phóng hỏa nhưng vẫn đang trong quá trình điều tra.” Không chỉ có Mạc Cách, Đường Bắc cũng nghĩ như vậy, đặc biệt Ngạn Phong còn vì chuyện này mà tìm đến cô khiến cô càng thêm hoài nghi. Chắc chắn Ngạn Phong có dính dáng đến chuyện của các cổ đông nhưng chuyện phóng hỏa thì cô không dám nói. Ngạn Phong không phải quân tử nhưng cũng chưa đến mức không từ thủ đoạn.

Mạc Cách nhìn cô gái đang đánh golf trước mặt trong mắt có vài phần ôn nhu sau đó hướng tầm mắt về nhìn sang Đường Ninh: “Chuyện nhà em Tĩnh cũng có hỏi anh. Tuy cậu ấy không tìm em nhưng trong lòng rất lo lắng, rất muốn đến bên giúp đỡ em.”

Nhắc đến Ngạn Tĩnh cô lại không tự chủ suy nghĩ đến cái chuyện kia, đáy lòng có chút phức tạp. Cô cười nói: “Những người khác em có thể không biết nhưng Tĩnh em hiểu rất rõ. Em chưa hề trách cứ anh ấy. Hơn nữa cũng không có tư cách oán trách anh ấy.”

“Đúng rồi, em còn nhớ hôm sinh nhật Tu Văn, hai chúng ta cùng gặp cô gái kia dưới lầu không?”

Đường Ninh ngẩn ra.

Mạc Cách giải thích: “Chính là cái cô có tên La Tinh Tinh gì đó, lúc đó quan hệ giữa em và cô ta cũng không tệ. Sau đó em nói cho anh biết cô ta thích Tĩnh vì thế em dần dần xa lánh không muốn dính líu gì đến cô ta.”

“Ừm, em cũng vừa mới chạm trán cô ta. Có chuyện gì sao?”

“Cô gái này cũng rất cao tay. Mấy hôm trước anh thấy cô ta và Trần Đồng cùng đi vào quán rượu.”

Đường Ninh chậm rãi quay đầu, có chút khó tin nhìn Mạc Cách: “Trần Đồng? Anh nói là Trần Đồng một trong những cổ đông của công ty nhà em?”

Mạc Cách gật đầu: “Không sai. Hạ Hạ cũng đã từng nhắc anh cái tên này, cô ấy nói cái cô La Tinh Tinh kia chính là cháu gái ruột của mẹ kế cô ấy. Cô gái này nhìn qua thì vô hại nhưng tâm cơ xem ra không đơn giản chút nào đâu. Cô ta quá mức thâm trầm, thủ đoạn cũng dùng không ít đâu.” Đầu tiên là Lý Tư sau đó đến Trần Đồng.

“Nhưng Trần Đồng cũng sắp năm mươi rồi!” Đường Ninh trợn tròn hai mắt, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi chuyện này. Lý Tư dù không có đầu óc nhưng ít nhất phong thái cũng nhã nhặn, tuổi trẻ sinh lực dồi dào. Trần Đồng sắp bước qua tuổi trung niên cho dù có bảo dưỡng đi chăng nữa cũng không thể quá bốn mươi tuổi.

Đường Ninh thở dài, La Tinh Tinh quá sa đoạ rồi.

“Rất nhiều người đàn ông ham mê các cô gái trẻ đẹp lại có học thức. Anh nghe nói Trần Đồng rất thích La Tinh Tinh một phần cũng do dung mạo của cô ta đến tám phần giống người vợ đã mất của ông ấy.”

“...” Đường Ninh không thể nói gì hơn.

Mạc Cách nhìn Đường Ninh cười nói: “Xem ra có rất nhiều chuyện khiến em bất ngờ, Ninh Ninh em nói thử xem anh nói có đúng không?”

Đường Ninh cười khổ gật đầu: “Ai dám nói không đây? Cách, hôm qua em có gặp Ngạn Phong.”

“Phong gặp em không phải cũng muốn giúp em một tay hay sao?” Nếu đúng như vậy, xem ra công lao của Tĩnh cũng không nhỏ đâu. Không ai có thể hiểu rõ chuyện này hơn Mạc Cách, Tĩnh rất dễ kích động, kiêu căng tự mãn đã lâu nhưng hơn hai lần đều bị Đường Ninh từ chối tình cảm, trong lòng không thể quên cô

cũng không dám xuất hiện trước mặt cô. Ngạn Phong hẹn gặp Đường Ninh chắc chắn không thể tránh khỏi liên quan đến Ngạn Tĩnh.

“Miễn cưỡng cũng có thể nói như thế.” Đường Ninh cười khổ, nhớ đến tình cảm của Ngạn Phong đối với Tĩnh cô lại âm thầm thở dài sau đó nói với Mạc Cách: “Anh ấy muốn em và Tĩnh đính hôn.”

Mạc Cách sững sờ: “Chắc chắn đây không phải là ý muốn của Tĩnh.” Đối với chuyện của bản thân, Tĩnh sẽ tự mình đi làm, chuyện này mà nhờ đến Ngạn Phong thật sự không hề thích hợp. Hơn nữa chuyện tình cảm của Đường Ninh và Lạc Nhất Phàm, Tĩnh cũng đã biết.

“Em biết chuyện này không hề dính líu gì đến anh ấy nhưng Cách, anh có cảm thấy Ngạn Phong quá quan tâm đến ý đến Tĩnh.” Đường Ninh dò hỏi.

Mạc Cách trầm ngâm một chút rồi nói: “Phong luôn bảo vệ Tĩnh, anh ấy cũng đối xử với bọn anh rất tốt.”

Đường Ninh cười, vô ý nói đề tài này rồi thôi. Rất nhiều chuyện không thể nói quá nhiều, cô chỉ hi vọng Đường Bác và Lạc Nhất Phàm sẽ đàm phán thành công.

Bên ngoài mưa bão nổi lên, khắp nơi toàn là nước. Đường Ninh cùng Lâm Hạ đứng bên trong nhìn ra hơi lo lắng. Mạc Cách và bọn Diệp Tu Văn đi lấy xe, cô và Lâm Hạ đứng chờ.

“Tớ và Cách đưa cậu về nhà trước nha?” Lâm Hạ hỏi.

Đường Ninh ngăn ra, ánh mắt mang theo vài phần trêu tức nhìn Lâm Hạ: “Hai người đi chung à?”

Lâm Hạ đỏ mặt nhẹ lắc đầu: “Không có.” Chỉ là tình cờ đôi lúc Cách sẽ xuất hiện trước nhà cô, biểu hiện vô cùng mệt mỏi đáng thương rồi cứ như thế nghỉ qua đêm nhà cô vài hôm.

Đường Ninh nhìn mưa rơi thở dài nói: “Tuần này trôi qua quá chậm.” Mọi chuyện đều cứ như một giấc mơ. La Tinh Tinh gặp gỡ Trần Đồng, các cổ đông đồng loạt rút vốn. Nhưng cô cảm thấy cho dù La Tinh Tinh có giống vợ trước của Trần Đồng đến thế nào đi chăng nữa cũng không có khả năng ảnh hưởng đến sự phán đoán và quyết định mang tính chiến lược của ông ấy.

Rất nhiều chuyện cứ ẩn ẩn hiện hiện như phủ một lớp sương mù khiến cô không thể hiểu nổi. Đường Ninh cảm thấy cô nên gọi cho Phùng Diệp Nam. Mấy hôm trước Phùng Diệp Nam còn rất nhiệt tình đối với cô nhưng cô lại không có lý do gì để gọi cả. Chuyện của Lý Tư, Phùng Diệp Nam đã biết, hiện nay La Tinh Tinh lại có quan hệ với Trần Đồng có khi Phùng Diệp Nam muốn cái gì đó từ ông đó nên mới đi tranh thủ tình cảm với La Tinh Tinh.

45. Chương 45

Đường Ninh rất buồn phiền, cô nằm nhoài trên chiếc giường lớn nhìn ra bên ngoài. Trời đã đen như kịt tự lúc nào, gió cũng ngừng nhưng mưa vẫn ào ào đập mạnh vào thành cửa kính, nghe tiếng mưa rơi lại nằm trong chăn ấm khiến cô rất buồn ngủ.

Cô đứng lên, xuống lầu rót chén trà sau đó vào thư phòng ngồi xuống, mở laptop lên, tìm tài liệu mà mấy hôm trước Đường Bác đưa cho cô.

Phùng Diệp Nam nói sơ dĩ cựu ta và La Tinh Tinh dạo gần đây qua lại cũng bởi vì Trần Đồng muốn đầu tư cho gốm sứ. Mấy ngày trước trong phân xưởng sản xuất của nhà họ Phùng xảy ra sự cố kỹ thuật, nhiều đơn hàng phải hủy không thể giao đúng hẹn, tổn thất quá nặng nề, tin này đã sớm loan truyền trong giới. Lúc này Trần Đồng xuất hiện chính là vị cứu tinh của nhà họ Phùng.

Đường Ninh nhớ đến dáng vẻ hung hãn của Lâm Gia, thật sự muốn giáo huấn cô ta một bài học nhỏ. Suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Lâm Hạ, Lâm Hạ chuyển giao cho cô một số tài liệu liên quan đến nhà họ Lâm, trước tiên cứ nghiên cứu tình hình một chút rồi nói tiếp.

Nhưng còn một chuyện rất quan trọng cô cần phải làm.

Cô tìm kiếm tin tức liên quan đến tập đoàn Lạc Thị, chỉ mới mấy giây ngẩn ngủ đã hiện ra vô số website khiến cô không thể không trợn mắt há hốc mồm.

Lạc Thị là do một gia tộc lớn thành lập, ở nước ngoài rất có tiếng tăm trong giới Hoa Kiều. Cô im lặng mở thêm một website sau đó lại lâm vào trầm tư. Lẽ nào Lạc Nhất Phàm chính là một thành viên của gia tộc này?

Trước tiên không nhắc đến Lạc Thị, Lạc Nhất Phàm là thiên tài trong giới kiến trúc đã làm trái tim nhỏ bé của cô hưng phấn đến không chịu nổi. Nếu như anh thật sự là con cái trong cái gia tộc to lớn này....Cô phải làm gì đây?

Yên lặng tắt laptop, sau đó gọi điện thoại cho Lạc Nhất Phàm.

Đầu bên kia điện thoại Lạc Nhất Phàm nói: “Ninh Ninh, thật là khéo, anh cũng đang muốn gọi em đây.”

“Nhất Phàm, anh đang ở đâu?”

“Ở trước cửa nhà em.”

Đường Ninh “Ồ” một tiếng sau đó hỏi: “Có muốn vào nhà uống chén trà không?”

Sau đó...lần đầu tiên Lạc Nhất Phàm bước vào nhà Đường Ninh. Đường Ninh mặc bộ quần áo màu hồng nhạt bước xuống rồi vào bếp giúp anh lấy một tách trà. Anh đi vào nhìn cái đầu nhỏ nhắn đang loay hoay pha trà nhin không được đến phía sau, dùng hai tay ôm lấy bên hông cô.

“Hôm nay em có vẻ không vui, có chuyện gì à?” Cầm đặt lên vai cô, anh ôn nhu hỏi.

Nhiệt độ của anh truyền sang cô, thậm chí cả cái mùi hương thanh thần kia cô cũng có thể ngửi được nhưng thoang thoảng có vương chút mùi rượu. Cô cau mày hỏi: “Anh tự lái xe đến đây sao?”

“Không phải.” Lạc Nhất Phàm mỉm cười, môi mỏng không nhin được hôn lên cái cổ trắng ngần của cô khiến cô một trận run rẩy.

Đường Ninh rút cổ một cái cười nói: “Đừng làm vậy, rất nhột.” Nói xong, đem nước ấm rót vào ly thủy tinh bên cạnh, rắc vài lá trà khô lên trên.

Lạc Nhất Phàm xoay người cô lại, hai tay nâng mặt cô, trán chạm trán cô, ôn nhu nói: “Ninh Ninh, em có tâm sự.”

“...” Đường Ninh hé miệng không nói gì.

“Nói anh nghe em đang buồn chuyện gì?” Lạc Nhất Phàm nhin không được hôn lên đôi môi anh đào kia.

Đường Ninh nhìn anh, hai tay vươn ra ôm chặt lấy anh. Lạc Nhất Phàm bật cười cũng ôm chặt cô: “Đang lo chuyện công ty? Không phải đã nói với em, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi sao!”

Đường Ninh lắc đầu: “Nhất Phàm, không phải, em đang nghĩ chuyện nhà anh.”

Lạc Nhất Phàm nghe vậy, kéo khoảng cách giữa hai người, cặp mắt hỏ phách mang theo vài tia cười nhìn cô: “Muốn biết chuyện nhà anh.”

Đường Ninh gật đầu.

Lạc Nhất Phàm một tay cầm tách trà cô pha, một tay ôm lấy hông cô, dẫn cô ra phòng khách: “Nhà anh làm kinh doanh.”

Đường Ninh không nhin được trừng mắt nhìn anh, nói: “Nhà em cũng làm kinh doanh, nói rõ chút đi, nhà anh kinh doanh cái gì, quy mô ra sao?”

“Nhà anh mở tiệm cơm, không phải đã từng nói với em rồi sao?” Cho nên em cần gì phải tức giận như thế.

Mở tiệm cơm...Lạc Thị nổi tiếng khắp thế giới trong việc kinh doanh ẩm thực nhưng qua lời anh chỉ là làm ăn kinh doanh nhỏ. Đường Ninh nghe vậy có chút buồn cười nhưng vẫn nhin không được oán anh vài câu: “Anh chưa nói với em.”

Lạc Nhất Phàm ôm cô ngồi vào ghế sa lông cười nói: “Chẳng qua cảm thấy em chỉ hứng thú anh thôi.”

Phía sau mềm mại lại được anh ôm chặt khiến cô có chút sững sờ nhịn không được đẩy anh ra. Hôm nay anh hơi kì lạ.

“Anh say rồi?” Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể là nguyên nhân này. Tối nay anh quá ôn nhu, quá ân cần, có nhiều hành động, tư thế thân mật, đặc biệt quá dính cô.

Lạc Nhất Phàm vẫn ôm chặt lấy cô: “Không say nhưng thấy em là anh lại muốn say.”

“...” Quả nhiên là uống say.

Lạc Nhất Phàm mỉm cười cúi đầu, hôn cô, môi lưỡi quấn lấy nhau triền miên, hơi thở của anh mang theo mùi rượu khiến cô có chút không quen. Thật lâu sau anh mới chịu thả cô ra đứng dậy.

Đường Ninh liếc anh một cái, sau đó chỉnh sửa quần áo cả hai, nhịn không được giục anh: “Nhất Phàm anh nên về nghỉ đi.”

“Lợi dụng xong lại muốn đuổi anh.” Cười mà như không cười nhìn cô, hôm nay anh quá ư là thoải mái chẳng thể nào thấy chút gì lạnh lẽo hay mạnh mẽ ở trên người anh cả.

Đường Ninh bị anh nhìn như thế có chút kinh hoảng, dấm dấm lên vai anh: “Em lợi dụng anh lúc nào thế? Hơn nữa nếu em muốn lợi dụng anh đi chẳng nữa cũng phải biết chọn đối tượng một chút chứ, anh nghĩ ai ai cũng có thể khiến em muốn lợi dụng à?” Cầm khê nhếch lại mang theo vài phần kiêu ngạo.

Trong mắt người tình dù xấu thế nào cũng hoá thành Tây Thi, vì thế bộ dáng này lọt vào mắt Lạc Nhất Phàm thì đây là cử chỉ rất đáng yêu. Cô đang làm nũng đây mà, anh mỉm cười, nấn nấn cầm cô một chút.

“Ừm, cho em lợi dụng đó, đây là vinh hạnh của anh!” Lạc Nhất Phàm ôm chặt lấy cô. Càng ngày anh lại càng muốn thân thiết với cô hơn. Từ khi phát hiện tình cảm của mình đối với cô anh đã không nhịn được muốn ôm cô, hôn cô hay chỉ là suốt ngày dính chặt lấy cô...

Đường Ninh trên mặt toàn là ý cười, đưa anh ra ngoài. Đến cửa anh lại quay đầu căn dặn cô: “Thời gian này đừng gặp Ngạn Phong.”

Đường Ninh ngạc nhiên.

Lạc Nhất Phàm cau mày, trầm giọng nói: “Anh biết hai nhà Đường Ngạn luôn qua lại với nhau rất mật thiết nhưng anh cảm thấy tên kia bụng dạ quá mức thâm trầm khó lường, em vẫn nên hạn chế gặp anh ta đi.”

Ngạn Phong không phải bụng dạ khó lường, anh ta chỉ là...Đường Ninh nhớ tới tình cảm vụn vụn của Ngạn Phong đối với Tĩnh đầy lòng có chút trầm trọng. “Em biết rồi, nếu anh ta hẹn em, em sẽ để anh đi gặp có được không?” Cô biết Ngạn Phong sẽ không tìm cô, Đường Thị đã giải trừ nguy cơ, Ngạn Phong dù có muốn thế nào cũng sẽ không thể ép buộc cô nữa...

Lạc Nhất Phàm nghe thế, gật đầu thoả mãn sau đó rời khỏi biệt thự nhà họ Đường.

46. Chương 46

Ông Đường xuất viện, vấn đề tài chính của tập đoàn Đường Thị đã được giải quyết. Hơn nữa nghe nói tập đoàn ẩm thực hàng đầu thế giới Lạc Thị chính là hậu thuẫn sau lưng của Đường Thị, tin tức này nhanh chóng lan toả khiến cho giá cổ phiếu của nhà họ Đường tăng lên liên tục, thị trường chứng khoán đột nhiên thay đổi hoàn toàn.

Người gây ra hoạ hoạn cũng đã được tìm thấy, đương sự thú tội tối hôm đó uống quá say đi ngang qua công ty nhà họ Đường thấy quá ngứa mắt nên liền châm lửa, ai ngờ gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy. Lý do này quá mức hoang đường, Đường Bác cảm thấy có một thế lực đằng sau đang che dấu điều gì đó nhưng không cách nào truy ra được đành phải bỏ qua.

Đường Ninh nhìn Đường Bác hỏi: “Anh họ, anh nghĩ chuyện này có liên quan gì đến ông Trần không?”

Đường Bác lắc đầu: “Không biết. Trần Đồng rút vốn vì có người đằng sau giật dây đưa ra điều kiện khiến ông ta bị hấp dẫn.” Thương trường như chiến trường, ai ai cũng có thể vì cái lợi trước mắt mà bỏ qua tình thân hướng chỉ là tình nghĩa huynh đệ mười mấy năm. Nhưng Đường Bác nghĩ ông ta sẽ không hồ đồ mà xui khiến người khác phóng hỏa rước họa vào thân.

“Gần đây La Tinh Tinh và Trần Đồng thường xuyên qua lại với nhau.” Đường Ninh nói.

Đường Bác sững sờ.

“Giáng sinh năm ngoái, La Tinh Tinh gián tiếp cùng Lý Tư cho người theo dõi em, ý đồ cho em một bài học, anh nhớ không?”

Đường Bác gật đầu.

Đường Ninh cau mày, nói tiếp: “Em và La Tinh Tinh có chút mâu thuẫn, Lý Tư tìm mấy tên lưu manh theo dõi, giáo huấn em là muốn lấy lại công đạo cho bạn gái hắn, chính là La Tinh Tinh. Mặc dù em chưa bao giờ gây khó dễ cho cô ta nhưng cô ta lại nói với Lý Tư, em ý thể hiếp đáp cô ta khắp nơi. Lần này Trần Đồng rút vốn đầu tư, một phần có thể do kẻ đằng sau thọc gậy bánh xe một phần nhỏ có thể do La Tinh Tinh ở sau xúi giục giở trò ly gián.”

“Anh tin Trần Đồng có sự phán đoán riêng của ông ta, chuyện phóng hỏa không thể liên quan đến ông ta.” Đường Bác cười nói nhưng lập tức ánh mắt có chút thâm trầm nhìn sang Đường Ninh: “La Tinh Tinh là kẻ thù của em?”

Đường Ninh lắc đầu: “Không có”. Sự xuất hiện của cô nhiều lần phá hủy kế hoạch của cô ta hơn nữa cô sống quá tốt đây có thể là lí do khiến cô ta muốn diệt trừ cô...

“Nếu đã không phải là kẻ thù thì cần gì phải đánh cho đến khi có kẻ sống người chết mới thôi?” Đường Bác mỉm cười hỏi ngược lại.

“...” Đường Ninh không nói gì, rất nhiều chuyện không có lí do, cô không thể nói rõ mọi chuyện giữa cô và La Tinh Tinh cho Đường Bác biết. Cũng không thể nói chính cô “xuyên không” vào thân thể của Đường Ninh còn La Tinh Tinh thì “trọng sinh” muốn báo thù cô bằng mọi thủ đoạn.

Đường Bác ôn nhu động viên cô: “Ninh Ninh, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện nhưng em phải nhớ kĩ, nghỉ ngơi thật tốt để chuẩn bị cho học kì sắp tới.”

Đường Ninh bất đắc dĩ cười gật đầu: “Em biết nên làm gì, anh yên tâm.”

Ngay lúc cô đang suy tính làm sao giải quyết nhà họ Lâm thì tin tức nhà kho công ty nhà họ Lâm gặp hỏa hoạn rất lớn, đang khẩn cấp dập lửa.

Đường Ninh nhìn tin tức trên ti vi không thể tin nổi, chuyện này là thế nào? Phong thủy luân chuyển ư?

Khoé miệng khẽ nhếch, rồi Lâm Hạ gọi tới.

“Lâm Hạ, cậu đã xem tin tức hôm nay chưa?”

“Đã xem.”

“Cậu thấy sao?”

“Tổn thất quá nặng nề. Tình trạng tài chính của công ty nhà họ Lâm đã không mấy lạc quan, chuyện hôm nay có thể khiến họ không thể vực dậy nổi.”

Đường Ninh nhìn tin tức vẫn đang chiếu trên ti vi, ánh lửa bập bùng, nhân viên chữa cháy ra ra vào vào, hiện trường quá hỗn loạn.

“Nghe nói Trần Đồng đang muốn đầu tư vào đây nhưng tình hình hiện nay xem ra không khả thi rồi.” Đường Ninh lạnh nhạt nói. Chuyện tình của La Tinh Tinh và Trần Đồng cô không hiểu nhưng Trần Đồng là một doanh nhân, lợi ích luôn đặt lên hàng đầu, ông ta sẽ không bao giờ đầu tư vào nơi không thể sinh lợi nhuận.

Đầu bên kia Lâm Hạ hoàn toàn ngạc nhiên.

Đường Ninh mỉm cười: “Lâm Hạ, cậu có thấy chúng ta nên làm một bản kế hoạch trình anh họ không?”
Dừng một chút cô lại bổ sung: “Tin tớ đi, chuyện này không chỉ chúng ta muốn xen vào đâu, nhà họ Lý bên kia đang nôn nóng lắm đây.”

“Nhà họ Lý ư? Nhưng không phải Lý Tư rất yêu La Tinh Tinh, nếu La Tinh Tinh chạy lại cầu xin anh ta thì sao?”

“Đứng đầu nhà họ Lý không phải là Lý Tư.”

Đầu bên kia điện thoại cuối cùng đã hiểu rõ Đường Ninh đang suy tính cái gì: “Tớ lập tức thu xếp tài liệu, tối nay chúng ta gặp nhau ở đâu? Nhà cậu hay nhà tớ?”

“Tớ không có hộ chiếu, cậu đến nhà tớ đi.” Người xưa có câu, nhân lúc anh ta bị ốm phải đòi mạng anh ta. Thời cơ quá tốt, sao có thể buông tay đây?

Đường Ninh tắt ti vi, mỉm cười mĩa mai. Nếu nhà họ Lâm đổ, La Tinh Tinh và Lâm Gia có thể hung hăng trước mặt cô sao? Cô ta nghĩ có cái ô dù mang tên Trần Đồng cô ta có thể thuận buồm xuôi gió mãi sao? Trần Đồng tốt với cô ta cũng bởi vì khuôn mặt cô ta có tám phần giống người vợ đã chết của ông, chỉ là...những cái tương tự cũng không thể thay thế cho chính chủ được. Xu thế tránh hại gần lợi là thiên tính của mỗi người, cho dù Trần Đồng có đầy đủ tiền tài và danh vọng cũng không ngu mà ném tiền vào cái hố sâu nhà họ Lâm, ông ta chưa bao giờ đầu tư lỗ vốn bao giờ!

Đường Bác nhìn dự án của Đường Ninh trình trước mặt có chút hoảng hốt.

“Ninh Ninh, ý em là?”

“Đây là dự án thu mua công ty nhà họ Lâm, anh họ anh thấy chuyện này thế nào?”

Đường Bác nhìn Đường Ninh, ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu: “Ninh Ninh, chúng ta tuy có thể thu mua nhưng chuyện này không cần thiết phải làm.” Đường Thị luôn là bạn hợp tác làm ăn với nhà họ Lâm, bây giờ lại...

“Anh họ, anh nghĩ nhà họ Lý sẽ bỏ qua cho con mồi béo bở này ư?” Đường Ninh ngồi xuống ghế sa lông đối diện anh, tự tin đón nhận tầm mắt của anh, trên mặt mang theo ý cười nói tiếp: “Chỉ cần nhà họ Lý thu mua công ty nhà họ Lâm thành công, Lý Thị ngay lập tức thay da đổi cốt. Em tin tưởng ông Lý chắc chắn không buông tha cho chuyện này, anh họ nghĩ sao nếu chúng ta hợp tác cùng ông Lý?”

Đường Ninh mỉm cười kiên định nhìn Đường Bác, Đường Bác thầm than trong lòng một tiếng: “Ninh Ninh, sao em cứ muốn làm chuyện này? Vì Lâm Hạ ư?” Anh biết Lâm Hạ là bạn tốt của Ninh Ninh cũng biết chuyện xấu của nhà họ Lâm.

Đường Ninh lắc đầu nhưng ngay lập tức lại gật đầu: “Em cùng Lâm Hạ đúng là có chút quan hệ nhưng chuyện này cũng không hoàn toàn làm vì Lâm Hạ. Anh họ, nếu anh tin em anh hãy đồng ý hạng mục thu mua này đi!” Dừng một chút cô lại bổ sung: “Em hi vọng có thể thu mua thành công.”

Ngày đó ở khu vực golf dành cho VIP, bộ dáng tiểu nhân đắc ý của Lâm Gia và La Tinh Tinh đã hoàn toàn kích thích bản năng chiến đấu của c. La Tinh Tinh có thể nhân lúc cô không để ý kết nối quan hệ với Trần Đồng, giao hảo với Phùng Diệp Nam, không phải do cô của cô ta là bà chủ của nhà họ Lâm hay sao? Muốn chính La Tinh Tinh phải diệt chỗ dựa của cô ta, xưa nay đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi không có mấy người nhưng cháy nhà hôi của cũng chả ít đâu.

Cô không ngại làm kẻ thừa dịp cháy nhà đi hôi của đâu!!!

47. Chương 47

Rất nhiều chuyện đều tiến triển quá nhanh chúng ta không thể làm gì nổi. Từ xưa đến nay chưa ai nghĩ nhà họ Lý và nhà họ Lâm lại đối chọi nhau gay gắt đến thế. Chỉ trong một thời gian ngắn, các cổ đông của

công ty Lâm Thị đã lần lượt đổ xô nhau bán tháo cổ phần, ngân hàng không cho vay vốn, cuối cùng Lâm Thành phải chuyển nhượng công ty cho nhà họ Lý chính thức xoá sổ quyền lợi của ông ta tại công ty này.

“Mẹ kế có tìm tớ.” Lâm Hạ nhìn chằm chằm tin tức phá sản của công ty Lâm Thị bỗng nhiên nói.

Đường Ninh giương mắt nhìn cô.

Lâm Hạ nghiêng đầu: “Bà ta hi vọng tớ thuyết phục cậu, buông tha cho nhà họ Lâm.”

“Vậy cậu đáp trả bà ta ra sao?” Đường Ninh hiếu kì hỏi.

“Tớ nói, tài sản của mẹ tớ, tớ có thể không cần nhưng họ cũng không thể có. So với việc nhìn gia đình bốn người họ vui vui vẻ vẻ sống bên nhau, tớ càng thích cả nhà bọn họ không ai sống yên ổn cả.” Lâm Hạ nở nụ cười trào phúng, ngữ khí lạnh nhạt nói thẳng. Huống chi chuyện này cũng là do Đường Thị và Lý Thị hợp tác tác chiến cô có thể nói gì đây?

Đường Ninh nghe vậy không nói gì, trầm ngâm trong chốc lát lại hỏi: “La Tinh Tinh đâu? La Tinh Tinh không cùng đi với cô của cô ta sao?”

Lâm Hạ lắc đầu: “Không có.” Rất quái lạ ngay cả Lâm Gia cô cũng không thấy, lấy tính tình của cô ta chắc hẳn đã chạy đến nhà cô chửi rửa om xòm, làm sao lại yên lặng như thế nhỉ?

“Gần đây cũng không có tin tức gì về cô ta, tớ thấy chuyện này không đơn giản chút nào!” Ngay cả ở trường cũng không nghe ai nói gì về La Tinh Tinh, trái lại chỉ nghe nói Ngạn Tinh muốn đi du học. Mặc Cách có nói với cô chuyện này nhưng cô cũng không để ý lắm, hơn nữa...Nghĩ đến những chuyện mà Ngạn Phong đã làm, Đường Ninh thấy Ngạn Tinh đi du học là một ý kiến không tồi chút nào. Ngạn Phong kiếp trước mất do tai nạn xe nhưng chuyện cô xuyên không và La Tinh Tinh trọng sinh đã thay đổi quỹ đạo sinh mệnh của rất nhiều người, mọi chuyện đã không còn giống với ban đầu.

Bỗng nhiên nhớ đến một số chuyện, thì ra cô đã đến thế giới này được hai năm. Thời gian tuy ngắn nhưng cô cứ cảm thấy như đã sống cả một đời người vậy, mọi thứ đều quá mờ lung không thể nắm bắt được cái gì trong tay. Đường Ninh nhẹ giọng thở dài, cô nói: “Cậu nên chú ý an toàn. Tớ không muốn chuyện ngoài ý muốn xảy ra với cậu đâu, nên ở cùng với Cách đi.”

Lâm Hạ cười lên nhìn cô: “Cậu lo rằng Lâm Gia sẽ làm chuyện gì đó?”

Đường Ninh gật đầu, cô có dự cảm Lâm Gia sẽ gây chuyện. Đặc biệt dưới sự hướng dẫn của La Tinh Tinh, cô gái Lâm Gia này không thể xem thường.

Đường Ninh đoán không sai, Lâm Gia quả thật gây chuyện nhưng đối tượng không phải là Lâm Hạ mà chính là cô - Đường Ninh.

Lúc đó Đường Ninh đang ăn cơm ở một nhà hàng Tây cao cấp cùng với Lạc Nhất Phàm, Lâm Gia bỗng nhiên vọt vào, không nói gì mang theo nước sôi gọi thẳng lên người Đường Ninh. Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Đường Ninh không kịp trở tay may mà Lạc Nhất Phàm nhanh tay lẹ mắt giúp cô tránh được hiểm nguy.

“Nhất Phàm, anh không sao chứ?” Đường Ninh không thể suy nghĩ nổi chuyện gì nhanh chân chạy đến lo lắng muốn xem anh có bị bỏng ở đâu không.

“Đường Ninh, tiện nhân không biết xấu hổ.” Âm thanh bén nhọn đầy tà ác vang lên. Những người xung quanh liếc mắt nhìn nhau, ngay cả người phục vụ bị dội nước sôi cũng bất ngờ.

Đường Ninh giúp Lạc Nhất Phàm sơ cứu cấp tốc nhưng anh chỉ hướng cô mỉm cười trấn an: “Không sao, em đừng lo.” May mà nước sôi đã nguội, nếu không chắc chắn sẽ bị bỏng rất nặng. Nếu xô nước sôi kia dội thẳng lên người, lên khuôn mặt Đường Ninh...Lạc Nhất Phàm nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lâm Gia.

Lâm Gia không sợ ngược lại còn trừng lại anh, lườm anh sau đó tiếp tục trừng trừng về phía Đường Ninh.

Đường Ninh đón ánh mắt đầy ác ý của cô ta, không hề né tránh lạnh giọng nói: “Xin cô cẩn thận với những gì cô đang nói, cô cố ý hãm hại tôi nhưng không thành. Tôi sẽ dùng pháp luật để nói chuyện với cô.”

Lâm Gia nghe vậy, cả người xồng tồng, muốn tát Đường Ninh thế nhưng cô ta không thể toại nguyện bởi Lạc Nhất Phàm đã nắm chặt cổ tay cô ta.

“Thả ra!” Lâm Gia rít lên, “Đường Ninh, cô muốn làm gì? Cô cướp người yêu của chị họ tôi, làm hại nhà tôi phá sản. Cô chính là một ả tiện nhân lăng lợ, cô sẽ không được chết tử tế đâu.”

Đường Ninh cười gằn: “Phá sản? Cha cô không đủ năng lực phải trách ai đây? Mà cô tưởng những tài sản đó là của nhà họ Lâm các người ư? Những tài sản đó là do ông ngoại Lâm Hạ để lại cho cô ấy! Đúng rồi, chị họ cô đâu nhỉ?”

Lâm Gia đỏ mắt trừng cô, muốn nhào tới cắn xé cô ra thành trăm ngàn mảnh. Lúc này nhân viên đã kịp phản ứng chạy đi mời quản lý xuống rồi gọi bảo vệ lôi Lâm Gia ra khỏi nhà hàng.

Đường Ninh nhìn dáng vẻ chật vật lúc này của Lạc Nhất Phàm có chút đau lòng, trên mặt mang theo biểu tình tràn đầy ân hận nhìn anh.

“Nhất Phàm...”

“Không sao, chúng ta về thay quần áo.” Lạc Nhất Phàm mỉm cười nắm lấy bờ vai cô: “Về rồi hãy nói.”

Đường Ninh gật gật đầu. Cô muốn xin lỗi anh nhưng cô biết chuyện này cô không hề làm sai.

Đường Ninh thay quần áo, đi ra đã thấy Lạc Nhất Phàm bận rộn trong phòng bếp, trên người còn mặc thêm cái tạp dề nhưng này giờ anh vẫn im lặng không nói gì với cô. Cuối cùng vẫn là cô không kềm chế được nói: “Nhất Phàm, anh không muốn hỏi em chuyện gì sao?”

Lạc Nhất Phàm nghiêng đầu nhìn cô: “Có chuyện gì đâu mà phải hỏi? Cô gái kia chính là em gái cùng cha khác mẹ với Lâm Hạ đúng không?”

“...Nhưng...”

“Hôm đầu giá từ thiện cô ta đến gây rối nên anh nhớ mặt.” Lạc Nhất Phàm cười nói: “Anh không để tâm, cũng không hề tức giận, em đừng nên suy nghĩ bậy bạ.”

“...Nhưng em liên lụy anh, suýt khiến anh bị người ta dội nước sôi trước mặt mọi người...” Đường Ninh lẩm bẩm.

Lạc Nhất Phàm thả vật trên tay xuống, quay đầu nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt anh, nhin không được ôm chầm lấy cô, cúi đầu hôn lên tóc cô, ôn nhu nói: “Nếu người bị dội là em anh tình nguyện hứng chịu thay cho em. Vì thế em không cần phải áy náy với anh!”

Đường Ninh ngẩng đầu lên bắt gặp cặp mắt hổ phách nhìn cô đầy ôn nhu, cô run run sau đó quàng hai tay lên cổ anh: “Em chỉ lo anh không vui.”

Lạc Nhất Phàm nâng mặt cô lên, nhìn cô chăm chú: “Sẽ không, em nên biết anh rất tin tưởng em.”

Đường Ninh nhin không được mỉm cười: “Anh tin em đến thế sao?”

“Vì anh biết người anh yêu đáng phải được tin tưởng còn hơn thế!” Anh hiểu rất rõ con người cô. Mỗi người đều có bí mật riêng, cô cũng vậy. Anh không biết nhưng sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ, ủng hộ, trợ giúp khi cô cần anh.

Đường Ninh ngạc nhiên, cảm động bởi những gì anh nói.

Lạc Nhất Phàm thả cô ra, xoay người tiếp tục làm bữa tối, anh cười nói: “Ninh Ninh, gần đây em phải chú ý cẩn thận hơn, hứa với anh chỉ khi có việc mới đi ra ngoài còn không phải gọi ngay cho anh, anh sẽ đưa em đi.” Anh rất lo, từ hôm đầu giá đến giờ mọi chuyện xảy ra đều có liên quan ít nhiều đến cô gái tên là La Tinh Tinh kia. Anh không biết giữa các cô có mâu thuẫn gì nhưng trực giác nói cho anh biết La Tinh Tinh này không đơn giản chút nào. Cô ta quá mức thâm trầm, tâm tư kín đáo, ra tay lại ác độc nhất là những việc liên quan đến Ninh Ninh.

Đường Ninh nghe anh căn dặn mỉm cười gật đầu: “Ừm, em biết.”

Đêm đó Lạc Nhất Phàm đưa cô về tận nhà sau đó mới về nhà mình, mới mở cửa đã nhận được điện thoại gọi đến của Ngạn Tĩnh.

“Ninh Ninh, anh đang ở dưới lầu nhà em, em có thể ra đây gặp anh chút không?” Âm thanh quen thuộc vọng lên.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến anh sẽ đến tìm cô, bọn họ chỉ mới không gặp mặt nhau trong hai tháng, lúc này anh muốn nói chuyện với cô, tựa hồ như...anh đã gầy đi rất nhiều.

Cô nhìn anh. Quan hệ của anh và cô cho đến hôm nay cũng không tính là quá thân.

Ngạn Tĩnh cũng nhìn cô, ánh mắt loé lên vài tia nhớ nhung, có cả tiếc nuối. Anh nhắc chân bước về phía cô.

“Ninh Ninh.” Đứng trước mặt cô anh lại cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng đầu, cười đáp lại sau đó có chút không được tự nhiên cùng anh nói vài câu: “Tĩnh, đã lâu không gặp, gần đây anh khoẻ không?”

“Ừm, cũng tốt.” Âm thanh mạnh mẽ vang lên.

Sau đó là sự trầm mặc của cả hai. Rốt cuộc vẫn là Ngạn Tĩnh phá vỡ sự trầm mặc này trước, anh nói: “Tháng sau anh sẽ đi du học.”

“Em biết, có nghe người ngoài đồn.” Đường Ninh nhẹ giọng nói.

“Em...em vẫn chú ý tin tức của anh?” Ngạn Tĩnh cay đắng hỏi.

Đường Ninh khẽ cười, thở dài nói: “Đương nhiên em vẫn để ý đến anh, Tĩnh chúng ta là bạn bè mà, nếu là bạn thì phải lưu ý tin tức của nhau.” Cô không thể đáp lại tình cảm của anh nhưng không có nghĩa cô sẽ không chú ý đến anh. Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, trong trái tim cô anh vẫn chiếm một góc trong đó.

Ngạn Tĩnh cười khổ: “Hoá ra chỉ có thể là bạn!”

“...” Đường Ninh ngẩng đầu nhìn anh.

Anh hướng cô mở rộng vòm tay: “Để anh ôm em một cái, có khi đây sẽ là lần cuối cùng anh và em gặp nhau. Ninh Ninh...có thể không?” Trong nhà mọi chuyện kể cả chuyện công ty đều có anh cả phụ trách, anh chưa bao giờ phải lo lắng cái gì, anh chỉ biết phóng túng luôn làm theo ý mình. Nếu như ra nước ngoài học tập, anh phải bắt đầu học cách tự lập thôi. Anh buộc phải xa cô, nếu không anh nghĩ mình có thể làm gì đó để buộc chặt cô bên cạnh anh....

Đường Ninh do dự một chút, sau đó bước đến cả người lao vào lồng ngực của anh.

Thân thể mềm mại đầy hương thơm thanh thần khiến anh muốn nắm chặt lấy. Anh vùi mặt vào mái tóc đen dài của cô, hít sâu một hơi, muốn đem cô ấn sâu vào xương cốt anh.

Một màn ôm nhau này lọt vào mắt La Tinh Tinh ở phía xa. Cô ta phần hân nhìn chăm chăm vào họ. Tại sao, tại sao đến lúc này rồi mà Tĩnh vẫn chỉ nghĩ đến Đường Ninh. Cô yêu anh nhưng trong mắt anh mãi mãi chỉ có hình bóng của cô ta. Thậm chí khi anh phải đi du học anh vẫn không thể buông bỏ nỗi cô ta. Công ty dựng phá sản cô đã hoàn toàn trắng tay, tất cả tất cả đã mất hết cô chẳng còn gì cả...Mà cô vốn có thể tiến chân vào giới thượng lưu nhưng lúc này mọi thứ chỉ còn là mộng tưởng...ha ha...chỉ còn là mộng tưởng...

Càng nghĩ cô lại càng hận, càng nghĩ lại càng không cam tâm, hai tròng mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm đôi nam nữ ôm nhau kia mà như muốn phun ra lửa. Rốt cuộc không kiềm chế nổi, cô nhanh chóng lao ra—

“Tĩnh, anh chó ngu ngốc nữa, Đường Ninh trước mặt anh là giả, cô ta không phải là Đường Ninh!”

La Tinh Tinh tách hai người đang ôm lấy nhau ra. Ánh mắt tràn đầy thù hận nhìn chăm chăm Đường Ninh.

“Đường Ninh thật sự đã chết, cô gái trước mặt anh là Đường Ninh giả mạo!” La Tinh Tinh điên cuồng la hét.

“...”

La Tinh Tinh biết Đường Ninh nguyên bản đã chết, Đường Ninh trước mặt là giả. Bởi vì cô ta chính là La Tinh Tinh trọng sinh, cô ta biết Đường Ninh sẽ kết hôn với Tinh, Lâm Hạ phải chết. Thế nhưng khi Đường Ninh giả này xuất hiện mọi thứ đã thay đổi, chính Đường Ninh giả này đã giết chết Đường Ninh thật sự.

Nhưng không ai tin cô ta, ai ai cũng thấy chuyện này quá mức hoang đường!

Tối hôm đó, Tinh nhìn La Tinh Tinh như đang nhìn một bệnh nhân tâm thần. Lúc này La Tinh Tinh cũng đang ở bệnh viện tâm thần. Nghe nói...cô ta được bác sĩ chuẩn đoán là tâm thần phân liệt.

“Không ngờ cô ta lại bị tâm thần phân liệt.” Lâm Hạ cau mày, hơi khó tin mở miệng.

Đường Ninh cười cợt, ngữ khí có chút phức tạp: “Đúng vậy ai có thể ngờ chuyện này có thể xảy ra chứ!”

Giả tức là thật, thật tức là giả, giả giả thật thật mấy ai có thể nhìn thấu đây?

Đường Ninh cả người dựa vào ghế sa lông nghiêng đầu ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ, kì thật chuyện này cũng là do chính La Tinh Tinh tự mua dây buộc mình thôi. Có cơ hội trọng sinh nhưng cô ta lại chỉ muốn đi báo thù, cướp giật những thứ không bao giờ thuộc về cô ta.

Thở dài một tiếng, chợt nghe tiếng nhạc đầu đó bên ngoài, Đường Ninh cùng Lâm Hạ bước ra sân thượng. Hoa viên nhà họ Hạ đã được Mạc Cách, Diệp Tu Văn, Từ Thịnh bố trí lại, tiếng nhạc du dương cũng là do họ tạo ra. Nguyên nhân của tất cả chuyện này cũng là từ Lâm Hạ mà ra. Tự nhiên ngẫu hứng cô đề xướng ra việc muốn mở một party nhỏ trong hoa viên nhà cô để mời mọi người lại đây thưởng thức đồ nướng.

Đường Ninh không nhịn được “Xì” một tiếng, cô cười rất vui vẻ rất sảng khoái, nhìn Lâm Hạ nói: “Trước đây cậu không quan tâm gì đến việc sống chết, cậu đã từng nghĩ sẽ hạnh phúc hưởng thụ cuộc sống như thế này chưa?”

Lâm Hạ nhìn hoa viên bên dưới thoả mãn mỉm cười: “Tớ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hạnh phúc như hôm nay!” Cô đã quá sai lầm cũng đã mất đi quá nhiều thứ nhưng rồi lại nhận được rất nhiều thứ đáng để cô trân trọng nó cả đời.

Đường Ninh mỉm cười muốn nói thêm vài câu bỗng nhiên di động đổ chuông, Lạc Nhất Phàm gọi đến.

Nhấn nút trả lời, âm thanh ôn nhu phía bên kia liền truyền tới—

“Ninh Ninh, anh đến rồi, em xuống đi!”

Cô mỉm cười “Dạ” sau đó tạm biệt Lâm Hạ. Hôm nay ba mẹ của Lạc Nhất Phàm từ Hồng Kông bay sang đây, cô muốn cùng anh đi đón họ.

“Ninh Ninh, cậu thật sự đã suy nghĩ kĩ?” Lâm Hạ nhìn cô gái sắp rời đi kia mỉm cười hỏi.

Đã bước sang cửa lớn Đường Ninh quay đầu mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên.”

Tuy cô còn trẻ nhưng Lạc Nhất Phàm không còn trẻ trung gì, ba mẹ anh muốn gặp cô, cô không hề phản đối.

Cô đã nghĩ kĩ, tuy chưa cùng anh thề non hẹn biển hay biển cạn đá mòn gì đó. Nhưng mỗi lần cô gặp nguy hiểm, anh luôn ở bên cạnh giúp đỡ cô, đã thế anh lại còn luôn tin tưởng, ôn nhu săn sóc, ủng hộ, bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi. Cô có lí do gì để từ chối một người đàn ông tuyệt vời thế này đây!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-chinh-lanh-diem-cao-quy>